

АЙЛИН ГОУДЖ БОДЛИТЕ НА ИСТИНАТА

Част 2 от „Градината на лъжите“

Превод от английски: Красимира Икономова, 1999

chitanka.info

Истината и розите имат бодли
Поговорка

6 юли 1996 година

„Скъпа моя дъще,

Да, именно моя дъще. Знам какво си мислиш. Как бих могла да те наричам моя дъщеря, когато никой друг, освен нас тримата — ти, аз и Никос, не знае истината? Причината е много проста: аз съм твоята майка. В действителност и в сърцето ми, макар и не пред хората.

Пиша ти тези редове не като извинение, а с надеждата да хвърля известна светлина върху мястото, което моята тайна те принуди да заемеш. Единствено Бог знае, колко дълбоко скърбя за живота, който би могъл да бъде наш общ, ако преди много години бях постъпила другояче. Разказах ти какво се случи... но ти не знаеш, от деня, в който дойде при мен с желанието да научиш истината, много пъти ми се е искало да седнем заедно с теб и просто да си поговорим. Да ми разкажеш какво мислиш, какво чувстваш... и аз да споделя същото. По-рано ми се струваше, че имам много време. Но сега, докато седя до прозореца на спалнята, обърнат към градината, вместо розите, които цяла сутрин подрязвах, виждам само как се удължават сенките.

Искам да ти кажа, мила моя Роуз, че скоро ще умра. Доктор Чоудри ме убеждава, че ми остават още месеци. Сърцето ми, което през седемдесетте и четири години е било мой верен пастир, е износено. Когато прочетеш тази редове, мен вече няма да ме има. Надявам се да забравиш и огорчението, което изпитваш към мен.

Ето защо, ти пиша това писмо, последното от многото, адресирани до теб, но неизпратени. Отначало не

ги изпращах, защото нямаше да разбереш, тъй като не ме познаваше, а по-късно, защото се страхувах. Боях се, че ще ги възприемеш не като израз на обич, а като блед заместител на онова, което не можах да ти дам. След смъртта ми това писмо също ще отиде при другите. Може би, тогава ще разбереш, че не искам от теб нищо друго, освен да повярваш, че те обичах много.

Не бих те оставила да те отгледа друга жена, ако знаех колко е жестока. Това не е решение, което някога съм си представяла, че ще трябва да взема. Нашият живот, бъдещето ни, всичко би се развило по друг начин, ако не се бе случило онова през нощта, когато ти се роди. Пожарът, Роуз, не можеш да си представиш какво беше! Дим, сирени, хора тичат като луди по коридорите на болницата. Струва ми се, че и аз не бях на себе си. Единствената ми ясна мисъл бе, че трябва да те намеря. Да те спася.

Когато стигнах до отделението за бебетата, беше останало само едно новородено... и това не беше ти. По-късно, когато всички приеха, че момиченцето, което спасих, е моето, разбрах, че нямам избор, освен да продължа по пътя, който съдбата ми е отредила. Не можеш да си представиш колко отчаяна бях! Като видеше тъмните ти очи и черната ти коса, съпругът ми Джералд веднага щеше да познае, че не си негова. Всякакви съмнения, които би могъл да има относно Никос — истинския ти баща, биха се потвърдили.

В миг на лудост, аз самата повярвах, че бебето с бяла кожа и сини очи, което държах в ръцете си, е отговорът на моите молитви. Коя бях аз, че да се съмнявам в онова, което явно бе Божий замисъл? Почувствах, че ми се дава последен шанс да се спася... а също да спася и теб. Да, колкото и налудничаво да ти се струва, аз наистина повярвах, че така е по-добре.

Не ми бе нужно много време, за да разбере каква ужасна грешка извърших. Но вече бе много късно. Тогава не само че щях да загубя брака си, но това означаваше, че трябваше да се откажа от Рейчъл, която силно бях

обикнала. Съжалявам, ако те заболи от това, моя скъпа Роуз, но иначе нещо от това щеше ли да има смисъл? Ако не беше Рейчъл, нямаше да продължа да пазя тайната след смъртта на Джералд. Нямаше да има нужда да предпазвам, когото и да било.

Не мисли, че не си давам сметка какво ти е струвало това на теб. А как ти се отплатих аз? Вместо да те призная, аз те накарах да обещаеш да пазиш тайна. Ти остана не само без майка, а и без баба на синовете си. И защо? За да не бъде отнето спокойствието на Рейчъл, на дъщерята, която смяташ, че неправилно е облагодетелствана.

Де да беше толкова просто. Но положението, както знаеш, е съвсем объркано. Кой беше казал, че когато засадиш една лъжа, изникват още хиляда? Сега, след толкова много години не мисля само за Рейчъл, а и за нейната дъщеря. Какво ще се случи, ако Айрис разбере, че всичко, в което е научена да вярва, е само изкусна измама? Ако тя беше по-силна, може би нямаше да има нужда от закрила. Но ти знаеш колко крехка е Айрис. Колко лесно подобно нещо би я извадило от релсите.

Сега се налага да те оставя, както едно време те изоставих — със съжаление. Наистина съжалявам. Не само че те изоставих, а и сега в най-лошия възможен момент ти съобщавам всичко това. Знам какво е да загубиш любим съпруг. Любовта ви с Макс беше прекрасна — страст, съчетана с приятелство. Макар че ние така и не се оженихме, това открих и в Никос. Грижи се за него. Ще му бъде трудно без мен. Не му се сърди. Той не е виновен за нищо. Мълча през всичките тези години от вярност към мен, а не защото не обичаше теб, своето единствено дете.

Опитай се също да не обвиняваш и Рейчъл. Независимо дали ще ми повярваш или не, но в някои отношения тя ти завижда. На ума. На смелостта. Разбираш ли, нещастieto те е направило силна, а Рейчъл, боя се, е по-скоро своеволна. Тя се втурва нагам, където и ангелите се боят да пристъпят, често решава да спаси света, а не забелязва, че самата тя трябва да бъде спасена.

Твоето най-силно качество, мила моя Роуз, е и твоето бремене: състраданието. Ако не беше толкова добра по сърце, щеше да ми обърнеш гръб още преди години. Всъщност кой знае? Вероятно тогава твоят живот би се развил по-добре.

Мога да ти кажа със сигурност само едно и то е, че моят живот се обогати много повече, откакто ти се появи в него. Чудо е, че и двете оцеляхме. И се надявам, че се сблизихме. Защото ако засадиш любов, тя може да израсте и в най-бедната почва. Ако ѝ се даде възможност, дори може да разцъфне.

Вярвай в силата на любовта, Роуз. Не се страхувай да отвориш сърцето си, когато ти се удаде възможност, а аз ти обещавам, че това ще ти се случи. Това няма да означава, че не тъгуваш за съпруга си. Точно обратното. Би било почит към онова, което имахте с Макс.

Трябва да привършвам. Ако не побързам да се облека, ще закъснея за тържеството в чест на Брайън. Никой, освен Никос не знае колко съм болна, затова трябва да изглеждам добре. Ти също ще бъдеш там. Ще ти се усмихна, ще поговорим. Надявам се, че един ден ще гледаш на нещата като мен — понякога в живота изборът прилича на смъртта. Слага се край без надежда за връщане назад. Просто трябва да изживееш тези моменти с колкото се може повече достойнство.

Вечно ще те обичам,

Силвия“

ГЛАВА 1

ЮЛИ

Старата жена живя мирно и щастливо с децата си дълги години. Пренесе двата розови храста при себе си. Те растяха под прозореца ѝ и всяка година разцъфваха с най-красивите червени и бели рози.

Из „Вълшебни приказки“ на Братя Грим

— Мамо, какво ще кажеш, ако с Дру се оженим?

От този въпрос на дъщеря си, Рейчъл Розентал Макланахън се почувства, сякаш я бяха ударили с остър предмет по гърба. Мъчеше се със закопчалката на перлите, които Брайън ѝ бе подарил за последния празник Ханука^[1] и остана като вцепенена пред кръглото огледало над тоалетката в стил арт Деко с ръце, вдигнати като крила нагоре. Отражението ѝ застина като удивителен знак, както бе облечена с вталената черна рокля.

Перлите се изхлузиха от пръстите ѝ, хладни като студена вода. Тя бавно свали ръцете си като пациент в клиниката ѝ, дошъл на преглед. Очакваше тази вечер — тържеството в чест на съпруга ѝ, но сега изпита боязън, като че чувствителните ѝ пръсти бяха напипали бучка, която би могла да се окаже злокачествена. Нещо подобно на долен страх, който изпитваше по отношение на Айрис преди години, преди...

Решително отхвърли мисълта и бавно се обърна. Красивата ѝ дъщеря стоеше пред отворения гардероб на Рейчъл само по комбинезон и търсеше сако, което да облече. Айрис бе висока едва около метър и петдесет и пет, косата ѝ — тъмнозлатиста като мед,

падеше свободно на големи вълни по гърба ѝ. Деликатното ѝ лице се бе изчервило, кафявите ѝ очи блестяха.

Рейчъл остана съвършено спокойна, почти не смееше да си поема дъх, ръцете и краката ѝ натежаха и се вдървиха. Единствено сърцето ѝ работеше. То ѝ тежеше като камък.

Сигурно не съм разбрала — помисли си.

Докато обядваха вчера с Роуз, тя ѝ бе довери, че Дру искал да прекъсне връзката си с Айрис. Каза ѝ, че той я обичал както преди, че не можел да си представи живота без нея. Но понеже, никога не бил сигурен какво би могла да направи тя в следващата минута, това бавно го убивало.

Рейчъл толкова се изуми, че не можа да отговори.

Дру без Айрис? Все едно луната без звездите. Когато се опита да си ги представи разделени, в съзнанието си видя пак двамата като на снимки в семеен албум. Дру се шегува с Айрис в червената ѝ кола, а тя се смее от удоволствие. Дру и Айрис духат свещите на тортата, настояха да празнуват заедно рождените си дни, въпреки че ги делеше една седмица, а макар и по-голям, той беше пропуснал една година, за да бъдат заедно и в училище. В къщичката край езерото Джордж, която Роуз и Макс наемаха всяко лято, Айрис върви навсякъде след Дру като кученце. Дори влиза навътре в езерото, а при предишните им посещения Рейчъл напразно се опитваше да я научи да плува.

Когато Айрис беше много болна, Дру всеки следобед се отбиваше да поседи при нея, като не забравяше да оставя вратата отворена. Разказваше ѝ какво се е случило в училище или кой от приятелите им е питал за нея. С всяка своя усмивка, с оптимизма си, с вниманието си напомняше на Айрис, че не е луда, че ще се оправи. Дру ѝ даде онова, което Рейчъл и Брайън, твърде разстроени от случилото се, не бяха в състояние да ѝ дадат — увереността, че е нормална.

Това, че заминаха да учат в различни колежи, ги сближи още повече. Ако се съберяха телефонните им сметки, това би се равнявало на зестра на момиче от Третия свят. Дру отиде в Йейл, Айрис — в Брин Моор. В края на седмицата приличаха на детективи, надушили следата от две посоки — той пътуваше с влака от Ню Хейвън, а тя взимаше автобуса от Филадельфия.

Двамата пристигаха с раници, праметнати през рамо, и вървяха колкото се може по-близо един до друг. Смееха се, разговаряха оживено със светнали лица и с разрошени от целувки коси.

Сега и двамата се прибраха вкъщи. Айрис се готвеше за университета Парсънс през есента. Дру пък работеше, за да събере пари, преди да започне да следва медицина в Ню Йорк. Беше наел малко студио във Вилидж, където момичето прекарваше всяка минута, когато не бе пред триножника или при него в магазина за компютри, където работеше. Брак? Рейчъл винаги бе смятала, че един ден ще се оженят.

Какво се беше объркало?

Ако твърдението на Роуз беше вярно, защо сега Айрис грееше като Таймс Скуеър пред Нова година? Рейчъл успя да се усмихне и попита:

— Има ли нещо, което би трябвало да знам? — надяваше се, че гласът ѝ звучи нормално и не издава, че сърцето ѝ се свива от тревога.

Дъщеря ѝ отвърна:

— Няма. Но Дру каза, че трябвало да поговорим. Довечера. След партито — очите ѝ с цвят на стар египетски кехлибар криеха своите тайни.

— Какво те кара да мислиш, че ще е свързано с женитба?

— Дру спомена нещо — че трябвало да вземем решение за бъдещето. Какво друго би могъл да има предвид? — усмивката на Айрис помръкна, сякаш изведнъж ѝ хрумна, че нещата може да не са толкова розови, колкото ѝ изглеждат.

— Ами... не знам — осмели се да каже Рейчъл. — Би могло да бъде за много неща. Двама души винаги има какво да оправят.

Дъщеря ѝ я изгледа, сякаш усети, че тя не е докрай искрена с нея. После с въздишка додаде:

— Чула си за разправията ни, нали? Роуз ли ти каза? Добре. Не беше кой знае какво. Смятам, че двамата с Дру още не сме се оправили, след като бяхме разделени толкова дълго. Но сега, след като ще учим в университети, които са практически един до друг, защо да не го направим официално? — засмя се: — Не се страхувай, мамо. Не бързаме да се женим. Но ако се сгодим... — тя млъкна.

Рейчъл изчака миг, преди да попита:

— Много ли се карате?

Айрис се намръщи.

— Мамо... ти не ме *слушаш*. Разбира се, че се караме — там е цялата работа. Ако по-дълго време сме заедно, нямаше да бъдем в такъв стрес.

Майка ѝ се спря пред тоалетката и се взря в перлите, които държеше в ръката си. Спомни си кога Брайън ѝ ги подари, как перлите в кадифената им кутийка блестяха на меката светлина на свещника, останал от баба ѝ. *Как ли се чувстваш, помисли си с болка, когато не знаеш произхода си?*

— Невинаги отговорът е в пръстен с диамант — каза.

— При нас не е така. — Айрис се беше подразнила от това, че Рейчъл не разбираше очевидни неща. — Въпросът никога не е бил *ако*, а *кога*. Дватамата с Дру винаги сме си говорили как ще се оженим, колко деца ще имаме.

— Знаеш моето отношение, а също и на баща ти към Дру. Не бихме искали друг за зет — предпазливо отвърна Рейчъл.

— Тогава защо се държиш така? Като... не знам, сякаш току-що ти казах, че съм бременна или нещо подобно?

Майка ѝ се разтревожи.

— Наистина?

— Боже мой. Ти си такава еврейска майка! — Айрис вдигна ръце и с пресилена въздишка се отпусна назад върху леглото. После се усмихна замечтано към Рейчъл. — Просто искам да прекарам живота си с Дру. Това е.

Отново си припомни какво ѝ беше казала Роуз. *Той я обича, наистина... Може би в това се състои проблемът. Ако обичаш някого твърде много, изпитваш болка, когато го виждаш да страда...*

Опита се да не поглежда ръцете на дъщеря си, отпуснати върху плетената синя кувертюра. *Недей* — предупреди я вътрешен глас. — *Не поглеждай натат.* Но не можа да се сдържи. Да, там си бяха — бледи белези като тънки сребърни гривнички на двете ѝ ръце. Едва се забелязваха... освен ако човек не знае.

Но Айрис не страдаше сега. Изглеждаше щастлива. Всъщност почти в екстаз. Само че, Рейчъл знаеше как настроението на дъщеря ѝ внезапно се променя — като тропическа буря, която се завихря при ясносиньо небе, закрива слънцето и помита всичко около себе си.

Рейчъл внимателно остави перлите върху тоалетката до кристалното шише с парфюм. Перлите се плъзнаха върху полираната ѝ повърхност и издадоха звук, който кой знае защо я накара да стисне зъби. Сега какво? Къде са написаните съвети как да се помогне на дете, което не е като другите? Как бе стигнала до този момент в живота си и защо почвата под краката ѝ, която винаги бе смятала за твърда като скала, сега пропадеше?

Отражението в огледалото ѝ показва доста привлекателна жена на средна възраст с руса леко прошарена коса. То смътно напомняше на образа ѝ от млади години, който Рейчъл бе запазила в съзнанието си като стара снимка в портфейл — на типична представителка на хипитата с дървени обувки и пончо, пропътувала половината свят, за да се грижи за ранените и умиращите в някое село в ада, иначе известен като Виетнам.

Не че беше толкова възрастна. Все още можеше да носи джинсите от младежките си години, а четвъртитата ѝ брадичка, която я правеше да изглежда упорита, дори когато не удряше главата си в стена, не се беше отпуснала. Дори тънките бръчици, излизаци като лъчи от ъгълчетата на очите ѝ, работеха в нейна полза — омекотяваха яркосиния блясък на очите ѝ, от които хората се смущаваха.

Според разбиранията си, бе много добра майка. Едно беше сигурно — ако Айрис беше дете от нейната кръв и плът, Рейчъл нямаше да я обича повече. Тъкмо това беше толкова объркващо — тази битка срещу демоните, в чието съществуване тя нямаше пръст. Срещу жената, която бе родила Айрис и преди осемнайсет години се извини, че ще използва тоалетната в „Макдоналдс“... и остави тригодишното си дете да я чака в едно сепаре като празна опаковка от нещо или като мръсен поднос, който някой друг да отнесе.

Отпусна се на леглото до Айрис.

— Скъпа моя, искам да ти се случи само онова, което е най-добро за теб — каза. — Каквото и да е.

Дъщеря ѝ изглежда долови нещо в тона ѝ, защото изведнъж притихна и лицето ѝ помръкна.

— Дру никога не би ме напуснал, ако това имаш предвид. Няма да го направи. Просто не би могъл. Дори някога да го направи... — замълча.

— Поговорете си. Оправете отношенията си — изрече Рейчъл бързо с лекарския си тон, за да прикрие безпокойството си.

В този момент момичето я прониза с очи, с някакъв странен поглед, прикован към нещо, което само то виждаше. После с делови тон, като синоптик, който съобщава, че на другия ден ще вали, заяви:

— Ще се самоубия.

Рейчъл като че полетя с главата надолу по хлъзгавия склон, по който се катереше през последните седем години след онзи ужасен ден, който я разтърси с ярките цветове и несвързаните спомени. Тогава видя кръв. Навсякъде. Бе оцветила водата във ваната като тъмна ръжда, напоила бе розовата постелка пред нея, имаше пръски по плочките като птичи пера и странно — в първия миг на ужасния шок си спомни, че в детската градина Айрис правеше подобни рисунки, като използваше листа от папрат, натопени в червена боя.

Сред тази ужасна червенина, видя дъщеря си бледа и отпусната като риба, изплувала с корема нагоре. Част от лицето ѝ бе потопено във водата, така че изглеждаше изкривено и трептеше гротескно под водата. Разрязаните ѝ китки, като че ли се хилеха на Рейчъл.

Кърпи. Много кърпи. Пови Айрис като голямо бебе и я понесе на ръце, докато чакаше линейката. След нея по паркета в коридора оставаха розови следи. Хвърли кърпите до входната врата, но и до ден-днешен, независимо че от тогава цялото антре беше циклено два пъти, върху дъбовия паркет личаха очертанията от петното.

За да им напомнят.

Рейчъл се върна в настоящето също така внезапно и затова прехапа върха на езика си. Изведнъж изпита пареща болка и в устата си усети вкус на кръв.

Взря се в дъщеря си. За петнайсет минути трябваше да се облекат и да слязат долу, да бъдат готови да се качат в колата, която щеше да ги вземе, но Айрис като че бе някъде много далеч. Страх, гняв, безсилие — всичко се смеси в мръсна, пенеща се вълна. Рейчъл успя да се пребори с това, като си каза, че дъщеря ѝ вече е във от опасност. Доктор Ейзинджър щеше да ги предупреди, ако показваше признаци, че отново потъва в онази бездна.

— Няма да направиш подобно нещо — скара ѝ се Рейчъл с тона на лекар, който притиска рана. — Независимо какво ще се случи, имаш мен и баща си. Също и баба.

Когато спомена баба й, лицето на Айрис просветна и тя слабо се усмихна. Обожаваше баба си — дори, помисли си Рейчъл и сърцето й се сви, повече от нея. Двете се обикнаха от пръв поглед. Сякаш образуваха таен съюз, в който Рейчъл не беше включена.

Момичето рязко се изправи.

— Баба ще бъде ли на тържеството?

— Каза, че ще направи всичко възможно да дойде. Разбира се, ако се чувства добре. — Рейчъл въздъхна и оправи една от презрамките на дъщеря си. Точно в този момент не й се искаше да мисли за здравето на майка си.

Айрис изпитателно я изгледа.

— Ще ми кажеш, нали? Ако *наистина* е болна. Твърди, че е добре, само е малко уморена... но не съм сигурна.

— Ще ми е по-леко, ако още някой каже нещо по-определено — призна Рейчъл. — Но нали знаеш колко упорита е баба ти.

— Тя заяви, че по това си приличате — ухили й се Айрис.

Майка й също й се усмихна.

— Баща ти използва друга дума за това, която няма да повтора — пошегува се. — Струва ми се, че му липсва младата Рейчъл, която акуширеше бебета, за да изкарва прехраната си. От администраторите се изисква твърдост.

— На теб липсва ли ти това? След като има толкова кръв и разни вътрешности?

Майка й пак въздъхна и се замисли: „Как да го обясня? Всичко е твърде сложно, за да се изкаже в едно изречение.“ Ако трябваше да го направи, би го оприличила на свръхдоза адреналин през онези години — лудостта във Виетнам, след това специализантка по акушерство в болницата „Бет“ в Израел, после борбата да основе своя клиника.

Преди да успее да обясни, че мястото й сега е на кормилото на Здравния център за жени в Ийст Сайд, Айрис скочи от леглото и възкликна:

— Минава седем! Ако татко ме види така, направо ще припадне.

Като я наблюдаваше как се спуска към вратата, Рейчъл се усмихна. Разбира се, че Брайън би издал обичайните звуци на недоволство, но и той твърде много обичаше дъщеря си, за да й се сърди наистина.

Съпругът ѝ влезе в стаята, точно когато Рейчъл си слагаше парфюм зад ушите. Видя отражението му в огледалото, докато вървеше към нея — от походката му личеше, че е свикнал да носи джинси, а не официални дрехи. Беше облякъл тъмносиния костюм, който му ушиха по поръчка, докато бе в Лондон за представянето на британското издание на „Дванайсет градуса на север“. Сега самото му беше по-свободно от тогава. Дали не бе отслабнал?

И така да бе, не бе загубил ни най-малко от привлекателността си. Жените смятаха Брайън за много чаровен мъж. Като онази дама в Синсинати, която чакаше да ѝ даде автограф и прошепна достатъчно силно, та и Рейчъл да чуе — че ѝ идело да зарови пръсти в косата му — дълга и гъста както в младежките му години и леко прошарена само над ушите. Интелигентното му лице с малко неправилни черти, винаги му придаваше вид, че се вслушва внимателно в това, което говори събеседникът му, а замислените му сиви очи сякаш казваха: *Да, разбирам какво точно имаш предвид.*

И обикновено наистина *знаеше*. Тъкмо това го правеше толкова добър писател.

Тазвечерното тържество, организирано от издателя на Брайън, беше по повод присъждането на наградата на Националното общество на критиците за книгата му „Първата светлина на зората“. Стотина гости, сред които издатели и телевизионни светила, утвърдени писатели, щяха да дойдат в апартамента на последния етаж на Ейвъри Хамърсмит Драйв, за да изразят уважението си към съпруга ѝ. На Рейчъл ѝ се искаше да избягат някъде само двамата. Да отидат на някое тихо място, където биха могли да си поговорят или да се любят.

Напоследък не бяха правили нито едното, нито другото.

Отново взе перлите от тоалетката и вдигна косата от тила си, за да може Брайън да ги закопчае. Топлият допир на пръстите му я успокои, но в същото време предизвика леки тръпки по гърба ѝ. Не сподели с него това, което ѝ бяха казали Роуз и Айрис, защото така страховете ѝ щяха да станат по-основателни. Освен това, какъв бе смисълът да занимава Брайън с нещо, което можеше да се окаже, както майка ѝ би се изразила, едно нищо?

Сега не беше моментът. Не бива да позволи каквото и да е да разваля вечерта му.

— Преди малко чух звънеца. Колата ли е? — попита тя.

— Не се притеснявай — успокой я той и я потупа по рамото. — Казах на шофьора, че ще слезем след няколко минути — ако трябваше да посочи нещо, което най-много обичаше у съпруга си, помисли си Рейчъл, то бе, че той винаги, като че ли знаеше кога нещо я тревожи. Както сега, когато я попита: — Искаш ли да поговорим?

— Може да почака — отговори му тя.

— Така каза и миналия път.

Тогава тя осъзна гузно, че той ѝ припомняше колко заета и разсеяна е била напоследък. През последните месеци, когато съпругът ѝ я пожелаваше, тя обикновено бе твърде уморена. Призори започваше да си прави списък на нещата, които предстоеше да свърши в клиниката и за които никога не ѝ стигаше времето през деня.

— Имаме цял уикенд. Или почти — добави тя, като си спомни, че в събота сутрин в клиниката щеше да идва техник от „Пюър Лоджик“ — единственото време, когато компютрите там не се използват и можеше да бъде инсталиран новият софтуер, който бяха поръчали. — В неделя можем да отидем до езерото Уарамог.

— В неделя вечер трябва да си на банката на Комитета на жените във Врандейс — напомни ѝ той. — Налага се да тръгнем рано, за да изпреварим натовареното движение.

— Какво ще кажеш, ако си направим пикник на обяд в парка? В събота или в неделя — както пожелаеш.

— Вместен между две срещи, така да се каже — пошегува се той, но тя усети острия му тон. — Всъщност прогнозата е, че целият уикенд ще вали. Предлагам да останем въщи... ако бих могъл да те убедя да изключиш телефона.

— Ще измислим нещо — отвърна му тя.

Рейчъл усети как ръката му рязко се отдели от тила ѝ. Проследи Брайън, който отиде до прозореца и се загледа в Грамърси Парк — сенчест остров, където цветята в лехите бяха като ярки букети под светлината на фенерите от ковано желязо. Обзе я силна тревога. Как стигнаха дотук? Бореха се за откраднати мигове, преговаряха за тях в продължение на часове, като за стоки на борсата. Брайън винаги бе солидният риф, около който се въртяха дните ѝ. Като се изключеха редките му пътувания по работа, той обикновено си беше тук, работеше в кабинета си. Тя му се обаждаше през деня, за да му се оплаче от препълнените зали в Общинската здравна служба. Вечер,

когато се прибираше вкъщи капнала от умора и за вечеря вече въобще не можеше да става и дума, той никога не ѝ се сърдеше — само ѝ сипваше един коняк и слагаше ръка върху раменете ѝ, докато тя му разказваше какво се бе случило.

Само че, напоследък Брайън не ѝ беше под ръка. Понякога отиваше при нея едва след като тя си легнеше. А когато звънеше вкъщи, най-често ѝ отговаряше телефонният секретар.

Спомни си за времето, когато всеки избор изглеждаше ясно очертан като път, водещ в една посока. Представи си умирация сержант, облян в кръв, с дупка от пехотна мина в корема колкото юмрук. Тогава не се спря, за да се замисли. Действаше бързо, решително, противопостави се на шефа си и настоя да оперират незабавно.

Младият сержант беше Брайън.

Два месеца по-късно в задната стаичка на препълнен бар в Да Нанг двамата дадоха обет. Рейчъл ясно си спомняше всеки миг от този ден — хибискусите, които Брайън беше набрал за нея, завесите от мъниста, които дрънкаха като звънци, червената *чонгсам*^[2], която бе облякла вместо булчинска рокля. Сред всичко това се открояваше бледото и изпито лице на младоженеца, грейнало от любов. Мъж, който беше тежко ранен, но не се бе поколебал да се върне в джунглата зад вражеските линии и да я спаси.

Рейчъл усети как сърцето ѝ се свива.

Какво стана с тези двама души? С онова момиче, изпълнено с идеализъм, с пламенно сърце... и с младия войник, който рискува живота си заради нея? Разбира се, имаха и добри, и лоши моменти, особено в началото, но все пак как стигнаха дотук? Вече бяха на средна възраст и повечето от онова, което имаха да споделят, оставаше неизказано.

Когато Брайън се извърна, изпита силен копнеж да се приближи до него, да поглади вълнистите му коси. Имаше ли представа той, колко много го обича? Колко много ѝ се искаше да изостави всичко — Здравния център за жени в Ийст Сайд, както и всичките си задължения и просто да бъде тя. Да се радва на простите удоволствия, като да пие кафе сутрин със съпруга си и вечер да заспива в прегръдките му. Застанал с гръб към нея, той изрече:

— Ейвъри предложи да отидем в неговата къща в Амагансет през втората половина на август. Смятам, че бихме могли да се възползваме.

— Но, Брай, едва ли ще успея да се откъсна тогава — Рейчъл почти го намрази, понеже ѝ предложи тъкмо онова, което толкова желаше. Не би могъл да избере по-неподходящо време — щедрото ѝ предложение за фондацията „Ситуел“ щеше да бъде разгледано през седмицата преди Деня на труда^[3].

Той сви рамене и това кой знае защо я огорчи повече, отколкото ако бе възразил.

— Както желаш, бих могъл да използвам това време да завърша ръкописа си, преди да тръгна на обиколка през октомври. Ако промениш решението си, винаги можеш да дойдеш с мен.

— Ако зависеше от мен... — замълча, тъй като той не се обърна към нея. Какъв беше смисълът? Вече му обясни.

Минути по-късно, докато наетата лимузина се носеше по Лексингтън Авеню, на Рейчъл ѝ се прииска да прегърне съпруга си и дъщеря си. Стори ѝ се, че са се хванали за скала при прилив и всеки момент някоя голяма, вълна ще ги отнесе.

Ако това се случеше на Айрис, щеше да бъде фатално.

Рейчъл потръпна и тъкмо тогава си спомни, че Роуз щеше да бъде на партито. С нея можеше да сподели тревогите си, тъй като тя, като че ли винаги знаеше точно как да постъпи. Нали тъкмо Роуз преди толкова години им доведе Айрис? Освен това, самата тя имаше деца. Би могла да я разбере. Не се налагаше да ѝ обяснява какво е да си майка и да се боиш от нещо.

* * *

Таксито намали и малко преди да спре на ъгъла на Осемдесет и шеста улица и Ривърсайд, Роуз се наведе към предната седалка и каза:

— Направете кръг около квартала, моля — не ѝ се стори нужно да обяснява на шофьора, защо не бе напълно готова да слезе. Какво значение щеше да има, че щеше да я помисли за смахната?

Шофьорът — пакистанец ѝ хвърли поглед през рамо, с който сякаш искаше да ѝ каже, че сигурно е луда, но на нея ѝ бе безразлично.

Вероятно не бе по-лоша от три четвърти от клиентите му. *Майната му!* — помисли си. Броячът вече показваше четворно по-голяма сума поради натовареното движение по Осмо Авеню, когато имаше чувството, че прекосява пустинята с фургон. Голяма работа, че щеше да даде някой долар повече. Още няколко минути спокойствие си заслужаваха цената. Истината беше, че ако се нервираше и цяла вечер да обикалят квартала, пак нямаше да бъде готова за тържеството. Всъщност, прие поканата само заради Брайън. Сега съжеляваше, че не я е отклонила. По дяволите, какво си е мислела?

Мразеше тържествените вечери. За нея те не бяха нищо повече, освен начин да се избегнат истински разговори, също като ордьоврите, които рядко бяха толкова вкусни, колкото изглеждаха. Макс беше този, който ги правеше поносими, дори смешни. Тъкмо когато си казваше, че по-добре да забие бамбукова клечица под нокътя си, вместо да слуша още една минута някой самодоволен идиот да говори на ухото ѝ, улавяше погледа на съпруга си, който ѝ намигаше от другия край на залата. Или пък след като си проправеше път през множеството към бара, тя намираше там Макс, вече взел и за нея чаша. После в таксито към къщи облягаше глава на рамото му и двамата се кикотеха на перуката на господин Цвайлербах или за слуха, че Майра Кенеди имала връзка с портиера си.

Тазвечерното събитие с неизбежната яростна атака на непознати лица и имена, които нямаше да запомни, и речите, предизвикващи прозевки, а те непременно щяха да последват като мокри кърпи след баня, нямаше да се различава от стотици подобни на него. Само Макс нямаше да бъде там.

Докато излизаше вечерта, синът ѝ Джейсън я изгледа и каза: *Ау, мамо, това ти ли си? За малко да те взема за Мадона.* Шестнайсетгодишно диване ѝ направи комплимент по старомоден начин, помисли си. Всъщност беше прав. Нали избра червената копринена рокля „Долче и Габана“ като предизвикателство към всички, които биха я съжелявали. Дори се изкушаваше да забодее роза в косите си. Беше сигурна, че на Макс това би му харесало. Би прекарала вечерта, флиртувайки с него, а после щяха да се приберат вкъщи, доволни и развеселени от това, че е съблазнила собствения си съпруг.

Но тази нощ, както и през последните триста двамайсет и седем нощи, щеше да спи сама.

За миг беше готова да каже на шофьора, че е променила решението си и иска да обърне и да я върне вкъщи. Можеше да измисли куп неща, които би могла да свърши. Като, да речем, да отговори на писмата върху бюрото си, повечето от тях съболезнователни, които продължаваха да пристигат почти година след смъртта на Макс. Или да подготви бележките си за ново разглеждане на делото „Еспозито“, което би трябвало да се състои идния месец. Дори да изчисти клетката на господин Чипс ѝ се стори разумна алтернатива.

Сви се при мисълта, че щеше да се наложи да се усмихва и да кима в отговор на тихо изречени думи на съчувствие от хора, които познаваха Макс. После трябваше да ги убеждава, че въпреки всичко, животът продължава. Да, наистина, смъртта на съпруга ѝ беше удар за фирмата, но с времето и някои реорганизации — всъщност познаваха ли доведената ѝ дъщеря Манди, която току-що бе станала старши партньор — нещата отново потръгнаха. Не, синът ѝ нямаше да замине за Диърфийлд както бяха мислили. Джейсън сам го бе решил, не тя. Не понасяше потънали в скръб вдовици, които се вкопчваха в децата си като в спасителен пояс, смяташе, че трябва да стане така, както бе най-добре за синовете ѝ. *Вземете Джаски Онасис — щеше да каже. — Никой не ѝ е казал „Живей си живота“, а вижте колко добре се подредиха нейните деца.*

Всичко това бе една голяма лъжа.

Роуз ненавиждаше всяка минута, през която ходеше по тази земя без Макс. Ненавиждаше всички, като се започне от Бог и се стигне до господин Манделбаум — този нещастен клиент, с когото Макс разговарял по телефона, когато получил фаталния сърдечен удар. Нещо толкова невинно, като това да отиде до Порт Вашингтон заедно с по-голямата си сестра Мари на съботна разходка, бе достатъчно, за да събуди у нея безумен гняв. На пазара влюбени и семейства разговаряха оживено, блъскаха се и се смееха. Струваше ѝ се твърде нечестно. Колко е несправедливо, че на тези хора им е позволено да живеят, докато *нейният* съпруг, който винаги пазаруваше, когато тя забравеше, и който никога не излизаше от къщи, без да я целуне и да ѝ каже, че я обича, вече го нямаше.

Единственото, което Роуз преодоля, беше желанието да умре. Понякога дори това ѝ липсваше. Удивително, каза си, колко мъчителни

часове е запълвала тази ѝ мисъл, докато си представяше различни начини да се самоубие. С куршум в главата? Бърз и лек начин, но оставя голяма мръсотия. Да разреже вените си — също немислимо — какъв ужас преживяха покрай Айрис горките Рейчъл и Брайън. Със сънотворни е най-чистия начин, каза си тя, но как би могла да се сдобие с подобна рецепта и ако после случайно не подействат?

Ако се самоубиеше, това само би сложило край на тихите ежедневни малки самоубийства без съпруга ѝ, на постепенното свиване на сърцето ѝ, което бе изсъхнало като стара препечена филия, на стягането на гърлото, когато долавяше мириса му от някой пуловер, който бе забравила да дари на благотворителната организация, или когато намираще бележка, останала от него в кабинета.

Роуз преглътна сълзите, които превърнаха едно невинно излизане в цяла трагедия. Светлините на светофарите се сменяха над главите им. Зърна бездомна жена с плетена шапка на главата, свила се над решетка, откъдето излизаше топъл въздух; гледка, която не и се стори много странна, докато не си спомни, че бе началото на юли. Сякаш предишната седмица бе празникът на Свети Валентин и витрините на магазините бяха отрупани с подаръци? Като че ли, вчера видя как първите минзухари подаваха главичките си от лехите по Парк Авеню.

Когато таксито ѝ за втори път спря пред сградата на Евъри Хамърсмит — адресът беше дискретно написан с печатни букви над шлифованото стъкло на вратите, дебело като за трезор, Роуз изрече една молитва: *Моля те, Господи, помогни ми да изляза цяла оттук.* Една зле прекарана нощ би я извадила от релсите за дни наред, би я запратила обратно във времето, когато синият цвят я караше да мисли за „Жилет“, а „Гънс енд Роуиз“ беше нещо повече от рок група, която синовете ѝ слушаха.

Господи, ако ми обърнеш внимание, спаси ме, добронамерената домакиня да не ме е сложила до някой чаровен мъж. Или ако не би могла да го избегне, поне да бъде приличен мъж — човек, който нямаше да я попита дали се интересува от летните акции на Хемптън или от постановка на Бродуей, за която случайно му се намират два билета.

Издателят на Брайън заемаше целия осемнайсети етаж на предвоенната сграда, която гледаше към река Хъдзън и Ривърсайд Парк. Щом Роуз излезе от асансьора в облицованото с ламперия фоайе,

обширно колкото нейния хол, я обзе странно спокойствие. До подобни места, помисли си тя, не достигат обикновените човешки беди. Единственият хаос, който вероятно би могъл да проникне през солидните врати от орехово дърво, би бил добре опакованият вестник „Таймс“, без съмнение, донесан сутринта от портиера с бели ръкавици.

Дори възрастният служител от „Сентръл Кастинг“, който я въведе, говореше толкова тихо, сякаш се намираха в църква. В известно отношение всичко наистина ѝ напомни на църква — лакираната стара дървена ламперия, която слабо миришеше на лимонов препарат, аранжираните цветя, кристалният полилей, който проблясваше като безброй свещички.

Веднага я попитаха какво ще пие и тя без колебание отвърна:

— Вода. Чаша вода — когато дойде моментът, щеше да вдигне дежурната чаша с шампанско за Брайън, но само защото така бе по-лесно, отколкото да обяснява на разни непознати, че от алкохол ѝ се доплаква и най-лошото от всичко — ставаше ѝ мъчно за самата нея.

Премина през двойни врати и влезе в помещение, някога бална зала — обширно пространство с огромна мраморна камина и редица френски прозорци, които се отваряха към тераса. Гледката към реката и моста на Джордж Вашингтон, който минаваше над нея като диамантена диадема, буквално спря дъха ѝ. В първия момент почти не забеляза гостите, насядали около осветени със свещи маси — поне седемдесет на брой, а хората си приказваха така, сякаш се познаваха от деца.

Колко е закъсняла само! Роуз се обърка и не може да си спомни дали поканата бе за седем и трийсет или за осем часа.

Тогава Ейвъри Хамърсмит — около петдесетгодишен мъж с червендалесто лице и оредяваща бяла коса, побърза да я придружи до мястото ѝ, минаха покрай мраморните грифони, изваяни от двете страни на камината, между масите с насядали около тях гости с оживени лица, осветени от меката светлина, нито едно, от които не ѝ се стори познато. Като видя, че мястото ѝ е на масата на Брайън, Роуз изпита облекчение.

Докато сядаше на стола си, откри, че е заобиколена от близки приятели. Срещу нея бяха Дру и Айрис, от двете им страни — Рейчъл и Брайън. Ейвъри Хамърсмит се настани до Брайън. Само мъжът, който седеше от дясната страна на Роуз, ѝ бе непознат.

Тя едва го погледна, когато Силви я поздрави с думите:

— Роуз! Слава Богу! Бях започнала да се тревожа, че няма да дойдеш — изразът на лицето ѝ бе добронамерен, изглеждаше оживена — не като възрастна жена с болно сърце, помисли си Роуз, като си спомни загрижено колко бледа и уморена изглеждаше тя последния път, когато ѝ беше на гости.

Тази вечер Силвия беше елегантна както винаги — облечена със светлозелена рокля с широки ръкави, която скриваше колко е отслабнала, побелялата ѝ коса блестеше като сребро на светлината на свещите. Единственото ѝ украшение бяха дискретни обици с перли и пръстенът с изумруд с цвета на очите ѝ, който преди години ѝ бе подарил Никос.

Всъщност къде беше Никос? Беше свикнала да го вижда до Силви. След миг огледа залата и го зърна на друга маса стори ѝ се малко необичайно, докато си даде сметка *защо* са го настанили другаде. За да има място за...

Мисълта ѝ прекъсна, когато Силви се приведе и ѝ представи мъжа, седнал от дясната ѝ страна, където трябваше да бъде Никос.

— Мила, бих искала да те запозная с Ерик... Сандстриъм, нали така? — на Ерик тя обясни: — Като дете Роуз е живяла в апартамента над Брайън. Сега е близка приятелка на семейството.

Близка приятелка. Роуз усети как стомахът ѝ се сви. Всъщност как другояче би могла да я представи Силви? Не като дъщеря, макар и да бе такава. Особено, след като Силви отказваше да я признае за свое дете, освен когато бяха насаме. И когато Рейчъл не можеше да ги чуе. Единственият в цялата тази зала, който знаеше истината, освен Роуз и Силви, беше Никос.

Роуз спря погледа си върху мъжа, който ѝ протегна ръка. Стори ѝ се смътно познат. Дали не са се срещали на друго парти? Четирийсет и няколко годишен, помисли си. С рус перчем като ученик, би му дала и по-малко години, ако по светлосините му очи и по дълбоките линии от двете страни на устата не си личеше, че е имал труден живот. Той я изгледа напрегнато изпод светлите си ресници и изведнъж ѝ се прииска да сведе очи, да погледне встрани, но не и към него. Усети как се изчервява. Роуз не знаеше чия е била идеята, но всеки глупак би се досетил, че неслучайно е сложена да седне до Ерик Сандстриъм.

Какво пък толкова? Той изглеждаше добре. Имаше забележителни очи — очи на човек, който не би се изненадал, ако му довери, че веднъж цял час търси в апартамента си достатъчно здрав полилей, за да се обеси.

— Приятно ми е — измърмори тя и му подаде ръка. Той я стисна, а тя се обърна към присъстващите на масата: — Съжалявам, че не успях да дойда по-рано. Имаше ужасни задръствания.

— Мама почти никога не закъснява — обади се Дру в нейна защита. — Това наистина е изключение. Татко обичаше да казва... — замълча и на масата настъпи неудобно мълчание.

— Че по-скоро ще ме знаят като покойната Роуз Грифин, отколкото да закъснея за среща — довърши Роуз, смелата вдовица, която показва, че не е загубила чувството си за хумор.

Всички се засмяха малко пресилено, а Дру ѝ се ухили с облекчение. Тази негова усмивка, която толкова приличаше на Макс. Всеки път, когато ѝ се усмихнеше, сърцето ѝ се свиваше. Непокорната му тъмна коса и кафявите му очи бяха нейните, но във всяко друго отношение той приличаше на баща си. Начинът, по който бе наклонил главата си точно сега, както и привеждането на раменете, когато се облягаше. Онова, което ѝ правеше най-силно впечатление обаче беше, колко бе приятен. В откритото лице на Дру се надяваше, че никога няма да престане да вижда дванайсетгодишното момче, което четеше на глас на малкото си братче, когато Джейсън беше болен от заушка и чиято стая се бе превърнала в зоологическа градина от клетки, в които имаше какво ли не — от мишки до змия албинос — любимци, за които на приятелите му им бе омръзнало да се грижат.

Тя го видя как се обляга настрани, а Айрис прошепна нещо на ухото му. Дру като че се почувства неудобно, дори сякаш нещо го заболя. Роуз се обезпокои. Преди няколко дни той беше дошъл при нея почти разплакан и тя веднага си помисли за Айрис. Роуз дори не искаше да *помисли* какво би направила приятелката му, ако Дру скъсаше с нея.

Не че не беше привързана към Айрис. В известен смисъл се чувстваше дори отговорна за нея. Преди много години, именно тя помоли приятеля си лейтенант О'Нийл да не се обажда веднага на Социалната служба за малкото момиченце, което бе изоставено в „Макдоналдс“. Благодарение на нея, Рейчъл и Брайън станаха

осиновители практически за една нощ. Месеци по-късно, когато майката на Айрис беше заловена и обвинена в притежание на наркотици, кой трябваше да отиде в полицейското управление посред нощ? След като изслуша почти неразбираемия разказ на майката — явно пожар я бе лишил от дом, Роуз повярва с цялото си сърце, че е постъпила правилно, като я убеди, че Айрис ще бъде по-добре там, където е. Нали тя уреди нещата с Рейчъл и Брайън, като запази, разбира се, някои подробности за себе си, които само излишно биха ги обезпокоили? Роуз никога не би могла да си представи, че един ден нейният син ще трябва да плати цената.

Защото в края на краищата, всичко се свеждаше до едно: кръвта вода не става. Урок, който Роуз не бе научила от майка си, но бе решена да го приложи към синовете си.

Наистина, не можеше да се отрече, че Айрис беше темпераментна. Обаче, като че ли всички неприятности вървяха по петите ѝ. Кой можеше да забрави вечерта преди Коледа, когато излезе навън в снежната виелица, облечена само по копринено сако? След като не се върна, двете семейства — Макс и момчетата, както Брайън и Рейчъл цяла нощ я търсиха на студа. Отдъхнаха си, естествено, когато я откриха жива и здрава в едно кафене на Лексингтън Авеню... но всички бяха удивени. Какво се бе случило? В един миг Айрис изглеждаше добре, щастлива, опаковаше подаръци и после изведнъж нещо, което Рейчъл каза, като че ли развали настроението ѝ. Какво ѝ ставаше така внезапно? Как можеха да предотвратят подобно нещо да не се случва? Защото, доколкото Роуз си спомняше, Дру беше единственият, който бе в състояние да успокои Айрис, а сега, дори той вече бе готов да вдигне ръце от нея.

Само да не беше толкова красива, помисли си Роуз поразена. Като се взря в ръката ѝ, отпусната върху тази на Дру, забеляза, че кожата ѝ е бледа като розови листенца. С пурпурната си копринена рокля, от която лицето ѝ светеше като бледа луна на фона на сгъстяващия се мрак, Айрис беше чаровница, сякаш излязла от приказка на Ханс Кристиан Андерсен. И ако Дру не внимаваше, тя щеше да го омае, може би завинаги...

— Да ви наля ли вино?

Мислите ѝ бяха прекъснати от гласа на мъжа, седнал до нея — нисък и дрезгав като звук от саксофон.

Тя се обърна към него.

— За мен не. Не пия — добави със смях: — Вероятно остарявам. Ако изпия една чаша, на другата сутрин я усещам. А ако е повече от една, все едно, че ме е влачила лавина.

На устните на Ерик се появи разбираща усмивка.

— Такава лавина ме е влачила няколко пъти.

Забеляза, че той също не пие. За малко да отбележи съвпадението, но нещо я възпря. Не за да не го постави в неудобно положение, а защото почувства, че може би си имаше причина — или се е преборил с алкохолизма, или пък нещо друго. Но не желаше да узнае нито едното, нито другото. Самата тя достатъчно бе изстрадала, за да рискува да се товари с нещастieto и на други.

Вместо това попита:

— Не сме ли се срещали по-рано? Например на някое друго парти на Брайън? — досети се, че той може да е редакторът на Брайън.

— Не вярвам. Щях да си спомня — усмихна ѝ се така, сякаш искаше да каже „и двамата сме в купа“ и тя се увери, че беше точно така, както бе предположила — работата бе нагласена. С тази разлика, че Ерик съвсем не беше от онези скучни мъже, които ѝ натрапваха при подобни случаи. Забеляза сребърната гривна, която се подаваше неуместно изпод ръкава на смокинга му. Стори ѝ се, че е изработена в някой от югозападните щати, при това беше стара. Каква ли беше историята на този човек? Роуз го погледна с интерес, когато Ерик каза: — Може би сте ме слушали по радиото. Водя предаване по WQNA. Всъщност се запознахме с Брайън, когато го интервюирах за последната му книга.

— Не слушам често радио — извини се тя. — Но бих могла да се закълна, че съм ви виждала някъде.

— По-рано бях в телевизията. Преди години — сви рамене, явно не искаше да се разпростира повече. Дали не бе просто скромен? — Всъщност аз предпочитам радиото. Едно от предимствата е, че разполагам с повече свобода.

— Да не би във вашето предаване да излизате от схемата и да задавате неудобни въпроси на гостите си? — попита тя шеговито.

Ерик поклати глава и се усмихна.

— Не ме блазнят евтини предавания. Но наистина обичам полемиките. Ако не ми се обади поне един разярен слушател, струва

ми се, че не изпълнявам призванието си, като се изправам срещу политически корумпираните, морално банкрутиралите и крайно самодоволните.

Роуз откри, че също се усмихва.

— Предполагам така попадате малко наляво от Ръш Лимбо.

Той се засмя.

— Да... само че той печели много повече.

— В практиката си съм имала достатъчно шумни публични дела — каза му тя. — Но разбирам какво искате да кажете — не си заслужава цената.

Ерик я изгледа с интерес.

— Адвокатка, значи? Нямахте да позная.

Роуз усети как настръхва. Свидетелка бе на подобна реакция още от университета — хората си съставяха мнение по буйната ѝ коса и ярките цветове на дрехите ѝ, от начина, по който се обличаше, по едва доловимия ѝ бруклински диалект, дори по факта, че обичаше рок. И какво от това? Голяма работа.

— В Бруклин не растат само дървета — отвърна дяволито. — Баба ми предричаше, че на осемнайсет години ще свърша бременна, гола и боса като голямата ми сестра. Основното е, че просто поисках да ѝ докажа, че греши. Да завършиш право не е толкова лошо.

Спомни си какви фокуси правеше, докато следваше вечерен университет, а през деня работеше като секретарка при Макс. После, когато се ожениха и си създадоха своя фирма, колко ѝ беше трудно, докато клиентите я приемат насериозно. И ето че сега, отново се бореше да спаси разума си и от останките от съвместния си живот с Макс да си създаде някакво съществуване.

Роуз откри, че ѝ се искаше да бъде като италианските вдовици от старата ѝ махала, жени, дошли от Италия, които до края на живота си носеха черно и които не изпитваха нужда да се преструват, че животът им ще бъде същият след смъртта на съпрузите им.

Изведнъж Ерик я изненада с думите:

— Бруклин ли? Аз живях там до осемгодишната си възраст на Парк Слоуп, после преместиха баща ми.

— Това обяснява всичко — каза тя.

— Какво обяснява?

— Че бруклинският ви акцент е изчезнал.

Той ѝ се усмихна лукаво.

— Преместихме се в Минесота. В Мейплуд не понасят да носиш зелена риза, след като всички останали носят сини, направо ще те изгонят от града. В края на краищата обаче, това ме предпази да не премина към десницата — всички тези солидни граждани, които развяваха знамена и които вярваха, че войната във Виетнам спасява свободния свят от комунизма и че хората, които протестират срещу нея, сигурно са комунисти. Не мина много време и аз носех лозунги и крещях до изнемога. Бих изгорил и повиквателната си, ако имах такава — усмихна се още по-широко. — Тогава бях четиринайсетгодишен.

— Нямам много добри спомени от онова време — Роуз малко се изуми, когато осъзна с известно неприятно чувство, какво ѝ бе отнела войната. По-точно ѝ отне Брайън, в когото по онова време бе отчаяно влюбена, както и дълго време след завръщането му, но тогава вече бе женен мъж. Но нещо повече — войната във Виетнам бе ограбила невинността ѝ, убеждението ѝ, че в края на краищата добрите хора биват възнаграждавани. Изрече тъжно: — Онова, което си спомням най-ярко, е, че докато всички на моята възраст имаха време да маршируват по улиците и да пушат марихуана, аз си скъсвах задника от работа, за да си плащам наема.

Ерик я изгледа изпитателно:

— Не се церемоните много в приказките си.

— Не — тя се изсмя. — Когато се оженихме, двамата с мъжа ми живяхме няколко години в Лос Анжелис и знаете ли какво ми липсваше най-много? Възможността да говоря нормално. Това и кифлите — отчупи си хапка от кифлата с квас.

— Затова ли се върнахте?

— Отчасти. По-голямото ни момче — кимна към Дру — вече беше проходило. Искрахме да основем своя фирма. Що се отнася до съпруга ми, имаше само едно място на света, където можеше да пусне корени. Макс е, всъщност *беше* — поправи се тя — кореняк нюйоркчанин — забелязвайки въпросителния поглед на Ерик, добави: — Почина миналата година.

Напрегна се, очаквайки обичайните съболезнования, но той само я погледна в очите и каза:

— Трябва да ви е било много трудно.

— Все още е — с мъка преглътна буцата в гърлото.

— Споменахте, че имате деца.

— Две момчета. Шестнайсетгодишният ми син остана вкъщи. Джей би предпочел да гледа за втори път „Театрални шедьоври“, отколкото да дойде на подобно място.

Той се засмя с разбиране. Отново ѝ направи впечатление странното несъответствие между младежкия му вид, веселия му смях и тъгата в очите му.

— Известно ми е положението. Два пъти седмично ходя сутрин в дом за избягали деца. Пред някои от нашите деца, вашето момче би изглеждало като преподобния Били Греъм.

Който бе решил да я сложи до Ерик, не е бил глупав. Тя осъзна, че проявява интерес към него.

— Имате ли деца? — попита го.

Той поклати глава.

— Нито пък жена. Дори и бивша — Роуз изчака, готова за обичайните глупости, каквито беше чувала от стотина заклетни ергени — мъже, които се държаха така, сякаш фактът, че не са женени, би трябвало да се смята като някаква награда за това, че са се показали по-умни от обикновените глупаци. Но Ерик нищо не каза. Не изглеждаше нито озлобен, нито особено доволен от себе си просто го съобщи като факт.

— Бях омъжена в продължение на двацет и една години — каза тя. — Моят съпруг беше най-добрият човек, когото съм срещала. Не мога да си представя да бъда с друг мъж.

Той се усмихна — малко тъжно, стори ѝ се.

— Имали сте голям късмет.

Късмет ли? Странно бе да го чуе от друг човек. Роуз не можеше да си спомни кога за последен път се бе почувствала щастлива. Но той имаше право. Колко жени са имали дори за една година, да не говорим за двацет и една, толкова прекрасен мъж като Макс?

Изведнъж тя си спомни къде бе виждала Ерик по-рано. По телевизията.

— Бяхте един от водещите на предаването „Добро утро, Америка“. Преди около пет години. Заедно с Джини Грегсън. Нещо ужасно се случи с нея.

— Да — съгласи се той меко, но в мига преди да отклони погледа си, тя забеляза в очите му гняв. — Бяхме заедно онази нощ. Тя караше

моята кола — изрече, го с равен глас, като на репортер, който съобщава факт, но на Роуз ѝ се стори като на човек, който също е преживял много. После продължи, като в гласа му се усещаше стоманена нотка. — Тогава бях пиян — обясни. — Джини само се прояви като добра самарянка. Тя не виждаше добре вечер, затова никога не караше по тъмно — отпи глътка вода. — Бях пиян на погребението ѝ и си останах пиян през следващите шест месеца. После изтрезнях. Тогава сложих край на алкохола — той поклати глава и се усмихна извинително. — Не знам защо ви го разказах. След всичко, което сте преживели, последното, от което имате нужда, е някой друг да ви занимава с подобна тъжна история.

— Съжалявам — каза тя, но гласът ѝ прозвуча неискрено.

Роуз наведе глава, за да не забележи той колко опасно близо се бе приближил, за малко да наруши издигнатата от самата нея стена — още една стъпка и тя щеше да бъде в опасност, че се е загрижила толкова за някого. Той вече разбуди усещания, които тя не желаше да изпитва, нито пък имаше нужда от тях. Дяволите да го вземат. Заради него очите я засмъдяха, а сърцето ѝ започна да бие така, сякаш в жилите си наистина имаше кръв.

За щастие, точно тогава се появи келнер, за да отнесе недокоснатата ѝ салата и да я попита кой ордьовър предпочита. Роуз бе доволна, че се разсея, не само защото той отклони мислите ѝ от Ерик. Внезапно почувства, че е гладна.

Докато ядеше съомгата, усещаше присъствието на Ерик до себе си. Ръкавът му се допря до ръката ѝ, когато той се пресегна за солницата. Засмя се, когато Рейчъл се пошегува със Силви, че една жена на съседната маса флиртува с Никос.

Ерик сякаш усети неудобството ѝ и не ѝ се натрапваше. А на нея почти ѝ се *прииска* той да каже нещо глупаво или досадно. Тогава щеше да го изхвърли от мислите си, точно както келнерът отнесе празната ѝ чиния.

Когато почистиха масата, Ейвъри Хамърсмит се изправи и почука с вилица по чашата си. Шумът около тях намаля и после утихна.

— Трябва да ви доверя — започна благият им белокош домакин, — че монополизирах до такава степен нашия почетен гост, та се наложи Синтия — погледна с обич към жена си, която му се

усмихваше от съседната маса, — да ми напомни, че ако не побързам и не кажа словото си, всички ще се разотидете и ще се чудите, защо ли сте били поканени тук тази вечер — замълча и изчака смехът да заглъхне. — Сигурен съм обаче, че нашият почетен гост, когото всички познавате и на когото се възхищавате, не се нуждае от голямо представяне...

Той продължи да хвали осемте романа на Брайън, преди да го поздрави за спечелената престижна награда на критиците за последния си роман „Първата светлина на зората“. Роуз престана да слуша хвалебствията, които несъмнено бяха искрени, но в никакъв случай оригинални. Тя си спомни дори разказите, които Брайън пишеше едно време в католическото училище. Онова, което никой не знаеше, беше, че тя самата написа няколко, и най-ужасното беше, че във всеки от тях главният герой се казваше Брайън.

Брайън изглеждаше малко притеснен от всички тези хвалби, след това се изправи, за да благодари и да каже няколко думи, както и да приеме аплодисменти, които продължиха, дори когато гостите започнаха да се тълпят около него, за да стиснат ръката му. Рейчъл също стана и мило поздрави едно семейство, което Роуз разпозна от предишно раздаване на автографи.

Затова не можа да види онова, което Роуз и всички останали видяха — как Айрис скочи на крака. Изглеждаше разстроена и като че щеше да се разплаче всеки момент. Какво ли ѝ бе казал Дру?

Той веднага тръгна след нея, за да я успокои. Роуз не успя да чуе какво ѝ говори, но по измъченото лице на сина ѝ бе отразено онова, което тя вече знаеше — че този път не беше обичайната разправа. Едва ли е имал намерение да развали партито на Брайън, той въобще не беше такъв човек. Айрис явно го бе подтикнала да изрече нещо, което е имал намерение да ѝ каже по-късно.

Роуз стисна очи. *Защо сега, защо да се случва и това?* Когато ги отвори, забеляза, че Ерик Сандстрьом я наблюдава. Не я бе грижа. Какво значение имаше, че щял да я помисли за луда? Той беше никой, непознат.

Като че ли температурата в стаята изведнъж падна. Тя потръпна. Само Макс да беше тук. Докато тя имаше склонност да превръща в престъпление всяка, макар и дребна простъпка, Макс бързо

разсейваше напрежението. Би отвел Дру настрани и би му дал умен съвет какво да направи.

Вместо това, Роуз седеше като вдървена, наблюдаваше как Айрис клати глава енергично в отговор на нещо, което Дру ѝ каза, после побягна към хората, които вече се събираха, а той се втурна след нея. Роуз се надигна от стола с намерение да тръгне след него, да го спре да не направи нещо, за което би могъл да съжалява — като да скъса с момичето, когато усети една хладна ръка на рамото си.

— Остави ги — Роуз се взря в зелените очи на Силви, които я гледаха напрегнато и тя остана като закована на място. — Съмнявам се дали има нещо, което Дру да не знае.

Нетърпеливо поклати глава.

— Той вече потъва и аз трябва да седя и да го оставя да се удави ли?

Силви я потупа утешително по рамото.

— Кой говори за удавяне? Една любовна разправия не е като потъването на „Титаник“. Или ще се разберат, или няма. Наистина ли смяташ, че от тебе зависи нещо?

— Нямам представа — призна Роуз. — Онова, което наистина знам, е, че моят син се чувства отговорен за неща, които не зависят от него — изведнъж се почувства неловко.

— Открила съм, че най-трудното е — изрече Силви с много нежност, — да оставиш хората сами да се оправят. Знаеш, че обикновено го правят. По един или друг начин. Ние ставаме нетърпеливи, когато го правят бавно.

Пресегна се и докосна бузата на Роуз, лекият плат на ръкава ѝ се накъдри от внезапния вятър, който идваше от френските прозорци, и тогава ѝ се стори, че ръката ѝ се носи във въздуха като дух. На устните ѝ се появи усмивка.

Роуз усети внезапна неприязън. Как смее тя! Да дава съвети, да прави глупави забележки и дребни мили жестове. Държеше се сякаш бе...

Моя майка.

Е, точно това е, каза си.

Не че имаше някакво значение. След като не се отнасяше към нея така както към Рейчъл.

Роуз усети горчив вкус от предателството, което трябваше да преглътне неведнъж и дважд. Правеше се, че не е нищо повече от добра приятелка на Силви, когато в същото време...

През всичките тези години си мълчах и не попитах защо. Защо щастието на Рейчъл да е по-важно от моето? Дълбоко в себе си знаеше, че нещата са по-сложни и не засягаха само Рейчъл, значение имаха любовта и загрижеността на Силви към внучката й Айрис. Загриженост, която надминаваше многократно тази за Дру, а той й бе кръвен внук.

Роуз си пое дъх и се опита да се успокои. Не можеше да си позволи подобни мисли в този момент. Сигурно Силви беше права в едно. Каква бе ползата да се опитва да вразумява Дру сега — посред последната криза на Айрис?

Облегна се назад и потърка ръце. Откакто Макс умря, тя като че ли не можеше да се стопли, сякаш термостатът й бе нагласен на най-ниско деление. Да, щеше да изчака, щеше да говори с Дру по-късно, когато останат насаме. Каквито и неприятности да имаха с Айрис, те нямаше да се разрешат до сутринта на другия ден. Нали бе научила от опит, че докато добрите неща могат да се развалят за една вечер, лошите сякаш могат да съществуват безкрайно.

Тази мисъл бързо изчезна от главата й, когато чу Дру да вика за помощ.

Силви Розентал също го чу. Дру крещеше като обезумял от терасата отвън. Но зад гърбовете на изплашените гости, скупчени около френските прозорци, тя не можеше да види защо бе целият този шум. Какво, по дяволите...

После Роуз внезапно скочи и мина бързо покрай нея, Брайън и Рейчъл веднага я последваха. Тя се опита да се изправи, но краката не я държаха, затова отново се отпусна на стола с разтуптяно сърце. Като че ли някаква огромна тежест я притисна, от която главата й се замая и й пречеше да диша.

Не прадай — заповяда си.

Силви се опита да си спомни напътствията на доктор Чоудри. *Поемай бавно и равномерно дъх. Не се плаши.* В кадифената си вечерна

чанта за всеки случай държеше шишенце с лекарство. Всъщност не беше зле. Не се тревожеше за себе си, а за внучката си.

Виковете на Дру биха могли да означават едно: Айрис беше в опасност.

Обезумяла от тревога, Силви огледа тълпата, търсейки единственото лице, което би могло да ѝ донесе успокоение, единственото рамо, на което си позволяваше да се облегне. Къде ли беше Никос?

Тогава го забеляза — проправяше си път към нея. Добрият Никос, на когото можеше да разчита, който като че ли въобще не бе остарял през всичките тези години. Докато нейното тяло отслабваше като фино изработен часовник, той като че ли ставаше по-як. Черната му коса вече бе побеляла, но беше доста стегнат, красив... — изпълнителен директор, който прекарваше повече време навън, на строежите, отколкото в кабинета си, мазолите на ръцете му го доказваха.

Когато той се наведе над нея, сложил ръце на раменете ѝ, тя усети дъха му и сърцето ѝ веднага се успокои. Дишането ѝ се нормализира. Понечи да се изправи, но Никос нежно я притисна.

— Какво става? Да не би да се е случило нещо с Айрис? — притисна се към него, хладните ѝ пръсти търсеха топлината му.

Той се поколеба и тя забеляза в очите му загриженост за нея, както и за Айрис. Като че ли нейното здраве имаше някакво значение в такъв момент!

— Не е наранена, не е — по гласа му усети, че едва сдържа вълнението си. Видя, че леко трепери, и това още повече я обезпокои.

— *Какво* тогава?

Лицето му се свъси.

— Изглежда се е покатерила на стената на терасата и... Силви, добре ли си? Толкова си бледа!

— Мили Боже, пак ли? — прошепна тя дрезгаво.

Затвори очи, не желаше да си спомня, но не успя да прогони виденията. Айрис в болницата с превързани китки върху бялата завивка, едва ли не се предаваше, като разпънатия Исус, както го рисуваха. Когато отвори очи, усмивка озари лицето ѝ, благодарна, че е жива. За Айрис самото съществуване на земята изискваше смелост, каквато хората не можеха да си представят...

Никос се наведе така, че очите им със Силви бяха на едно ниво — същите черни очи, които преди години я омаяха като млада съпруга на много по-възрастен от нея мъж.

— Не се тревожи. Нищо няма да ѝ се случи — гласът му беше спокоен, но по лицето му с кожа като набразден ствол на старо дърво, тя долови съмнение. Нямахше нужда да ѝ казва онова, което и двамата знаеха — че ако Айрис изпълнеше заплахата си, този път нямаше да има никакво спасение.

Силви почувства вина — *щеше* ли да го предотврати, ако не беше спряла Роуз да тръгне след Дру? Може би ако Роуз беше поприказвала с нея от името на двете... Помисли си: *Трябва да направя нещо*.

Изправи се на крака. Този път, когато Никос се опита да я спре, тя учтиво, но твърдо отстрани ръката му.

— Ако ме спреш — изрече тихо, — после може две души да тежат на съвестта ти, Никос Александрос. Може да съм стара и болна, но познавам внучка си. Тя има *нужда* от мен.

Той я изгледа изпитателно, после безмълвно ѝ предложи ръката си. Силви го благослови наум, защото изведнъж стаята ѝ се стори широка като арктическата тундра. Наложил се да спре няколко пъти, да поеме дъх и да се облекне на рамото на Никос.

Минаха през тълпата и излязоха навън. Терасата беше просторна, усети, че бе изненадващо хладно за юли, тук-там имаше зеленина и градински столове. На светлината, която струеше през отворените френски прозорци, те приличаха на бледи скелети. Силви веднага забеляза Айрис застанала на ръба на терасата е гръб към тях, стиснала ръце като послушно дете. Между нея и паважа долу имаше осемнайсет етажа.

Силви не можеше да види лицето ѝ, само дългата ѝ коса се развяваше от лекия ветрец. Силно изправената ѝ стойка като първия смел минзухар, показал се през пролетта, накара Силви да се хване по-здраво за ръката на Никос.

Забеляза една от обувките на Айрис, захвърлена на плочите до ниската стъклена масичка, бутната до парапета, и почувства остра болка — обувката, малко по-голяма от детска, бе изоставена като ненужна играчка.

Силви се помъчи да се успокои. По обезумялото лице на Рейчъл — тя стоеше на няколко метра от нея, разбра, че в този момент е нужна

здрава ръка. *Господи, дай ми сила...*

Откъсна се от Никос и отиде да прегърне дъщеря си. Рейчъл трепереше. Долната част на лицето ѝ попадеше в сянка като отворена рана, а сините ѝ очи блестяха. Силви копнееше да успокои дъщеря си. Колко отдавна не бе прегръщала енергичната си, способна дъщеря.

С тих, почти истеричен глас Рейчъл се обърна към нея:

— Брайън се обажда на пожарната, но те не могат да помогнат. Мамо, тя не ме слуша... никого не слуша. Ти трябва да направиш нещо. Моля те. Тя ти има доверие.

Силви усети как отговорността я дърпа като морско течение, повлича я.

— Ще направя каквото мога — прошепна.

Бавно мина покрай Дру, който стоеше с наведена глава, страните му бяха мокри от сълзи. Искаше да утеши и него... но точно сега трябваше да посвети цялото си време и внимание на Айрис.

Предпазливо пристъпи към парапета, върху който Айрис стоеше и се взираше в далечината отвъд река Хъдзън, по чиято повърхност блестяха отраженията на ярко осветени сгради.

— Айрис? — Силви заговори тихо, сякаш се страхуваше да не подплаши птичка. — Аз съм, баба ти. Няма ли поне да ме погледнеш?

Никаква реакция. Все едно че говореше на статуя. Силви изчака, без да помръдва. Най-последователно долови някакво движение. Болезнено бавно Айрис се извърна и я погледна — очите ѝ блеснаха в мрака.

Баба ѝ протегна ръка и леко погали бледите пръсти, хванати за парапета. Бяха ледени.

— Недей — изстена момичето.

— Хайде да отидем вкъщи, там е тихо... можем да поговорим — тя се облегна на грубата мазилка. Айрис обичаше да идва в къщата ѝ. Веднъж като малка я попита, дали не е вълшебна като замъците в приказките. — Ще спиш при мен, а сутринта ще закусим в градината. Искам да видиш колко е красива сега. Помниш ли цветята, които ми помогна да засадя? Всички са нацъфтели с розови цветове. Не можеш да си представиш колко хубаво миришат.

Силви копнееше да сложи внучка си в скута си както когато беше дете, да я успокои с движението на тапицирания люлеещ се стол, който едно време стоеше в ъгъла на детската ѝ стая. Като малко момиченце внучка ѝ беше като котенце, беше се вкопчила в нея, сякаш животът ѝ

зависеше от това. Нищо чудно. Веднъж бе изоставена и се страхуваше това да не се повтори.

Както ти изостави Роуз.

Силви хвърли поглед към Роуз, която беше прегърнала Дру — изглеждаше разтревожена и в същото време малко предизвикателна — сякаш щеше да заплюе всекиго в лицето, който изкажеше предположение, че синът ѝ има някаква вина за станалото. Скъпата смела Роуз. Кой я е закрилял и успокоявал като дете?

Айрис казваше нещо сега, но толкова тихо, че възрастната жена се напрегна, за да я чуе:

— Няма смисъл, бабо. Повече не мога да се преструвам.

— Знам, мила. С мен не е нужно да се преструваш. Хайде, нека те заведе вкъщи, тук не е за теб — Силви протегна ръце, които ѝ тежаха като олово.

Момичето бавно и решително поклати глава. Една сълза се търкулна по страната му и Силви, скована от ужас, наблюдаваше безпомощно как тя се обърна и малко се отдалечи от ръба на парапета.

— Айрис! — чу да вика Дру. Огромното страдание, което той изпитваше, ѝ подеждаше като леден душ.

Изведнъж възрастната жена болезнено осъзна тревожния шепот зад гърба си и видя ужасените гости като стадо животни, които не могат да разберат, че присъствието им само влошава нещата. Отдъхна си, когато забеляза как Брайън, Никос и онзи приятен мъж Ерик Сандстрьом започнаха да ги вкарват обратно вътре.

— Никъде не е за мене, бабо. Така е — каза Айрис изтощена и отмаляла, от което на Силви ѝ стана по-тъжно, отколкото ако беше заплакала или бе закрепяла истерично. — Освен това, бабо, съм достатъчно голяма и не бива да се отнасяш с мен като с дете.

— За Бога, на бабите не е ли позволено да се тревожат? — въпреки че уплахата ѝ растеше, Силви успя да се засмее.

— Няма да стане, бабо. Този път нищо не можеш да направиш — гласът на Айрис беше като изопната и трептяща струна.

Възрастната жена усети, че няма да може още дълго да се владее. В същото време знаеше, че ако проявеше паника, би било фатално. Пое дъх и отговори:

— Знам. С разговори няма да ти стане по-леко. Но ще имаш възможност отново да премислиш нещата.

— Какъв би бил смисълът? — въздъхна дълбоко момичето.

— Ами или трябва да си ограничена, или те е страх да завършиш живота си, без сериозно да си размислила. А ти не си нито едното, нито другото — говореше бързо и не можеше да разбере откъде ѝ дойде тази сила.

— Тогава значи съм луда. *Всички* го мислят, не само Дру.

— Глупости. Не си луда.

— Как можеш да го твърдиш? Ти не *знаеш*.

— Знам достатъчно. Знам какво е да изпитваш толкова силна болка, че да ти се иска да умреш.

Последва дълго мълчание, през което долавяха само шума от уличното движение, далечни клаксони, тътена на реактивен самолет като дълга въздишка.

Айрис се извърна и попита леко изненадана:

— И на теб ли ти се е случвало?

— Може да ти изглеждам като стара жена, доволна да рови из градината, но аз също съм изпитвала сърдечни мъки, мила — поколеба се за миг, после добави нежно: — Нищо не е толкова лошо, както мъката, която причиняваме на онези, които ни обичат.

Айрис като че се замисли върху думите ѝ. После потрепери като млада фиданка, разлюляна от вятъра. С тънко гласче, което баба ѝ се напрегна, за да чуе, прошепна:

— Боли.

Силви се просълзи.

— Знам.

— Минава ли?

— Чувстваш се по-добре.

— А ако не е достатъчно?

— Понякога е нужна само малко вяра.

Айрис пак замълча и във вечността, докато я чакаше, вселената като че се сви, стана малка и безтегловна, сякаш границите ѝ се смалиха.

После внезапно се извърна с въздишка, кракът ѝ увисна под масичката и тя премести тежестта си върху него. Силви си отдъхна и закри устата си с ръка, за да не изпика: *Мили Боже, благодаря ти*.

В суматохата, която последва — Дру протегна ръце нагоре, за да поеме Айрис, Рейчъл се хвърли към Брайън със сподавено ридание,

Силви стоеше неподвижно, защото бе сигурна, че ако направи и крачка, ще се строполи на пода. Нямахше кой да я хване, дори Никос бе влязъл вътре.

Възрастната жена усети, че скоро ще умре. Доктор Чоудри, макар и да не ѝ отговори точно колко време ѝ остава, внимаваше, за да не събужда напразни надежди. Да, имаше рентгенова снимка, ЕКГ и всякакви други диагностични изследвания. Обаче в края на краищата излезе, че просто сърцето ѝ е изхабено.

Нямахше да съжالياва чак толкова много, че напуска този свят. Също като Айрис, тя добре знаеше колко примамлива може да изглежда смъртта, когато животът стане прекалено труден или жесток. Трудното бе да се сбогува с онези, които обичаше. Особено когато съжالياваш за някои неща...

Хвърли поглед към Роуз, застанала сама до парапета. От влажния вятър тъмната ѝ коса, привързана с бяла панделка, изглеждаше още побухнала. В черните ѝ очи блестяха сълзи. От отсрещната страна на терасата я наблюдаваше Ерик Сандстрьом. Силви не успя да разгадае израза на лицето му — по стойката му ѝ се стори, като че изчакваше, но не бе ясно нито какво, нито кого. Сигурно не Роуз. Та те току-що се бяха запознали. Все пак, държеше ръцете си сякаш ѝ предлагаше нещо като обещание или подарък.

Това напомни на Силви, колко малко самата тя бе дала на дъщеря си. Купчина неизпратени писма, заключени в чекмеджето на бюрото ѝ. Любов, която беше като оранжерияен хибрид, осъдена да живее затворена. *Нищо чудно, че изпитва неприязън към мен* — помисли си тъжно Силви. — *Естествено.*

Все пак, *никой* не би могъл да знае обстоятелствата, които бяха принудили Силви да се откаже от собствената си плът и кръв.

Колкото и да бе изтощена, тазвечерното мъчително преживяване ѝ напомни друго, отдавнашно. Уплахата, че родилните болки започнаха, докато пазаруваше в универсалния магазин „Бергдорф“. После *лудото* бързана в юлската горещина до болницата, където я посрещнаха непознати лица и студени, опипващи ръце. После изпита толкова раздираща болка, че ѝ се стори как умира. По-късно, докато спеше съня на невярна съпруга, не посмяла да покаже тъмнокосото бебе на съпруга си, който никога не би повярвал, че е негово, избухна пожарът и тогава започна истинският кошмар.

Казаха ми, че приличала на мен. Мъничката Рейчъл с руса коса и сини очи.

В началото страхът я накара да го приеме — страх, че ако Джералд някога разбере за нейната измяна, щеше да я изхвърли на улицата без един цент. Но онова, което я накара да мълчи, бе самата Рейчъл — любовта, която изпитваше към смененото дете, растеше пропорционално с вината към истинската ѝ дъщеря. Детето от любовника ѝ, което порасна и се превърна в красива, силна жена, която стоеше сега пред нея.

Съдбата я дари с още един шанс, спомни си Силви. Преди много години Роуз започна да я търси, искаше да узнае истината от нея. И от отломките те успяха да съградят нещо стабилно.

Силви примигна и една сълза се търкулна по бузата ѝ.
Сети се за стиха на Робърт Фрост.

*Но аз имам дадени обещания...
и дълъг път да измина, докато заспя.*

Самата тя трябваше да спазва известни обещания. Както и да помага на хора, които обичаше. На Айрис, огъваща се под тежестта на минало, което едва ли си спомняше. На Рейчъл, която се бореше да не се разпадне бракът ѝ, но не знаеше откъде да започне. На Роуз също, която скърбеше за Макс и се разкъсваше между привързаността към Айрис и желанието да направи най-доброто за сина си.

Силви си представи розите си — пълзящите растения се огъваха под тежестта си, тревата отдолу бе посипана с листенца, вече изсъхнали и потъмнели. Също както нейната градина имаше нужда от повече грижи през лятото, сега бе време да помисли и за семейството си. Когато дойде зимата, оголи клоните и разпростре меката си снежна покривка, щеше да си почине... и да си отиде.

Дотогава трябваше да се държи. Щом бе съумяла да го прави досега, въпреки всичко, с което е трябвало да се справя по пътя си, тогава съвсем сигурно имаше някакъв шанс да преведе през мрака любимите си и да ги види в безопасност въкъщи.

[1] Ханука — еврейско честване на осветяването на храма в Ерусалим след победата на евреите над сирийците през 165 г. пр.н.е., които го осквернили. Празник на осветяването. Празник на светлината. — Б.пр. ↑

[2] Чонгсам — cheongsam (кит.) — традиционна азиатска рокля. — Б.р. ↑

[3] Денят на труда — първият понеделник на месец септември — официален празник в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

На следващата сутрин, малко след девет, докато Роуз чистеше клетката на господин Чипс, телефонът иззвъня. Сивото папагалче седеше с вирната глава и както бе кацнало на облегалката на кухненския стол, проследи как тя пусна табличката, която миеше, и се пресегна за телефонната слушалка. Роуз забеляза, че ръката ѝ, от която капеше сапунена вода, трепери: *Дано да не е този, който мисля. Дано да е някой, когото не познавам. Някой идиот, който предлага абонамент за списание или прави някакво изследване...*

— Здравей, мамо. Как се прибра снощи?

Дру. Част от напрежението я напусна, но същевременно изпита и известно съжаление. Колко глупаво от нейна страна, упрекна се, да си помисли, че Ерик ще се обади. Дори да се интересуваше от нея, което не бе така, след тази ужасна сцена миналата вечер, защо би поискал да се забърква с нея? Може вече да няма съпруг, но за добро или за зло, винаги щеше да си остане майка.

Майчинският ѝ инстинкт сега я накара да настръхне. Усети, че Дру не ѝ се обаждаше, за да ѝ съобщи, че е скъсал с Айрис.

— Ами... цяла — увери го тя. — А ти?

— Когато се прибрах, позвъних, за да ти кажа, че всичко е наред. Но те нямаше.

С глас фалшив като копринените цветя върху перваза на прозореца над нея — африкански теменужки, подарени ѝ от Рейчъл след смъртта на Макс, когато всички цветя в къщата изсъхнаха, защото не бяха поливани, Роуз започна да обяснява:

— Взехме такси с приятеля на Брайън — Ерик Сандстрьом, нали го помпиш, седеше на нашата маса? По пътя за вкъщи се отбихме да пием кафе.

— Той опита ли се да те свали? — поиска да узнае Дру.

Тя нервно се изсмя:

— Та ние почти не се познаваме!

— Е, само попитах. Не ми ли е позволено да се безпокоя за теб?

— Ако някой трябва да се безпокои, това съм аз — стисна очи и попита: — Дру, какво стана снощи?

Той въздъхна и майка му си го представи как несъзнателно се почесва зад ухото точно както Макс правеше.

— Грешката е моя — призна той. — Казах нещо, което не биваше. Работата е там, че Айрис... тя по-дълбоко изживява нещата от другите. Да, понякога това ме плаши много, но, мамо, не искам да я загубя — пое дълбоко дъх. — Точно сега вероятно съм малко объркан. Цяла нощ седяхме с Айрис, разговаряхме и съм изтощен.

— Продължавай. Слушам те.

Последва мълчание. Роуз чуваше как капки вода удрят по табличката на клетката. Господин Чипс издаваше ниски звуци, а това ѝ напомни за един стар човек на скамейка в парка, който си мърмореше нещо под носа. Огледа безпорядъка в кухнята, сякаш я виждаше за пръв път от месеци — дъбовата маса, отрупана с вестници и списания, комплектът ѝ от формички за сладки висеше на стената над печката, стария скрин, в който държеше хубавите сребърни прибори и ленени покривки. Изведнъж ѝ се доплака.

Тогава Дру ѝ съобщи:

— Решихме да се съберем да живеем заедно — гласът му като че се носеше от далечно разстояние, от друга часова зона, където слънцето още не беше изгряло и не бе хвърлило светлина върху това среднощно негово решение. — Мамо, предложих на Айрис да се оженим.

Гласът му звучеше прекалено високо, също като музиката в зъболекарските кабинети, която сковава човек повече от новокаин. Но това нямаше да премине като упойка, Роуз бе сигурна. Синът ѝ щеше да прекара целия си живот в грижи около Айрис. В опити да я спаси.

Предишната вечер, докато наблюдаваше безпомощно как Дру поведе Айрис към едно такси толкова нежно и внимателно, сякаш е инвалид, Роуз осъзна нещо ужасно: синът ѝ никога нямаше да се откъсне от това момиче. Как можеше да остави Айрис, след като знаеше какво би ѝ причинил?

Как би могла тя, Роуз, да седи и да не направи нищо, когато Дру жертваше живота си? Особено, когато отчасти и тя бе виновна? *Ако не бях влязла в ролята на Господ... представих си, че бих могла да дам на едно бедно дете онова, което на мен ми беше отнето.* Какво бе

очаквала тогава? Да влезе в ролята на Ребека от фермата „Сънибрук“ ли?

— Мамо? Там ли си? — разтревоженият му глас прекъсна мислите ѝ.

— Тук съм — отвърна тя, изненадана колко спокойно звучеше гласът ѝ, макар че цялата трепереше.

— Виж какво — каза той. — Не очаквам, че ще подскочиш от радост. Особено след снощи. Но, повярвай ми, мамо, знам какво правя.

Наистина ли? — прииска ѝ се да извика. — Дру, имаш ли представа на какво се обричаш? За нея бракът беше радост. Ако беше избрала друг мъж, това щеше да бъде като доживотна присъда. Дори развод би бил по-добър, отколкото човек да бъде окован във вериги, които биха го теглили към дъното. Но Дру никога не би се развел с Айрис. Твърде много приличаше на баща си: първата му жена го бе докарала до лудост и все пак той нямаше да я остави, в това Роуз беше сигурна, ако бе усетил, че съществува, макар и зрънце обич между тях.

— Не се съмнявам, че *вярваш*, че го правиш за добро... — Роуз замълча, като спря погледа си върху господин Чипс, изпънал глава напред и отворил леко човката си като любознателен ученик. Истина е, четеше лекции на сина си. Това бе последното, от което Дру имаше нужда в момента. — Миличък, нали ме знаеш, обичам всичко да бъде както трябва. Защо да не обсъдим въпроса по-късно, когато и двамата сме по-спокойни? Не знам как си ти, но аз се чувствам така, сякаш ме е прегазил камион.

— Бих могъл да поспя няколко часа — призна Дру. — Защо да не се отбия по-късно? Тогава ще поговорим.

— Чудесно — имаше толкова неща да му каже, но нещо я спря. Синът ѝ се канеше да затвори, когато Роуз изрече високо: — Дру, обичам те.

— Аз също те обичам, мамо — той се засмя леко притеснен.

— Напомняш ми на баща ти.

— Да. Всички ми казват, че съм негово копие.

— Не исках да кажа точно това. Ти си... морално отговорен — твърде старомоден израз, но много точен. — Много се радвам, че реши да следваш медицина.

— Защо?

— Защото не би излязъл добър политик от теб — тя се усмихна, като си помисли, че той не би могъл да излъже дори да допрат дуло до слепоочието му.

— Ами благодаря.

— Не се тревожи. Така или иначе имаш моя вот.

— Радвам се да го чуя. Благодаря, мамо. Обичам те. По-късно ще поговорим, нали? Кажи на Джей, че може да използва каската ми за колелото, каишката ѝ е скъсана, но той може да я оправи.

Веднага след като затвори, тя видя по-малкия си син. Беше застанал на прага на кухнята и се прозяваше, явно току-що се беше събудил. Беше по широка тениска и боксерки — неговата представа за пижама, и стоеше на един крак като щъркел, а с другия разсеяно чешеше глезена си. Тъмнокестенявата му коса, права като на баба му, бе щръкнала и го правеше да изглежда като кльоцав петел.

— Дру ли беше? — попита.

Тя кимна.

— Каза да ти предам...

— Чух, че говорихте за партито — прекъсна я той. — Как мина? Пропуснах ли нещо?

Майка му за малко да се изсмее на невинния му въпрос.

— Ще ти разкажа всичко. След закуска — не ѝ се говореше точно сега, на празен стомах, докато господин Чипс цвърчеше и пърхаше с крила, за да привлече вниманието на Джей.

— Сигурно си се прибрала късно. Дру се обади след полунощ — той ѝ хвърли изпитателен поглед като подозрителен баща.

— На път за вкъщи спрях в един ресторант. Какво ви става? Трябва ли да давам обяснения всеки път, когато пия кафе с някой приятел?

Джей изсумтя с разбиране.

— Мъж, точно така си го представях — забави се из кухнята и извади кутия с корнфлейкс от бюфета над печката. — Познавам ли го?

— Не вярвам да го познаваш. Приятел на Брайън е.

— Мамо, цялата се изчерви — той се канеше да налапа шепа корнфлейкс, спря и я изгледа. — Сигурно го харесваш.

— Глупости — Роуз почервеня още повече и изведнъж се направи на много заета, докато постилаше нов вестник върху табличната на клетката.

Но момчето продължи да се взира в нея.

— Май наистина го харесваш.

Без да вдигне очи, тя бързо отвърна:

— По-добре се облечи. Леля ти Мари ще дойде — сестра й щеше да дойде, за да вземе стария им диван, тъй като Роуз неотдавна бе купила друг.

— Добре, добре. Разбирам от намек.

— Защо не си сипеш това в купичка? Ръсиш по пода.

— Добре, де. Нали няма да ми отрежеш главата? Не съм виновен, че се чувстваш гузна от това, че все се криеш зад гърба на татко... — Джей замълча внезапно. Лицето му, вече пламнало от акне, стана тъмночервено. Явно не бе имал намерение да се изтърве.

Дори и така да бе, Роуз гневно се обърна към него:

— Какво каза?

Момчето с виновен вид отстъпи към плота, а малките зрънца от ръката му се посипаха върху линолеума и хрущяха под босите му крака. Зеленикавите му очи — същите като на Силви, се извърнаха настрани, защото не смееше да я погледне.

— Извинявай. Нямах предвид това — гласът му я накара да настръхне.

— Виж какво — погледна сина си право в очите. — Не се крия зад гърба на никого. Баща ти... — преглътна трудно буцата в гърлото си. — Не би искал да си стоя вкъщи всяка вечер — ето, каза го. Макар и да не го мислеше съвсем.

— *Казах*, че съжалявам.

— Казваш го така, сякаш кой знае какво е станало. Така ли е? — нямаше да му позволи да се измъкне.

— Не и с този мъж, който и да е той — очите на Джей блестяха с неприязън, породена кой знае от какво. — Както и да е, моето мнение няма значение.

— В такъв случай за кого говорим?

В мига, в който изрече думите, разбра, че е попаднала в капан. Усети как се стегна около нея, студен като стомана дори преди момчето да отговори с леко свиване на раменете:

— Знаеш за кого. За татко.

— Баща ти е мъртъв — напомни му тя.

— Да, но нали винаги все за него става дума? За всичко. Дори за новия диван — каза, че той би избрал този. Да не би някога да го види? Като че ли за него има някакво значение — като гледаше сина си с толкова сериозен вид, с щръкнала коса, Роуз щеше да се засмее, ако не и се плачеше. Той поклати глава като професор и каза: — Мамо, не се сърди, но ти трябва да продължиш живота си. Отделно от татко. Искаш да се виждаш с този човек? Срещай се. Само не ми обяснявай, че е просто приятел.

— И сама мога да се оправя с живота си, много ти благодаря — отсече тя. — Засега толкова ми стига — плъзна табличната в клетката така, че тя издрънча.

Не прекаляваше ли? Обаче беше толкова разстроена, че не можеше да мисли ясно. Както стоеше с гръб към Джей, облегнала юмруци върху плота, Роуз си спомни предната вечер. Тихият оазис на малкото кафене на Трето Авеню, удоволствието, което изпита някой да седи насреща ѝ. Човек, който ѝ подаде захарта без тя да го моли, който по интуиция знаеше от какво имаше нужда — от разговор, нямащ нищо общо със случилото се на партито.

Ерик ѝ разказа за работата си като доброволец в „Хейвън Хаус“, а тя — за голямото дело „Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“. Вече имаше определена дата през август за предварителното разглеждане на случая след повече от три години събиране на писмени показания и доказателства, след безкрайната поредица от изслушване на показания и разпити на свидетели. Той сподели с нея своята любов към авиацията, довери ѝ, че понякога отивал на летището. „Нищо не ти изглежда невъзможно, когато наблюдаваш как тези огромни реактивни самолети излитат“ — отбеляза той със смях.

Веднъж Ерик летял с бомбардировач „Б-57“, тъй като снимал филм за бивш военен пилот от Втората световна война, който възстановил един от старите самолети.

— Ако искаш да знаеш какво е да летиш — каза ѝ той, — качи се на някой от тези самолети. Само от шума ти излиза въздухът от дробовете.

— Предпочитам да рискувам на земята — отвърна тя, потръпвайки, когато си спомни как Айрис стоеше на терасата.

Ерик сви рамене.

— Независимо дали печелиш или губиш, това е хазарт. Така както аз виждам нещата, единственото, за което човек може да бъде сигурен, е, че ако не желае да поема рискове, най-накрая ще остане без нищо.

Докато го слушаше, това ѝ изглеждаше толкова просто... един напълно приемлив риск. Следващия път ще последва вечеря, може и кино. Или дори да се разходят до някое летище, за да наблюдават как самолетите излитат. Какво лошо имаше в това?

Обаче като погледна Ерик в очите, разбра, че не е толкова просто. Около него, предположи тя, всичко е сложно, дори начинът, по който седеше — с отпуснати крайници, обвил с ръка чашата си за кафе, за да почувства топлината ѝ, в същото време нямаше вид, че бърза течността да изстине. Предполагаше, че ако го опознае, ще открие и грубост, и много нежност.

Не бе посмяла да го погледне истински. Ами ако прекалено много хареса онова, което види? Сега гузно си позволи това малко удоволствие и забеляза дългите му пръсти и необикновено широките китки, стар белег над едната му вежда и начина, по който раменете му се привеждаха. Беше отпуснал папийонката си, разкопчал бе смокингa си и това му придаваше малко нехаен вид, който тя свързваше със старите филми на Кари Грант. Все пак нямаше нищо фалшиво в държанието му. Забеляза по-тъмно петно под челюстта наляво от адамовата ябълка, което явно бе забравил да избърсне, и се усмихна. Макс непрекъснато го правеше, припомни си тя. Неговото „сляпо място“ както го наричаше той.

Вместо да ѝ се приплаче както обикновено, тя се изпълни с топло чувство към Ерик. Прииска ѝ се да се пресегне през масата и да сплете пръсти с неговите. Но не го направи, за да не го възприеме той погрешно. Защото истината беше, че колкото и интересен да беше този човек, колкото и *желан* да беше, тя не бе готова за нещо повече от разговор с приятел на чаша кафе.

Джей е прав — помисли си сега в топлия уют на кухнята. — *Трябва да живея живота си.* Въпросът беше какъв живот? Какво би могъл да ѝ предложи друг мъж, което нейният съпруг вече не ѝ е дал? Не беше ли това, което я безпокоеше най-много за отношенията между Дру и Айрис? Че ако синът ѝ се ожени и направи грешка, никога няма да усети щастието, което двамата с Макс изживяха?

Тя бавно се обърна към Джей, който също обичаше баща си и продължаваше да му се сърди, че ги бе изоставил. Познаваше го по лицето му. Беше го изоставила и тя. Беше позволила на мъката си да погълне всичко останало.

Сега не знаеше какво да каже, което да промени нещата. Видя как Джей внезапно се извърна и започна да рови из шкафа, където държаха купичките и чиниите. Докато беше с гръб към нея, тя набързо изтри очите си.

— Забравих да купя мляко — каза му. Прииска й се да изрече още нещо, да обясни, но нищо не би подобрило нещата, не би намалило болката й, нито пък би върнало Макс. — Ще се обадя на Мари и ще я помоля да купи една кутия.

— По-добре Дру да се пази. Това момиче ще го доведе до лудост, казвам ти — Мари поклати глава.

Седеше срещу Роуз на кухненската маса с лице към прозореца, който гледаше към каменната стена на градина, където сноп слънчеви лъчи наподобяваха на парче от някакъв екзотичен плод. Сестрата на Роуз, като че ли не го забелязваше. Слабото й лице бе изпито, ноктите на пръстите й бяха по-изпочупени от обикновено.

— Айрис не го прави с намерение да нарани някого — Роуз се почувства задължена да защити момичето. Вече съжаляваше, че разказа на Мари какво се бе случило предната вечер. По-голямата й сестра, която не беше от хората, които лесно прощават, само изразяваше онова, което самата тя си мислеше.

— Такива като нея никога не го правят нарочно — заяви Мари авторитетно. — Те са като разходка вечер в лош квартал — може да ти се случи да те нападнат в гръб и да те удушат, но не бива да смяташ, че това е нещо лично. Аз направих същата грешка, като се омъжих за Пит — взря се в захарницата и набърчи нос. — Ей, нямаш ли друга захар?

Мари, която като момиче можеше да яде всичко и никога нищо не й се лепеше, вече не беше толкова мършава. Петдесет и няколко годишна, тя изглеждаше поне десет години по-възрастна. Лицето й бе набръчкано от много разочарования, кестенявата й коса бе боядисана в наситеночерен цвят като боя за обувки.

— В шкафа отдясно на печката — докато наблюдаваше сестра си как рови сред кутиите и бурканите. Роуз попита: — Щеше ли да бъде различно, ако се бях опитала да разубедея теб? — Мари беше на деветнайсет години, когато забременя.

Сестра ѝ сви рамене и се настани на стола.

— Говориш за стари истории. Кой знае? Единственото, което мога да ти кажа, е, че след като Нона ме дебнеше по двайсет и четири часа на денонощие, щях да избягам с всеки. Единственото, за което съжалявах тогава, е, че те оставих сама с оная дърта брантия.

— Бяхме заедно с Клеър, не помниш ли?

При споменаването на по-малката им сестра Мари изсумтя.

— Както и да е, все пак си заслужаваше. Когато изрича всички тези молитви, това може би я приближава с още една крачка към рая, но да си говорим откровено, животът с Клеър си беше истински ад — разбърка захарта в чашата си, после се облегна назад и запали цигара. Тя беше единственият човек, на когото Роуз разрешаваше да пуши в къщата ѝ. — Както и да е. Пит не беше лош, когато не пиеше.

Роуз бавно разбърка кафето си. Какво можеш да кажеш на жена, пребивана от съпруга си в продължение на години, докато намери сили да го напусне. Жена, откарана в болница с разкъсан далак, чиито нос бе чупен повече пъти, отколкото на професионален боксьор? Едно време Роуз можеше да ѝ каже много неща, но сега...

Ако Мари изпитваше малко съчувствие към другите, към себе си не проявяваше никакво. И ако апартаментчето ѝ в Порт Вашингтон, което можеше да си позволи със заплатата като чиновничка в универсалния магазин „Мейси“, не беше точно онова, което желаше в живота си, тя бе твърде горда, за да го покаже.

— А ако се отнасяше за един от твоите синове? — настоя Роуз.

Мари остави чашата си. На силната сутрешна светлина, докато димът се виеше бавно като венци около главата ѝ, очите ѝ имаха особен млечносин нюанс, който Роуз свързваше с цвета на изгоряла крушка.

— Бих направила всичко, за да ги спася — изрече твърдо. — Ако трябва, сама бих се отървала от момичето.

В понеделник сутрин, Роуз седеше зад бюрото в кабинета си и се чувстваше странно отпаднала. Не можеше да разбере точно какво ѝ липсваше... докато си спомни, че този месец трябваше с Макс да заминат на пътешествие в Непал, за което много пъти бяха говорили — той искаше да се катери по Хималаите поне веднъж, преди да умре, така ѝ беше казал.

Два месеца след като изпратиха депозитната вноска, той бе положен в махагонов ковчег и спуснат в земята.

Сега вдовицата му седеше с гръб към зашеметяващата гледка към Парк Авеню и Петдесет и втора улица, която се разкриваше от двајсет и четвъртия етаж и за която друг би се лишил от няколко отпуски само за да я гледа. Роуз въздъхна и се облегна на въртящия се стол, загледа се в дебелия папка пред себе си, съдържаща бележки, писма, писмени свидетелски показания, постановления, и то само от последните месеци. Във външния кабинет имаше цяло чекмедже, посветено на делото „Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“. Най-накрая делото щеше да се гледа. Макс би бил доволен, помисли си тя. Макар че технически случаят беше неин. Рейчъл, която беше съдружник в болницата още от самото ѝ създаване, я бе препоръчала. Роуз и Макс работиха заедно, събираха материали и документация. Нали тъкмо той настояваше да представляват болницата и да се нагърбят с на пръв поглед безнадеждния случай? Беше изтъкнал, че колкото и съчувствено да се отнесат съдебните заседатели, ищцата — седемдесетгодишна старица, която получила удар на операционната маса, докато ѝ вадели жлъчката — първо е била хронично болна и от страна на лекарския персонал не е имало небрежност.

Макс. Колко ѝ се искаше да бе тук. Докато упорито се канеше да огледа планините от материали в желанието си да сглоби случая парче по парче, той обикновено се спираше на едно доказателство, което бе толкова очевидно, че всички го изпусаха. Както при „Акерман срещу Бръшрайт Индъстрис“ — Макс посочи източника на отравянето на клиента му с олово, като не само произвежданата боя от „Бръшрайт“ бе изследвана, но и пластове боя по *стените* на фабриката, някои от които бяха от времето, за което твърдеше Акерман.

Ако имаше някой чудотворен куршум, скрит някъде в „Еспозито срещу Свети Вартоломей“, тя бе длъжна да го открие. Адвокатите на госпожа Еспозито — парализирана стара жена, придвижваща се в

инвалидна количка, обвиняваха екипа на линейката, Роуз трябваше да противопостави някой безспорен аргумент, за да направи мултимилionна институция да заприлича на победен състезател...

Преглеждаше показанията под клетва на анестезиолога — петдесет страници от наистина вледеняващо описание, когато вътрешният ѝ телефон иззвъня.

— Роуз? Копирах онази папка, както поиска. Каза ми да я дам на Манди... но тя още не е дошла — гласът на секретарката звучеше извинително. Тя обаче не бе виновна, че Манди отсъстваше.

Роуз с раздражение почука с молив по бюрото. Доведената ѝ дъщеря беше обещала да прегледа предложениния бюджет за следващата година преди срещата на съдружниците в единайсет часа. Роуз имаше нужда от цифрите за отдела на Манди. Щеше да ѝ е от помощ да има и цялостен поглед върху фирмата. Също като баща си, Манди беше добра при откриването на слаби места, които биха могли да използват, а тъй като обикновено идваше първа сутрин и си тръгваше последна следобед, много добре познаваше нещата.

Но напоследък Манди често отсъстваше.

Роуз се замисли кога за последен път е видяла доведената си дъщеря. Щом ѝ позвънеше в стаята, или отиваше при нея, получаваше информацията, че Манди е или на среща, или в съда, или обядва с клиент. Да не би семейната адвокатска фирма да е процъфтяла напоследък? Или просто младата жена я отбягваше?

Роуз си отбеляза да покани доведената си дъщеря на вечеря другата седмица. Всъщност самата тя не отбягваше ли Манди? Кога за последен път ѝ предложи да пият кафе? Манди също скърбеше, напомни си тя. Да не би именно по тази причина несъзнателно да страняха една от друга? Всяка от тях твърде болезнено напомняше на другата за съпруга и бащата, когото загубиха.

Роуз смяташе, че няма да понесе чуждата мъка. Когато подреждането на някой шкаф ти се отразява като разкопките на Миконос, за семейството ти не остава нищо, призна си печално тя.

— Помоли я да ми се обади, когато дойде — нареди на секретарката си, млада жена с блеснали очи, чиято упоритост понякога я влудяваше. — И... Малъри, какво виждам тук в календара си — реч, която трябвало утре следобед да произнеса?

— На Асоциацията на наемателите в Челси — напомни ѝ тя. — Мисля, че е относно законните права при спорове със собственика — добави нервно: — Говорихте с жените, не си ли спомняте?

— Разбира се. Сега вече се сетих — излъга Роуз.

— Искате ли да проверя дали не може да се отложи?

— Не... сигурна съм, че вече е включена в бюлетина им. Някак ще я вместия — беше открила, че е по-добре да бяга като кокошка с отрязана глава, отколкото да има твърде много време да мисли.

— А, и още нещо — сети се Малъри. — Докато разговаряхте със съдията Хенри, ви търсиха. Някакъв мъж, каза, че бил приятел.

Лицето на Роуз пламна. Ерик? От събота вечер той се беше настанил като неканен гост в мислите ѝ. Като не ѝ позвъни в неделя, тя си помисли, че няма намерение да ѝ се обади. Би трябвало да се успокои, но вместо това се разочарова. Сега обаче усети, че я обзема паника.

— Остави ли някакъв номер? — несъзнателно бе сложила ръка на гърлото си. Роуз бързо свали ръката си и я сложи в скута си.

— Каза, че отново ще позвъни.

— Следващия път го попитай за името — по-добре да не събужда подозрения у секретарката си.

Линията прекъсна.

Роуз се върна към документите върху бюрото си, но разбра, че не може да се съсредоточи. Дори простичката задача да прегледа картотеката си, търсейки име, което отначало не успя да намери, защото не можеше да си спомни дали „п“ е преди „р“ или обратното, я обърка и ядоса.

Загледа се в портрета в рамка на стената — скица с въглен на Макс, направена от уличен художник. Не особено сполучлива, но все пак художникът бе успял да долови основното — леката ирония в очите и начина, по който бе наклонил глава — като боксьор, който се готви да нанесе удар.

Спомни си за Макс в леглото, за ръцете му, които така добре познаваха тялото ѝ, всички места, където тя обичаше да я докосва. Ритъмът на любовта им беше като позната песен, която никога не ти омръзва да слушаш. След като и двамата свършеха, той оставаше в нея още няколко минути, без да се движи, сякаш ако се отдръпнеш, щеше да развали нещо ценно.

Сега тя дори мислено го чуваше как ѝ шепне в ухото: *Знам, че ме обичаше, Роуз. Нали разбираш, това не е възможно да се заличи?*

В мислите си да. Но в сърцето ѝ... То бе изградено от по-здрава материя. Вероятно би могла да спи с друг мъж, но тя не можеше да си представи да използва една и съща баня с друг, който не е Макс. Или гардероб. Или по летищата при дългото изчакване на полетите да заспи в нечий друг скут...

Почти бе преполовила купчината с документи върху бюрото си, когато телефонът отново иззвъня.

— Пак е той и този път научих името му — обяви заговорнически секретарката. Още едно нещо, което дразнеше Роуз — Малъри мислеше, че също като нея, всяка свободна жена над трийсетгодишна възраст непрекъснато и неуморно търси съпруг. — Ерик Сандстриъм на втора линия.

Роуз се ядоса, че бе поставена в това положение и натисна примигващото копче.

— Роуз Грифин — изрече рязко.

— Да не би да те хващам в лош момент?

От гласа на Ерик — леко дрезгав и в същото време плътен, тя настръхна. Е, разбира се, помисли си, нали печели хляба си като водещ в радиостанция?

— Имам среща след половин час, затова малко бързам.

— Ще ти отнема само минута.

— С какво мога да ти помогна?

Последва пауза и после той се засмя:

— Много си делова.

— Намирам се в кабинета си — напомни му.

— Добре, тогава няма да те задържам — изрече той с твърде официален тон и я накара да се почувства малко гузна. — Имам нужда от адвокат-експерт за едно предаване, което ще правя следващата седмица. Това интересува ли те?

Роуз се почувства глупаво. Какво си помисли? Че всеки мъж над четирийсет години ще се подаде на чара на жена на средна възраст с двама пораснали синове и с повече побелели нишки в косата от документите на бюрото ѝ?

— Зависи. Как е темата? — попита тя по-бързо, отколкото би го направила, ако сърцето ѝ не биеше толкова лудо.

— Жертви на домашно насилие. Основният ми гост е малтретирана жена, която описва преживяното в неотдавна издадена книга. Поканил съм и директора на един дом за подслон, също и две жени, които живеят там.

— Струва ми се интересно, но се боя, че не е по моята част — отвърна тя. — Дали да не накарам доведената ми дъщеря да ти се обади? Тя специализира семейно право.

— На мен не ми трябва специалист, тъй като това не е съд — засмя се. — Някога говорила ли си по радио или по телевизия? Струва ми се, че ще бъдеш добра. Точно затова си помислих за теб.

Роуз се поколеба, тъй като не знаеше какво да му отговори. Толкова сили употреби да издигне бариери срещу евентуален романтичен интерес от страна на Ерик, какъвто той не прояви, че поканата му я свари неподготвена. Може пък да е забавно да бъдеш гост на подобно предаване.

— Защо не? — отстъпи тя и се засмя.

— Какво ще кажеш за вторник в един и половина?

— Добре — взе един плик и записа адреса. В Сохо, Западен Бродуей. Нямах много свободно време, но дори да се забавеше поради движението, все пак щеше да се прибере по три часа в службата.

Тъкмо се канеше да се сбогува с него, когато Ерик отбеляза:

— Между другото, тази сутрин разговарях с Брайън. Каза ми, че Айрис и Дру са се сгодили.

Поне бе достатъчно тактичен да не ѝ поднесе поздравления. От друга страна, не изглеждаше разтревожен. И защо да бъде? Нали не неговият син щеше да съсипе живота си?

— Дру смята, че ще разрешат разногласията си — изрече предпазливо тя. — Както и да е, нищо не мога да направя. Не се е съветвал преди това с мен.

— А ако беше го направил?

— Щях да му кажа да изчака, докато бъде абсолютно сигурен. Както се казва в песента само глупаците бързат.

— ... но аз все пак се влюбих в теб — довърши той.

В мълчанието, което последва, Роуз внезапно се почувства ужасно ранима, сякаш с едно рязко движение бе обелил деловата ѝ

обвивка и вече виждаше колко отчаяно самотна е. Но усети, че Ерик не ѝ се присмива.

— Нещо такова — тя затвори очи и притисна ръка към гърдите си, където усети болка.

— Ти никога не си се чувствала така, нали — че ако не получиш веднага онова, което желаеш, ще умреш? — чу тихия и успокоителен глас на Ерик.

— Дори и да съм го чувствала, било е толкова отдавна, че не го помня — излъга тя.

— Или по-скоро си го забравила — отговори замислено той с привидната лекота на човек, който пристъпва внимателно, за да не отвори стари рани.

Роуз си помисли за Брайън и колко влюбена бе в него, когато бе на възрастта на Дру. И какво спечели, освен разбити мечти? Ако Макс не се бе появил тогава, може би нямаше да събере смелост да се влюби отново. Тъкмо той я накара да повярва, че има още възможности... които ѝ показаха, че дори разбито сърце може да бъде излекувано...

Изведнъж изпита желание да се отърве от този човек. Няма написани сантиментални песни за жени, които четат „Уолстрийт Джърнъл“. Нито пък имаше бисове за тях.

Толкова ѝ стигаше. Сега трябваше да се съсредоточи върху онова, което беше важно за нея — децата и работата. След като процесът „Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“ приближаваше, щеше да бъде щастлива, ако ѝ останеше време да се погледне и половин час сутрин да прави гимнастика. Секс? Да, смътно си спомняше какво беше това. Но точно сега, само като си представеше, че може да опознае Ерик и да *спи* с него, това ѝ се струваше далечно и недействително като пътуване до островите Фиджи с частна яхта.

— Трябва да тръгвам — каза му. — Ще се видим другата седмица.

Във вторник на следващата седмица, точно в един и половина Роуз излезе от асансьора на десетия етаж на административната сграда в Западен Бродуей, където се помещаваше и радиостанцията WQNA. След като премина през няколко врати, стигна до приемната,

облицована с дъбова ламперия. Една блондинка с пънкарска прическа и черна минипола я поведе по коридор с кабинети с големината на пощенски кутии, които бяха отрупани с електронна апаратура и висящи кабели.

Най-накрая Роуз бе въведена в едно студио, което се намираше зад плексигласовата преграда на техниците. Помещението беше малко, в него имаше само маса, два въртящи се стола и два микрофона, закрепени на подвижно метално рамо от двете страни на масата. Ерик, седнал пред един от микрофоните, се изправи, за да я посрещне.

— Извинявай, че е толкова тясно — каза той. — Чувствам се като стария шарлатанин, който се крие зад завесата в „Магьосникът от Оз“. Повечето ми гости очакват нещо по-люксово.

— Това е последното, от което имам нужда — отвърна тя засмяна. — Прекарах цяла сутрин в съда и точно сега искам само да сваля това сако — чувстваше се не на място с костюма „Айзък Мизрахи“ и с перлите на врата.

Самият Ерик се държеше непринудено. Носеше тъмносин кадифен панталон и синя раирана риза с навити ръкави. Все пак, явно знаеше как да се облича. Той бе от богато семейство — беше й разказал за подготвителното училище, после за Принстън. Само потомък на богато семейство, помисли си тя, може да се разхожда с маркови чорапи и с обувки марка „Гучи“. Освен това, тази негова коса — руса и разрошена, сякаш току-що е станал от леглото. Караше я да си го представя как тича бос по пясъчна дюна в топла лятна вечер.

В същото време под повърхността се усещаше някакво неспокойствие, сякаш беше дошъл случайно и вече нямаше търпение да си тръгне. Сините му очи я гледаха напрегнато.

Роуз постепенно схвана, че Ерик говореше на нея.

— Лиз Айкънс и Шърли Кънингъм — двете гостенки на предаването, са в друго студио — обясни той. — Ще ги чуваш, когато си сложиш слушалките. А когато говориш пред микрофона, и те ще могат да те чуват.

Докато нагласяваше микрофона й, тя почувства внезапно желание да зарови пръсти в косата му.

Сведе очи, тъй като усети, че се изчервява. Откакто умря Макс, не се беше сещала да се люби с мъж.

Ерик беше седнал срещу нея, микрофоните бяха отворени и докато лентата за запис се въртеше, Роуз направи всичко възможно, за да се съсредоточи, да произнася думите ясно и да изглежда добре осведомена. Но имаше нещо, което я дразнеше — погледът ѝ непрекъснато се насочваше към Ерик, забеляза старата лепенка на единия му палец, формата на горната му устна беше такава, че правеше долната да изглежда още по-пълна. На предния му джоб имаше синьо петънце от химикалка... и тя мислено пак си го представи в онова кафене как записва телефонния ѝ номер върху салфетка. Не се надяваше, че ще ѝ се обади, а в същото време се боеше какво ще ѝ каже, ако ѝ позвънеше.

Роуз, вземи се в ръце! — укори се наум.

Тя се наведе към микрофона.

— Законите се променят, но съм съгласна с Лиз — не се променят достатъчно бързо — изговаряше думите с лекота и се изненада колко спокойно звучеше гласът ѝ. Всъщност не бе много различно от това да представиш някой случай в съда. — В основата си, този проблем все още не е разбран напълно. Ако полицаите, които откликват на домашни повиквания, не го вземат насериозно, много повече съпруги като онази, която току-що описахте, ще грабне пистолет вместо телефонната слушалка и съпрузите им, които ги малтретират, ще свършат в моргата вместо зад решетките, където им е мястото.

— Бих предпочела моят да беше умрял — чу се твърд глас — беше битата съпруга, която Лиз Айкънс защитаваше. Как ѝ беше името? Шърли. Да, точно така.

— Повярвай ми, Шърли, едва ли желаеш подобно нещо — Роуз усети как професионалната ѝ обвивка се свлича и долови леко треперене на гласа си. — Смъртта е... от нея няма връщане назад.

— Нали? Това ѝ е хубавото. Мъжът ми няма повече да ходи из къщата и да се чуди коя кост да ми счупи този път — отвърна жената.

— Шърли, какво чувстваш сега? — Ерик се намеси бързо и нещо като диригент на оркестър. — Какво искаш да кажеш на онези жени, които нямат представа какво е да те бият?

Последва кратка пауза, а след това дойде и отговорът:

— Страшно е.

— В какъв смисъл страшно?

— Просто е... страшно. Не само когато е лош. Страшно е, че свикваш да живееш по този начин. След време ти се струва почти *нормално*.

Роуз си представи насиненото и подуто лице на Мари и си спомни как посещаваше сестра си в болницата. Нищо от това, което казваше, сякаш не стигаше до съзнанието на Мари. После един ден реши, че не може да понася повече и се разведе.

— Хайде да поговорим малко за ролята на алкохола във всичко това — Ерик малко измести темата. — Лиз, според твоя опит съпрузите, които бият жените си, често ли са под въздействието на алкохола?

Бинго. Заби гвоздея точно на мястото му и накара авторката да произнесе изобличителна реч по, явно, любимата ѝ тема — да накара съдиите да изпращат подобни съпрузи на поправителен труд вместо в препълнените затвори. През следващите десет минути Роуз почти не се обади. После забеляза как едрият червенокос мъж от апаратната направи знак през плексигласовото стъкло на Ерик — беше вдигнал два пръста. Оставаха само още две минути. Роуз примигна изненадана. Как бе отлетяло времето?

Щом предаването свърши, Ерик дръпна настрани подвижното рамо на микрофона, облегна се на стола и се ухили.

— Сториха ти се като пет минути, нали? Повечето хора остават с подобно чувство. Когато си в ефир, сякаш караш колело по нанадолнище — освен ако не водиш предаването.

— Толкова естествено го правиш — каза тя.

Той сви рамене.

— Имам голяма практика в импровизирането — погледна часовника си — швейцарски военен, чиято кожена каишка бе потъмняла от носене, и попита: — Ще успея ли да те изкуша с един късен обяд? Никога не обядвам преди предаване.

Роуз осъзна, че е много гладна. Но нямаше време. След петнайсет минути трябваше да бъде в кабинета си, за да разговаря с Хенри Уейнрайт.

— Може ли да се обадя? Вече закъснявам. — Роуз едновременно си отдъхна и изпита известно съжаление. — Всъщност трябва да позвъня на секретарката си. Може ли да използвам телефона?

Но когато се свърза с фирмата, Малъри ѝ съобщи, че Марк Каницаро от „Каницаро, Палмър и Д’Амико“ — фирмата, която представляваше госпожа Еспозито, е отменил срещата. По дяволите, това означаваше още едно закъснение, тоест датата на делото щеше да се отложи с една седмица или месец.

В същото време празният ѝ стомах се бунтуваше. А Ерик ѝ се усмихваше с тези негови сини очи, които като че ли я познаваха по-добре от самата нея. Стоеше облегнат на вратата, сложил ръка на дръжката, сякаш през цялото време е знаел, че ще обядва с него.

Заведе я в едно евтино кафене, но тя се чувстваше добре. Времето беше идеално — ярко слънце и ясно небе, но не беше много горещо. Под сянката на чадъра слънцето се процеждаше върху мокрия ръб на чашата ѝ с леден чай и за пръв път от месеци Роуз се почувства почти доволна.

— Много добре се справи — похвали я Ерик. — Не беше само адвокат, който дава правни съвети, а жена, реагираща на болката на друга жена.

Тя се усмихна мрачно.

— Това наистина ме влудява. По-голямата ми сестра имаше същия проблем. Бившият ѝ съпруг се напиваше, после я пребиваше от бой. Пит най-сетне престана да пие, след като излежа наказание от деветдесет дни.

Ерик направи гримаса.

— Предполагам, че не изпращаш коледни картички на бившия си зет.

— Поначало не го харесвах. А след всичко, което причини на Мари... наистина, престана да пие, но това не означава, че му прощавам — Роуз се изненада, че след толкова години още се ядосва. Може би защото докато бяха малки, Мари беше единствената, която се грижеше за нея. Дори и когато Мари открадна пари от тайната банкова сметка, направена от Силви на името на Роуз, това не успя да ги раздели.

— Ако това ще те кара да се чувстваш по-добре, към себе си ние се отнасяме дори по-твърдо.

Нужно ѝ беше известно време, за да осъзнае значението на думите му. После си спомни. Ерик е бивш алкохолик.

Неизвестно защо това не я отблъсна. Точно обратното. Имаше нещо възвишено у него. Сякаш имаше грехове, за които трябваше да плаща, но и не прощаваше на никого. Освен това тя не можеше да си представи, че той някога би ударил жена, дори и да е пиан.

— От колко време си престанал да пиеш? — попита го.

— От пет години — отвърна ѝ с равен глас.

— Сигурна съм, че не ти е било лесно.

— Никога не е.

— Не ти се говори на тази тема, нали?

— Лесно е да се говори. За да купиш уиски, трябва пари — усмихна се на собствената си шега, но лицето му под сянката на чадъра беше замислено.

— Разбирам какво имаш предвид. Когато съпругът ми умря, се уморих да слушам, че трябвало да се държа и да продължавам живота си. След време и приятелите ми се умориха да ми повтарят. Една жена от групата на скърбящите, които се събирахме, веднъж се обърна към мен и каза: *С разговори няма да ти мине*. Беше права. После престанах да говоря и започнах да търся начини как да се самоубия.

Тя сведе очи. Почувства се разголена и си представи, че погледът му прониква чак до сърцето ѝ. Защо му го каза? След онази ужасна сцена с Айрис, последвана от предложението на Дру да се оженят, Ерик щеше да си помисли, че всички в семейството са смахнати.

Роуз се огледа. Тротоарът пред заведението, достатъчно широк, за да приюти поне десетина маси, бе ограден, наоколо имаше саксии с мушката и други цветя с ярки цветове. Долиташе музика от високоговорители. Все пак клиентите от околните галерии в Сохо, които обядваха с художници, не биха могли дори да си представят тъмната вселена, която тя понякога обитаваше.

— Аз също съм се замислял как да се самоубия — думите на Ерик прозвучаха като ехо, което се връщаше към нея от хладната пещера на мислите ѝ и те я уверяваха, че нито е загубена, нито е сама. Трябваше да се обърне към него, за да се увери, че е чула добре. Ерик също я погледна. — През първата година и половина го изпитвах всеки ден — припомни си той с невесела усмивка. — Може да ти се стори странно, но това бе единственото, което ме държеше.

— Какво искаш да кажеш? — тя се наведе напред очарована.

— Некрологът ми — обясни той. — Знаех, че няма да има повече от няколко реда на края на страницата. След като бях провалил кариерата си, най-странното беше, че в края на краищата ме спаси именно моето аз.

— Сестра ми Клеър, монахинята, би го видяла по друг начин. Би казала, че Бог те пази за нещо специално.

Ерик кимна и замислено изрече:

— Не знам за Бог, но направо е изумително какво може да се случи, когато се предадеш и престанеш да вярваш, че всичко зависи от теб. Когато най-после осъзнаеш, че то няма нищо общо с волята.

— Не мога да го разбера — обади се в нея адвокатът. — Щом не зависи от волята и свободния избор, как човек би оставил алкохола?

— Избор има, разбира се — наведе се напред и на процеждащата се светлина лицето му изглеждаше златисто. — Изборът е да се отървеш от мисълта, че си сам във всичко това. Не да вярваш в Бог непременно, но трябва да имаш най-простичка вяра. Да повярваш, че ако полетиш, все някой ще се намери ще те хване — облегна се назад. — Сега стана ли ти по-разбираемо?

— Възпитана съм от католици — довери му тя. — Преди да се науча да чета, ми се струваше, че „свещено сърце“ е същото като *изплашено сърце*. Понякога е добре човек да си припомня за какво всъщност се отнася религията.

Когато сандвичите им дойдоха, Роуз откри, че е доволна да се храни с Ерик мълчаливо, както ѝ бе приятно и докато разговаряха. Нямахме го онова усещане за неудобство, което обикновено изпитваше не само с чужди хора, но и със стари приятели. Не беше необходимо да обяснява нещо или да се извинява.

Много бързо след това отнесоха чиниите им и Ерик започна да пише чека. Все пак магията, която се бе създала между тях, не изчезваше. Роуз се загледа в ръката му, странно мускулеста за човек с неговата професия, и усети как нещо твърдо и таено в нея сякаш се разтапя и се излива надолу като горещ пясък.

Познати чувства, добри чувства, но от друго време, от друго място. Как би могла да сподели интимността, която имаха с Макс и която се задълбочаваше с всяка изминала година? Какво би могъл Ерик Сандстрьом да знае за тайните местенца по тялото ѝ, където обичаше да бъде докосвана? Или любовните думи, които обичаше да чува?

Молеше се той да се окаже прав и Господ да я хване, ако падне. Иначе би се оказало трудно и дълго пътуване, за да се върне там, където се намираще сега — наполовина на опасния склон на разбития си живот.

Отдъхна си виновно, когато Ерик погледна часовника, си и каза:
— Трябва да побързам, следващото ми предаване е след половин час. Ела, ще те изпратя до ъгъла — изправи се и леко я хвана, докато я превеждаше през масите.

На слънчевата светлина, под топлото синьо небе Роуз потрепери.

Едва в таксито осъзна нещо ужасно: мъката ѝ по Макс не намаляваше, макар Ерик да я привличаше. Всъщност сега съпругът ѝ, ѝ липсваше много повече.

По дяволите, това нейно тяло, което реагираше като по младежки.

Роуз си помисли гневно, че има по-голяма нужда да се вземе в ръце, отколкото да спи с някого. Докато не се справеше със своя живот, как би могла да помогне на синовете си и на доведената си дъщеря да оправят техния?

Спомни си думите на Силви на партито на Брайън. *Хората обикновено сами решават, дори когато поемат по дългия заобиколен път.*

Запита се дали тя не е права. Но не можеше просто да седи и да гледа как Дру унищожават бъдещето си. Синът ѝ трябваше да разбере, че в брака не бива единият да носи целия товар на плещите си, а трябва двамата да са партньори — всеки да носи собствената си тежест. Както беше с нея и Макс.

Ако майка ѝ поговори с Айрис? Момичето обожаваше баба си. Силви би могла да ѝ обясни, че в края на краищата тя нищо няма да реши за себе си, ако се омъжи за Дру.

Роуз рязко се наведе напред и пусна колана, за който се бе вкопчила като удавник за сламка, докато таксито се носеше напред в слалом между колите по Хюстън.

— Промених решението си. Откарайте ме на Ривърсайд и Западна седемдесет и девета — поиска тя. — И моля... гледайте да не се пребием по пътя.

ГЛАВА 3

Силви стоеше на пътеката, която се виеше сред лехите ѝ с рози. Те бяха натезжали от цветове. Според градските стандарти, градината ѝ не беше малка — горе-долу колкото едностаен апартамент на Тремънт Авеню, където бе израсла.

Под сянката, която образуваха увивните растения, листата на папратите, поставени в месингови сандъчета, изглеждаха още по-тъмнозелени и стигаха чак до извитата облегалка на любимата ѝ пейка от ковано желязо, купена преди години на антикварна разпродажба в Райнбек. Тогава вниманието ѝ привлече една необикновена подробност — на облегалката имаше две херувимчета със сладки личица. Разтворените им крила представляваха страничните облегалки на пейката. Тогава тя веднага се влюби в нея. Сега две ангелчета носеха успокоение в дома ѝ.

Дом. Странно, за нея той по-скоро беше градината, а не самата къща, защото се чувстваше най-свободна сред розите, божурите и лилиите. Тук, сред всички дървета, растения и цветя, които през сезоните се увиваха и образуваха един прекрасен гоблен, тя като че ли мислеше по-ясно.

Беше средата на юли и почти всичко се нуждаеше от подрязване. Английският бръшлян падаше буйно по тухлената стена и като че щеше да рухне от тежестта си. Зеленината му беше изпъстрена тук-там с ярки цветни петна на лилавия клематис, на грамофончетата, както и на няколко вида пълзящи рози. Невените, виолетките, трицветните теменуги и самакитките, които растяха около издигнатия каменен вътрешен двор и стъпалата, водещи към пътеката, привличаха окото с разнообразието си от цветове. Пчелите чертаеха невидими пътеки около храстите, пълзящите растения и отрупаните с нежни розови цветове рози.

Как ухаеха само! Когато вдъхна смесения аромат, Силви установи, че по-силно усеща как благоуханията на живота се процеждат през нея и някак си я пречистват. Спомни си една случка —

тяхна съседка беше отбелязала безчувствено колко пъти най-хубавата рокля на Силви била отпускана, но го изрече достатъчно силно, за да я чуе и тя.

— Ами да — беше казала майка ѝ, усмихвайки се. — Колко бързо расте моята Силви, нали? Радвам се, че имам такава висока и здрава дъщеря.

Силви се усмихна при този спомен. Макар че едва се прехранваха, тя се почувства неописуемо богата. Защото двете с майка ѝ знаеха онова, което приятелите и съседите им — жени с кисели физиономии, вечно недоволни, не можеха да преценят — че богатството не е просто нещо, което може да се купи и продаде, а всеки, който има смелост и въображение, може да се пресегне и да го достигне. Златото на залеза, дивите цветя, които с главичките си проправят място сред бурените на поляната, изглеждат точно като пръснати скъпоценни камъни. Безценните шедьоври, които се показват в музеите — като онзи, в който работеше майка ѝ, бяха напълно достъпни за всички.

Сега, с ръце сковани от артрит, с набраздено от бръчки лице, Силви осъзна смаяна, че майка ѝ почина петнайсет години по-млада от нея. *Ако майка ѝ можеше да я види сега, нямаше да я познае.* Зачуди се колко бе странно всичко. Все повече ѝ се струваше, че животът е поредица от странни събития, всички навързани по още неоткрит небесен план. Едно от тези странни неща беше, че двете ѝ дъщери станаха много добри приятелки. А сега, синът на Роуз се бе сгодил за дъщерята на Рейчъл...

Предишната седмица Рейчъл ѝ телефонира, за да ѝ каже новината. Беше по-скоро спокойна, отколкото щастлива. Дру беше толкова добър с Айрис, изтъкна тя, той щял да се грижи за нея, щял да направи така, че нищо да не ѝ се случи. Като че ли това беше причина хората да се женят! В същото време, Силви долови тревога в гласа на дъщеря си. Тя знаеше колко лесно може да се излъже човек и да си въобрази, че брак, основан върху вина и страх, е по-добре от нищо.

Силви поиска да ѝ възрази, че това е погрешно. Но не посмя. Не направи ли вече достатъчно? Обърка живота на две невинни деца — на Роуз и на Рейчъл. Ако не беше нейната самонадеяност да смята, че може да промени съдбата, нищо нямаше да се случи. Рейчъл нямаше да загуби съня си заради обърканата си очарователна дъщеря. Роуз пък

нямаше да се тревожи за сина си, който се чувстваше отговорен за всеки.

Роуз. Силви не беше разговаряла с нея от вечерта на партито, но предполагаше, че колкото и да бе привързана към Айрис, сигурно не е на себе си. При дадените обстоятелства коя майка би била?

Силви не би могла да предложи съвет. Дори сутринта, след като се бе мятала в леглото цяла нощ, за малко не го ли направи? Всъщност тъкмо бе започнала да набира номера на Рейчъл, когато разумът ѝ надделя. Все пак, какво би могла да направи Рейчъл? Или пък Роуз? Дру и Айрис бяха достатъчно големи, за да знаят какво искат, ако не и какво чувстват. Или Бог ще ги преведе на правия път, или сами ще го намерят. В края на краищата, намесата само щеше да усложни нещата.

Като видя какъв хубав слънчев ден предстои, Силви реши да подкастри розите.

Наближаваше три следобед, когато излезе навън. Как летеше времето? Бави се на закуска — трудно ѝ беше да се храни, когато нямаше никакъв апетит, после уж легна да подремне, а се оказа, че е спала дълго. Миларгос дойде до леглото ѝ с подноса за обяд и я гледаше така, сякаш кой знае какво щеше да ѝ се случи, ако не хапнеше поне една-две лъжици от хубавата супа, която ѝ бе сготвила.

Бедната Миларгос! Преди идваше по три пъти седмично, но Никос я накара да се пренесе, за да има винаги човек при Силви, докато той е на работа. На Силви това не ѝ харесваше. Грижите на икономката нарушаваха независимостта ѝ, личния ѝ живот, но най-вече беше против, защото те го смятаха за *необходимо*.

Последното, което можеше да направи, бе да продължава да пълни къщата с уханието на току-що откъснати букети рози.

Когато се наведе, за да отреже един розовозлатист цвят, Силви си помисли колко по-лесно е да вземеш решение, отколкото да го спазиш. Също като нейното — когато тя настоя двамата — Никос и доктор Чоудри, да скрият от семейството ѝ колко е болна. Заяви им, че в момента Роуз и Рейчъл имат достатъчно грижи, за да поемат и още. Но в два часа през нощта, когато гърдите ѝ изгаряха, а сърцето ѝ биеше като мотор на кола, затънала в кал, понякога дори любящите ръце на Никос и успокоителните думи, които ѝ шепнеше, не бяха достатъчни. В такива часове отчаяно копнееше да сграбчи онова, което ѝ се

изплъзваше, и да се хване здраво за любимите си Никос, Роуз, Рейчъл и внуците.

Чу, че се звъни.

Миларгос щеше да отвори, помисли си. Най-вероятно някой търсеше Никос.

Тя продължи да се занимава с градината си — завърза един ластар, отстрани японски бръмбар от едно листо, което бе надупчил като фина дантела. Слънцето огряваше раменете и ръцете ѝ като прекрасен топъл шал, разтопяващ леда, който вече доста често се настаняваше в пръстите на ръцете и краката ѝ.

Силви се замисли, че от известно време работата ѝ липсваше. Липсваха ѝ вълнението и предизвикателството да се замисля над някоя разкошна тъкан и образци за тапети в сградата „Д и Д“ на Трето Авеню, да наддава на търгове, да чува радостните викове при вида на красиво и уютно обзаведени стаи. Обаче, бе открила голямата радост от това просто да живее, или да прекарва времето си, като съзерцава как се извиват листенцата на роза.

Никос, усмихна се тя на себе си, какво би правил, ако се пенсионираше — за него животът беше работа. Ако имаше нещо хубаво в това нейно съществуване покрай цветята, тя сега го виждаше — иглики, кученца, ружи, които протягат клони, сякаш да докоснат следобедното слънце, и калинката, тръгнала по зелен лист с червени ръбове като картичка за Свети Валентин...

— Силвия?

Стресната, тя се изправи и се огледа наоколо. Заслепена от ярката слънчева светлина, отначало не видя нищо. Когато очите ѝ свикнаха, забеляза Роуз да се приближава към нея.

Силви усети някакво предчувствие, последвано както винаги ставаше с Роуз — от известно съжаление — като знаеше, че колкото и да се опитваше, никога нямаше да бъде майката, каквато дъщеря ѝ желаше или заслужаваше.

Роуз имаше вид като че бе вървяла пеша чак дотук — лицето ѝ беше зачервено, черната ѝ коса бе разрошена, а бялата панделка изпъкваше като перо на шапка. Но днес беше вторник, спомни си Силви и Роуз явно бе облечена като за работа в стилин костюм и разумно високи токове. Какво правеше тук дъщеря ѝ в работен ден?

— За Бога, изплаши ме! — каза Силви. — Чух звънеца, но нямах представа... — размахаше шеговито пръст. — Трябваше да се обадиш и да ме предупредиш, за да се облека по-хубаво — огледа избелялата престилка, която бе сложила.

Все пак, ден, в който се отбиваше някоя от дъщерите ѝ или някой от внуците ѝ, бе смятан за добър, независимо колко лошо бе облечена или как се чувстваше. Нямах да позволи нищо да развали тази прекрасна изненада. Ще помоли Миларгос да изнесе кана с чай в градината, където двете с Роуз можеха да поседят. Дори ако не се лъжеше, някъде наоколо имаше лимонов джоджен... Да, точно там, под маковете.

— Няма да стоя дълго — възрази Роуз, когато тя се наведе, за да откъсне лимонов джоджен. — Има нещо, което бих искала да обсъдя с теб. Имаш ли няколко минути?

Да обсъди? Толкова делово? Силви ѝ се усмихна окуражително.

— Не знам. Нали виждаш колко съм заета. Толкова, че почти не мога да виждам както трябва — с весел смях тя се качи на каменната площадка. Но от усилието се замая, сякаш беше тичала и изведнъж ѝ се стори много топло. Направи жест към отворените френски прозорци и каза: — Ела, мила, нека да влезем вътре, там е хладно... и мога да вдигна краката си нависоко.

Когато целуна дъщеря си по бузата, на Силви ѝ стана приятно, защото видя, че Роуз е с рубинените обици, които едно време бяха нейни. Бяха стари и ценни. Стана така, че първата обича ѝ бе подарила, когато Роуз беше малка, а втората — години по-късно...

Върна се в миналото и отново я видя застанала пред училището — момиченце с матова кожа и къдрава черна коса... със сериозни очи като на голям човек. След раждането, Силви за пръв път виждаше дъщеря си. Спомняше си какъв срам изпитваше... също и копнеж. Жадуваше да прегърне малката си дъщеря. Да ѝ даде нещо от себе си.

Свали обичата от ухото си и я сложи в ръката на учуденото дете. Това беше грешка, разбира се. Веднага го осъзна. Какво ли си е помислило изуменото момиче? Как би могло да си представи, че непознатата жена, постъпила толкова налудничаво, е майка му?

Все пак, тази единствена обича се оказа компасът, който години по-късно доведе Роуз при нея, на това същото място.

Дали дъщеря ѝ някога е съжалявала, че я е издирила, след като е открила истината?

С годините, приятелството им пусна корени като розите в градината — бавно и не без тръни. Но те никога не говореха за тайните, които бяха разкрити онзи студен следобед.

Сега, докато гледаше как слънцето осветява рубинените обици на ушите на дъщеря ѝ, на Силви ѝ хрумна, че Роуз сигурно ги бе сложила по някакъв повод. Може би имаше връзка с идването ѝ тук този ден.

Силви потръпна, ръцете ѝ пак бяха ледени.

В къщата бе по-хладно от обикновено. Силви я поведе през огряната от слънцето стая с плетените столове с възглавнички от пъстра басма и безбройните саксии с цветя, после по коридора и оттам влязоха във всекидневната точно до хола.

Като се отпусна върху дивана, тя се почувства, сякаш някой я бе прегърнал. В тази стая, почти непроменена повече от половин век — откакто дойде като млада булка, можеше да повярва, че най-хубавите неща в живота са най-дълговечни. Уморените ѝ очи се спряха върху бюрото ѝ в стил кралица Ан, което блестеше на приглушената слънчева светлина, после върху ярките тонове на берберския килим пред камината, върху железните подпори за дърва в огнището. Дори цветята, аранжирани в китайската ваза върху мраморната полица на камината — лилии и гладиоли, изглеждаха като част от прекрасна вечност.

Роуз се наведе напред във фотьойла под две графики, сложени в рамки, и изрече с нервен смях:

— Извинявай, че идвам така. Сигурно вече си предположила защо съм тук — усмивката изчезна от лицето ѝ. — Сигурна съм, че Рейчъл ти е казала.

— За годеща ли? Да — майка ѝ въздъхна. *Мили Боже, дай ми сила да ѝ помогна...*

Роуз се беше смръщила. В същото време, Силви си помисли колко по-хубава е станала в средната си възраст. С годините лицето ѝ беше придобило мекота, която преди му липсваше. Дори тъгата след смъртта на Макс не намаляваше хубостта ѝ. Не можеше да откъсне поглед от Роуз, макар че понякога ѝ беше трудно да я погледне в очите.

— В такъв случай сигурно знаеш за тържеството, което ще организира — очите на дъщеря ѝ гневно проблеснаха. — Като че ли

има какво да се празнува на този нелеп годеж!

— Да се празнува ли? Аз не вярвам, че Рейчъл гледа на нещата по този начин — не спомена, че Рейчъл я бе помолила да ѝ помогне да организира тържеството, за което вече бе определила дата — оставаха малко повече от три седмици. — Тя иска Айрис да е щастлива, това е всичко.

Не биваше да го казва, веднага го осъзна.

— Тя винаги го е желала, нали? — хладно отвърна Роуз. — Магическа пръчица, която да оправи дъщеря ѝ. Честно казано, бих се изненадала, ако Рейчъл храни някакви илюзии, че за сина ми това е най-доброто.

Силви се почувства засегната и се опита да защити другата си дъщеря.

— Знам колко е привързана към Дру и не би искала той да пострада. Все пак — изтъкна предпазливо — то не зависи от нея. Нито пък от теб.

— Ако зависеше, повярвай ми, бих казала доста неща — отвърна ѝ веднага Роуз с пламнало лице.

Майка ѝ трепна от съчувствие.

— Мила моя, не те обвинявам. Аз също имах някои съмнения.

Роуз затвори очи.

— Права си в едно — Дру не се интересува от моето мнение. Обаче Айрис... Има един човек, когото тя слуша. Това си *ти*. Двете винаги сте били много близки. Тя ти вярва. Ти би могла да ѝ кажеш, че това е лудост. Голяма грешка.

Силви се облегна назад, изненадана от молбата ѝ. Не, не беше молба. Беше настояване, каквото никога не би могла да изпълни. А как би могла да го обясни на Роуз, така че да я разбере? Не че не се интересуваше... напротив, твърде много се тревожеше и затова реши, че е по-добре да стои настрана.

— Ако това, което казваш, е вярно — отвърна тя тихо, — в такъв случай Айрис трябва сама да го разбере.

— Кога? След като разруши живота на Дру ли? — Роуз си пое дъх. — Виж какво, не искам да ме сметнеш за безсърдечна. Аз също обичам Айрис. Но не разбираш ли? Този брак ще бъде истинска катастрофа и за двамата. Айрис има нужда от нещо повече, отколкото може да ѝ даде Дру. Много повече. И ти го знаеш.

Силви се напрегна.

— Каквито и да са страховете ни, не виждаш ли колко безплодни биха били опитите ни да ги предпазим? Дру и Айрис само ще ни намразят и ще се отдръпнат от нас. После, ако и когато *наистина* имат нужда от нас, просто няма да поискат помощта ни — искаше дъщеря ѝ да разбере как тя гледа на нещата, но ѝ се стори, че бе нагазила в голямото студено море на неприязънта на Роуз. Неубедително добави: — Трябва да се молим с времето нещата да се оправят.

— С други думи, Дру може да потъне или да плува, но без твоя помощ — Роуз я гледаше напрегнато и равнодушно.

— Не мога да му помогна. Има известна разлика, не разбираш ли?

— Може би разликата се състои в това, че аз те моля, а не Рейчъл.

Като че температурата в стаята рязко падна. Силви трепереше.

— Мила моя, не е възможно да вярваш в това — смаяна, тя просто се взираше в Роуз, неспособна да изрече и дума от онова, което наистина мислеше.

Изоставих я заради другото бебе — Рейчъл. Години по-късно, когато помолих Роуз да не издава тайната ми, тогава не се ли грижех пак за Рейчъл? Права е. Винаги всичко заради Рейчъл.

Кой не би се изпълнил с неприязън тогава? Сега Силви виждаше нещата през очите на дъщеря си — Рейчъл расте в красивата къща, посещава частни училища, докато Роуз живее в претъпкан апартамент в Бруклин и се налага да моли за някакво внимание, ужасната жена, която е вярвала, че е нейна баба.

Сега имаше друг, когото Силви трябваше да закриля — Айрис. Колкото и несправедливо да беше за Роуз и за синовете ѝ, истината бе, че Айрис просто не бе в състояние да понесе удара, когато научи, че любимата ѝ баба, на която тя вярваше, е излъгала всички. Докато не се възстанови така, че да може да се справя сама, трябваше да бъде пазена и обграждана с любов също като розов храст през пролетта.

Не всички бяха като Роуз, която от жестоките удари на съдбата беше станала по-силна. Въпреки всичко победи. Ако тя знаеше само, колко се гордее майка ѝ с нея и какво смирение изпитва пред нея!

Но не. Точно в този миг Роуз я гледаше осъдително.

— Какво значение има дали аз вярвам? Или какво желая — Роуз се наведе напред. Беше стиснала страничните облегалки на стола така, че кокалчетата ѝ бяха побелели. — През всичките тези години ти не си се интересувала от мен. Нито веднъж не си се замислила как се чувствам, когато ме представяш за своя *приятелка*. В края на краищата, аз съм нищо за теб, не е ли така? Не съм твоя *дъщеря* като Рейчъл.

Болката в гърдите на Силви се усили, но тя не посмя да притисне сърцето си с ръка. *Мила Роуз, само ако знаеше...*

Писмата. Десетки писма, трупани през годините, но никога неизпратени. Там бяха записани всички мисли и чувства, които искаше да сподели с дъщеря си, с нейната Роуз, които не би могла да изрече на глас. Всяка сълза, която бе проляла насаме, всеки празник, който би празнувала като всяка горда майка — получаването на дипломата от юридическия факултет, сватбата ѝ, раждането на синовете ѝ. В писмата тя обясняваше защо бе необходимо дори сега да пази тайната. Особено сега. Защото, нали с всяка изминала година залогът се вдигаше? Резултатът беше грешка, която се бе самозародила много години преди това, обратният път към прошката вече бе покрит с тръни.

Писмата се намираха в заключено чекмедже на бюрото ѝ, от което само Силви имаше ключ. Понякога си мислеше да ги унищожи, да ги изгори в камината. Но нещо винаги я бе спирало. Вероятно, защото писмата бяха единственото, което щеше да остави на Роуз.

Нямаше снимки в рамки на полицата над камината на Роуз и синовете ѝ, както на Рейчъл и Айрис. Също и никакви фотографии в албума, освен групови, на които бяха двете семейства. Купчината писма беше единствената история, която я свързваше с Роуз. Но това нямаше да е единственото, което щеше да ѝ завещае...

В заключеното чекмедже на бюрото заедно с писмата имаше копие от завещанието на Силви. След смъртта ѝ, когато Роуз научи какво ѝ е оставила, може би тогава ще разбере какво е означавала за майка си.

Сега Силви почти нищо не можеше да направи. Със свито от възлнение гърло изрече:

— Всеки ден през последните петдесет години съм желала да намеря начин да поправа стореното.

— Не е твърде късно да поправиш друго — подкани я яростно Роуз. — Би могла поне да *опиташ*.

Тя тъжно поклати глава.

Дъщеря ѝ се взря в нея продължително и напрегнато. В този момент Силви осъзна какво си бе спестила през всичките тези години — голямата болка, скрита в тъмните очи на дъщеря ѝ, която едва сега забеляза. Дълбочината на болката просто я обезоръжи и я остави бездиханна. Осъзна, че отношенията ѝ с Роуз — размяната на топли думи, картичките и телефонните разговори, ваканциите, през които седяха една срещу друга на маса, бяха изградени върху плаващи пясъци. Не бяха достатъчно, за да предпази нито едната, нито другата от жестокия вятър на нейната страхливост и на дълбоко вкоренената неприязън на дъщеря ѝ.

Най-накрая Роуз се изправи. Сега изглеждаше по-скоро уморена, отколкото гневна, стоеше с приведени рамене. Въпреки това Силви почувства, че трябва да бъде внимателна.

— Не претендирам, че съм ти била кой знае каква майка — изрече тихо. — Бих искала само... — наложи се да преглътне, преди да продължи: — Вече няма значение какво искам. Имаш право да ми се сърдиш. Заслужаваше по-добра съдба. Но грешиш по отношение на Рейчъл. Ако тя се бе обърнала с молба да се намесе, бих ѝ казала същото.

Роуз я изгледа за миг, после студено изрече:

— В такъв случай съжалявам, че дойдох — тръгна към вратата, спря на прага и се обърна, за да огледа стаята, сякаш да я запамети или като че я виждаше за пръв път. — Повече няма да идвам. Омръзна ми да се преструвам. И за какво? Така че можеш да се чувстваш благородна, без да поемаш риска, че някой би могъл да научи истината.

После си тръгна, а възрастната жена остана втренчена в празния огрян от слънцето правоъгълник на вратата, в който пращинки се въртяха като дребни насекоми. Затвори очи и си помисли: „Мили Боже, как се стигна дотук?“ Понеже постъпваше така, както смяташе за правилно, успя само да влоши положението.

Силви си спомни решителния, мил глас на майка си как я убеждаваше: *Не е толкова късно. Тя все пак е твоя дъщеря и има нужда от теб. Не я изоставяй втори път.*

Чуваше биенето на сърцето си, всеки негов удар беше като тежкото тиктакане на големия часовник отвън в коридора. Когато умре, щеше да има само един човек на земята, в чиито вени щеше да тече нейната кръв и в когото бе записана историята на семейството ѝ — Роуз.

Седя, без да помръдне минути, които се проточиха в часове, докато най-накрая излезе от трансa си. Когато сенките се удължиха, тя се пресегне и запали лампата. Заслуша се в пърхането на лястовичките, които си бяха свили гнездо дълбоко в комина. Сълзите ѝ се бяха свършили. Беше ѝ останало единствено съжаление, твърдо като камък.

Твърде късно, каза си. Отдавна бе минало времето открито да признае дъщеря си.

Вярно ли е? Или така ти е по-лесно? — настоятелно продължи гласът на майка ѝ, влудяващо също като пърхането на лястовичките, чиито малки, когато им дойдеше времето да напуснат гнездото, нямаше да бъдат достатъчно силни, за да излетят, и най-вероятно щяха да умрат при това усилие.

Когато Никос се прибра вкъщи, Силви беше събрала сили да прибере градинарските инструменти и да нагласи отрязаните рози в най-красивата ваза от уотърфордски кристал. Тъкмо я поставяше върху лакиран китайски скрин в коридора, когато той влезе.

— Обеща на доктор Чоудри, че няма да ставаш, погледни се — смъмри я нежно и хвана китката ѝ с едрата си мазолеста ръка. — Била си на слънце, под ноктите ти има кал.

— Като говорим за това, всъщност откъде е дошла калта? — тя шеговито се смръщи при вида на калните му ботуши. — Ти трябва да *надзирава* строежа, а не сам да строиш.

Тя знаеше, че Никос просто не се стърпява да покаже на всеки дърводелец, оксигенист, каменар и електричар, имали нещастieto да се окажат на пътя му, че има и по-добър начин да се свърши онова, което правеха. *Неговият* начин. Нямаше значение, че „Антерос Констръкшън“ бе получила печалба над дванайсет милиона предишната година и че техният изпълнителен директор би трябвало

да се радва на заслужена пенсия. Един негов служител се бе пошегувал, че преди да умре, Никос сам ще си изкопае гроба.

Дните, когато Никос влизаше през задната врата, отдавна бяха минали. Силви си спомняше красивия млад имигрант, подобен на древен гръцки бог, който един ден се появи, за да се кандидатира за мястото на общ работник. Тя го нае веднага — как можеше да не го направи? Вероятно тогава започна да се влюбва в него. Знаеше само, че дори предаността към съпруга ѝ Джералд не би могла да я удържи да не легне с Никос. Вярно е, че се мразеше за това, но нямаше сили да се бори с неизбежността на връзката им, също като варел, пуснат в Ниагарския водопад. Наистина ли бе изненадана, че в един от тези откраднати часове Роуз бе зачената в малката приземна стая на Никос?

— ... после възникна проблем с главния водопровод в приземието — Силви се опитваше да се съсредоточи върху онова, което той ѝ разказваше. — Най-накрая успях да го поправя, след като уволних главния водопроводчик — ухили се и белите му зъби блеснаха на набръчканото му лице.

Той я привлече в обятията си и я целуна. Тя усети топлина да се разлива по тялото ѝ, успокои я, но също така ѝ припомни, че дори на тази възраст не можеше да не се поддаде на чара му.

— Гладен ли си? — попита го тихо.

— Като вълк — притисна глава към врата ѝ, от което кожата ѝ леко настръхна и бузите ѝ се изчервиха.

— Миларгос остави нещо в пещта — каза му тя, като го отблъсна със смях. — Нямам представа какво. Не е ли ужасно? Винаги съм била толкова организирана, винаги съм преглеждала седмичното меню с нея, но напоследък... Никос, прав си, трябва да поседна.

— Тогава нека аз да сложа масата — от тона му стана ясно, че това не беше само предложение. — Ти седни и ми разкажи как мина денят ти.

Приблужи ръката ѝ към устните си и топлината им подейства като балсам на измръзналите ѝ пръсти.

— Денят ми ли? Ами Роуз се отби следобед...

— Силви, ти трепериш! — разтревожено изрече Никос.

— Добре съм — беше дълъг ден, това е всичко — хвана го за ръката и като се облегна на него, тръгнаха към кухнята.

Един спомен изникна в съзнанието ѝ — онзи ужасен ден, когато Джералд я изненада как се качва по стъпалата на мазето зачервена и освежена — след прегръдките на любимия. Съпругът ѝ е знаел, Джералд трябва да е знаел, но беше твърде голям джентълмен, за да се кара с нея. Затова уволни Никос. Тогава Силви не подозираше, че е бременна вече повече от месец.

Никос, който не знаеше, че тя очаква дете, ѝ направи услуга, като остана настрана. Дори години по-късно, когато научи за Роуз, той уважи желанието на Силви да не разкрива истината пред дъщеря им. Едва когато Джералд умря, Никос отново се върна в живота ѝ... и в леглото ѝ.

И как го възнагради тя за търпението му? Като му отказа единственото, което той желаше — едничкото му дете. Силви знаеше, че тъкмо от любов към нея, той не обяви публично Роуз за своя дъщеря.

Мили мой, ти заслужаваш толкова много — помисли си сега.

В голямата старомодна кухня Силви се отпусна на един стол. Спомни си, как след смъртта на Джералд ѝ се стори разумно да преустрои стаята — да махне шкафчетата от трийсетте години и емайлираната мивка и на мястото на оригиналните черни и бели шахматно разположени теракотени плочи да сложи нещо по-модерно. Обаче се отказа и сега беше доволна, че всичко остана както си беше. Защото бе по-уютно.

Никос стоеше до печката, сипваше нещо в купички и си припомняше:

— Последния път приготвих вечеря, когато Рейчъл и Брайън дойдоха на рождения ти ден.

— Може би затова не са идвали оттогава.

Той се изсмя и Силви усети как настроението ѝ се подобрява.

Тя го наблюдаваше как отваря и затваря шкафчета и чекмеджета. В последната минута той се сети даже да сложи свещи.

— Сега — каза, когато най-после се настани срещу нея — ще ми кажеш ли какво се е случило?

— По-късно — предложи тя. — Нека изпитаме удоволствие от прекрасната супа. Кой би предположил — филипинка, която готви прекрасно.

На светлината на свещите възрастният мъж изглеждаше солиден като самата кухня и Силви тайно изпита благодарност, че тя, а не Никос ще си отиде първа. Не би могла да си представи живота без него. Нямаше никакво значение, че така и не се ожениха. Причините за отказа ѝ, които изглеждаха съвършено основателни, когато ѝ направи предложение преди много години, нямаха такова значение сега. Никакви сватбени обещания не биха означавали за нея толкова, колкото нежността, която получаваше от мъжа, седнал срещу нея на масата.

Когато приключиха с вечерята, Никос се пресегна през масата, хвана ръката ѝ и отново я подкани:

— Хайде. Кажете какво те натъжи толкова.

— О, Никос... — издърпа ръката си и я сложи върху очите си, закривайки ги от светлината на свещите, която изведнъж ѝ се стори много ярка. — Много разстроих Роуз. Не можеш да си представиш! Смятах, че вече не се сърди за миналото, но съм грешала. За нея като че ли е било вчера. Никога няма да ми прости.

Силви изхлипа. Тогава столът му изскърца, той заобиколи масата, за да я успокои.

— Какво искаше? — попита той.

— Според нея, аз съм единствената, която може да убеди Айрис да се откаже от годежа. Като че ли бих могла. Да не би *някой* да може.

— Затова си ѝ отказала — под меката памучна материя на ризата му усети как мускулите му се стегнаха.

— Нямах избор! — извика тя.

— Нищо чудно, че се е разсърдила.

— Това не е всичко. Обвини ме, че взимам страна.

Никос се поколеба, преди да я попита:

— Няма ли право?

Думите му като че избликнаха от някаква пещера в планината, на която се бе облегла. Силви рязко се отдръпна и вдигна очи към него.

— Не. Разбира се, че не. Не взимам ничия страна.

Той я изгледа мрачно, трепкащата светлина на свещите дълбаеше бразди върху обветреното му лице. Когато заговори, тонът му беше нежен, но твърд:

— Сложи ръка на сърцето си и кажи, би ли могла да обвиниш Роуз, че се чувства така?

Тя стана и започна да трупа чиниите, да събира приборите. Една вилица падна на пода и тя я загледа така, сякаш таванът бе пропаднал.

— Не — въздъхна най-последно. — Не я обвинявам. Има причини да се съмнява в предаността ми.

— В такъв случай трябва да ѝ го кажеш.

Силви се обърна и изгледа Никос, застанал в средата на кухнята с ръце, скръстени на гърдите, а пълните му устни — същите като на Роуз — бяха стиснати здраво.

— Какво казваш? — попита тя със страх.

— Че Роуз заслужава толкова, колкото си дала на Рейчъл.

Силви усети как нещо в нея се пречупи.

— Лесно е да се каже! Рейчъл не е *твоя* дъщеря.

— Но не е и *твоя* — Никос пристъпи напред и я хвана нежно за раменете. — Не го казвам, за да те засегна, Силви, а защото те обичам. Виждам каква болка ти причинява всичко това, почти същата изпитва и Роуз. Защо заради спокойствието на Рейчъл да има толкова страдания?

— Не е само заради нея — възрази му тя и една сълза се отрони по бузата ѝ. — Също и за Айрис. Представяш ли си какво би могло да ѝ се случи, ако открие истината? Че не съм по-добра от майката, която я изостави? — избърса сълзите от очите си. — Да, искам да се изкача на някой планински връх и оттам да извикам, че Роуз е моя дъщеря! Но не разбираш ли? Не мога. Не мога да поема този риск.

Как да накара Никос да разбере? Тайна, пазена толкова дълго, е като ръждясал катинар, какъвто не можеш да отключиш, независимо колко силно го удриш. Мили Боже, той да не мисли, че тя не е искала да признае открито, че Роуз е тяхна дъщеря? Че през всичките тези години не е копняла нещата да бъдат другояче?

Силви се облегна на плота и изведнъж на лицето на Никос се изписа тревога. Леко, сякаш от много далеч го чу да въздиша.

— Уморена си. Хайде да те сложа да спиш. Сутринта ще поговорим.

— Наистина съм уморена — призна тя.

Остави се да я изведе от кухнята, да минат през затъмнената трапезария, после нагоре по мраморните стъпала към леглото, което изведнъж ѝ се стори като единственото място на света, където щеше да се почувства сигурна.

Нямаше да мисли за годежа и как, когато дойде нейният ред да вдигне тост за щастливата двойка, щеше да изрече още една лъжа — която този път може би щеше да сложи край на надеждите да получи прошката на Роуз.

ГЛАВА 4

Август

Сърдечно сте поканени да присъствате на годеща на нашата дъщеря Айрис и Андрю Грифин, който ще се състои на 10 август в 18:30 ч. Ще има коктейли и бюфет. Церемонията ще бъде на Грамърси Парк Саут 12, апартамент V, Ню Йорк, щат Ню Йорк. Моля, отговорете на господин и госпожа Брайън Макланахън, тел. 889–9078

Рейчъл хвърли поглед към ученичката с опашници на стола за прегледи, после направи знак на Кей Кремпел — една от директорките на Здравния център за жени в Ийст Сайд. Когато двете излязоха в коридора, тя попита тихо:

— На колко е?

— Около четири месеца — предположи Кей. — Ще узнаем повече, след като Алтея я прегледа.

Рейчъл забеляза, че Кей беше в обичайното си войнствено настроение. Висока само метър и петдесет и седем, тя беше сложила ръце на кръста, вдигнала високо брадичка, като че ли се готвеше за битка. Къдравата ѝ коса бе почти напълно побеляла, но пламъците в лешниковите ѝ очи горяха ярко както някога.

Не беше ли Кей, която преди толкова години я убеди да изостави обещаващо място в болницата „Гуд Шепърд“, за да участва в мисионерска болница във военната зона на другия край на света? Във Виетнам беше ужасно, въпреки това, Рейчъл не съжаляваше. Нали там се беше запознала с Брайън и там беше разбрала какво е истинско приятелство. *Ако някога претърпя корабокрушение, бих поискала Кей да бъде в моята спасителна лодка* — помисли си и се усмихна на себе си.

— Аз ли си въобразявам или всяка година момичетата са все по-млади? — Рейчъл въздъхна, когато върна на Кей картоната на момичето.

— Вчера дойде едно тринайсетгодишно момиче, което очаква близнаци.

Рейчъл поклати глава по-скоро от умора, отколкото от невъзможност да го повярва. Тези момичета биха могли да бъдат и *дъщери* на жени, които двете с Кей бяха лекували още когато отвориха клиниката — изоставен склад, грубо закърпен с подарени материали и оскъдна помощ от Министерството на здравеопазването, където сервираха кафе и понички, за да преодолеят подозрението на добронамерени представители на околността.

Сега Центърът в Ийст Сайд заемаше цяла червеникавокафява сграда на ъгъла на Четирнадесета улица и Трето Авеню, но колко бяха постигнали всъщност? Сега, както и преди, се беше превърнало в нещо като епидемия недорасли бъдещи майки да носят нежелани бебета.

— В „Светите ангели“ ли? — попита Рейчъл.

Тя знаеше, че за много родители, девическото училище „Светите ангели“, както и мъжкото „Свети Себастиан“ изглеждаха като идеална алтернатива на препълнените, славещи се с насилие държавни училища в долната част на Ийст Сайд. Макар че от онова, което Рейчъл бе видяла тук, „Светите ангели“ не представляваше кой знае какво разрешение на проблема. Там се преподаваше четене, писане и аритметика, обаче младите трябваше да учат и за значението на контрола над раждаемостта — предмет, оставен на онези, които още не се бяха научили да упражняват самоконтрол. Една монахиня ги информираше с леден глас. Или както Кей каза: *Учат момичетата да кръстосват крака.*

В този момент Кей кимаше мрачно:

— В седми клас е. Може би има нещо в светената вода. Чудя се, как оня стар бухал сестра Алис ще реагира, ако и кажем, че от молитвите момичетата получават не само рани на коленете.

— Сигурно ще те обвини, че си езичница.

— Това е най-малкото — изсумтя тя. — Познай какво дойде със сутрешната поща? Копие от петиция, която е била изпратена в кабинета на кмета. Изглежда, че на нашата дама не ѝ стига да държи

момичетата неосведомени — тя и нейните фаворитки искат да ни забранят да издаваме информация за птичките и пчелите.

Рейчъл сви рамене.

— От кметството няма да ѝ обърнат внимание. Активистите за борба със СПИН най-накрая накараха хората да гласуват с главите си, а не само с вдигане на ръце — опита се гласът ѝ да звучи равнодушно, но не можа да заблуди приятелката си.

— Това не е всичко — довери ѝ Кей и измъкна един илик от широката жилетка, която покриваше до коленете памучния ѝ панталон. — Прочети какво пише тук.

Със замряло сърце Рейчъл прегледа листа, който тя ѝ подаде.

Беше копие от писмо, адресирано до сестра Алис в отговор на нейната петиция, подписано от Филип Сканлън, изпълнителен директор на Здравния фонд на общината. Сканлън пишеше, че той също е разтревожен от морала на днешната младеж и би направил всичко, което е по възможностите му, за да помогне на сестра Алис в нейните усилия да предпази ученичките си от това зло. Банални фрази, които биха си останали написани само на хартия, с изключение на едно: Здравният фонд на общината беше основният поддръжник на Центъра в Ийст Сайд.

— Не виждам да има някаква тайна в това, което правим тук — Рейчъл смачка листа, с желанието и проблемът да се реши така лесно. Имайки предвид факта, че като много други независими клиники тяхната отпращаше пациентките към частни лекари за всякакъв вид хирургическа намеса, включително и за аборти, тя добави с по-голяма от обичайната си ирония: — Все пак си оставаме добрите, нали?

— Ти не забравяй, че добрите свършват последни — напомни ѝ Кей. — Субсидията от Здравния фонд на общината ще трябва да се поднови през септември. Ако сестра Алис спечели, ние ще останем без работа. Защото, без тези пари клиниката няма да издържи и месец.

Рейчъл престорено се хвана за главата. В същото време си помисли: *Ами ако Кей се окаже права?*

— Не мога да мисля за това сега. Трябва да звъня на шестнайсет места, а след по-малко от час имам среща в центъра на града. Налага се да отида да опитам нещата в „Мезон Анри“, обещах на човека, че няма да закъснявам. Какво става? За вечеря за четирийсет души трябва да дадеш колкото да изстреляш спътник на НАСА.

Приятелката ѝ поклати глава усмихната.

— Годежът е след четири дни. Сигурно имаш много неща да свършиш.

— Никога не съм твърдяла, че съм Марта Стюарт.

— Сигурна съм, че дъщеря ти ще се съгласи.

— Също и съпругът ми.

— Може би. Поне все още имаш такъв — Кей ѝ се усмихна тъжно като напомняне, че дори браковете, които изглеждат най-солидни, не са застраховани. Когато преди шестнайсет години, след редица от неуспешни връзки Кей се омъжи за солидния на вид Саймън Либърман — борсов агент със собствена голяма фирма, Рейчъл най-много се радваше. Но непосредствено след десетата им годишнина, Саймън се разведе с нея заради много по-млада жена, като остави бившата си съпруга да се шегува кисело, че мъжът ѝ бил по-добър в дългосрочните инвестиции, отколкото в личните ангажименти. Само Рейчъл знаеше колко страдаше приятелката ѝ.

Тя въздъхна, мислейки си за Брайън. Как по-рано готвеха заедно и се смееха. Кога за последен път бяха седнали да вечерят заедно?

Може би ще успее да открадне една минута, за да се обади вкъщи и да знае той, че тя мисли за него.

Като погледна часовника си, забеляза, че има достатъчно време за телефонните разговори, които не търпяха отлагане. С Мейзън Голд например. Много търсен областен прокурор, вярно, но той винаги би отделил една минута, за да направи услуга на стара приятелка, изпаднала в нужда. Ще го помоли да разучи в Кметството, дали има някаква реакция на петицията на сестра Алис. След това на Филип Сканлън от Здравния фонд на общината, като че ли този двулик ястреб би ѝ подал някаква вътрешна информация.

Това означаваше да отложи за следобед обаждането вкъщи. Отново въздъхна — този път от притеснение, преди да тръгне по коридора към кабинета си.

Докато минаваше покрай Г-образната приемна, която вече бе пълна, Рейчъл болезнено усети шума наоколо, който беше като електрически ток: телефони звъняха, автоматът на външната врата бръмчеше, говореха на испански, бебета плачеха, лекари и сестри влизаха и излизаха от стаите за прегледи. Звучите и гласовете

обикновено ѝ даваха чувство на удовлетворение, че въпреки главоболията и досадниците, при тях наистина бе различно.

Сега беше толкова здраво завързана, че за малко да се пречупи. Изпитваше притеснение, което нямаше нищо общо с фанатичните монахини или с безгръбначните президенти на бордове, нито дори с нейния претрупан график за деня. Изпитваше дълбоко неудовлетворение. Тя беше лекар, не администратор. Как стана така, че облече костюм на Ан Клайн вместо престилка? Да жонглира с бюджет прекалено тънък, да пише предложения за дарения, да лобира за субсидии, да не говорим, че постоянно трябваше да издирва най-добрите и най-умните лекари и медицински сестри, които да желаят да работят без пари.

Какво се случи с онова, което обичаше най-много — да се грижи за бременни жени и да изражда бебета? Откога не беше виждала сълзи на благодарност в очите на току-що родила изтощена пациентка или да прегърне новородено бебе?

Липсваха ѝ дори притесненията. Трудността да обясни с ограничения брой испански думи, че не оргазмът на жената е причина за забременяването ѝ. Понякога да става свидетелка на спречквания в чакалнята — обикновено между младо момиче — бъдеща майка, и приятеля му, който не желае да става баща. Дори спешните случаи ѝ даваха замайващо чувство за собствената ѝ сила — най-голямата от всички, силата да лекува.

Уморена си, дори преуморена — каза си тя. — Наистина имаш нужда от почивка — няколко седмици на някой бряг, където няма да правиш абсолютно нищо. Когато отново постигне равновесие, ще преоцени какъв е приносът ѝ в това начинание. На колко хора помага по този начин.

Независимо от това, винаги щеше да ѝ липсва лекарската практика, която обикна още като студентка. Дори в полева болница в джунглата, където мъжете умираха в ръцете ѝ и само кафе и адреналин я държаха на крака, имаше връзка с хората. Беше по-жива.

Напрежението и неудовлетвореността се отразяваха и на отношенията им с Брайън. Все едно, че сега виждаше само блясъка на повърхността, а под нея имаше цял океан, с който не беше готова да се сблъска. Неизречени обиди и неудовлетворени желаниа биха изисквали повече от месец, за да заздравеят. Тя не смееше и да

помисли за възможността, че ако нещата не се променят, един ден може би ще се окаже твърде късно. Дори най-търпеливият съпруг понася до известна степен, тя го знаеше. И най-силната страст, ако не се задоволява, угасва.

Кой би могъл да знае по-добре от нея? Като младоженци едва не се разделиха заради поредица недоразумения и погрешни заключения, за които не бяха говорили. Но на Рейчъл и през ум не ѝ минаваше, че Брайън би могъл да я напусне. Не беше възможно. Както и животът без него.

Въпреки всичко, тя усети как гърдите ѝ се свиват.

Тя имаше също и Айрис. Знаеше, че състоянието на дъщеря ѝ не се подобрява, дори в някои отношения се влошаваше и Рейчъл продължаваше да се тревожи дали постъпва правилно. Да продължава приготовленията за този несполучлив годеж, да подготвя това парти, не беше ли, призна тя дълбоко в себе си, нещо подобно като пренареждане на столовете на палубата на потъващия „Титаник“?

Престани. Ставаш сантиментална. Нали доктор Ейзинджър каза, че вече е добре? — укори се. Той правеше опити с дозировката на лекарствата ѝ, обясни им, които много лесно биха довели до реакция като тази на партито на Брайън. Това можеше да се обясни, да. Самата Рейчъл знаеше колко трудно е да се определи точната доза антидепресанти. Айрис наистина изглеждаше по-добре сега. Може би женитбата с Дру ще ѝ помогне.

В кабинета, който разделяше с Кей, Рейчъл се отпусна на въртящия стол зад отрупаното си бюро. Само за миг си позволи невероятния лукс просто да затвори очи. Спомни си цитата от Библията: „Лекарю, излекувай себе си.“

Хубава идея — помисли си. — Но какво правиш, когато си се затрупал с работа? Когато не обръщаш внимание на мъжа си толкова дълго, че той вече дори не ти се обажда?

Годежът, спомни си внезапно. Все пак, бе една възможност да покаже, че при нея семейството е на първо място. Ще го организира много добре. Апартаментът ще светне, ще се погрижи всичко да бъде идеално. Навсякъде ще има свещи. Музиката ще бъде прекрасна — джаз, който двамата с Брайън обичаха да слушат вечер, когато ходеха в „Блу Ноут“ и „Вилидж Вангард“. Храната ще бъде грижливо подбрана,

шампанското ще бъде качествено, цветята ще поръча от „Грамърси Флауърс“, те ще бъдат прекрасни и ухаещи.

Това щеше да бъде само едно начало, няма дори да се сравнява с романтичния уикенд в Хамптънс, но може би ще покаже на Брайън колко хубаво би могло да бъде отново. Как с малко късмет и много търпение, един брак може да бъде изведен благополучно от тресавището.

В късния следобед в събота, когато до пристигането на гостите оставаше по-малко от час, Рейчъл, която непрекъснато тичаше насам-натам, както предрече Кей, най-накрая спря, за да огледа това, което бе свършила. Застанала в хола до прозорците, които гледаха към Грамърси Парк, тя остана удивена. Въпреки проливния дъжд навън, апартаментът грееше, облян от слънчева светлина. Нямахше ги клюмналите растения в саксии, които добронамерената й икономка твърде често поливаше, както и купчините вестници и списания, изчакващи свободно време, за да ги прочете. Намазаният дъбов паркет лъщеше, а мраморната камина беше лъсната така, че блестеше като огледалото над нея. Дори избелелите цветове на стария индийски шал, сгънат върху облегалката на дивана, след химическото чистене изглеждаха някак по-ярки.

Дори на Ханука, помисли си, тази стая не бе изглеждала толкова красива. За пръв път от месеци насам тя оцени сводестите прозорци и високия таван, прекрасните огледала от двете страни на камината, които в слънчеви дни рисуваха бледи дъги върху кремавите стени, и леко протритите персийски килими.

Денят беше твърде мрачен. Дъждът, който валеше проливно цял следобед, превърна улиците в реки. Оттам, където бе застанала, Рейчъл виждаше коли и таксите, които летяха по Лексингтън Авеню сред кални локви. Пешеходците стискаха яките на шлиферите си и се бореха с насрещния вятър, държаха чадърите си напред като щитове. А пощаджията с найлонова шапка и пончо, който се осмели да излезе изпод капещата стряха, й се стори доста жалък.

Но Айрис пееше от сърце в съседната стая. Сякаш слънцето грееше, въобще не я интересуваше какво става навън. Чистото й меко сопрано напомни на Рейчъл канарче, каквото едно време имаха. Един

слънчев ден дъщеря ѝ забрави вратичката на клетката отворена и то бе излетяло през прозореца. Беше неутешима, спомни си Рейчъл. Обвиняваше се, отказваше дори да помисли да си вземат друга птичка. Докато Дру ѝ подари дългоопашат папагал с яркосиня окраска, със зелено по краищата на крилете. Айрис го нарече Скай и забрави за канарчето.

Дру и Айрис. Вече си търсеха апартамент и правеха планове да се оженят следващото лято. Засега Айрис предпочиташе студиото на Дру пред стаята си тук. Рейчъл не го приемаше като обида, нито пък имаше нещо против, че спят заедно. Трябваше да бъде сляпа да не разбере, че са интимно близки.

Истината беше, че Рейчъл би пожертвала всичко, за да види дъщеря си толкова лъчезарна — със светнали очи, със зачервени страни, смееща се и на най-глупавата шега. Дори започна да рисува отново, подът около триножника ѝ бе напръскан с водни бои, широките ризи, които носеше, имаха петна с всички цветове на дъгата. Закрепила бе един прекрасен пейзаж от парка на корковата стена в стаята до спалнята, която използваше за студио, в папката ѝ имаше още няколко. Дори лошото време не се отрази на настроението ѝ. Докато Рейчъл слушаше, Айрис пееше една песен от албума на Ан Мъри, който бе намерила, докато подреждаше компактдискете.

Дано никога да не престане да пее... — молеше се майка ѝ.

— Мила, искаш ли да сложа това на масата или до дивана? — гласът на Силви накара Рейчъл да се обърне.

Видя майка си, застанала на прага на трапезарията. Носеше ваза с внимателно подредени цветя от нейната градина — богородички, ружи, далии, бял равнец. Изглеждаше по-измъчена от друг път, а може би причината беше светлината, падаща върху слабото ѝ лице. Така изглеждаше като портрет на Гойя. Беше облечена със семпла копринена рокля в същия бледолилав цвят, каквито бяха и торбичките с благоуханни билки, които пъхаше в чекмеджетата вкъщи. Единственото ѝ бижу бе наниз перли. Рейчъл съжали, че не са близки с майка си, нещо все не се получаваше. Искаше ѝ се между двете да има близост както между майка ѝ и Айрис. В същото време, нещо я дразнеше. Защо майка ѝ настоя да донесе цветя, колкото и прекрасни да бяха, след като Рейчъл ѝ беше казала, че цветята в апартамента ще бъдат аранжирани от специалист.

— Там е добре — отговори ѝ Рейчъл и разсеяно махна с ръка към масичката зад дивана. Тъй като не искаше да се покаже неблагодарна, защото майка ѝ го бе направила с добро чувство, добави с усмивка: — Анри не допуска никого до кухнята и трапезарията. Там не може да се ходи дори за чаша чай. Много е стриктен.

Силви ѝ се усмихна с разбиране, явно ѝ бяха известни изискванията на готвачите, които възприемаха кухнята на клиента, като свое феодално владение. През трапезарията до Рейчъл достигаше шум от кухнята — дрънчене на тенджери и тракане на чинии, както и команди на френски. Той нямаше да ѝ излезе евтино, сигурна бе, но съдейки по онова, което вече бе опитала, всяка хапка си заслужаваше състоянието, което щяха да платят.

Рейчъл проследи майка си как слага вазата върху по-малка маса до библиотеката, а не където ѝ беше посочила и се ядоса. Нямаше значение, че цветята стояха великолепно там, където Силви ги постави, осветени от една насочваща лампа. Майка ѝ имаше усет. Откакто Рейчъл се помнеше, тя ѝ купуваше хубави роклички, които стояха в гардероба, етикетчетата с цените висяха от ръкавите. На рождени дни и на Ханука тя ѝ подаряваше дебели албуми на Реноар, Ван Гог, които тя прелистваше веднъж и повече никога не се докосваше до тях. На семейни празници сервираше ястията в сервиза от лиможки порцелан, макар че дъщеря ѝ винаги преобръщаше чашата си и чупеше крехкия позлатен ръб на чиниите.

— Чаша чай би ми дошла добре — изрече майка ѝ. — През лятото не ми липсва много, но в ден като днешния... — въздъхна, изправи гръб и разтърка тила си. — Дано дъждът да спре, докато дойдат гостите. Иначе някои може да се разколебаят.

— Знам, че един от тях си е търсил поводи да не дойде — прошепна Рейчъл.

— Така ли? Кой? — Силви веднага наостри уши, явно забравила схванатия си гръб. Настани се на дивана и изглеждаше толкова не на място на фона на зелените брезентови калъфи като лилия на поляна с детелина.

Рейчъл се поколеба, после си помисли: *По дяволите, защо не?*

— Роуз — каза. — Когато се обади да съобщи, че ще дойде, човек би си помислил, че я канят да присъства на публична екзекуция.

Знаеше колко е привързана майка ѝ към Роуз и не беше честно да я представя като човек, който разваля удоволствието на другите. Кой не изпитва съмнения? Като всяка майка, Роуз просто се безпокоеше за сина си. От друга страна, никой не бе заставил Дру да го направи.

Проблемът не беше в момчето, каза си, а в самата Роуз.

Тя загуби съпруг, а сега се бои, че ще загуби и син. След смъртта на баща си, Дру бе изключително внимателен към майка си. Поне веднъж седмично отиваше да я види, често оставаше за вечеря. Стремеше се да прекарва повече време с по-малкия си брат. Но след като Дру и Айрис заживеят заедно, Рейчъл предполагаше, че всичко това щеше да се промени. Тогава нямаше да му остава много време за Роуз и Джейсън.

Поне Роуз да си имаше приятел! Една любовна история би отклонила мислите ѝ от Дру. Брайън ѝ беше споменал, че тя се среща с Ерик Сандстриъм, но Роуз не ѝ бе доверила нищо. Или засега го държеше в тайна, или нямаше много за казване.

Във всеки случай, Рейчъл не можеше да си представи тя да има сериозна връзка с Ерик — малко по-млад от нея, никога не е бил женен, нямаше и деца. Рейчъл го харесваше, а Брайън смяташе, че той е единственият честен глас, останал в радиото. Дори и така да бе, тя се замисли дали не сгреша, като покани Ерик на годеща. Дали това няма още повече да я нервира? *Последното, което ми трябва, е да си намери още един повод да ми се разсърди.*

— Знам. Тя самата ми каза — Силви се обърна и погледна Рейчъл, която забеляза с тревога и известно учудване, че очите на майка ѝ бяха пълни със сълзи. — Рейчъл, мисля си, знаеш, че не съм човек, който се меси, но не смяташ ли, че тя има право?

Отново усети раздразнение. Защо майка ѝ държеше страната на Роуз? Прииска ѝ се да каже нещо лошо, но в края на краищата само въздъхна.

— И аз бих била по-щастлива, ако бяха изчакали. Но от друга страна, никой не може да каже, че годежът е неочакван и идва изневиделица. Двамата са заедно от деца.

— Може би са били твърде близки — изказа предположение Силви с обичайното си убеждение. — Ако се бяха отделили за известно време, може би щеше да им е от полза.

— Цели четири години бяха в различни колежи — възрази й Рейчъл.

— Нямах предвид само разстоянието. Може би трябваше да се срещат и с други.

Рейчъл се загледа в нея. Майка ѝ не просто желаше тя да приеме риска, че светът на Айрис би могъл да се срути, тя дори го предвиждаше.

— Двете с Роуз явно сте на едно мнение — отвърна хладно.

Силви поклати глава.

— Въпросът не е в Роуз.

Раздразнението на дъщеря ѝ прерасна в гняв и тя рязко изрече:

— Разбира се, че е! Нямах да имам нищо против, ако тревогата ѝ беше само за Дру. Ако не го правеше, за да продължава да разчита на него. Не мога да повярвам, че не разбираш, мамо. Все пак, на чия страна си ти?

Възрастната жена трепна, после отвърна:

— Просто предлагам да се опиташ да погледнеш на въпроса през очите на Роуз. Тя обича сина си така, както ти обичаш Айрис.

— Лоялността към собственото ти семейство би трябвало да стои на първо място.

На Силви не убягна сарказмът на Рейчъл. Очите ѝ притъмняха, сякаш под повърхността им бушуваше студена зелена вода.

— Не съм забравила задълженията си — изправи се и тръгна бавно и с голямо достойнство към мястото, където бе застанала Рейчъл.

Дъждът продължаваше да се лее отвън, вятърът яростно блъскаше металната дограма. Това напомни на Рейчъл джунглата на Тиен Сънг, безжалостните тропически мусони, калта до глезените — свят, изпълнен със страх, където небето наистина се продънва.

— Съжалявам, мамо — изрече Рейчъл. — Работя толкова много, че вече почти не издържам. Да, права си — би могло да се окаже огромна грешка. Но какъв избор имаме? Двамата с Брайън ѝ дадохме безкрайна любов и всичко това — направи жест с ръка, който включваше не само техния дом, но и цялото възпитание и образование на Айрис — най-добрите училища, семейни пътувания през почивките, летни лагери, дори най-добрите психиатри, когато нищо друго не помагаше. — А може би и то не е достатъчно. Вероятно Дру

би могъл да ѝ даде онова, от което има нужда. Само можем да се надяваме за най-доброто.

Майка ѝ поклати глава и сложи ръка върху рамото ѝ.

— И аз това си мислех, когато се омъжих за баща ти. Моля те, не ме разбирай погрешно — обичах го с цялото си сърце. Но, мила моя, никой не може да ти даде онова, което липсва в самата теб.

— Дори и да бях казала нещо, Айрис нямаше да ме послуша — възрази ѝ Рейчъл. Усещаше ръката на майка си изтъркана и мека като стара дамаска, тя ѝ вдъхна някакво тревожно чувство, което не можеше да определи. — Когато Брайън се опита да поговори с нея, тя се разстрои и така нещата се влошиха. Плака с часове.

— Има и по-лоши неща от сълзите — отвърна Силви.

— Искаме тя да е щастлива. Толкова ли е лошо? — Рейчъл, почти разплакана, се отдръпна и отстъпи назад.

Хладните зелени очи на майка ѝ я изгледаха така, че кожата ѝ настръхна.

— Добрият брак изисква усилия — каза. — Както и двама души, които ще си поделят по равно товара.

Рейчъл си спомни отново първата трудна година с Брайън — колко несигурна беше с него, особено поради чувствата му към Роуз. Не се съмняваше, че ако не беше получил повиквателна, той щеше да се ожени за любимото си момиче. Но *отиде* във Виетнам и там... е, останалото беше история. Въпреки всичко, на нея често ѝ бе напомняно колко различни са двете не само по произход, но и по светоусещане. Съдбовната им среща, когато тя буквално го изтръгна от смъртта, лудостта на войната във Виетнам — всичко това ги събра. Но в края на краищата, дори общите им спомени, които ги свързаха здраво, защото в тях не участваше никой друг, можеха да се окажат недостатъчни, за да победят врага, по-коварен от онзи, с който се сблъскаха там: невъзможността си да затворят пропастта, зейнала между тях.

Когато Айрис се изнесе, какво щеше да стане с тях? Дали ще успеят да намерят обратния път натам, откъдето започнаха?

— Между другото, къде е Айрис? — поинтересува се майка ѝ. — Обещах ѝ да ѝ помогна за прическата — позасмя се и каза: — Кой знае защо, но тя си мисли, че не съм толкова стара, та да не знам какво е модерно.

Рейчъл вдигна глава и се заслуша. Айрис беше спряла да пее — чуваше се само шумът от тракането на Анри в кухнята. Вероятно беше в стаята си и се обличаше. Рейчъл отново погледна майка си и се усмихна.

— О, мамо — изведнъж осъзна, че Силви наистина беше стара и че един ден няма да я има, за да ѝ мърмори. От тази мисъл ядът ѝ мина. — Много просто, тя ти вярва.

Прииска ѝ се и тя да имаше такава вяра не само в майка си, но в съпруга и дъщеря си, да може да повярва, че всичко щеше да се уреди.

Какво щеше да стане с Роуз? Тук залогът беше по-голям от щастието на децата им. Ако тя не можеше да се примири с положението, Рейчъл щеше да загуби не само дъщеря, можеше да загуби и приятелка.

Мислеше си за това, докато наблюдаваше как майка ѝ върви бавно към съседната стая — много внимателно, като възрастна жена с голямо достойнство, която не би издала колко крехка е вече.

Гостите започнаха да пристигат в шест и половина. Мейсън Голд, придружен от жена си и двете си дъщери, последвани от много приятели на Айрис и Дру, които се изсипаха шумно от асансьора. После няколко писатели от кръжока, който Брайън организираше през лятото. И Кей — милата Кей, на която разчиташе, дойде с две акушерки от клиниката, Алтея Търнбил и Рут Джейкъбс. Скоро ги последваха и други гости, появяваха се на групички пред вратата, задъхани от удоволствието, че вече са на сушина, от чадърите им се лееше вода, която намокри изтривалката.

След половин час, всички прозорци се замъглиха, а кофичката за лед трябваше да се напълни отново. На никого не правеше впечатление, че е станало доста задушно. Явно всички се забавляваха добре.

Освен Роуз. Тя пристигна рано, но не бързаше да се смеси с гостите. Рейчъл я поглеждаше крадешком, надявайки се и тя да я погледне. Но Роуз не се обръщаше към нея. В момента разговаряше с двете си сестри. Видът им говореше, че предпочитат да бъдат, където и да е, но не и тук. Мари, която беше слаба и с остри черти, напомняше

на Рейчъл нервна котка, готова да се хвърли срещу някого. А Клеър се беше свила като дебела врана, страхуваща се някой да не я излапа.

Роуз не приличаше нито на едната, нито на другата. По-висока, по-мургава, с резки черти и предизвикателна, по много малко неща си личеше, че им е сестра — най-вече в израза и в жестовете. Явно, че трите бяха обединени около едно — годежът на Дру не беше повод за празненство.

Рейчъл изведнъж изпита желание да отиде при тях и да ги предизвика: *Защо, по дяволите, въобще дойдохте? Ако така се чувствате, да си бяхте останали вкъщи.*

Отчаяна, тя се обърна към приятелката си журналистка Сю Гарсия. Тя имаше кралски вид в широкия кафтан и гердан от портокалови цветове. Преди няколко години, Сю беше написала статия за Здравния център за жени в Ийст Сайд, в която описваше Рейчъл като „смел пионер в областта на женското здраве“. Макар и малко притеснена от всички хвалби, Рейчъл ѝ позвъни, за да ѝ благодари. След това се срещнаха и се сприятелиха. Наистина Сю изказваше открито мнението си, но поне не се бъркаше в годежа на Айрис.

— Самата аз бих се омъжила за този млад мъж, ако се съгласеше да вземе възрастна жена като мен — тя прехвърли дебелата си прошарена плитка през рамото и се засмя. — Остави всички тези феминистки глупости за това, че жените трябвало да празнуват независимостта си. Ужасно е да си легнеш вечер в студено легло.

Рейчъл си представи как двамата с Брайън спят прегърнати. Усети ледени тръпки по гърба си. Толкова неща приемаше за дадени...

Няколко минути по-късно, докато разговаряше с Голд, тя се замисли какво щеше да стане, ако се бе омъжила за Мейсън? Докато го гледаше сега с оредяла коса и коремче, трудно ѝ бе да повярва, че са били любовници, макар и за една нощ. Мейсън, когото познаваше от отделенията, по-скоро ѝ беше като брат. За щастие той също, изглежда, бе забравил несполучливия опит в „Пиер“, вечерта, когато празнуваха двайсет и първия му рожден ден. Докато го гледаше колко доволен изглежда, прегърнал жена си Шанън, дори изпита лека завист за щастieto им и се замисли дали той не знаеше нещо, което не ѝ беше известно.

— Проверих чрез моя приятел в кабинета на кмета — уведоми той Рейчъл. — Никой не си спомня да е получавана петиция, но те

познават сестра Алис. Явно, че тя създава неприятности на всички, не само на теб.

— Да се тревожа ли? — попита тя.

Мейсън се намръщи. Забеляза, че очилата му от кост на костенурка, подобаващи на адвокат, бяха леко разцепени.

— Да се тревожиш ли? Може би е твърде силно казано, но на твоето място бих бил нащрек. Смутители като нея никога не се отказват.

— Ти най-добре знаеш — жена му го побутна с обич, после се обърна към Рейчъл и се усмихна. — Нали се занимава цял живот с престъпни типове — Шанън — руса, устата, облечена от главата до петите в дрехи на Ив Сен Лоран, изглеждаше съвсем различна от дългокосата хипи булка, която за кратко време се бе прекръстила на Шайен.

Рейчъл си спомни за отминалите дни с известна тъга. Мейсън работеше за някой долар като помощник-адвокат и отказваше да взема пари от родителите си. Шанън бе учителка в „Монтесори“ и отглеждаше двете си момиченца.

Представи си снимката, която Мейсън ѝ бе направил: с брезентова торба през рамо, с дълги коси, разделени на прав път, как се качва на самолета за Виетнам. Тогава Мейсън шеговито я наричаше „младата лекарка Розентал“. Стори ѝ се, че огънят, който гореше в нея, всичките ѝ убеждения за правда се бяха изпарили. Все още имаше клиника, но онова, което едно време ѝ се струваше като славно начинание, сега само ѝ тежеше с непосилния труд, който изискваше.

Може би всичко би ѝ изглеждало по-оправдано, ако можеше да спаси семейството си. Хвърли поглед към дъщеря си, застанала до пианото заедно с група приятелки от училището „Брин Моор“. Всяка от тях беше облечена явно по последна мода — официални черни рокли и груби черни обувки. Сред тях, Айрис беше ефирна като пеперуда във вталената тюркоазна чонгсам, която се закопчаваше с копринени клипсове с форма на жабчета. Видя как им показва семплия пръстен със сапфир, който двамата с Дру бяха избрали; тогава Рейчъл бе изпитала гордост. Каквито и проблеми да имаше, Айрис бе с добро сърце.

Забеляза как тя веднага се премести до Дру, който се отдели от приятелите си, за да я прегърне през кръста. В изгладения си черен панталон и широка бяла риза с навити ръкави, той напомняше на идол

от петдесетте години — с тъмни очи, къдрава коса, която падаше над челото му и чаровна усмивка. Дватама си размениха погледи, които я пронизаха като стрела в сърцето — навремето Брайън я гледаше по същия начин.

— Не се обръщай, май ни напада врагът.

Рейчъл се извърна и видя Кей, облечена с нещо като копринена пижама на райета, с чаша вино в ръка. С прошарената си коса тя направи знак към по-младата сестра на Роуз застанала сама с безпомощен вид. Но дори и в калугерските си одежди, Клеър едва ли би могла да се сметне за заплаха.

— Лелята на Дру — осведоми я Рейчъл. — Не се безпокой, не хапе.

Наистина никога не бе харесвала особено Клеър, която се плашеше от собствената си сянка и непрекъснато подхвърляше фрази като „Майката игуменка казва“ и „Татко Донахю мисли“. Въобще не приличаше на Роуз или на агресивната си по-голяма сестра Мари, която, когато животът я повали, не само че се изправи, но и успя да си го върне, на когото трябва.

Кей наблюдаваше Клеър, която нервно си играеше със сребърния кръст на врата ѝ, кръглите ѝ сини очи примигваха на дребното ѝ пухкаво лице.

— Виждала ли съм я по-рано? Изглежда ми позната.

— Съмнявам се — отвърна Рейчъл. — Роуз не е много близка със сестра си. Клеър е в някакъв манастир близо до Олбъни. Защо не отидеш да ѝ се представиш? Изглежда има нужда от компания.

— Добра идея. Бих могла да науча някоя клюка, която би ни била полезна срещу сестра Алиса... — с навирен нос като куче, подушило следа, тя си проправи път през тълпата към Клеър.

Рейчъл се огледа и забеляза Роуз до камината да разговаря с Брайън. По-малкият ѝ син — Джейсън, стоеше на няколко крачки от нея и се чувстваше не на място, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона си. Манди — червенокосата му доведена сестра, се наведе и прошепна нещо на ухото му и то предизвика неохотна усмивка на устните му.

Горкият Джей, Рейчъл знаеше колко му е трудно. Момчето загуби баща си, а майка му толкова беше потънала в скръбта си, че едва ли му обръщаше внимание.

Сега обаче Рейчъл погледна повторно обаятелната жена в другия край на стаята, която се смееше и черните ѝ очи блестяха. С яркожълта рокля, с полюшващи се златни обици, Роуз не изглеждаше скърбяща вдовица. Изведнъж Рейчъл съжали, че бе облякла кремава ленена рокля, почувства се твърде обикновена и безцветна пред другата жена.

Между другото, за какво ли се смееха толкова с Брайън? Без съмнение на някоя стара история. Никога не им омръзваше да си спомнят времето, когато са били деца и са живели в една и съща сграда на Авеню К. От месеци не беше виждала Брайън толкова щастлив. Господи, как само я гледаше... Рейчъл усети как старата ревност я обзема отново, предизвикана от хладното отношение на съпруга ѝ.

Разсея се, когато забеляза как Манди, бърза като професионален картоиграч, се пресегна, грабна чаша с шампанско от подноса на един келнер и я надигна. Рейчъл трепна. Колко ли вино вече бе изпила? След колко ли време ще се оттегли в някой ъгъл и ще заспи? Е, поне нямаше да направи сцена, успокои се — това не беше в стила на Манди, макар че би било добре, ако го направеше. Може би, тогава семейството ѝ щеше да забележи какво означава истински проблем.

Докато наблюдаваше как Роуз се премести, за да говори с Ерик Сандстриъм, който току-що бе пристигнал, Рейчъл се увери, че само си бе въобразила, че между нея и Брайън пак е прехвъркнала искра. В същото време ѝ беше обидно, че Роуз явно я избягваше, сякаш все още бяха съперници за сърцето на Брайън. Нали беше приела приятелски протегнатата ѝ ръка — през годините приятелството им се бе затвърдило, а сега Роуз практически я избягваше.

Кой можеше да забрави, че именно Роуз доведе Айрис в живота им? Ако тогава не беше действала толкова бързо, превеждайки ги през непознатия лабиринт от формуляри и процедури, къде щяха да бъдат сега? *Длъжна съм ѝ, по дяволите. И тя го знае.*

Внезапно я обхвана нетърпение да се отърве от тези мисли и Рейчъл тръгна да поздрави госпожа Айсли — учителката на дъщеря ѝ от отделенията, с която момичето не прекъсна контактите си. Нещастната жена овдовя предишната година, но за разлика от Роуз с кокалестата си фигура не привличаше мъжките погледи.

Рейчъл кимаше в съгласие с нещо, което госпожа Айсли ѝ говореше, без да я слуша, когато Анри направи знак, че вечерята е готова. Като се огледа, видя приятели и роднини да се смеят и

разговарят оживено, после се отправиха към разкошния бюфет, подреден на масата за хранене в трапезарията, и Рейчъл кой знае защо си откъсна. Може и други сред присъстващите като Роуз да не одобряваха повода за партито, но дори и така да беше, никой не го издаваше.

Всички си сипваха студени фетучини с омари, копър и задушена сьомга, червени чушки и салата с ориз. Отваряха се бутилки с вино. Гостите си пълнеха чиниите и втори път. Всички свободни места бяха запълнени, по-младите бяха насядали на пода с кръстосани крака. Когато най-накрая свършиха с яденето и чиниите бяха събрани, Шон, по-малкият от петте братя на Брайън, се изправи, за да вдигне тост.

— Никога не мислех, че ще доживея големият ми брат да ожени дъщеря си — започна той надълго и нашироко, малко замаян от виното. Едър, с червени бузи и с кестенява брада, приличаше на Брайън само в очите. Неочаквано той намигна и добави: — Но нека щастливата двойка да бъде благословена като Рейчъл и Брайън, които сега могат да изкарат втори меден месец, за който говорят, откакто Картър беше президент.

Рейчъл почувства как се изчервява, когато отправи поглед към съпруга си. Очите им се срещнаха и тя усети, а може би й се стори, някаква хладина. Силви също вдигна своята чаша и изрече:

— Обръщам се към милата си внучка и към теб, мили Дру... Не бих могла да ви пожелаая по-голямо щастие от това, което аз преживях тази вечер. Да бъдете благословени.

Роуз в другата част на стаята като че се изчерви, очите й светнаха от спотаено вълнение, но едва когато Рейчъл тръгна към кухнята, за да види какво става с десерта, тя най-после я заговори:

— Би ли ми отделила една минута? Трябва да поговорим.

Рейчъл сви рамене и тръгна напред по коридора, за да останат насаме в кабинета на Брайън. Спомни си друго парти, в една отдавнашна лятна вечер в Лондон, когато двамата с Брайън току-що се бяха оженили. По някакво странно съвпадение те се натъкнаха на Роуз, с която Брайън не се бе виждал още отпреди Виетнам. Получи се неудобно за всички, но Роуз не можа да скрие колко е разстроена от новината, че са се оженили. Дори Рейчъл се изненада от силната й реакция...

Представяше си сцената толкова ясно, сякаш това току-що се бе случило: кръвта, която потече от дланта на Роуз, когато стисна чашата си толкова силно, че я счупи. Също и бездънните ѝ черни очи, тогава Рейчъл бе доволна да почисти и превърже раната ѝ, бе готова да направи каквото и да е, само и само да не гледа тези изпълнени с болка очи.

Да, с годините Роуз малко се промени, но си остана жена, способна на силна страст.

Като затвори вратата на кабинета, на Рейчъл не ѝ убягнаха бледостта около устата на Роуз, а също цветът на кожата на високите ѝ скули. Дори буйната ѝ черна коса като че излъчваше негодувание.

— Нямах намерение да идвам тази вечер — съобщи ѝ Роуз. — За малко щях да се откажа, но Дру настоя. Сбърках.

Рейчъл усети, че тежестта в гърдите я притиска още повече. Съвсем обичайно за Роуз, че избра именно сега да я нападне, когато апартаментът беше пълен с гости.

— Тогава да си беше останала вкъщи — предложи хладно.

— Несъмнено така трябваше да направя — тя я гледаше равнодушно като чужд човек. Но после възкликна: — Рейчъл, за Бога, това е лудост! Айрис има нужда от помощ, а не от празненство, на което всички се правят, че не си спомнят какво се случи на предишното. Знаеш, че не биваше да става. Дълбоко в душата си не може да не си убедена.

Изумена, Рейчъл се отпусна на стола до бюрото на Брайън. Роуз застана до прозореца и се взря замислено в тъмнината. На стената зад нея висеше корицата на „Открадната мълния“, сложена в рамка, представляваща силует, който се появява от изригващ вулкан.

— Какво би предложила да направя — да я затворя в лудница ли? — попита предизвикателно Рейчъл.

Другата жена поклати глава.

— Не искам да кажа, че Айрис е луда. Или дори, че има нещо, което трябва да направим — замълча и прокара пръсти през косата си. — Слушай, нямах възможност да говоря с Брайън. Искях първо да поприказвам с теб. Не виждаш ли? С това парти ти даваш одобрението си за нещо, което поначало е погрешно — после отстъпи малко, вероятно осъзна, че думите ѝ прозвучаха много рязко. — Дру трябва да

види нещата по-ясно, без всичките тези фанфари — продължи да разсъждава тя. — Той няма представа с какво се нагърбва.

— Но ти имаш — изведнъж се почувства сигурна, че Роуз нарочно постъпва така, за да провали вечерта ѝ и да унищожи всякаква възможност Рейчъл да блесне пред съпруга си и дъщеря си. Започна да я обзема гняв. — Всичко си премислила. Случайно да ти е хрумвало, че може би не всичко разбираш?

Роуз пое дълбоко дъх.

— Не казвам, че винаги съм сигурна какво е правилно. Но ако го видя, мога да позная кога се заражда беда. Не си правиш никаква услуга, като заравяш главата си в пясъка. Преди един месец Айрис едва не се самоуби. Какво те кара да мислиш, че няма да го повтори?

Рейчъл трепна, сякаш получи шамар. Тогава ѝ хрумна: всичко това не беше само заради Айрис. Нещо по-дълбоко, нещо коварно се разиграваше тук. Стори ѝ се, че в очите на Роуз забелязва искрици от едновременната неприязън, която тлееше като онази жар в недрата на земята, която може да се разгори след години, дори след десетки години. Дали не бе заради Брайън? Сега, след като бе загубила Макс, дали чувствата ѝ към стария ѝ любим пак не се бяха разгорели? Наистина, двамата с Брайън изглеждаха доста близки тази вечер.

— Правиш го, за да ме засегнеш ли? Това ли е целта ти? — попита Рейчъл. — Защото, честно казано, не се сецам за никаква друга причина да ми напомняш как за малко не загубих дъщеря си.

Роуз се намръщи.

— Защо да искам да те засягам?

— Не знам. Питам те — замълча, после се насили да изрече: — Каза, че си говорила с Брайън. Оплака ли му се и на *него*? Или двамата само приятелски си поговорихте?

— Рейчъл — въздъхна Роуз. — Нямам намерение да те представя в лоша светлина. Независимо какво си мислиш, това не се дължи на някаква неприязън — тогава направи фаталната грешка, като сведе очи... и Рейчъл разбра. Защото Роуз, като много страстен човек се издаваше, не можеше да скрие, когато лъже.

Нещо става зад гърба ми. Не знам какво е, но, по дяволите, ще открия.

— Така ли? — притисна я тя. — Затова ли пред очите на всички съпругът ми прекара повече време с теб, докато обмисляше това, а не с

мен, собствената му жена? — някъде дълбоко в себе си знаеше, че преиграва и изкарва яда си към Брайън върху Роуз. Двамата с него бяха обсъждали годежа на дъщеря си, разбира се, но дали бяха споделили всичко?

— Виж какво, ако двамата с Брайън си имате някакви проблеми... — Роуз махна с ръка и не се доизказа.

Рейчъл усети как нещо сякаш се пречупи в нея, някаква тънка жичка, която поддържаше надеждата, че бракът ѝ щеше да се оправи. *Нима тя знае? Дали Брайън ѝ е казал и за нас?*

— Как се осмеляваш — изрече. — Идваш тук и правиш какви ли не предположения. И не само за дъщеря ми, а и за брака ми. Кой ти дава това право?

Роуз я погледна в очите, без да ѝ се извинява. И ето го отново този поглед — като че ли мълнии проблясваха в черните дълбини. Първични и яростни.

— Почакай и ще видиш какво ще стане — изрече с тих и напрегнат глас. После сви пълните си устни така, че заприличаха на тънка линийка.

Брайън. Сигурно имаше предвид Брайън. Явно тя все още изпитваше чувства към него. Може би Брайън също отчасти бе виновен, сигурно я е окуражил. Рейчъл усети как страхът изпълва душата ѝ, надига се и образува нещо като вълна. Ако го беше изрекла на глас, би станал по-реален, дори по-опасен.

— Не е заради Айрис — каза. — Нито пък заради сина ти. Всичко е заради самата теб. Нещо те кара да увиснеш на врата му. Загуби Макс... сега чувстваш, че губиш и Дру. Трябва да го преживееш, Роуз, съпругът ти е мъртъв и нищо не може да го върне.

Веднага съжали за думите си. Преди миг се чувстваше силна и усещаше, че има цел, а сега бе сломена — краката ѝ трепереха, сякаш всеки момент щеше да припадне. *Боже мой, какво направих!* — изстена наум.

Очевидно нещо ужасно. С насълзени очи Роуз отблъсна протегнатата ръка. Обаче ако думите на Рейчъл биха могли да се сравнят с пръчки, тези, които Роуз ѝ отправи, удряха като камъни. С треперещ глас тя изсъска:

— Надявам се, никога да не разбереш какво е да загубиш мъж, когото обичаш. Като мен. Случи ми се два пъти. Макс е мъртъв, вярно

е, но загубих Брайън, защото ти ми го отне.

ГЛАВА 5

Роуз изхвъркна от кабинета на Брайън и щеше да затръшне вратата зад гърба си, когато си напомни, че не бива да блъска врати в чужди домове. Особено в този на приятелка, и то на такава, която скоро щеше да стане тъща на сина ѝ. И най-вече, не пред четирийсет души в съседната стая, много от които щяха да се запитат какво ли става.

Все пак захлопна силно вратата.

Рейчъл да върви по дяволите, както и проклетото ѝ парти. Рейчъл имаше всичко, което една жена можеше да желае — любящ съпруг, хубав дом, успешна кариера. Дори майка, която би направила всичко, за да я направи щастлива. А сега искаше и Дру.

Как не. Роуз изруга наум, бесът бушуваше в нея. Рейчъл беше права в едно — Макс беше мъртъв. Но тя не беше. И щеше да направи всичко възможно тази жена да го запомни.

Сблъска се с някого и червената мъгла, която бе изпълнила главата ѝ, изведнъж се вдигна. Брайън. Той сложи ръка на рамото ѝ и я хвана да не падне. В неясната светлина на коридора очите ѝ се спряха върху познатите черти на лицето му.

— Ей, закъде си се забързала толкова? — в свободната си ръка държеше чаша с уиски и сода. Тя се загледа за миг като хипнотизирана в изпотената чаша, кубчетата топящ се лед плуваха в кехлибарената течност.

После откъсна очи от чашата и погледна Брайън в лицето, което пазеше в спомените си през цялото време, докато той бе във Виетнам, също и дълго след това, като снимка на умрял любим. В известен смисъл, той беше умрял там, точно както тя се страхуваше, че ще стане. Защото Брайън, който се върна, вече не ѝ принадлежеше. Беше на Рейчъл.

Сега видя пред себе си мъж, който остаряваше по най-добрия възможен начин — острите му черти бяха по-загладени. Носеше свободен блейзър и светлосиня риза с разкопчана яка. Забеляза, че

коженият колан на кръста му беше, който тя му бе подарила някога. Явно той го е пазил през всичките тези години. Защо ли по-рано не го е забелязала?

— Трябва да си тръгвам — каза му.

— Толкова рано? — изгледа я изпитателно като човек, който я познава добре и не би могла лесно да го заблуди.

— Имам работа вкъщи — излъга Роуз. Сведе очи към черните си лачени обувки, които меко проблясваха на слабата светлина. Почувства се точно като лицемерка. Затова, че се нагласи така, че се държеше като всички останали. Но не се ли забавлява? Флиртува с Ерик. Приятно ѝ беше вниманието, с което той се отнасяше към нея, сякаш наистина щеше да се получи нещо.

Нали искаше това? — обади се един вътрешен глас. — Някой, който да се пресегне в мрака... и да те прегърне?

— Къде, е Рейчъл? Стори ми се, че ви видях заедно — Брайън погледна покрай нея, видя затворената врата на кабинета си и като че ли разбра, че нещо ужасно се бе случило. — Роуз, какво става?

Естествено — помисли си тя. — Брайън ме познава толкова добре. Дори докато бяхме деца...

— Поговорихме си — отвърна му предпазливо. — Слушай, Брай, съжалявам. Единствената причина, поради която не си останах вкъщи тази вечер, бе, че не исках да обиждам Дру. Но, изглежда, сгреших, като дойдох.

Брайън не изглеждаше изненадан.

— Не те упреквам — въздъхна, заобиколи я, остави чашата си на тясната масичка в коридора и застана с гръб към кабинета. — Слушай, може ли да си поговорим повече за това някъде само двамата?

Вратата зад гърба му се отвори. Роуз видя Рейчъл на прага.

— С удоволствие — отвърна Роуз достатъчно силно, за да го чуе съпругата му. Тя продължаваше да страда от обвиненията на Рейчъл, а също и от разправията със Силви. Макар и станала преди седмици, тя отвори стари рани. Може би, наистина беше детинско да се възползва от предложението на Брайън главно за да отмъсти на Рейчъл... но, по дяволите.

— Защо да не те откарам до вас? — предложи той. — Може да поговорим по пътя.

Тя го зяпна.

— Сега?

Брайън сви рамене.

— Сигурен съм, че Рейчъл ще се справи и без мен. Обикновено ѝ се удава — в гласа му нямаше омраза, само констатация.

— Ще помоля Манди да се грижи за Джей и да го доведе вкъщи — отвърна Роуз. Знаеше, че Джейсън нямаше да се зарадва. Той винаги недоволстваше, че на всичките му приятели позволяваха да остават, без някой да ги надзирава. Не беше честно, тя се отнасяше към него като към малко момче. *А нима животът е честен?* — искаше да му каже. — *Честно ли е това, което се случи с баща ти?*

— Ще телефонирам за кола. След седем минути ще се срещнем на вратата — Брайън не изглеждаше да съжالياва, че напуска партито. Така и така, хората скоро щяха да се разотидат, реши Роуз.

Зад тях вратата тихо се затвори.

Роуз изпита известна вина, която веднага бе изместена от справедлив гняв. След всички ужасни неща, които Рейчъл ѝ наговори, защо трябваше да се интересува дали тя се е обидила? Както и да е, на нея ѝ беше омръзнало да се прикрива...

От малкото думи, които си размениха, тя предположи, че Брайън ще застане на нейна страна. Щеше да си осигури съюзник. Нещо повече, щеше да има приятел.

Най-неочаквано се сети за Ерик.

След предаването излизаха няколко пъти, но нищо не се бе случило. Спомни си една вечер. Предишната седмица, след като едва не ѝ стана лошо да чете дребния шрифт на някои показания под клетва, Ерик я отвлече в любимия си ресторант във Вилидж. Намериха места в едно задно сепаре, навиваха спагети на вилиците си и слушаха как група възрастни италианци свиреха отвън, на улицата.

— Вярваш ли, че хората са в състояние да се поправят? — зададе ѝ въпроса Ерик. — Нямам предвид просто да коригират лош навик, а действително да се променят — приведе се напред и започна да обяснява: — Онзи ден се обади един слушател — съпругът на онази, битата жена, която участва в предаването. Беше готов да се разплаче. Каза, че едва като чул гласа на жена си в ефир, осъзнал каква глупост са били всичките му извинения. Сега отишъл да иска съвет. Разбрал е, че не може да контролира поведението си, и се опитва да разбере защо.

Закле се, че няма да се приближи до нея, докато не е сигурен, че няма да я удари пак.

— Ти повярва ли му? — попита тя.

Той се засмя.

— Мисля, че това е отговорът на въпроса ми.

— Не исках думите ми да прозвучат толкова скептично — Роуз сви рамене и се облегна назад. Бяха пуснали тихо запис на „Райчъс Брадърс“ и тя изпита носталгия.

— Няколко пъти съм се опарила.

Неочаквано усети топлината на ръката на Ерик, която покри нейната. Сините му очи, които сякаш хвърляха светлина в тъмното помещение, се спряха върху лицето ѝ, като че ли той разбираше точно защо ѝ е трудно да повярвай чудеса. Беше му разказала някои неща за Макс и макар че не му бе споменала нищо за майка си, той като че знаеше всичко най-важно за нея.

Разговаряха и по телефона — всъщност почти всяка вечер. Ерик беше добър слушател, можеше да му довери всичко — за Джей и Дру, да сподели проблеми от службата си, той не бързаше да ѝ дава съвети, освен ако тя не поискаше. Роуз лежеше със затворени очи в тъмнината, а гласът му я успокояваше като милувка.

В някои отношения така беше по-добре, отколкото той да е до нея. Физическото му присъствие я вълнуваше, и то така, че направо се разпалваше. Така не рискуваше нищо. Освен това във всеки момент можеше да прекъсне разговора, без той да се обиди. Колкото и голям приятел да се окажеше, не биваше да забравя нито за секунда, че Ерик не бе заместник на Макс. Не биваше да бърка самотата и желанието с онази любов, която изпитваха двамата с мъжа си.

Дори и така да бе, в състоянието, в което се намираще сега, Ерик много ѝ липсваше. Когато влезе отново в хола, веднага го забеляза. Беше прехвърлил ръка върху облегалката на дивана и крепеше чаша с кафе на коляното си. Разговаряше с Мари, която, за разлика от друг път изглеждаше обезоръжена. В демодирания си костюм, с гарвановочерна коса, прибрана зад ушите, сестрата ѝ имаше лъчезарен вид.

Роуз усети как температурата ѝ се покачва, когато започна да си проправя път към Ерик. Пулсът ѝ се ускори. Нямахше значение онова, което си казваше или колко често си го повтаряше, фактът си

оставаше, че щом се доближеше до него, се вълнуваше като гимназистка.

Само ще им каже довиждане...

Бе по средата на пътя, когато вниманието ѝ бе привлечено от Манди, седнала сама в ъгъла до библиотеката. Тя също държеше чаша с кафе, но начинът, по който я поднасяше към устните си, я накара да се замисли дали доведената ѝ дъщеря пие кафе или нещо по-силно.

Докато я наблюдаваше как вдига ръка, за да оправи несръчно нещо на зелената си рокля, Роуз си помисли:

Тя е пияна.

Кога бе виждала Манди да си тръгва от парти, без да бъде поне на градус? Един-два пъти, дори бе споменала пред Макс, но той винаги я успокояваше. Нито един от младите съдружници не работеше повече от Манди изтъкваше той. През десетте години, през които тя работеше във фирмата, само няколко дни бе отсъствала по болест. Ако дъщеря му имаше проблем, той нямаше ли да се отрази на работата ѝ?

Роуз си спомни, че напоследък Манди почти не идваше във фирмата. Обясняваше си го с напрегнатата ѝ програма, но сега вече не беше толкова сигурна. Дали наистина доведената ѝ дъщеря нямаше проблем?

Изведнъж Роуз осъзна, че не е сигурна дали въобще иска да знае. Точно сега би ѝ дошло твърде много...

— Дъждът спря.

Беше гласът на Ерик. Роуз се обърна и откри, че е тръгнал към нея. Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. Трябва да измислят закон срещу мъже като него, помисли си. Мъже, които те възбуждат само с поглед. В момента той я гледаше точно така — с откровено желание, сякаш се взираше в нея от възглавницата. Сиворусата му коса беше разрошена, а сините му очи я караха да забрави, че в стаята присъстват и други хора.

Той също я желаше. Знаеше го от известно време — как би могла да не го усети? Обаче имаше разлика между това просто да знаеш нещо и да го усещаш. Роуз потрепери, почувства, че се изпотява между гърдите... и бедрата.

Отмести очи към прозорците; действително бе спряло да вали.

— В такъв случай няма да имам нужда от чадър — заяви тя.

— Да не би вече да тръгваш? — в тона му долови разочарование.

— Веднага щом уговоря някого да докара Джей — добави тихо:
— Щях да помоля доведената ми дъщеря, но мисля, че не е във форма.

Видя как Ерик погледна Манди, която се взираше с празен, глупав поглед. Разбрал положението той кимна и меко отбеляза:

— Струва ми се, че не ѝ е за пръв път.

— Не. Боя се, че не.

— Ще се постарая да се прибере вкъщи — той го предложи като нещо в реда на нещата, все едно ѝ помагаше да облече палтото си.

Роуз изпита огромна благодарност към него. Колко бе хубаво поне веднъж някой да свали товара от плещите ѝ.

— Не бих искала да правиш допълнителни обиколки из града — възрази все пак.

— Няма да ме затрудни.

— Ами тогава... благодаря ти.

— Няма нужда. Не беше толкова отдавна, когато мен ме напъхваха в такси — довери ѝ той. — Не желая да си спомням за това време, но не искам и да го забравям. Така оставам честен към себе си — слабата му загадъчна усмивка бе твърда като скъпоценен минерал, изваден с големи усилия от недрата на земята. — Ще бъде в сигурни ръце, не се тревожи.

— Знам — каза тя.

Роуз го целуна леко по бузата и долови мириса му, който незнайно защо, свърза не с предмети или други ухания, а със спомени, нямащи нищо общо с него — за спане до късно в неделя сутрин, закуска с намазана с масло препечена филия, за горещи летни дни на плажа. Тя отстъпи назад, почувства се глупаво, ранима. Сети се за един виц — самотната вдовица отчаяно търси мъж, за да попълни празнината.

Тя се извини, преди сълзите, които пареха очите ѝ, да са потекли. Набързо си взе довиждане. Най-накрая реши, че постъпва глупаво с Джейсън и му даде пари за такси. Синът ѝ беше прав — вече не бе дете.

Обличаше шлифера си в антрето, когато Силви, която отбягваше цяла вечер, най-накрая я хвана. В бледолилавата си рокля тя изглеждаше нереална като гирляндите с японски фенери, които в летни вечери опъваше в градината си. Обзета от смесени чувства, които се

бореха в душата ѝ, неохотно пое ръката, която Силви протегна към нея — хладна и безтегловна като на привидение.

— Не можех да те пусна без поне да ти кажа довиждане — гласът на майка ѝ беше топъл, уверен... Роуз се зачуди за миг, дали не си е въобразила онзи ужасен следобед само преди месец. Силви попита с надежда в гласа: — Някой ден другата седмица бихме ли могли да обядваме заедно или да прием чай?

Дъщеря ѝ наведе глава и изведнъж много старателно се зае да завързва колана на шлифера си.

— Ами не знам — промърмори. — Доста съм заета.

— А по-следващата седмица?

Роуз я погледна и забеляза, че тя едва се сдържаше — примигваше често, за да попречи на сълзите да потекат, въглчетата на широко усмихнатата ѝ уста потрепваха. Въпреки всичко, Роуз се изпълни със съчувствие към нея. *Не мога да го понеса* — помисли си. — *Нито миг повече.*

— Честно казано не виждам защо — отговори по-студено, отколкото имаше намерение, сякаш да замрази бушуващите в гърдите си чувства.

С болка в душата мина бързо покрай Силви.

Слава Богу, Брайън я чакаше на вратата. Рейчъл не се виждаше никъде.

Роуз тръгна напред. Може би беше време да разменят местата си и Рейчъл да разбере какво значи да бъдеш изоставена.

Докато влизаше в колата, Роуз осъзна колко е изтощена. Искаше ѝ се само да се прибере вкъщи и да си легне. Но преди това трябваше да поговорят с Брайън.

По пътя към дома ѝ разговаряха за всичко друго, но не и за Дру и Айрис. Той ѝ разказа за романа, върху който работи, за представянето на последната му книга в десет града. Роуз на свой ред говори за голямото дело следващия месец и как адвокатите на госпожа Еспозито бяха протестирали силно, срещу изслушване на доказателствата предната седмица. Тя беше представила касови бележки за нов телевизор и стереоуредба, които клиентката им беше купила същия

ден, когато се смяташе, че е била на легло и твърде болна, за да бъде преместена.

Щом спряха пред къщата, облицована с кафяв камък, Роуз осъзна, че дори не бяха споменали истинската причина Брайън да поиска да я изпрати. Дали той си пазеше дългото изказване за момента, когато влязат вътре?

Брайън спря на тротоара пред входа на къщата ѝ, изгледа я замислено и попита:

— Знаеш ли, чудех се дали поддържах връзка с някой от старата махала?

Тя му се усмихна.

— Само с теб.

Той също ѝ се усмихна.

— Помниш ли онова укрепление, което построихме на покрива? Истинско чудо е, че не се стовари върху нас — всички онези дъски с ръждиви пирони и навита бодлива тел.

— Не то, а ние се разпаднахме — тя се позасмя, погледна го и си спомни укреплението, което беше нещо повече от игра. Всъщност, то се превърна в свещено място, където Брайън я целуна за пръв път и тя усети най-голямата сила на земята — любовта. — Животът наистина е странен. Сега нашите деца не могат да живеят един без друг.

Брайън изкачи стъпалата до всекидневната на втория стаж и тежко се отпусна на дивана. Тя видя как той събу обувките си. Все още носеше мокасини на фирмата „Доксайдър“. Как може те толкова да се променят, а дребните неща да си останат същите?

— Да, странно — той въздъхна и прокара пръсти през косата си.

Слаба светлина идваше от високите прозорци, които направо влудяваха икономката ѝ. На мраморната полица блестяха снимки в сребърни рамки — Макс, прегърнал през раменете синовете им, друга, по-нова на Дру с тога и шапка при завършване на колежа. Стана ѝ тъжно, сякаш пазените спомени не бяха нещо повече от бледото отражение на дъждовните капки.

— Ще направя кафе — изрече тя тихо.

Когато се върна с кафето, тя се изненада, щом видя Брайън да завинтва нова крушка на месинговия аплик над пианото. Беше благодарна, разбира се, и донякъде се учуди, че той си спомня къде държи крушки, канап и закачалки за картини. От месеци се канеше да

смени крушката, както да направи и милион други дребни неща. Само че обикновено се прибираше вкъщи или твърде изморена, или натоварена с купища документи.

— Наемам те — засмя се и му подаде чаша. — След като свършиш с това, батерията в банята тече.

Брайън се ухили.

— Сериозно, нямам нищо против. Понякога е хубав да бъдеш оценен.

Тя не обърна внимание на забележката му, понеже не искаше да пристъпи по нещо, което би се оказало тънък лед. Вече бе започнала да съжالياва за импулсивното си решение да отмъсти на Рейчъл с Брайън. Ако двамата си имаха проблеми, сами трябваше да си ги разрешат. Както и да е, главната ѝ грижа в момента беше Дру.

— Брай — започна тя колебливо и се настани на фотьойла срещу дивана, — относно този годеж, кажи ми, че и според теб идеята е лоша. Ще ми дойде твърде много, ако и ти си против мен.

Той я изгледа. Лицето му не издаваше нищо, той не се усмихваше.

— Не, Роуз, не съм против теб — каза. — Това обаче не значи, че нямам свое мнение — отиде до дивана и седна. Наведе се напред с опрени на коленете лакти и напрегнато се взря в нея. — Виж какво, представям си как се чувстваш, ако зависеше от мен... — отмести очи и се пресегна за чашата, която бе оставил върху масичката. — Но не зависи от мен. Роуз, знаеш добре, че не можем да предпазим децата си да не правят същите грешки като нас. Някога ние чувахме ли гласа на разума?

Роуз поклати глава, тъй като не искаше да слуша онова, което ѝ говореше.

— Не ме интересува кое е разумно — повиши тон: — Брай, плаша се. Разбира се, най-вече за Дру. Но независимо дали ми вярваш или не, загрижена съм и за Айрис.

— Знам — вдигна хубавите си сиви очи към нея. — Роуз, ако започна да ти благодаря, не бих могъл да го направя до края на живота си. Не мисли, че съм забравил, че именно ти ни доведе Айрис.

Тя се размърда, явно се почувства неудобно. *Брайън не знае цялата истина* — помисли си. Че истинската майка на Айрис умря от свръхдоза малко след като научиха истинската ѝ самоличност, когато я

задържаха за притежание на наркотици — Роуз не беше разказала на никого за несвързания ѝ брътвеж вечерта, когато се отби в участъка. Какъв смисъл имаше да повтаря тези абсурдни обвинения срещу Айрис? Явно, че жената не е била на себе си.

— Не ми дължиш нищо — отвърна му тя и добави твърдо: — Каквото правиш, правиш го за Айрис.

Брайън отпусни глава в заговори е глух глас:

— Мислиш ли, че вече не сме опитали всичко? Сега тя е добре, разбира се, но всеки миг... то е като бомба с часовников механизъм, до която не мога да стигна, и знам, че ако не го направя, тя просто ще избухне — той вдигна очи към нея и тя видя болката му, болка, за която Рейчъл ѝ намекна и която не бе свързана само с Айрис. — Роуз, просто не знам какво друго да направя.

— Аз също не знам — тихо отвърна тя. — Но не можем просто да седим така.

— По дяволите, истинска война пламна между нас — усмихна ѝ се безрадостно.

— Рейчъл ме обвини, че се опитвам да задържа Дру, защото не съм могла да приема смъртта на Макс — тя впери очи в репродукцията на Шагал, която висеше между двата прозореца. — Може би е права. Сигурно до известна степен разчитам на него.

— Поне си имала нещо, на което да разчиташ — гласът му бе необичайно тъжен.

— Трябва да се бориш, за да задържиш този, когото обичаш. С Макс нямах тази възможност — обърна се към него, внезапно обхваната от гняв, искаше ѝ се да го разтърси или поне да го стресне, да го накара да разбере мъката, която изпитваше.

Точно в този миг изразът на лицето му я накара да спре и гневът ѝ се изпари. Беше толкова нещастен и това беше необичайно за Брайън, за този Брайън, който я пазеше, когато бяха деца. Винаги беше търпелив и я защитаваше с юмруците си, когато бе необходимо. Никога нямаше да забрави какво ѝ каза, когато получи повиквателната за Виетнам: *Ако не отида, ще пратят някой друг. Не мога да живея с мисълта, че друг може да умре вместо мен.*

Какво бе станало с този млад човек? Дали Айрис беше виновна за бръчките около очите и устата му — непрекъснато да знае, че му предстои битка, която не би могъл да спечели? Или просто защото

остаряваха? Откриваха, че животът не е обещание, а поредица от компромиси?

Тя седна на дивана до него и двамата се прегърнаха. Спомни си времето, когато смяташе, че няма да преживее мъката по заминаването му. Сега отчаянието на Брайън ѝ напомни, че животът наистина продължава и че раните в сърцата заздравяват.

Роуз зарови лице в гърдите му. Усети смътно, че Брайън я гали по косата и ѝ говори нежно. Отговаряше ѝ както винаги с доброта. Когато я целуна леко по устните, ѝ се стори съвсем естествено и тя да го целуне.

Отчаяно сграбчи ризата на Брайън, притисна се към него, сякаш той можеше да я предпази да не потъне.

— Моля те — прошепна, макар и да не знаеше за какво го молеше. — Моля те.

Един спомен възкръсна в паметта ѝ, едновременно хубав и болезнен — пръснати монети по пода на стаята на Брайън, стотици монети от буркан, който тя счупи в миг на ярост, когато ѝ съобщи, че е получил повиквателна да замине във Виетнам. Той примигваше, а тя, ридаейки, падна на колене. После се любиха за последен път на килима — мълчаливо, яростно, с такава страст, която идва само от отчаяние, че всичко свършва. Лицата им бяха мокри от сълзи, а монетите, всяка от тях почти без стойност, освен ако не се събират дълго време като спомените, се отпечатваха в телата им.

— Роуз — прошепна той с надебелял глас. — Роуз, съжалявам.

— Недей... Нищо не сме сторили. Няма и да направим.

— Не, не за това. За връзката ни. През всичките тези години исках да ти го кажа. Не съм престанал да те обичам.

Тя притисна пръст към устните му. Голямата страст отпреди миг угасна, като пламъче на клечка кибрит. *Някои неща* — помисли си тя — *никога не могат да се повторят*. Част от нея искаше да се отпусне отново в удобната бразда на миналото, макар да знаеше, че това е илюзия. По онова време бе готова да направи всичко, за да задържи Брайън. С течение на годините обаче разбра, че на някои връзки е съдено да просъществуват, а други се скриват някъде като ценни спомени за неуловимата радост, която е в основата на сладостта на живота.

— Това беше в друго време. Ние вече дори не сме същите. Ти имаш Рейчъл. Аз имах Макс — довърши със задавен глас.

— Не исках да кажа... — той наведе глава, явно изпита болка.

— Знам, че не си искал. Уморени сме, това е истината. Аз тъгувам по моя съпруг. Страдам, че вече нямам съпруг.

— Знам какво е — отвърна той тъжно.

— За теб не е късно — искаше ѝ се да му обясни какво става, когато човекът, когото обичаш, умре. — Ти просто си загубил посоката. Каквато и да е причината, има време да се оправите.

Роуз мислеше за Макс. След като загуби Брайън и бяха нужни години, за да му отдаде цялото си сърце... Беше се заклела, че никога повече няма да позволи да я тъпчат. И ето я сега, оцеляла още веднъж, научила урока, че има много начини да загубиш любим или да останеш с разбито сърце.

Сети се за Ерик и изведнъж усети страх. Не желаше да преживее отново всичко това, тази мъка. Не искаше да се влюбва и после животът да отнеме любимия ѝ.

— Смяташ ли, че децата ни ще имат по-голям късмет? — попита Брайън.

— Надявам се.

Последва дълго, неудобно мълчание, през което единственият звук беше мяукането на котка някъде навън — улична котка, която бе решила, че нейната градина е най-подходящото място, където да роди котенцата си. Нямахте сърце да съобщи за тях на Хуманитарното общество. Не ѝ се струваше честно. Искаше нещата да следват естествения си ход.

Той се отдръпна от нея и неохотно се изправи.

— По-добре да си ходя — каза.

Докато го наблюдаваше как върви към вратата. Роуз си помисли уморено: *Да, иди при жена си. И се радвай, че все още имаш такава.*

На прага Брайън се обърна.

— Радвам се, че си поговорихме.

— Аз също — отговори тя.

Роуз чу как вратата долу леко се затваря, когато той излезе.

Седеше заслушана в падащите капки, звук подобен на равномерно тиктакане на часовник, и отново се замисли за Ерик.

Какво би станало, ако той я целуне? Ерик, който не беше женен, който би могъл да остане и през нощта. С когото нямаха общо минало. Толкова бързо ли би го отпратила? Би ли могла да устои на силния копнеж да се притисне отново към мъжко тяло в леглото. Мъж, който явно също я желаше.

Една нощ — това бе всичко, което желаше. Само толкова би се осмелила да рискува.

* * *

Брайън тръгна по тротоара, без да обръща внимание на такситата, които се плъзгаха като риби по мокрото от дъжда платно на Седмо Авеню. Реши да върви пеша, тъй като имаше нужда да размисли, преди да се върне вкъщи. При Рейчъл. Трябваше да се подготви за сцената, която без съмнение го очакваше. Зачуди се какво би станало, ако просто продължи да върви като в онези песни за каубоите — просто да слага единия крак пред другия.

Не правиш ли точно това? Всъщност какво те доведе тук? — обади се някакъв глас.

Всеки ден си казваше, че нещата ще се подобрят, че онази Рейчъл, в която се бе влюбил преди толкова години и за която се бе оженил вместо за Роуз — онова нежно и упорито момиче, решило да спаси света, а също и него, ще се върне.

Вече не беше толкова сигурен.

След смъртта на Макс, осъзна колко лесно всичко може да бъде изтръгнато от ръцете ти. Тази вечер с Роуз си припомни и нещо друго — колко добре се чувстваше с нея. Първата му любов. Споменът за времето, прекарано с Роуз, не бе помрачен и не бе избледнял като някакъв прекрасен плод, от който отново би могъл да опита.

Едно време го вярваше, когато тя му каза, че би умряла без него.

Дори сега вярваше в дълбочината на чувствата ѝ. Роуз, която го прегръщаше силно през последната им вечер, преди той да замине за Виетнам, не се бе променила. Макар укротена от годините и от загубата, носеше нещо в себе си, което му напомняше на единствения път, когато опита да се спусне с парашут — на онзи миг на залитане, когато започна да пада свободно във въздуха — вълнуващо и в същото

време сковаващо ума. Въпреки всичко, никога не бе чувствал, че живее истински както тогава.

Онова, което повечето хора не осъзнаваха, беше колко рядко се случва това. Усещането, че летиш. За съжаление дори онези, на които се бе паднал късметът да изживеят такава любов, рядко я оценяваха, докато не станеше твърде късно. Оставяха я да повехне. Или пък позволяваха да им бъде отнета.

После се замисли за втория си роман, който след успеха на „Двойният орел“ за някои се оказа малко разочароващ. „Кралският път“ в много отношения бе по-спокойна книга и представляваше автобиографичната история на дете, чието детство минава в Мидууд в голямо ирландско католическо семейство, което се сприятелява със самотното момиче на съседите. Неудачник, който се превръща в красавец... и който най-накрая бива победен от независещи от него обстоятелства.

Когато я прочете, Рейчъл не каза почти нищо. Явно бе разбрала кой бе прототипът на Роуина, но дори и да бе изпитала ревност, не се издаде. Затова ѝ се възхищаваше. Беше достатъчно умна да знае, че с брачната халка не си купуваш всички мисли и чувства на другия.

Сега той се замисли дали мълчанието на Рейчъл не е било просто знак, че вече е поохладняла. При същите обстоятелства, Роуз би се развикала, а после биха се любили страстно. Неизречените неща в брака, осъзна той, не изчезват просто ей така. Натрупват се като лед върху покрив, докато започнат да се появяват малки пукнатини и най-накрая целият таван рухне.

Годежът на дъщеря му му напомни за много неща, повечето от които предпочиташе да е забравил. Напомни му за времето, когато също като Дру, беше твърде млад, за да оцени напълно дара, който беше получил — дар, който се дава само веднъж в живота.

Продължи да върви. Големите навеси от двете страни на улицата отстъпиха на по-малки витрини, когато сви на изток — към парка. Мина покрай „Барне и Ноубл“, където беше партито по случай последната му книга. Присъстваха двеста души. Невероятно. Този спомен го стопли, но само за миг. После празнотата отново го обгърна.

Когато зави към Грамърси Парк, той се замисли за приятеля си Ерик Сандстриъм и усети ревност. Ерик и Роуз се срещаха, така бе чул. Кой знае защо, тази новина го засегна повече отколкото сватбата на

Роуз с Макс преди много години. Може би защото Макс бе по-възрастен. Ерик, макар да бе приблизително на негова възраст, го караше да се чувства много по-стар — баща на пораснала дъщеря, скоро щеше да стане тъст. Времето на младежките забавления отдавна бе отминало.

Вярно ли беше? Животът му с Рейчъл беше доста объркан не поради това, че вече не изпитваше чувства към нея, а тъкмо *защото* я обичаше и желаше нещо повече. Вярваше, че в края на краищата, търпението му ще бъде възнаградено. Сега искаше всичко — всичко, което бе възможно.

Бъди реалист, човече, нямаше да се чувстваш така, ако имаше жена, която усеща липсата ти така, както Макс липсва на Роуз. Ако умреше, Рейчъл щеше да скърби, бе сигурен в това. Но дали неговото отсъствие би породило такъв копнеж, какъвто Роуз изпитваше? Вероятно не.

Наближаваше единайсет и половина, когато влезе в апартамента. Изненада се, че Рейчъл го чакаше, свила се на дивана по халат.

Беше разстроена, очите ѝ бяха зачервени, сякаш бе плакала.

— Няма да те питам защо се забави, не бих паднала толкова ниско — гласът ѝ бе спокоен, твърд и тих, което го изненада.

— Прибрах се пеша — не го каза като извинение, а само като обяснение. Свали обувките си на вратата и докато го правеше, установи, че са подгизнали, дори чорапите му бяха мокри.

По лицето на Рейчъл забеляза каква борба се водеше в душата ѝ, когато стана да го посрещне със скръстени ръце.

— Поне можеше да се обадиш. Или да ме предупредиш, преди да излезеш и да ме оставиш с гостите. Какво трябваше да им обяснявам? Че за теб е по-важно да изпратиш милата си приятелка Роуз, отколкото да останеш при жена си и дъщеря си ли?

— Изненадан съм, че дори си го забелязала — отиде до бара, където бутилките още не бяха прибрани. Единственото, което бе останало, бе малко уиски на дъното на шишето, наля си от него — толкова, колкото да стопи буцата лед, която се бе образувала в стомаха му.

— Върви по дяволите! — извика тя. — Няма да ти позволя да постъпваш така с мен.

— Кой е казал нещо за теб? — извърна се бавно и я погледна, твърде уморен, за да спори. — Рейчъл, ако искаш вярвай, ако не искаш недей, не го направих, за да те накажа или да взема нечия страна. Колкото и невероятно да ти звучи, тази вечер прекарах добре.

— Не се и съмнявам в това — тя се приближи към него, лицето ѝ се отразяваше в огледалата от двете страни на камината. — За Бога, Брайън, да не ме мислиш за глупачка? Да не смяташ, че не знам за какво е всичко?

— Ти ми кажи.

— Заради Роуз. Заради самотната вдовица, която протяга към теб ръце. Тя има *нужда* някой да запълни празнината. Като във всички съзлививи филми, които съм гледала — замълча, после подхвърли: — Не мога да повярвам, че ѝ се върза.

Бе обидена. Това бе едно от нещата, които най-много го бесяваха у нея и в същото време му ставаше много мила. Колкото поранима се чувстваше, толкова по-твърда искаше да изглежда.

Тъкмо нейната твърдост спаси живота ти, глупако! Спомените нахлуха в главата му. Когато се събуди, се намери в желязно легло и едни яносини очи сезираха в него. Очите на ангел, помисли си той замаян, докато научи от една сестра как доктор Розентал е водила истинска борба, за да го оперира, вместо да го оставят, където е лежал и след това да го прехвърлят в полиетиленов чувал. Успяла да говори с всеки, който се мярнал пред очите ѝ, за да ѝ помогне да пренаредят вътрешностите в корема му. Освен това, ангелите не носят кални сандали и ноктите им не са изгризани до дъно.

Но тук не беше Виетнам и той не умираше. Макар и понякога да му се струваше, че става точно това.

Брайън сви рамене и се обърна, като знаеше, че хладното му държание щеше да я обиди още повече. Искаше да я засегне.

— Почти бях забравил какво е да го изпиташ — каза. — Да си нужен някому.

Рейчъл се взря в него с немигащи очи, сякаш знаеше какво се бе случило вечерта. Какво би се случило, ако не се бе спрял. Най-лошото от всичко бе, че не изпитвате никакъв срам. Само съжаление.

Тя отстъпи крачка назад и запита:

— Какво казваш? Случило ли се е нещо, което не ми казваш?

Отначало Брайън мълчеше. След това събра сили и поклати глава.

— Нищо. Нищо не се случи. Поговорихме си. Това е всичко.

Тя продължи да се взира в него изпитателно. Въздъхна:

— Съжалявам. Не исках да ти крещя — прокара пръсти през косата си. — Беше дълга вечер. Разтревожена съм, но знам, че ти не би... е... с Роуз.

Дори не можа да изрече думите. Изведнъж му се прииска да ги бе казала. *Да се любиш. Да се чукаш.* Или както искаше да го нарече. Каквото и да бе, но нещо, което би му показало, че продължава да го желае толкова, че да се ядоса при мисълта за друга жена. Тя ревнуваше от Роуз, особено от Роуз.

Нещо в душата му се пречупи и той отиде, хвана Рейчъл за раменете, ръцете му потънаха в меката хавлиена материя също като в пясък, който може да се изплъзне измежду пръстите ти.

— Нищо не се случи — повтори.

Онова, което се случи след това, го изуми. Рейчъл избухна в сълзи, неочаквано се притисна до него и за малко не го събори.

— Брайън, какво става с нас?

Въпреки всичко той вдигна ръце, за да я утеши — жест, който успокои и него. Погали я по главата, пъкна ръката си под косата ѝ и прокара пръсти по врата ѝ, както тя обичаше.

Когато тя вдигна глава, за да я целуне, той откри, че страстно ѝ отвърща. Не можеше да си спомни кога за последен път бе изживял нещо подобно с жена си. Всичко беше, защото точно в този момент не мислеше за нея, а за Роуз. Изгаряше по Роуз. Спомни си устните ѝ, отзивчивостта ѝ. Не само тази вечер, а и преди години. Как го галеше по тила. Гладките ѝ крака преплетени с неговите. Как го гледаше гола на слабата светлина с черната коса и тъмните очи, кожата на ръцете ѝ бе като разтопено масло. Изглеждаше като прекрасна езическа жрица, а малкото златно кръстче, което ѝ бе подарил, проблясваше.

Изпълнен с мисли за Роуз, той грубо привлече жена си към себе си. Чу я как изохка от болка и усети вкус на кръв. Смътно осъзна, че вероятно я бе ухапал по устната.

Не го интересуваше. В момента не бе в състояние да мисли. Изпълнен бе само с желание. Имаше *нужда* от това. Повече от всичко в живота.

Дръпна колана на халата ѝ, но Рейчъл нежно го отблъсна.

— Айрис — прошепна тя. — Може да ни чуе — хвана го за ръка и го поведе по коридора.

В спалнята, където бяха преспали толкова ноци заедно, той я прихвана изотзад с яростна настойчивост, нещо, което двамата с Рейчъл никога не бяха преживявали. Дори през първата си брачна нощ в онзи хотел като дупка, пълен с пияни, с дървени щори на прозорците, които гледаха към реката Сайгон, той не я облада по този начин. Раздалечи краката ѝ. Засмука силно зърното на гърдата ѝ, а тя се изви като дъга към него. Тя изохка — дали от болка, или от удоволствие той не можа да разбере, но нямаше значение. Защото тя също бе възбудена.

Влажна. Не само отдолу. Беше цялата влажна от пот. Върху ирландската памучна покривка на леглото, подарена ѝ от баба ѝ, той я взе. Усети я, че забърза дори противно на желанието си, мускулите ѝ бяха стегнати, сякаш част от нея се съпротивляваше, но в същото време и отчаяно го желаше.

Неясни образи заплуваха в съзнанието му като видени от прозореца на летящ влак: Роуз — седемнайсетгодишна, която лягаше с него за пръв път. Малко шокирана от всичко, но изпълнена с желание да му достави удоволствие...

Спомен и за Рейчъл. Катереха се по склона във Върмонт, където през лятото нищо не растеше. На върха, където опустелият лифт приличаше на огромна изоставена играчка, те се любиха. Слънцето жулеше голия му гръб. Влажната кожа на Рейчъл се залепваше за неговата. Очите ѝ го гледаха така, сякаш небето се отразяваше в застиналата повърхност на планинско езеро.

Свърши трудно, като че ли нещо се откъсна от него. Докато изтичаше изгарящият поток, не забеляза как Рейчъл потрепери във върховния си миг.

След като свърши, той легна задъхан до нея. Минаха няколко минути и едва тогава Брайън осъзна, че тя плаче. Тихо, почти безшумно във възглавницата, която притискаше към лицето си.

Той бе потресен. *Тя бе разбрала.*

Как нямаше да разбере? Никога не бе я любил така.

— Недей — тя се отдръпна, когато се опита да я прегърне.

Искаше да ѝ каже, *че не е това, което си мисли.* Но щеше да бъде лъжа.

Тя затвори очи, за да не го гледа. Сълзи се процеждаха изпод клепачите ѝ.

Той изпитваше срам и тъга едновременно. Никога не бе лъгал Рейчъл, нито веднъж през двайсетината години, но това, което току-що се случи, бе равносилно на лъжа. От тази мисъл му се догади.

Искаше тя да го погледне, да му посочи поне една основателна причина, за да продължат брака си. Да не изпитва желанието да обладае Роуз и да не си представя нея, когато е с Рейчъл.

Обаче тя остана да лежи свита, със здраво стиснати очи, тялото ѝ наподобяваше огромен юмрук, насочен към него.

Най-лошото от всичко бе, че не можеше да прогони образа на Роуз от съзнанието си. Как би се чувствал, ако тя лежеше до него. При мисълта, че тя може да спи с Ерик, усети силна болка да пронизва слабините му. *Дали* вече беше спала с него?

Може би не още, но щеше да го направи. Скоро. Затова ако я желаше и ако тя би се съгласила, трябваше да действа бързо.

Обърна се по гръб, изумен от чудовищността на онова, което изживяваше. Не ставаше просто дума за връзка. Не, той нямаше да постъпи така нито с Роуз, нито с Рейчъл.

Развод?

Тази мисъл го удари като чувал с пясък, хвърлен върху гърдите му. Той остана да лежи неподвижно, измерваше тежестта му, наблюдаваше реакцията си. Откри, че не се парализира от мисълта, както се бе случвало друг път. Усети, че всъщност се осмеляваше да си представи подобно нещо, колкото и ужасно, и страшно да беше.

В същото време му се искаше да грабне Рейчъл и да я разтърси, докато тя най-накрая разбере, че всъщност желаше *нея*. Не бледото подобие на брак, каквото имаха сега, а това, което беше в началото. Само двамата.

Заради Рейчъл би стигнал до края на света. Също както във Виетнам, когато рискува живота си, върна се в джунглата и стигна до окупираната болница, където я държаха като заложничка.

Брайън никога нямаше да забрави как тя го погледна, когато влезе през вратата. Най-различни чувства бяха изписани върху лицето ѝ, което бе станало почти прозрачно: шок, разпознаване, недоверие, после абсолютна, неопишуема радост.

Какво не би дал отново да види този израз на лицето ѝ.

Имаше само едно, което не би направил: да се задоволи с по-малко, отколкото всеки от двамата заслужаваше. Желаше всичко. Или нищо.

ГЛАВА 6

— Съжалявам... Много съжалявам... Не ми се сърдете... — мърмореше Манди, докато Ерик ѝ помагаше да слезе от таксито. Беше навела глава, косата ѝ с цвят на мед закриваше по-голямата част от лицето ѝ. Ъгълът, на който спряха, бе на изток от Бетъри Парк Сити, където тя живееше. Ако обаче в този момент я попитаха къде е, би отговорила, че е на километри от къщи.

Когато се огледа, Ерик изпита усещане, че е успял да предотврати някакво нещастие. Тук, в западния си край улицата беше пуста. Ако Манди си беше тръгнала сама, всичко би могло да ѝ се случи...

Един забравен спомен изникна в съзнанието му, откъслечни представи за нощи, подобна на тази — как се препъва от стълб до стълб, как събира сили, за да прекрачи бордюра, сякаш му предстои да прескочи пропаст, мъчи се да запази равновесие на тротоара, а той се люлее под краката му като въжен мост. Как всеки път успяваше да стигне там, закъдето бе тръгнал, да *оцелее*. Бе истинско чудо.

Поръчителят му в групата „Анонимни алкохолици“ го каза най-добре. Карл Джагър — едър чернокож шофьор на камион от Тенеси, с когото Ерик си приличаше само по едно, но когото обикна като брат — слушаше внимателно как със запъване му разказа за катастрофата с колата, отнела живота на колежката му Джини, а пощадила неговия. Тогава, като наведе огромната си глава, Карл отговори почти благоговейно:

— Човече, някой силен дух те пази.

Дух, чудо, наречете го както искате. То съществува, макар да не е направено по ваш вкус, Ерик научи, че човек трябва да си го измисли. Да го създаде, с каквото бе останало от него и с каквито средства му попаднеха под ръка.

Тази жена тук, помисли си той, прихващайки Манди през кръста, когато тя се олюля, сама би могла да си измисли подобен дух. Ерик се почувства свързан с нея много по-дълбоко, отколкото с хората, с които

прекара вечерта. Защото и двамата бяха алкохолици. Излекувани или не, но щом веднъж си станал алкохолик, такъв си и оставаш. Бог да му е на помощ, помисли си Ерик, ако някога го забрави.

— Ключовете... не мога да ги намеря... — Манди се спря и започна да рови из чантата си, а съдържанието ѝ се изсипа на тротоара — червило, пудра, писалка, калъф за очила, шишенце парфюм.

Бяха застанали под гранитната козирка, която покриваше входа на гладката сграда от черно стъкло, в която Манди живееше — един от многоетажните жилищни блокове, които изглеждаха еднакви на Ерик. Зеленикави лампи осветяваха входа от двете страни, както и ивицата трева с чимшири по края, което се смяташе за озеленяване.

Той се наведе, извади коженото калъфче с ключове изпод хилаво храстче.

— Ето — каза. — Дръж ги, докато събери останалото — пусна ги в протегнатата ѝ длан и леко сви пръстите ѝ около тях.

Манди просто стоеше на едно място, взираше се глупаво в него и кимаше като заспиващо дете. Когато я преведе през въртящата се врата и влязоха в асансьора, тя се облегна с цялата си тежест върху него. *Вероятно е обърнала няколко чашки, преди да тръгне* — предположи той. Да, знаеше броя им.

Щом влязоха в апартамента ѝ на двайсет и втория етаж, Ерик не се изненада, когато видя празната бутилка от вино на плота в кухнята, който извиваше и към неприветливата всекидневна. Нямаше нужда да поглежда в хладилника, за да се увери, че беше зареден с алкохол: в камерата му сигурно имаше водка, а няколко бутилки вино се изстудяваха на най-долния му рафт. Изпита болка като от незараснала рана. Обърна се, видя Манди, седнала на дивана и я грабна, преди да се е отпуснала и да е станала тежка като мъртвец. Тя измърмори нещо в знак на протест, изви се, когато той я дръпна да стане, и започна да го удря с юмруци. Ерик само я стисна още по-здраво. Когато заговори, в тона му не се усети никакво обвинение. Колко пъти и на него му се беше случвало същото? Колко ръце му бяха помагали, които той бе изблъсквал?

— Хайде да те сложим да си легнеш.

Поддържайки я с една ръка за раменете, той я поведе по коридора към спалнята. Когато завъртя ключа за осветлението, откри същия безинтересен хотелски декор. Широко легло, покрито с мека

покривка с индийска шарка, таблата на дивана, нощните шкафчета и тоалетката бяха от явор. Хубаво, скъпо, но с толкова уют, колкото модел на стая в универсален магазин. Нищо не издаваше каквато и да е следа от обитателката ѝ.

Ясно му беше, че това бе за заблуда. Манди се криеше зад тази гладка баналност като зад маска, която би могла да излъже всекиго, включително и самата нея. Но тази маска бе започнала да се смъква...

Роуз би била напълно подходяща за нея, помисли си. Твърда, безкомпромисна. Би я стреснала, от което доведената ѝ дъщеря се нуждаеше...

Роуз. Дали просто не се заблуждаваше по отношение на нея? Ако тя знаеше дори и частица от сложните чувства, които събуждаше у него, би ли се изплашила и би ли побягнала? Вероятно. По дяволите, самият той се плашеше.

— Много съжалявам... Направих голяма грешка... — Манди седеше на ъгъла на леглото като парцалена кукла. Плачеше, челюстта ѝ се бе отпуснала, устата ѝ зееше отворена. Сълзи, смесени с грим, се търкаляха по страните ѝ.

Ерик коленичи така, че очите им бяха на едно ниво.

— Няма за какво да се извиняваш — каза ѝ. — Поне не на мен.

— Боже мой... Какво направих... — притискаше към устата свитата си в юмрук ръка, очите ѝ приличаха на две размазани петна от въглен върху бяла хартия. — Нещо трябва да пийна — настоя тя внезапно.

Опита се да се изправи, но Ерик я хвана за раменете и я задържа.

— Първо имаш нужда от сън.

Тя примигна към него и присви очи:

— Кой си ти? Познавам ли те?

— Още не. Но ще се запознаем, надявам се. Аз ще бъда този, който ще седи до теб на първата среща на „Анонимни алкохолици“, ако се стигне дотам.

Манди кимна и затвори очи. Той усети как напрежението в ръцете и раменете ѝ внезапно изчезна. Внимателно я положи върху леглото. Когато Ерик излезе от банята с мокра кърпа, за да избърше лицето ѝ, тя вече дълбоко спеше.

Петнайсет минути по-късно стоеше сам на брулената от вятъра еспланада, която гледаше към пристанището на Ню Йорк. Освен няколкото двойки, които се разхождаха по криволичетите пътеки, Бетъри Парк Сити — смяташе го за сметище, покрито с пръст и превърнато в съмнителен жилищен квартал, разположен в най-южния край на Манхатън като обширна бетонна протеза, беше пуст по това време. Всички продавачи на хотдог се бяха прибрали и детският кът наподобяваше изоставен строеж. Единственото свидетелство, че този фалшив град е обитаем, бяха редиците осветени прозорци в близките жилищни кули зад гърба му.

Ерик се облегна на железния парапет и се взря в отражението на небето във водата с цвят на застояло кафе. Статуята на свободата, осветена в далечината, ръката ѝ, вдигната за поздрав — или пък беше само за добре дошли? — кой знае защо му напомни за детството, когато животът изглеждаше много по-ясен, като игра, получена заедно с писмено обяснение. Независимо дали печелиш или губиш, винаги знаеш къде се намираш. А когато загубиш, нищо не ти пречи да започнеш отначало.

Усмихна се тъжно. Когато порасна, откри, че животът беше по-скоро тест, отколкото игра — тест, който не се знае колко дълго ще издържиш и поуката от него в повечето случаи оставаше неясна. Всеки ден сякаш буташ някаква скала нагоре по склон, а тя се спуска надолу, за да те смаже.

С времето ставаше по-лесно да не пие. Иначе, как човек би могъл да се справи? Но нямаше да забрави колко трудно му бе в началото. Как му се струваше невъзможно да изкара и един ден без алкохол.

А Манди? Та тя дори не е започнала това пътуване. Той знаеше, че на другия ден смътно ще си спомня как се е напила на партито и как той я е довел вкъщи. Дори би могла да се чувства толкова унижена, че ден-два да не пие. Но докато не осъзнаеше невъзможността да се справи сама, нямаше никакви изгледи да се оправи.

На Ерик това му бе добре известно. Беше познавач, точно на тази дълбочина на мрака. Десет години, прекарани в крайпътни барове, загубени уикенди, застояване в непознати заведения... плюс още пет, през които му бе много трудно да заключи вратата, после изключваше телефона, за да пие, когато алкохолът се бе превърнал в единствената

причина да живее. Едва когато се събуди на трийсет и девет години в отделението за пияни на мемфиския затвор, той установи колко се е отдалечил, от който и да е път, който би избрал за себе си.

Когато му съобщиха, че Джини, която караше наетата от тях кола, я е блъснала в парапета, си помисли, че би трябвало да е благодарен, че не е умрял *той*. Но бързо осъзна кой е истинският виновник. Джини, толкова свита зад волана, колкото наперена бе пред камерата, ненавиждаше да шофира нощем, особено в непознати градове. Ако бе спазил обещанието, което ѝ даде и бе останал трезвен по време на командировката им в Мемфис, Джини Грегсън щеше да бъде жива.

Ерик Сандстрьом, русокосото момче от „Добро утро, Америка“, от друга страна, възкръсна като някакъв съвременен Лазар. Дори след като шефовете му от телевизията настояваха той да престане да пие „или иначе“, а приятелите му вече бяха престанали да му се обаждат, той буквално се размина със смъртта.

Единственото му наказание бе, че продължи да живее. Алкохолът притъпяваше болката. „Литърът на Сандстрьом за изпълняване на ежедневния план“, както неговият приятел Бил Стимсън го бе нарекъл, видял в израза толкова хумор, колкото някой пиян плаща наем за стола, на който седи в таверната „Дъфи“. „Не се плаща в брой, а на малки вноски, само се разпишете тук, където са точките, господине.“

Бил умря няколко години по-рано, така чу. Черният му дроб не издържал.

Напоследък Ерик се връщаше към спомените от онова време толкова често, колкото имаше нужда, за да се въздържа да не ги възкреси отново. За щастие тези години, общо взето, бяха като мъглявина в съзнанието му, в която се открояваха няколко по-ясни петна. Как една сутрин се събуди и осъзна, че не чувства ръката си от лакътя надолу, тогава един дълбок глас в замаяния му мозък съвсем спокойно му обясни, че ако не спре да пие, следващата му спирка щеше да бъде в общинската морга. Заглуши този глас с гуляй, продължил три дни, който го отнесе на непозната поляна, където откри, че вие към луната в малките часове на нощта — този номер му спечели място в отрезвителното отделение на болницата „Санта Моника“.

За Ерик в това преживяване имаше един-единствен ясен момент: огледа се около себе си, видя вонящите пияници в измачкани болнични пижами и си помисли: *Какво правя тук? Аз не съм като тях. Мястото ми не е тук.*

Гласът в главата му се обади отново — този път по-силно, така че да го чуе въпреки силната болка — сякаш пневматичен чук правеше всичко възможно, да стрие черепа му на сол: *Грешиш, приятелю, точно тук ти е мястото. Единствената разлика между теб и останалите е, че те знаят какво представляват.*

Навремето това му се стори като още една причина да продължи бавно да убива себе си, но всъщност онова, което го разбуди и разтърси окончателно, бе, че прие предложението на доброжелателен по-възрастен от него мъж на име Фил, който го посети на следващия ден и го покани да присъства на сбирка на „Анонимните алкохолици“. Това бе началото на съвършено нов живот. Първият от редица дни, седмици, месеци, през които го водеше една цел — да остане трезв, за да завърши програмата, като се придържа към дванайсетте стъпки, посочени от Бил У.

Сега, пет години по-късно, оставил зад гърба си много километри тежък път, на Ерик му се стори, че не бе стигнал дотам, докъдето се надяваше. Все още имаше моменти, когато споменът за всички тези пропиленни години го заливаше като помия, когато не се чувстваше цял, тъй като назъбените краища на миналото и настоящето му не можеха да се съединят.

Точно в този момент обаче, беше достатъчно просто да стои на крака и да се взира с трезв поглед в символа на града.

Щеше да направи каквото му бе възможно за Манди, но неговата работа не бе да спасява хората. Можеше да помогне на друг, само като продължи да спасява себе си.

Ерик потрепери от хладния вятър, който зашумоля в храстите, засадени в редици по продължение на еспланадата. През годините на заточението си в Демойн и по-късно в Лос Анжелис, той си мечтаеше един ден да се завърне в Ню Йорк. В този град имаше някакво величие, което се отразяваше и на най-нисшите му граждани. Бе сурово красив и приемаше грубо блудните си синове. Докато наблюдаваше как влекач пори водата, проправяйки си път по течението на реката, той се

усмихна, като си помисли колко различно бе това от триумфалното завръщане, което си бе представял.

На тази възраст би могъл да има жена, две деца, много добра работа в телевизионна мрежа, огромна заплата, както и всякакви допълнителни възнаграждения и премиални. Вместо това, все още беше сам, готов да си тръгне към удобното си, но далеч не модерно жилище на третия етаж в сграда на Мъри Хил без асансьор. Малко хора го помнеха от „Добро утро, Америка“ по телевизията. Но когато работиш в радио, ако името ти не е Хауърд Стърн или Ръш Лимбо, ти си никой.

Въпреки всичко, не съжаляваше. Радиото му даваше свобода, която би била немислима в телевизията, там би се сметнала за незаконна. Имаше възможност да обсъжда интересни въпроси. Безспорно работата беше много трудна: пет дни седмично по три часа предаване на живо, плюс половин ден подготовка, която обаче си заслужаваше. Понякога дори бе забавна.

Не съжаляваше и че не се е оженил. За Бога, имал бе жени. На една от тях за малко да предложи да се оженят. Сузан Уитакър бе продуцентката на „Добро утро, Америка“ — умна, сексапилна, цели десет... но той я обичаше. Но в края на краищата, каза си, явно не я бе обичал достатъчно. Сузан не беше жената, която търсеше.

Откакто Ерик се помнеше, той бе убеден, че съществува такава жена. Някъде. Не знаеше кога или къде щяха да се срещнат, но имаше смътна представа как ще изглежда — тъмнокоса, с дълги крака, със силни черти на лицето и една доза лудост. Подробностите не бяха важни. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че като я видеше, веднага щеше да я познае.

Позна я. Онази вечер на партито на Брайън Макланахън. Непознатата, въпреки всичко той я бе познавал цял живот. От мига, в който седна до него — висока, тъмнокоса и прекрасна, стегнала се за вечерта, която явно не бе очаквала с нетърпение, с пламнали страни заради онази история, че движението я било забавило, което му се стори преувеличено. Ерик бе сигурен — това бе жената, която ще му стане съпруга.

Роуз още не го знаеше.

Още не беше готова да го научи.

Скоро — помисли си. — С малко късмет и Божията помощ.

Ерик не вярваше в Бога и твърдението, че небесният баща направлява всяка негова стъпка, събуждаше неприятното чувство, че е шайба в хокейната игра с магнит, каквато имаше като дете. Неговият Бог бе: да работи усилено, да си върши работата възможно най-добре, тогава и шефът би могъл да те възнагради.

Сега, докато гледаше луната, обвита в мъгла, Ерик откри, че за пръв път се молеше: *Само това, Господи, то е всичко, което искам.*

След малко вече крачеше по еспланадата към Уест Стрийт, където по това време да намери такси, би могло да се окаже толкова трудно, че да го накара да съжали, че е влязъл в ролята на добрия самарянин. Забърза и му хрумна, че може Роуз още да не си е легнала и не беше чак толкова късно да ѝ се обади, когато се прибере...

Таксито завиваше от магистралата Уест Сайд към Двайсет и трета улица, когато той се сети, че Роуз щеше да се тревожи за Манди. Вместо да се обади, защо просто да не се отбие?!

Погледна часовника си. Стори му се, че бе напуснал партито преди часове, но видя, че едва минаваше единайсет. Не бе време за гости, но то нямаше да бъде точно гости. Освен това, почти не се видяха на партито и тя му липсваше.

Беше ходил веднъж при нея — предишния петък, когато се срещнаха, преди да вечерят заедно. Разбира се, тогава тя го очакваше. Докато излизаше от таксито пред къщата ѝ, покрита с кафяв пясъчник, Ерик с облекчение забеляза, че на горния етаж свети — във всекидневната, където седнаха, пиха сода и слушаха Моцарт.

Разговаряха за общи неща, докато той мислеше само как би се любил с нея.

Сега се запита дали тя няма да се разсърди за късното посещение. Да не си помисли, че го води при нея само физическото привличане.

Преди да е променил решението си, завесата се дръпна и след секунда лампата над вратата светна. Четири стъпала водеха към предната врата, която бе широко отворена и Роуз се видя на светлината. Беше облечена само по тънък памучен халат и топлият ветреца го издуваше.

— Видях таксито да спира — обясни тя. — Помислих, че е Джей. Той ми се обади да ми каже, че двамата с Дру ще се забавят след партито. Но вече е време да се прибере.

— Може би аз също трябваше да се обадя — извини се Ерик.

— Както виждаш, готвех се да си лягам — тонът ѝ беше комично целомъдрен, но усмивката ѝ я издаде като топло питие в снежен ден. Тя добави: — Все пак влез. Ще ми правиш компания.

Всекидневната се осветяваше слабо откъм кухнята. Спомняше си, че у тях беше уютно, но сега апартаментът му се стори запуснат. Пълен със спомени и те напомняха на параклис. Този път Ерик забеляза следи от мъжко присъствие — кожения стол с висока облегалка, морски карти от деветнайсети век, месингов корабен компас на стената до полицата с книги. Също и снимките — снимки в рамки на семейството ѝ, на които едър по-възрастен мъж гледаше с любов Роуз.

Чуваше се тиха музика — нещо лирично и тъжно. Дали не бе Шуман? Не се замисли много. Роуз вече го канеше в кухнята и му направи място на кръглата дъбова маса, като премести купчина книги върху един сгъваем стол.

— Затоплям един геврек — каза му. — Искаш ли да си го разделим?

Тя изглеждаше много добре — бе махнала грима от лицето си, косата ѝ бе бухнала. Ерик едва се съдържаше да не издаде какъв копнеж изпитва към нея.

— Имаш ли сирене? — попита.

Роуз отиде до хладилника и извади масло, конфитюр, сирене. Подаде му чиния с половин геврек, седна срещу него и попита:

— Как се справи с Манди?

— Жива е.

— Нямах това предвид — долови нетърпелива нотка в гласа ѝ.

Ерик сви рамене.

— Няма много за казване.

— Как беше, когато я остави?

— Заспа като пън — намаза дебел слой от сиренето върху геврека си, толкова, че да покрие изгорелите краища.

Роуз направи гримаса.

— Точно от което се боях. Ерик, тя зле ли е?

— Достатъчно, за да може мащехата ѝ, а вероятно и половината от присъстващите на партито да се замислят какви ще бъдат последствията — отвърна той.

Тя сведе очи и въздъхна.

— Виж какво, знам, че ще ти прозвучи ужасно себично. Обичам Манди като моя собствена... но точно сега май няма да мога да се справя с нея.

— Прекрасно. Защото тя точно от това се нуждае сега — да *не* ѝ помагаш.

— Звучи много сурово — изрече изненадана.

— Не, само е честно. Как е на работа?

— През последните дни почти не я виждам. Двете сме много заети.

— Може би те избягва.

— Мислила съм и за това — призна тя и се намръщи.

Ерик я изгледа, седнала срещу него по халат, толкова красива и толкова разстроена, и започна да си представя живота така — заедно с Роуз стоят до късно, двамата обсъждат нещо, разменят идеи. Колко хубаво би било. Само ако тя можеше да види онова, което той виждаше... У него се зароди надежда. Леко я погали по ръката.

— Като говорим за неприятности, искаш ли да ми кажеш какво се случи на партито?

— Толкова ли си пролича? — изгледа го ужасено.

— Не вярвам друг да е забелязал — увери я. — Но когато си тръгнах, видях Рейчъл и ми се стори, че е плакала.

Роуз се облегна назад.

— Дори и така да е, заслужи си го — заяви с необичайна за нея липса на съчувствие. — Рейчъл не се интересува какво ми е на мен. Единственият от семейството, с когото мога да разговарям, е Брайън.

— Затова ли той те изпрати?

Ерик се изненада от тъмночервените петна, които избиха по бузите ѝ, после тя неочаквано отмести стола си и тръгна към печката.

— Искаш ли чай? Имам три вида билков — включи чайника. Отговори му нехайно, макар да не го заблуди и за секунда: — Брайън видя колко съм разстроена. Само прояви любезност към мен.

Ерик знаеше, че някога двамата са били любовници — Роуз го беше признала, но никога не му бе хрумвало, че тя продължава да

изпитва несподелена любов към него. Затова ли било всичко?

Обхвана го силна ревност. Някога изпитал ли бе нещо подобно към жена? Към която и да е жена?

— Бих казал, че го очаквах. Искам да кажа от страна на Рейчъл — гласът му беше овладян, същият, с който говореше на микрофона.

— Тя ме обвини, че съм била егоистка — самотна вдовица, която сега се е вкопчила в по-големия си син. Направо покъртително! — изрече възмутено.

Ерик не посмя да каже нещо. Най-накрая се осмели да попита:

— Има ли някаква истина в това?

— Какво искаш да кажеш? — тя присви очи.

Той заговори и в тихия му глас долови съчувствие:

— Скъръбта се изразява по различни начини. Някои хора се пропиват. Други просто се държат, като че ли ако забравят мъката си, това ще означава, че не ги боли чак толкова.

Възцари се тишина, подобна на приливна вълна, която едва не ги погълна. Ерик чу как мокрите клони се удрят в прозореца, както и тихото свирене на чайника, който завираше. Най-накрая Роуз хладно изрече:

— Как скърбя за мъжа си, е моя лична работа.

Той се ядоса, но потисна раздражението си и каза:

— Май те ядосах.

Тя го изгледа за миг, после отвърна:

— Виж какво, не искам да съм груба, но не съм те канила, за да ми правиш психоанализа.

— Винаги можеш да ми кажеш да си тръгна — спокойно изрече.

— Разбира се. Ще останеш доволен, нали? И така ще докажеш на себе си колко си прав — че съм безнадеждна невротичка, която не може да понесе истината.

— Щом това имаш предвид... — той се усмихна, с което ѝ напомни, че знае много добре за какво толкова фучи — заради Брайън. Тази вечер тук нещо се бе случило с Брайън, за което явно се чувстваше гузна. Но защо ли? Заради Рейчъл ли? Или както сега подчертаваше, заради Макс? Както и да е, къде, по дяволите, беше самият той в цялата тази работа?

— Все още скърбя за съпруга си, вярно е. Това ли искаше да чуеш? — попита предизвикателно. — В отделни моменти много ми

липсва. Някога чувствал ли си се по този начин? Обичал ли си толкова, че да ти е трудно да *дишаш* дори, когато не си с него?

— Веднъж.

Сляпа ли си, Роуз? Нищо ли не забелязваш?

Тя се отдръпна и го изгледа с любопитство. Най-накрая попита:

— Какво се случи?

Ерик усети някакъв предупредителен зелен сигнал. *Нищо. Все още.* Но нямаше да се откаже, нямаше да остави и Роуз да се откаже.

— Дълга история — отговори. — Някога ще ти я разкажа.

Тя се облегна на стола си, а на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не си изяде геврека. Да ти го увия ли? — като че ли беше забравила за чая, не чуваше дори съскането на чайника.

— Това намек ли е?

— Късно е — каза. — Трябва да си лягам.

— Тогава няма да те задържам.

Ерик се изправи, папагалът, който досега спеше в клетката под покривалото, започна да мърмори тихичко като старец. Той копнееше да я вземе в обятията си, готов бе да рискува в най-неподходящия възможен момент.

Вместо това отиде до печката и я изключи.

Когато отново погледна Роуз, тя бе наклонила глава настрани и го гледаше особено, сякаш го предизвикваше.

— Хайде — подкани го язвително. — По-добре изплюй камъчето.

— Какво?

— Няма ли и ти да ми напомниш, че животът продължава? Че още съм млада и че трябва да се омъжа отново? Вече го чух от всички — скръсти ръце на гърдите си и халатът ѝ леко се разтвори. Дишаше тежко и той забеляза как кожата между едрите ѝ гърди лъщеше от пот.

Това го влуди. Ако веднага не излезеше оттук, щеше да я целуне. Щеше да се случи и нещо повече.

— Това, което ти предлагам, не е съвет — взря се в очите ѝ. Тя първа отмести поглед и това го прониза до дъното на душата.

— Имаш предвид онова, което казах преди, по повод на Манди ли? — отвърна тя тихо. — Така е, Ерик. Точно сега не бих могла да понеса нищо повече.

Значението на думите ѝ беше ясно и на него не му оставаше какво повече да каже. Тази вечер просто трябваше да си тръгне.

Спомни си едно пътуване до Париж преди няколко години. Докато се разхождаше из гробището край една църква, направи му впечатление стар, покрит с мъх надгробен камък. На него бе написано само име на жена, годините на раждането и смъртта ѝ и кратък надпис, толкова стар, че едва се четеше: „С цялата ми любов, завинаги“.

Това го трогна, тогава не успя да разбере дълбочината на чувството зад този искрен израз на любовта на съпруг. Сега го проумя. След като години бе давал само частици от себе си на жени, които са заслужавали повече, почувства, че той също е желаел това — да обича някого толкова силно. Да срещне жена, в чиито очи би могъл да види отражението на всичко, което изпитва. Любов, която ще продължи дори след смъртта.

ГЛАВА 7

Роуз се беше изпотила. Избор на съдебни заседатели? Приличаше по-скоро на мъчение. Безкрайно и непрекъснато повтаряне на едни и същи въпроси. Един отговор се сливаше със следващия, безкраен като последния учебен ден преди лятната ваканция. Дори стаята в дъното на коридора без прозорци, в която седеше, ѝ напомняше за времето, прекарано в „Сейкрид Харт“ — простата съвещателна маса и срещу нея редици дървени столове, завинтени за пода.

От мястото си до масата наблюдаваше как адвокатът на другата страна, Марк Каницаро се движи по ивицата от пода, която ги разделяше от първия ред вероятни съдебни заседатели и си помисли: *Да, точно така.*

„Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“, като евангелието според Марк.

Също и начинът, по който се държеше — като Кларънс Дароу, произнасящ заключителното си слово по делото Скоулс, само дето Марк ѝ напомняше повече на лейтенант Коломбо — нисък и тъмнокос, прегърбен. Всичко по него беше измачкано до бежовите чорапи, които носеше с тъмносини обувки.

Господи! — помисли си. — *Ако превръща това в шоу, представям си какво ще стане, когато започне процесът.* Искаше ѝ се да го удари по ръцете с линия, както монахините правеха.

В момента той правеше театрален жест, придружаващ въпроси, които всяко дете би могло да зададе, докато Марк като ястреб насочваше всичките си усилия към възможната съдебна заседателка седнала пред него — пенсионирана учителка, сякаш избрана като типаж — с прошарена коса на кок, с очила, привързани на верижка около врата.

— Госпожо Меримън, следващият ми въпрос е много важен, затова ви моля да не бързате с отговора и си помислете — гласът му беше станал дрезгав от фалш, дебелиите му вежди се бяха вдигнали

високо. — Ще ви бъде ли трудно да откриете нещо, против седемдесет и шест годишна жена, останала частично парализирана след обикновена хирургическа операция, дори ако свидетелите и доказателствата не успеят да докажат, че мозъчният удар на моята клиентка е бил в резултат на нехайство от страна на болничния персонал?

Превод: *Всички знаем, че лекарите са сбъркали и аз ще го докажа, а междувременно съгласна ли сте да ни сътрудничите?*

Роуз се размърда на стола. Той вече прекаляваше. Цяла сутрин действаше по същия начин и дори на възможните съдебни заседатели им омръзнаха неумелите опити на Марк да извърта нещата и да прави така, че ако са добре разположени към болницата „Свети Вартоломей“, това по някакъв начин би означавало, че не изпитват никакво съчувствие към бедната госпожа Еспозито.

С изключение, изглежда, на госпожа Меримън. Роуз бе поразена, когато установи, че Марк явно направи умен ход, като спомена възрастта на клиентката си и това ѝ оказа въздействие. Лицето на учителката стана още по-строго, тя присви очи. Роуз предположи, че и тя е седемдесет и няколко годишна, без съмнение с добри позиции в Американската асоциация на пенсионерите.

Стомахът ѝ се сви от неудобство. Вярно, че Марк Каницаро представляваше пушилка и мъжествено фукане. Според онова, което бе представил като разследване, той не разполагаше със солидни доказателства срещу нейния клиент. Но тя знаеше, че при случаи на лекарска грешка, нямаше как да се изключи елементът на съчувствие. Кой съдебен заседател нямаше да изпита съжаление към стара жена от латиноамерикански произход, която се издържа само от социални помощи, говори развален английски и вече е прикована към инвалидна количка?

Нямаше значение, че Кармен Еспозито беше толкова безпомощна, колкото лисица в кокошарник и както английският ѝ, така и пълната ѝ или частична загуба на способността да разбира, се появяваха и изчезваха в зависимост от това с кого разговаряше. В очакване на присъда в своя полза, каквато бе убедена, че ще получи, хитрата старица вече бе щурмувала кредитната карта на дъщеря си за нов телевизор и нов диван. Онова, което Роуз също знаеше, бе, че всеки опит да се обрисова госпожа Еспозито като алчна и

безпринципна жена би трябвало да се направи изключително внимателно. В противен случай би имало обратен ефект. Би било грешка, която тя не трябваше да си позволява.

Искаше да спечели това дело, залогът бе твърде голям. Намираща се в беден квартал, пълен с амбулантни адвокати като Марк, които непрекъснато дебнеха дали няма да надушат кръв, след една присъда, основаваща се на голямо *съчувствие*, болницата „Свети Вартоломей“ би затънала и в други подобни дела.

Не, не би си позволила съдебен заседател като госпожа Меримън...

Няколко пъти пое дълбоко дъх и когато Марк най-после свърши с показните си ефекти, Роуз се изправи. Тръгна бавно, нарочно заобиколи масата, надявайки се увереният ѝ вид да заблуди поне някои хора, които я гледаха с празни погледи. Обаче беше толкова нервна, сякаш бе изпила шест чаши кафе.

Облегна се на единия ъгъл на съвещателната маса, оправи полата си и се усмихна към пенсионираната учителка, като че беше нейна отдавнашна ученичка, дошла ѝ на гости. Любезно попита:

— Госпожо Меримън, пушите ли?

Старата жена я изгледа стреснато и възмутено. Стегна се още повече и отговори отчетливо:

— Твърдо не.

— Искате да кажете, че не бихте одобрили, ако някой от учениците ви пуши?

— Имало е много такива случаи — припомни си кисело госпожа Меримън. — Никога не съм ги наказвала, но винаги им давам факти — че цигарите са навик и причиняват рак... между другото — сега тя погледна подозрително Роуз. — Защо? Какво общо има това със случая?

Марк също се блещеше към Роуз, обичайният червен цвят на бузите му стана тъмночервен. Тя си даваше сметка, че се движи по ръба. Една погрешна стъпка и той щеше да настои, между другото напълно правилно, всички да бъдат освободени на основание опит за подкупване на съдебен заседател.

Без да му обръща внимание, Роуз продължи:

— Да го кажем по този начин — ако научите, че клиентката на господин Каницаро преди операцията е била дългогодишна пушачка,

това би ли ви настроило срещу нея?

За пръв път старата жена се обърка. Играейки със синджирчето на очилата си, тя заекна:

— Ами, предполагам... Не мога да си представя. За Бога, не знам.

— Благодаря, госпожо Меримън. Това е всичко — Роуз си придаде израз, сякаш неволно се е изпуснала, че госпожа Еспозито е била пушачка. Все едно не беше направила нарочно така, че да елиминира тази съдебна заседателка.

Не обърна внимание на Марк, който пишеше като луд в бележника си. Искаше да се наслади на дребната си победа, но беше твърде рано. Не беше спечелила войната, само успя да отстрани един съдебен заседател. Не някое от ценните ѝ предизвикателства, а точно това, можеше да бъде сигурна, Марк би използвал първо. Той би се гордял с нея, помисли си с тъга.

Обаче изведнъж ѝ се стори сякаш спасителното въже, за което се бе вкопчила — дългите часове в съда, за да не мисли за самотата си поне докато е на работа, се изплъзва от ръцете ѝ. Водата, в която крачеше, се бе надигнала и заплашваше да я удави. Така се чувстваше от предишната нощ, когато разговаря с Брайън. Но не той я караше да се задъхва, а... Ерик.

Представяше си, че като държи Ерик на разстояние, ще се чувства по-силна, по-лесно ще ѝ бъде да му оказва съпротива, но се получи точно обратното. Наистина го желаше. До такава степен, че след краткото му посещение лежа будна с часове, копнееща и трескава. Ако я бе целунал както Брайън и както знаеше, че на Ерик му се искаше, нищо не бе в състояние да ги спре. А докъде би ги довело това?

Едно незабравимо преживяване, каза си, дори и да прерасне в прекрасна връзка, би било твърде висока цена за бъркотията, която щеше да предизвика. Вече беше влюбена в Ерик. Ако можеше и да спи с него... Щеше да бъде напълно загубена.

Роуз се опита да прогони тези мисли от главата си и зачака въпросите към следващия кандидат за съдебен заседател. Помисли си: *Това върши добре. Тук мога да се владея.* Да, точно така. Да се владее. Трябваше да се съсредоточи. Не само върху работата си, но и върху децата си. Върху Дру и Джей, да, и върху Манди.

А Макс? Той беше част от всичко това. Толкова малко ѝ остана от него — само спомени, които преживяваше отново. Ако позволеше на Ерик да се доближи до нея, това би заплашило самата ѝ същност.

Беше обичала само двама мъже в живота си. И двата пъти се наложи да лекува нараненото си сърце.

Роуз не беше толкова глупава да повярва, че би могла да прекара остатъка от живота си като италианска вдовица. Липсваше ѝ мъжки глас, който да чува от банята, шумоленето на вестник, докато закусва. Сексът също ѝ липсваше. Но това беше ли достатъчно, за да се оправдае объркването на целия ѝ живот?

Не, каза си.

Всичко се свеждаше до едно — трябваше да се въздържа. Нали искаше тъкмо това Дру да разбере? Но преди да научи децата си, тя самата трябваше да научи този урок...

— Мамо? Отивам при Дру.

Роуз вдигна очи от тенджерата. Джейсън стоеше на прага на кухнята с тънките си крака на подрастващо момче, широки къси панталони и тениска, прекалено голяма за кокалестата му фигура. Беше свел очи надолу, гъстата кестенява коса падаше над челото му.

Тя въздъхна, изключи котлона под соса маринара, достатъчен за цяла армия. След като издържа на онова мъчение сутринта в съда, прекара по-голямата част от следобед в студена зала в града, взимайки показания за дело относно сексуална дискриминация, очакваше, че ще прекара вечерта със синовете си вкъщи. Дори излезе рано от работа, за да има достатъчно време да приготви хубава вечеря.

— Къде ще вечеряш? Мислех, че Дру ще дойде тук.

— Вярно, забравих. Каза да ти предам, че няма да може да дойде — Джей вдигна очи, после ги сведе отново, толкова бързо, че само една майка би доловила неспокойния блясък в тях.

— Защо ми го казваш толкова късно? Какво ти изглежда, че правя тук — сега да отворя ресторант ли? Брат ти поне можеше да ме предупреди навреме — Роуз повиши тон и дори самата тя трепна, тъй като долови бруклинския си акцент, нещо, което ставаше, когато беше разгневена или много изморена, или както в случая, и двете.

Джей хапеше долната си устна — лош знак. Впил очи в мръсните си маратонки, той смънка:

— Нещо трябва да се е случило. Каза, че ще се обади по-късно, за да обясни.

Майка му го изгледа изпитателно, искаше ѝ се той да вдигне глава и да я погледне. Пое дълбоко дъх и каза:

— Джей, какво става? Защо имам чувството, че нещо криете от мен?

— Мамо, не е кой знае какво. Успокой се — когато най-последно я погледна, тя трепна от гнева в очите му. — Ако имах нещо да крия, повярвай ми, въобще нямаше да разбереш.

Тя извърна поглед към масата, около която обикновено сядаха да се хранят — момчетата бъркаха в чиниите си едно на друго, винаги съществуваше опасността острите им лакти да бутнат нещо, докато двамата с Макс обръщаха очи към тавана и си разменяха отчаяни погледи. Какво не би дала да се върне това време...

Щом се съберяха сега тримата, се чувстваха като изостанали пионки от стара игра — оцветени в ярки цветове, но не можеха да играят сами.

Погледна отново сина си. Забеляза, че джинсите, които му бе купила преди няколко месеца, вече му бяха омалели. Имаше нужда и от нови маратонки. Също и от подстригване. Защо не бе забелязала? Кога за последен път бе хвърлила поглед на домашните му или бе обърнала внимание с какво се храни?

Бедният Джей.

— Вечерята може да почака — каза му, сърцето я болеше от онова, което искаше да му каже, но не можа.

Видя как Джей взима раницата си от поставката и забеляза, че джобовете ѝ са подозрително издути. Той проследи погледа ѝ и стеснително изрече:

— Искан да те попитам. Дру каза, че мога да остана да спя, ако искам.

Роуз отстъпи от печката и тръгна към него. Осъзна изумена, че коленете ѝ треперят. Наведе се така, че той да я погледне, и заяви:

— Слушай какво, момче, това тук не е хотел, където можеш да влизаш и да излизаш, когато решиш. Ти живееш тук. Ние сме едно семейство, не помниш ли?

Той се взря в нея. Тя усети болката и гнева му. Джей въобще не приличаше на по-големия си брат, който не се срамуваше да плаче. Дори и като малък, Джей се държеше здраво, като свит юмрук, стискаше зъби, за да не се разреве. Както правеше сега. Ако Дру приличаше на баща си, малкият беше като нея — веднага си представяше най-лошото и трудно показваше, че е обиден.

На Роуз ѝ се прииска да отиде при него и да го прегърне. Последният път, когато го прегърна, бе на погребението на Макс. Оттогава той не бе допускар да се приближи към него.

— Дру е моето семейство — отвърна той хладно.

Майка му сведе глава и напрегнато потърка носа си.

— Голямата кутия е върху хладилника, би ли ми я свалил? — попита тя, като внимаваше да не повиши тон. — Тук има достатъчно сос колкото за цял баскетболен отбор. Искам да занесеш малко на Дру.

— Няма нужда. Ще излезем да хапнем пица или нещо друго.

— Джей, не те моля. Казвам ти да го направиш — видя го как отстъпва и осъзна, че всъщност крещи. То нямаше нищо общо с това момчетата да се хранят добре, установи. Трябваше да им напомни, независимо дали им харесваше или не, че все още имаха майка.

Майка, която се грижеше за тях.

Но Джей не се интересуваше от това. Върху разгорещеното му ядосано лице тя прочете всичко — беше загубил баща си и в известен смисъл майка си. Само че Роуз не беше умряла — беше го изоставила. Точно когато той имаше най-голяма нужда от нея.

— Не разбираш ли? — избухна той. — Не желаем твоя проклет сос за спагети. Направи го само за да седим тук и да слушаеме какво се е случило с нас — гласът му се изкачи една октава по-високо и ѝ напомни за времето, когато беше на тринайсет години и започнаха първите признаци на пубертета. — А ти, мамо? Кога за последен път си сготвила вечеря ей така, от желание? Защо разговаряш с нас само когато нещо сме сгрешили?

Думите му бяха като хвърлени камъчета — острите им ръбове я раниха. Тя видя как Джей прехвърли през рамо пълната си раница и я изгледа толкова презрително, че я прониза до дъното на душата. После излезе.

На Роуз и се прииска да хукне след него, но краката ѝ не се помръдваха. Почувства се безнадеждно неподвижна както след

смъртта на Макс. Всичко, в което Джей я обвини, бе вярно. Кога за последен път им бе стотвила истинска вечеря? Напоследък фризерът им напомняше на отдела за замразени храни в супермаркета — ястията, донесени от добронамерени приятели и роднини, отдавна бяха изядени или изхвърлени, а на тяхно място имаше различни видове замразени кутии с готови храни.

Роуз се отпусна на най-близкия стол. Напрежението в слепоочията ѝ прерасна в пулсиращо главоболие, но бе твърде уморена дори да отиде до банята за аспирин.

В ъгъла господин Чипс започна да пърха с крила и върху полираната дъбовата маса полетяха перца. Време бе да го заведат на ветеринарен лекар да подреже крилата му отново, помисли. Не че имаше голяма опасност папагалът да излети. Бедничкият, той толкова отдавна живееше в тази клетка, че явно я предпочиташе пред живота навън.

Тя отпусна глава, допирът на масата охлади страната ѝ. Замириса ѝ на намазани с масло препечени филийки. Колко чаши мляко са се разливали тук през годините и тя го бе попивала? Колко пъти е изтривала брадичките на децата си? Това нищо ли не бе?

Дочу гласа на Макс — този път малко нетърпелив: *Това не са пари в банка, Роузи. Трябва да ги харчиш непрекъснато, за да ги спечелиш обратно.*

Изпъшка объркана, скочи на крака и бързо отиде до печката. Грабна тенджерата със соса и го изля в мивката. Докато наблюдаваше как се върти кървавочервеният сос, изтича в канала и се разрежда, когато пусна водата, Роуз се изпълни с ярост. Не към Джей или към Дру, а към себе си. Докато е пропилявала време и енергия, фантазирайки си как е могла да спаси Макс, децата ѝ са били край нея, а тя не бе направила нищо, абсолютно нищо, за да им помогне.

Трябваше да престане да се самосъжалява. Да не очаква да се върне нещо, което бе безвъзвратно загубено. Макс беше мъртъв, но *тя* все още беше жива и беше крайно време да го покаже.

Отиде до дъската до телефона, където закачаше различни съобщения. Там имаше забравени листчета, забодени с разноцветни кабарчета — розови листчета, стар списък за покупки, смачкана бележка за химическо чистене, покана за отдавна минало

благотворително събитие, на което бе пропуснала да отговори. Дръпна листчето, на което бе записан номерът на Ерик.

Преди да се е разколебала, набра номера с мисълта, дали има възможност, макар и малка, той да е свободен вечерта.

— Абонирана си за това? Много впечатляващо.

Роуз, която търсеше ключовете си сред многото неща върху шкафчето до вратата към стълбището, се обърна и изгледа Ерик. Беше седнал на дивана и разглеждаше стар брой на „Харвард Бизнес Ривю“. Сините му очи я изгледаха с развеселено възхищение, сякаш нищо, което тя направеше или кажеше, не би могло да го изненада.

— На съпруга ми е — отвърна тя. — Още не съм се сетила да им се обадя да престанат да го изпращат — зарече се да го направи.

Само като си го помисли, ѝ стана по-леко, като че ли тежестта, която дори не подозираше, че носи, падна от плещите ѝ.

Защо не можеше да се чувства толкова свободна и с Ерик? По телефона ѝ се стори, че той първо се поколеба. Можеше ли да го вини, след начина, по който се държа последния път? Обаче, когато пристигна преди няколко минути, я поздрави, сякаш нищо не се е случило. Дори и така да беше, тя усети известна резервираност от негова страна.

Да не би да е размислил? Дали не е стигнал до заключението, че с нея би имал повече неприятности, отколкото си заслужаваше?

Или може би, помисли си, просто е осъзнал в какво би се забъркал. Не само Манди, но и цялата комбинация — Макс, момчетата, адвокатската ѝ практика.

Освен това нямаше да стане по-млада.

Стомахът ѝ се сви от напрежение.

Отпусни се. Това не е последна вечеря — успокои я един вътрешен глас. Просто вечеря с приятел в любимото ѝ бистро, малко по-нататък по улицата. Дано да си намери проклетите ключове...

Това ѝ напомни, че Манди се бе отбила следобед при нея, за да поиска, доста стеснително при това, ако имала резервни ключове за кантората. Каза, че нейните изчезнали вечерта на партито. Роуз се помъчи да го запомни и после да попита Ерик, но предположи, че

Манди сигурно ги е забутала някъде в апартамента си. Не беше ли се подредила и на събирането на съдружниците предишния вторник?

Мислите ѝ бяха прекъснати от думите на Ерик:

— Баща ми беше член на същия клуб и след като почина, списанията продължиха да идват. Мама просто ги трупаше. Веднъж, когато я попитах защо плаща за списания, които не чете, тя ми отговори, че ѝ е приятно да пристигат всеки месец, както, когато татко беше жив.

— Съжалявам за баща ти. Скоро ли се случи? — Роуз осъзна, че му беше разказала много неща за себе си, докато тя знаеше малко за него. Той беше добър слушател.

— Преди шест години. От рак — усмихна се тъжно, сякаш си спомни нещо твърде лично, за да го сподели с нея. После каза: — Знаеш ли кое най-много ме измъчва? Че не ме видя трезвен.

Роуз усети буца на гърлото си при мисълта за всички събития, които предстояха да се случат, а Макс нямаше да ги види — завършването на сина им, сватби, раждания.

— Не си възпитан от католици, нали? — отбеляза сухо.

— Не, но от последователи на епископалната църква — той вдигна глава и я изгледа озадачено.

— В такъв случай няма защо да ти обяснявам. Голямото табло с резултатите на небето светва всеки път, когато правиш успешен ход. Баща ти сигурно ти се радва от пейките дори сега, докато разговаряме.

Ерик се усмихна.

— Звучи ми като мач между „Янките“ и „Доджърс“.

— Сто на нула. Световно първенство 1956 г. — добави тя.

Двамата се засмяха.

— А майка ти? — попита Роуз.

— Жива е и е добре, живее в Минеаполис — наведе се и почука по масичката. — На седемдесет и една години е и ако вярваш, откри Интернет. През ден ми изпраща съобщения с електронна поща. Обикновено за някое пътуване, което замисля.

— Ако прилича на теб, не ме изненадва — Роуз си помисли за Силви, която не желаше да я признае публично, и отново изпита тъга.

Той поклати глава.

— Ако я беше видяла непосредствено след смъртта на баща ми... Само гледаше телевизия и плетеше покривки за легла. Като че се

бе превърнала в съвсем друг човек. Всъщност дори започна да чете. Определя си и срещи — Ерик се ухили. — Брат ми не може да ѝ го прости.

— Не знаех, че имаш брат.

— Кени. Ортопед е. Женен, с три деца, живее в Сейнт Пол. Много често говорим по телефона, но не сме близки.

— Сестри нямаш ли?

— Не — Ерик хвърли списанието, извърна се и я изгледа. — Твоите сестри, от друга страна... — поколеба се и после попита: — Позволяваш ли ми да бъда откровен?

— Разбира се.

— Въобще не си приличате. По нищо. Все едно, че сте от различни семейства.

Роуз застина. Той не беше първият, който ѝ го казваше, но когато го чу от него, кой знае защо, се засегна. Може би, защото би било твърде лесно да му се довери, както направи за толкова неща досега. Помисли си: „Какво ще постигнеш? Освен да му предоставиш още една причина да те съжалява.“

Опитвайки се да прикрие неудобството си, тя се пошегува:

— Може би цигани са ме оставили пред вратата.

— Да, напълно е възможно — засмя се, а тя почувства сякаш електрически ток я пронизва чак до корема.

Заради очите му, помисли си. Гледаше я така, че ѝ стана малко неудобно. Като че ли изчакваше нещо... някакъв знак. Може би все пак наистина я желаше.

Гледа ме както Макс едно време.

Бе принудена да се извърне, за да не види той, колко много го желаше и тя. Очите ѝ се насълзиха, образът на Ерик в огледалото над камината се размаза. Само обикновената му бяла риза изпъкваше на фона на тъмната тапицерна на дивана като затъкнат плик с покана за някакво хубаво събитие.

Изведнъж Роуз закопня той да я вземе, в този момент, на това място. На дивана, на килима, нямаше значение къде. Без думи, без лицемерен свян.

Осъзна, че трепери. Вледеняваше се от студ, после изведнъж започваше да гори. И тази ужасна горещина между краката ѝ. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

Роуз се извърна към него, стегна се, готова да понесе шока от изненадания му поглед.

— Ерик? Онази вечер спомена нещо — знам, че не е моя работа, но ми направи впечатление. Отнася се за онази жена, за която спомена — защо не се ожени за нея?

— Не ѝ предложих — отговори тихо, а светлосините му очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Защо? След като си я обичал толкова много.

— Има някои неща, за които не питаш, особено ако знаеш отговора им.

Още е влюбен в нея — помисли, изненадана, че изпита ревност.

Но това беше лудост. Какво я бе грижа?

— Не исках да проявявам любопитство — извини се. — Просто...

— Ако искаш да узнаеш нещо за мен, питай — каза ѝ той. — Нямам какво да крия.

— Добре — преглътна с усилие и го погледна в очите. — Защо се съгласи да вечеряш с мен?

— Исках да те видя.

— Но *защо!*

— Обичам те.

Очите му като че ли я приковаха на мястото ѝ, а той бавно тръгна към нея. Изразът на лицето му беше нежен и в същото време решителен. Тя не можеше да откъсне очи от него — извивката на устните, мъничкия белег под дясното му око, косата му на ученик, която падаше над челото на мъж, минал през ада и продължаващ да вярва, че му се дава още една възможност.

Когато той я взе в обятията си и я целуна, тя усети устните му като бавен танц, последния за вечерта, когато столовете са обърнати върху масите и всички посетители са си тръгнали. Роуз политна към него. *Колко отдавна...*

Сякаш се събуждаше от дълъг сън, забравени усещания се връщаха едно след друго. Върхът на езика му беше като мълния, събуждаше в нея вълнение, което се спускаше надолу по гърлото ѝ. Ръката му на тила ѝ почти я изгаряше.

Беше нежен, толкова нежен. Като че не искаше да я плаши. В същото време, той даде много ясен израз на желанието си. Сякаш

цялото му тяло беше подчинено на това желание. Безмълвно разкопча блузата ѝ, после я разтвори. Не можеха да спрат да се целуват и тя едва смъкна полата си. Не познаваше мъж, който да целува като Ерик, всеки път все по-замайващо. Боже мой, как е живяла толкова дълго без това?

Роуз би го последвала навсякъде. В Занзибар, на луната. Едва когато я хвана за ръката и я поведе по коридора към спалнята, магията като че се развали.

Не... не мога. Не в същото легло, където двамата с Макс... — с ужас си помисли.

Но беше твърде късно. Невъзможно беше да върне нещата назад. Роуз като че полудя от желание, толкова бе пламнала, че когато легна с Ерик на леглото, върху което с мъжа си се беше любила безброй пъти, вече не ѝ се струваше по-странно от река, която тече в коритото си.

Тук беше този прекрасен мъж. Докосваше я на места, чиито усещания почти бе забравила. Хващаше гърдите ѝ, сякаш бяха твърди и прекрасни като на девственица. С любов изследва корема ѝ с език, като се движеше надолу между краката ѝ...

Толкова хубаво ѝ стана...

Макс бе умел и търпелив любовник. Но двамата въобще не можеха да се сравняват.

Спри. Не мисли за Макс.

Пропъди тези мисли по-лесно отколкото би трябвало, те се пръснаха като листа, повлечени от бурното течение на река. Съществуваха само тялото на Ерик, горещите му устни, пламъкът между краката ѝ...

Оргазмът ѝ дойде със силата на сблъсък, какъвто никога не бе предполагала, че съществува. Усети прииждащи вълни на чиста наслада. Гърбът ѝ се изви като дъга.

Тя остана като замаяна от наркотик. Сякаш сънуваше, а в сънищата няма правила. Можеше да крещи, да удря, реки от пот да се леят от тялото ѝ. Когато Ерик се отпусна върху нея, тя вплете краката си в неговите и го притисна силно към себе си. Капчици пот от челото му падаха върху лицето ѝ като мънички топли целувки. Той започна да се движи в нея, с дълбоки удари, следвани от бавни, галещи движения, докато тя отново бе почти готова да свърши. Започна да се движи под него. Като че ли щяха да продължат така вечно. Почувства как мускулите на гърба му се стегнаха, но той се въздържа, изчакваше я.

— Твой ред е — подкани го.

— Още не — прошепна той.

Роуз изохка тихо, когато той забърза, после забави ритъм. Тогава тя свърши. Отново. Притисна се към него, докато той я целуваше, леко прихващаше долната ѝ устна между зъбите си, изпълвайки устата ѝ с нейната женственост подобна на забранен плод. Едва тогава Ерик също си позволи да свърши — с един-единствен, почти дивашки удар, който изтръгна дрезгав вик от устата му.

След известно време гласът му прозвуча като слабо шумолене в тъмнината.

— Роуз?

— Какво?

— Онова, което ти казах, е истина.

Тя се извърна към него. В слабата светлина, идваща от коридора, очите му блестяха. Сега тя усети болка, там, където преди почувства само сладостно освобождение.

— Не мога да ти обещаю нищо — каза му.

— Не искам да ми обещаваш.

— Ами ако се окаже грешка?

Той се напрегна.

— Няма. Каквото и да се случи.

Тя потрепери.

— Тъкмо това ме безпокои. Че не знам.

Той мълча толкова дълго, че Роуз се уплаши. Дали не се бе разкрила твърде много пред него? Ами ако това, което ѝ каза, е истина? Как щеше да го обикне? В два пъти сломяваното ѝ сърце, нямаше достатъчно здраво място за нова любов.

Тогава отново чу приглушения му глас, сякаш изплува от тъмнината — гласът на човек, който се е научил да не събира повече багаж, отколкото може да носи.

— Ще живеем ден за ден, съгласна ли си? — усмихна ѝ се слабо и я погали по бузата.

Над рамото му Роуз хвърли поглед към банята, където част от синя хавлия, закачена зад вратата, се отразяваше в огледалото на шкафчето за лекарства. Хавлията на Макс. Тя ѝ припомни един ден малко след погребението, когато Манди ѝ помогна да изпразнят гардероба му. Двете бързо вадеха пуловери, ризи, панталони, костюми.

Слагаха бележки на кашоните и изпратиха всичко за магазина на „Дрехи втора употреба“. Дори успя да се засмее на боксери с щампа на елени, които той така и не бе сложил, подарени му на шега за Коледа от един клиент.

Бяха пропуснали хавлията. Роуз я забеляза едва след като Манди си тръгна. Оттогава тя ѝ стана тайния порок — също като пиенето на дъщеря му. Пазеше я, отиваше честичко тихо в банята само за да зарови лице в меките ѝ гънки, да вдъхне от миризмата на съпруга си. Знаеше, че това ѝ пречи, но продължаваше да го прави.

На следващия ден се навършваше една година от смъртта на Макс.

Отново погледна Ерик, профилът му се очертаваше ясно на меката светлина. Странно, изпита чувство на загуба не заради Макс, а за онова, което би отхвърлила, ако обърнеше гръб на тази възможност.

Ден за ден — той не искаше повече.

Би ли могла да му даде толкова?

Издържа триста шейсет и четири дни — убеждаваше я вътрешен глас. — Какво значение имаше още един?

ГЛАВА 8

Манди Грифин хвърли поглед към ръчния си часовник и си помисли: *Петнайсет минути и край. Прибирам се вкъщи и ще си правя каквото искам.* Оттам, където беше седнала — до клиентката си зад полираната букова маса, срещу Робърт Грийн и неговия клиент, се откриваше гледка към цялата приемна зад стъклената стена — хладен остров от светло дърво и излъскан никел и двойни врати, водещи към асансьорите навън... и към падението.

„Луиджи“ не беше далеч — намираше се само на две пресечки разстояние — малък италиански ресторант с барче в дъното, където осветлението беше слабо, телевизорът винаги бе включен и най-важното, можеше да пие. Представи си как е седнала на високото столче с кожена тапицерия и надига двоен „Джак Даниелс“ с лед, чашата тежи в ръката ѝ, а ледът притъпява чувствителността на пръстите... едва се сдържа да не хукне към вратата.

Манди се хвана за облегалката на стола. Кръвта в слепоочията ѝ пулсираше и всеки удар на сърцето ѝ, беше като приливна вълна, която се промъкваше през тесен скалист проток. В устата си усети вкус на памук, потопен в медицински спирт, сух и леко щипещ.

Стой спокойно — каза си. — Никой не бива да забележи.

Тя отправи очи към Робърт, навел тъмнокосата си глава над лист с цифри, който му беше представила — нейното предложение за издръжката на бъдещата бивша госпожа Рифкин. Робърт, забеляза тя със задоволство, не позволяваше грубостта на неговия клиент — пълният, с опадала коса господин Рифкин, който се въртеше на стола си като първокласник, да го разсее. Със сив костюм и вратовръзка „Дънхил“, с платинена верижка на часовника си, тънка като слой хайвер върху сандвич, която се показваше изпод колосания му маншет, във всяко отношение Робърт беше изискан джентълмен.

Възпитан и с добри маниери както предишната вечер, когато тя отклони поканата му да остане да преспи при него, за трети път за по-малко от три седмици. Каза ѝ, че я разбира, защото ако някой научеше,

семейство Рифкин би го възприело погрешно. Дори я целуна леко по устните, когато излизаше от таксито.

Но на Манди ѝ бе добре известно, че външността лъже. Сега се замисли дали не бе усетил? Случаят Рифкин, помисли си гузно, бе много далеч от нея миналата вечер. Истината беше, че колкото и да ѝ харесваше компанията на Робърт, и макар че дори го *желаше*, нищо не я привличаше така, както собственият ѝ дом, където можеше да пие на воля.

Въобразяваш си — каза си. Ако Робърт имаше и най-малка представа, отвращението му нямаше ли да проличи? Когато тя предложи да прекарат този уикенд заедно, той не би ли могъл също да си намери някакво извинение?

Робърт сякаш усети напрегнатия поглед на Манди и вдигна очи към нея. Потърка брадичката си — навик, който ѝ се струваше едновременно много мил и малко дразнещ, и каза:

— В никакъв случай, Манди, бих казал, че осемдесет хиляди за вилата „Бока Рейтън“ ми се струва твърде много. — Усмихна ѝ се, сякаш искаше да ѝ каже: „Престани да се будалкаш, а се заеми за работа.“ — Знам, че е застрахована за толкова, но нека да си говорим реалистично, каква е продажната ѝ стойност?

— Тук е включена и яхтата — изчурулика Флора Рифкин — застаряла блондинка с пронизателни очи, подобна на хилядите други съпруги на евреи — фабриканти, мигрирали в началото на шейсетте. Всички до една, също като нея, с фризирана коса и лак на ноктите, с големи златни обици, мъкнещи големи чанти с надпис „Шанел“.

Здраво опакована — помисли си Манди. Така баща ѝ би определил Флора, ѝ то в такъв пакет, който отваряш внимателно, да не би да съдържа още нещо, освен нови банкови чекове или последното предложение за клуба „Плод на месеца“.

— Яхта ли? И ти наричаш тази играчка *яхта*? — изрева Лио, мъжът, с когото Флора се развеждаше. — Слушай, да не би случайно изведнъж да съм се превърнал в Ари Онасис? Да не би една неделна разходка с Фридманови да смяташ за пътешествие в открито море?

— Наричай я както искаш. Тя е твоя, Лио. *Ти* пожела „Бока“, затова можеш да се излежаваш по цял ден и да наблюдаваш как мис „Спорт Илустрейтит“ парадира с циците, които ѝ купи — Флора направи презрителен жест. — А аз какво ще правя ли? Ще взема

парите. Ти искаш развод, момче, получаваш го, но както ти казах, ще ти излезе солено. Много солено. Много повече, отколкото твоята чифутка е натъпкала в сутиена си.

— Остави Тамара на мира! — месестото лице на Лио застрашително почервения. Започна да клати глава и се обърна към Робърт: — Виждаш ли? Виждаш ли с какво трябваше да се разправям досега?

Той се прокашля и каза:

— Слушай, няма причини да не се покажем като цивилизовани хора...

— Цивилизовани ли? Така ли се казва, когато чука момиче, което би могло да му бъде внучка? — силно гримираното лице на Флора Рифкин се изкриви от ярост и заприлича на маска „Кабуки“^[1]. — Четирийсет години, прекарани заедно и какво ми остава? Съпруг — дъртак, на когото му липсва приличието да плати достатъчно за онова, което притежава?

Лио скочи на крака. Бледосините му очи щяха да изскочат от орбитите сред подпухналата плът, която ги обграждаше и в този момент изглеждаше много комично. Закани се с късия си дебел пръст на жена си.

— Не мога повече да те слушам! Да не мислиш, че трябва да получа още една язва, освен онази, която вече имам от теб? Следващия път ще се видим в съда.

Главата на Манди биеше като барабан на парада на Сейнт Патрик, имаше и ужасното чувство, че нямаше да успее да избяга толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Колко още щеше да седи — десетпетнайсет минути? Можеше ли да издържи толкова дълго? *Разбира се, че можеш* — един вътрешен глас я увери. Този глас ѝ напомни на майка ѝ, когато Манди беше малка, която заявяваше нетърпеливо, че не би могла да направи нещо *толкова* ужасно, разбира се, че можела да издържи, докато намерят тоалетна.

Барман, направи ги две двойни.

Манди за миг се погледна с други очи и се изуми. Дотам ли беше стигнала? По-рано очакваше с приятно чувство бърбъна със сода, който щеше да изпие в края на деня. Сега седеше с пресъхнало гърло и почти ѝ прилоша от необходимостта да пие. Почти усещаше ледения

допир на чашата до долната си устна, първата гъделичкаща глътка. Ако сега чашата се намираще пред нея, не би могла да устои...

Но на всички бе известно, че бе забранено да се пие по време на работа. Дори на обяд, Манди рядко си позволяваше повече от чаша вино. В делничните вечери също пиеше малко, за да няма главоболие на другия ден. За десет години бе отсъствала поради неразположение около пет-шест пъти. Другите съдружници се оплакваха, че е много припряна в работата си. В сравнение с нея, те изглеждали зле, шегуваха се те.

Но напоследък, като че вътрешните ѝ спирачки, които по-рано се задействаха при най-слабо докосване, сега се включваха мудно. Всеки път трябваше да ги натиска доста по-силно, но дори и така често чувстваше, че се хлъзга и излита от пътя. Единствената ѝ защитна реакция бе, да си напомня непрекъснато, че ако имаше проблем, той съвсем не беше такъв като на онзи сътрудник Стан Мейс, който няколко години по-рано бе на служба при тях за кратко време и после посрамен го изпратиха да се лекува. Иначе как би могла да работи толкова много?

Ако някой работи като роб като мен, той наистина има нужда от една чаша след работа — убеждаваше се. Както и да е, за какво ставаше дума тук? Няколко чаши бърбън вечерта просто да се отпусне. Ако го нямаше това, по-добре да не си тръгва, а да работи.

Като че ли, не съм алкохоличка.

След като събра сили, Манди убедително заговори:

— Господин Рифкин, имате ли някаква представа колко би ви струвало явяването в съда? — наведе се напред и прикова в него изпитателния си поглед, усъвършенстван през годините по време на трудни бракоразводни дела. — Ще изгубите две години и това е само началото. Докато получите разрешението, ще сте платили поне един милион само за съдебни такси. А що се отнася до разпределение на имуществото, кой съдия не би изпитал симпатия към жената, която ви е била съпруга четирийсет години и вие я изоставяте заради по-млада жена?

Лио отвори уста и отново я затвори, също като охранена златна рибка. Отпусна се на стола толкова тежко, че възглавницата издаде слабо „пуф“, звук, който напомни на Манди възпитания евфемизъм,

използван от майка ѝ, която сега живееше във Флорида — Бог да благослови изпускането на душата.

Да, точно така. Лио Рифкин не беше нищо повече от глупава изпусната пръдня.

Манди стисна здраво устни, за да не се засмее. Знаеше, че всеки момент може да прихне. Така си мечтаеше за някакво питие, та ѝ се струваше, че ще се пропука. Дори стомахът ѝ вече негодуваше и я накара да си спомни за алка зелцер, каквито хапчета винаги си държеше в чекмеджето на бюрото. Както и двестаграмово шишенце „Джак Даниелс“ — първа помощ, което щеше да отвори само при крайна необходимост. Понеже стоеше неотворено, това ѝ даваше основание да се уверява, че въобще не прилича на *тях* — отрепките, покрай които минаваше всеки ден на път за работа, свили се пред вратите със смачканите си хартиени торби, смърдящи на евтин алкохол.

Манди улови погледа на Робърт от другата страна на масата. Той леко се бе смръщил, сякаш бе озадачен от нещо. Защо ли я гледаше така? Дали не е познал, че навън въобще не прилича на пластмасовата кукла Манди, която тя обличаше всяка сутрин много грижливо? Пудреше носа ѝ, за да прикрие разширените кръвоносни съдчета, а също и торбичките под очите.

Или още по-лошо, дали не е познал, че бутилката мерло, която изпиха на вечерята, е нищо в сравнение с онова, което щеше да изпие, като се прибере вкъщи?

Манди се засрами. Тогава ѝ хрумна нещо още по-обезпокоително. *Вероятно смята, че е направил нещо нередно.*

Тя трепна при мисълта, прииска ѝ се да имаше начин да го увери, че не е така. Грешката не беше негова. Робърт не го заслужаваше. Освен това, тя го обожаваше. Наистина. Беше добър, внимателен, сексапилен и интелигентен. И хубав. Мъж, какъвто рядко се среща, както смятаха неомъжените ѝ приятелки.

Робърт имаше само един голям недостатък — не пиеше. Не можеше да си го представи как от ръцете на някоя престараваща се келнерка си взема чашата, в която е останало вино. Наистина би се засегнал, ако узнаеше, че през цялото време, докато си държаха ръцете по време на вечерята, дори докато тя злобно имитираше съдията Форестър, от което той едва не получи херния от смях, тя гледаше

бутилката на масата и пресмяташе кога да си досипе и след колко време той щеше да забележи, че е изпила повече от него.

Сега, в конферентната зала, където винаги получаваше усещане за гадене като в асансьор с прозрачни стени, Манди забеляза, че мрачният израз на Робърт, който явно се бе заблудила, че е насочен към нея, започва да се смекчава и преминава във възхищение и обич. Тя се отпусна.

Невероятно. Всъщност той повярва, че нямаше друго, освен онова, което виждаше.

Боже, помогни ми да изляза оттук, преди да съм се пръснала.

Лио Рифкин също я гледаше с уважение — същото, каквото получаваше, когато играеше много добре с големите момчета. Спомни си за баща си, колко силен беше и че подобните на Рифкин въобще не биха могли да си го представят. Беше и умен. *Просто е, Мънки* — казваше той, рошеше косата ѝ и ѝ се усмихваше, сякаш на света нямаше друг по-важен от нея. — *Тайната на успеха е наистина да повярваш, че си толкова умен, колкото и останалите.*

„Мънки“. Така я наричаше. Но сега, като че си имаше своя майmunка, която се бе настанила на гърба ѝ и не се чувстваше много умна. Ако беше умна, нямаше ли да намери начин да остави пиенето? Да го прекъсне, преди да се е превърнала в алкохоличка?

Татенце! Усети, че сълзите ѝ напират. Бързо сведе поглед и се престори, че си записва нещо.

— Защо всички толкова се развълнувахте? — обади се Лио с фалшива усмивка. — Пуснах малко пара и изведнъж, хайде в съда. Слушайте, аз съм разбран човек, но ми омръзна да ме пришпорват.

Флора притискаше ъгълчето на кърпичката към очите си, за да не размаже грима си.

— Извинявайте — подсмъркна тя. — Още не съм свикнала. Имаме карта за коледните концерти в Карнеги Хол. Как се разделя подобно нещо? Кажете ми, Лио, как?

— Веднъж единият, веднъж другия — предложи Манди. Не добави, че някои хора — като мащехата ѝ например, нямаха тази възможност. Първата година, след като баща ѝ умря, вечерите, когато не можеше да намери с кого да отиде в „Метрополитън“, Роуз си оставаше вкъщи, вместо да гледа празния стол до себе си.

Робърт я изгледа с благодарност, веднага се включи и предложи:

— Що се отнася до „Бока“, според мен е разумно да бъде оценено от независими специалисти.

След като размисли малко, Лио кимна. Флора също кимна, а Манди каза:

— Нека, има две оценки. Ще се съобразим с по-високата — изгледа строго Лио. — Тук не говорим за продажба на стара кола. Ако моята клиентка пожелае да си купи вила, тя ще трябва да я обзаведе. Известно е, че когато се купува ново, винаги е скъпо.

— Помниш ли първия ни апартамент, Фло? На Гранд Стрийт и Авеню А — припомни си Лио, засмя се тихо и поклати глава. — След девет часа вечерта нямаше топла вода, освен в неделя. — Манди бе готова да се закълне, че забеляза сълзи в очите му.

— Намираще се на петия етаж и всичко трябваше да се мъкне нагоре — устните на Флора се разтегнаха в усмивка и адвокатката забеляза, че кораловото червило се бе разцепило на ивички. — А деветте деца на хазаина? Какъв шум вдигаха само! Трябва да сме били много щастливи. Ако Бог ни бе дарил с деца... — тя отново попи очите си, после с дълбока въздишка изрече: — Стига вече. Когато си спомниш каква бе цената му, Лио, преди толкова години, нека адвокатът ти се обади на моята адвокатка. Междувременно живеи си живота — изправи се внезапно, грабна чантата си от масата и веригата ѝ изтрака върху полираното дърво.

Манди погледна Робърт, той сви рамене и обърна очи към своя клиент.

Лио бе залепил дланите си върху масата и направи цяло представление, докато се изправяше на крака. Попи лъсналото си от пот теме с кърпичка, която извади от джоба на ушития по поръчка панталон, въздъхна дълбоко, сякаш да покаже кой беше истински засегнатият.

Робърт започна да събира книгата си и да ги прибира в куфарчето.

Манди едва не се заплака от облекчение.

На вратата Лио Рифкин протегна ръка. Тя се поколеба, преди да я поеме, молейки се той да не забележи колко е лепкава нейната. Едва след като семейство Рифкин излезе и тя се върна да размени няколко думи с Робърт, усети как невидимият товар на плещите ѝ олекна малко.

— Добра работа — похвали я той. — Струва ми се, че ти ни спести няколко години с тези двамата. — Насаме наричаха семейство Рифкин „Динамичното дуо“.

Тя вдигна глава и се усмихна накриво.

— Откога имаш нещо против да взимаш шестцифрени хонорари?

— Откакто този развод съкращава времето, прекарано с теб — отговори ѝ той с тих, интимен тон. Изчисти някаква невидима прашинка от ревера на лепеното си сако и несъмнено си даваше сметка, че от другата страна на стъклената стена биха могли да ги видят секретари, сътрудници, помощник-адвокати, всички забързани да хванат влак, да се приберат вкъщи за вечеря или да пийнат.

Като погледна лешниковите му очи, чийто цвят се променяше от зелен до кехлибарен в зависимост от светлината, а клепките му бяха толкова гъсти, че дори манекенка би могла да му завиди, Манди изпита болка. *Защо това не ме задоволява?* Много жени биха извършили убийство, за да имат мъж като Робърт. А тя захвърляше всичко, което тези прекрасни очи ѝ обещаваха.

— На мен също ми липсваш.

— Би могла да ме заблудиш. Снощи се държеше, като че не можеш да дочакаш да се отървеш от мен — той се усмихваше, но тя забеляза, че я гледа въпросително.

Манди застина и призова всичките си сили, за да продължи да се усмихва.

— Прав си, но имах основателна причина.

— Каква ли би могла да бъде тя, колега?

— Предложението на госпожа Рифкин — исках да го прегледам още веднъж, преди да си легна. Добре направих, защото ако срещата би продължила по-дълго, не знам как се чувстваш ти, но семейство Рифкин ми дойде направо до гуша — тя обърна очи към тавана.

Робърт се засмя и напрежението отмина. Манди се възползва от възможността да погледне часовника си.

— Слушай, Робърт, трябва да бягам. Имам среща с клиент в града.

— Ще те закарам — предложи той. — Отвън ме чака кола.

Като си представи, че той се връща в кабинета си на Медисън и на Четиридесет и пета улица, тя реши да рискува и отказа:

— Благодаря, но това е в Уест Сайд. Ще взема такси.

Той взе куфарчето си и я настигна до вратата.

— За четвъртък остава, нали?

За четвъртък ли? Значи са имали среща? Манди се помъчи да си спомни.

Робърт вероятно забеляза нейното объркване, защото гласът му прозвуча малко изненадано, че трябваше да ѝ напомня:

— Приемът на Синтия в „Карлайл“. Забрави ли?

— О, да, разбира се — излъга тя и усети, че се изпотява. Синтия Робинс — една от най-старите ѝ приятелки, която току-що бяха избрали за съдружник в „Кроват, Суейн“. Как можа да забрави?

Сигурно е била пияна.

Изведнъж осъзна бремето на тайната си. Имаше толкова *много* неща, които Робърт не знаеше и които тя не можеше да му обясни, защото биха му се сторили глупави. Не бяха подчинени на абсолютно никаква логика, освен ако човек не разбере, че всичко в живота ѝ се подчиняваше на едно-единствено нещо: пиенето.

Бог бе свидетел, че тя желаше онова, което Робърт ѝ предлагаше. Всичко, което баща ѝ и Роуз бяха имали — любов, страст, брак. Партньорство на двама професионалисти, които се подкрепят емоционално, а също и финансово. Деца също. Скоро щеше да навърши трийсет и четири години.

Ако можеше да се справи с това, имаше вероятност животът, който си бе представяла, да се сбъдне. Ако намереше начин да не изпитва *необходимост* от още една чаша...

Сега беше толкова достижимо, че почти го усещаше. Сладкото изгаряне на бърбъна, който преминава във вените ѝ и отпуска мускулите ѝ. Вече чуваше как потракват кубчета лед и кехлибареният цвят на алкохола я стопляше.

Манди се видя принудена да притисне куфарчето към гърдите си, за да не мине бързо покрай Робърт и да излети на улицата. „Луиджи“ я зовеше като Изумрудения град на края на жълтия тухлен път, който не бе отбелязан на нито една карта.

На пълния с хора тротоар, докато вървеше към чакащата го кола, Робърт се обърна към Манди, хубавото му лице бе открито и напълно безизразно.

— Ще ти се обадя по-късно. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— А къде другаде? — тя обърна очи и потупа куфарчето, за да покаже колко много работа има. Робърт нямаше защо да знае, че има друг план за вечерта, в който той не бе включен, както и никой друг.

— Май никога не свършваш.

В един ужасен момент тя си представи, че забележката му имаше нещо общо с пиенето. Тогава осъзна за какво става дума. За работа, разбира се. Той винаги се шегуваше с нея, че работи много. Точно сега ѝ се предоставяше възможност, която тя търсеше.

— Остави съобщение, ако не вдигам. Сигурно ще включи телефонния секретар — каза му и в този момент се намрази.

Но дори докато целуваше Робърт за довиждане, Манди вече беше на километри разстояние, чудейки се в кой бар да спре вечерта след „Луиджи“ на път към къщи.

На другата сутрин в седем и половина, Манди беше зад бюрото си с голяма чаша кафе, взето от „Старбъкс“. Секретарката ѝ щеше да дойде чак след час и освен че трябваше да направи списък на телефоните, на които Ронда да позвъни, ограда с червен молив параграф от документ за съгласие за развод, който трябваше да се препише, трябваше да издиктува и две писма.

Това време на деня обичаше най-много, когато можеше да остане на спокойствие, време, през което очакваше да ѝ мине махмурлукът.

Днешният махмурлук, прецени тя, бе 7.8 по нейната лична скала на Рихтер. Още щом отвори очи и се намери на дивана с дрехите от предния ден, разбра, че е отишла далеч. Само не знаеше колко далеч. Студен душ и половин литър кафе леко поразхлабиха менгемето, което стягаше главата ѝ.

Смътно си спомни кафенето „Луиджи“, със застоял мирис на цигари и кианти, където я привлече потракването на чашите и топлината на бърбъна, който се разливаше в тялото ѝ. Около час покъсно, на път за къщи спря в бара на Уестсайд, където продаваха алкохола по-евтино. После нещата се губеха в мъгла...

— Манди, здравей, радвам се, че те хванах. Имаш ли една минута?

Стресната, тя вдигна очи към мащехата си, застанала на прага. Роуз изглеждаше прекрасно в костюма от шантунг, заметнат с пъстър

шал. Къдравата ѝ черна коса, пристегнатата с бяла панделка, бе вдигната нагоре, а на ушите ѝ се люлееха обиците с рубини. В нея имаше нещо различно, отбеляза Манди. Лицето ѝ изглеждаше оживено. Очите ѝ блестяха, а високите ѝ скули розовееха.

Манди си помисли: *Чукала се е.*

Нещо в нея сякаш се пречупи. Усети, че кипва. Баща ѝ бе умрял само преди година, а Роуз бе завела в леглото си първия, който се бе появил. Толкова е обичала баща ѝ...

Манди веднага се засрами. Коя бе тя, за да съди? Време бе Роуз да излезе от траура, каза си. А този мъж, с когото се срещаше, изглеждаше много добре. Сети се, че го беше видяла на партито предишната събота и че се казва Ерик Сандстрьом. Към края, вече всичко ѝ беше в мъгла и едва си спомняше как Ерик ѝ помогна да слезе по стълбите, после ѝ извика такси. Дали му благодари? Вероятно не. Беше истинско чудо, че бе успяла да се прибере вкъщи без чужда помощ.

Никога вече — реши Манди, главата ѝ зачука в протест, когато изправи гръб на стола си. Отсега нататък ще намали пиенето. Този път наистина.

— Тъкмо свършвам — отвърна тя на Роуз и я покани да влезе. — Винаги идвам рано, за да изчистя бюрото си. А *ти* какво правиш тук по това време?

— Исках да поговоря с теб насаме — Роуз не се усмихваше и щом влезе в стаята, внимателно затвори вратата след себе си.

Тя знае — помисли си Манди и като че червена лампичка светна в главата ѝ. Предишната седмица Роуз два пъти я беше търсила вкъщи без определена причина, просто да я чуе как е. А предния ден на събранието на съдружниците, като че я наблюдаваше крадешком.

Сега щеше да стане каквото имаше да става.

Дано не ми каже нещо. Точно сега не бих го понесла. Главата ми е в ужасно състояние.

Манди изведнъж се оживи, започна да събира документите пред себе си и да ги пъха в папки. Въпреки всичко, усещаше тъмните очи на Роуз втренчени в себе си и изтръпна. По страните и врата ѝ плъзна червенина.

— Очаквам да ми се обадят след петнайсет минути — излъга. — Но дотогава съм твоя. Какво има?

Манди видя как Роуз седна на кожения стол срещу бюрото ѝ и огледа набързо кабинета — като детектив, който търси някакви улики. Отворена бутилка вино, тирбушон, мръсна чаша. Манди за малко да се изсмее: *Да не ме мислиш за толкова глупава?*

Всъщност кабинетът ѝ беше изключително добре подреден. Най-малкият от тези на съдружниците, но беше и най-уютният, закътан в края на коридора. Всяка вечер, преди да си тръгне и преди да мине портиерът, тя го подреждаше десетина минути. Мразеше отрупано бюро, препълнени полици, разпилени папки. Щяха да я одумват.

Дори и обзавеждането беше просто: обикновено дъбово бюро, бежов диван, две репродукции на Джаспър Джоунс на стената. Нямаше семейни фотографии, освен една снимка на баща ѝ, пъхната в бележника ѝ — баща ѝ на плажа на Кейп Мей няколко седмици преди да умре.

— Няма да те задържам — заяви Роуз меко. Като че ли, тя също си спомняше този уикенд — бяха петимата. Дру и Джей също бяха дошли, разхождаха се с колела из градчето, спираха тук-там, за да опитат известния фъдж на Кейп Мей или просто да се порадват на гледката на океана. В един антикварен магазин баща ѝ настоя да купи на Роуз ветропоказател, който тя хареса — месингов петел, позеленял от годините. Тя отхвърли идеята му — къде щяла да го сложи? Но той се засмя и си спечели удар по ръката, когато се пошегува: *Когато умра, сложи го върху надгробния ми камък, така винаги ще знаеш в коя посока се нося.*

Манди потрепери при този спомен.

— Ако е за биографиите — заговори бързо, — отделих онези, които смятам, че заслужават да ги извикаме за интервю. Ето ги, тук са — порови в папката, извади жълт плик и го плъзна по бюрото към Роуз, за да не забележи тя, че ръката ѝ трепери. Една от помощничките им — Нанси Чен, щеше да роди след по-малко от седмица и какво значение имаше кого щяха да вземат да я замества, когато *нейната* кариера бе сложена на карта. — Първо избрах младежа от Корнъл — каза. — Той ми се струва най-амбициозен. И най-умен. Неговата биография е най-отгоре.

Роуз прегледа набързо и другите биографии.

— Какво ще кажеш за момичето, което идва от Хейвърфорд? Отлични оценки, първенец на класа.

Манди поклати глава.

— На човек, който дори не си е прочел биографията за грешки, не може да се повери съставянето на договор, нали?

— Ще разберем повече, след като ги интервюираме — Роуз пъхна биографиите в папката и вдигна очи, лицето ѝ беше мрачно. — Както и да е, не съм дошла, за да обсъждаме работата — поколеба се, сякаш не бе сигурна как да започне.

Манди си представи, че на ръката ѝ е прикрепена дебела лента за измерване на кръвното налягане, и я стиска здраво. При всеки удар на сърцето ѝ тялото ѝ като че се надуваше, а по главата сякаш я удряше чук.

Все пак, когато заговори, гласът ѝ прозвуча съвсем естествено:

— Позволи ми да позная. Тревожиш се за Дру — тя също бе загрижена за брат си, но точно сега се чудеше как да се скрие зад него. — Честна дума, Роуз, ако искаш да знаеш мнението ми, това ще мине от само себе си. Ако имаме късмет, ще се осъзнае преди сватбата.

Успя. Роуз въздъхна и веднага се разсея.

— Поне да можех да поговоря с него. Напоследък ме отбягва. Дори по телефона не мога да се свържа с него.

— Защо не го поканиш на вечеря? — предложи Манди. — Ако е в петък, и аз ще дойда. За морална подкрепа.

На другата жена като че ли идеята ѝ хареса, но после лицето ѝ се помрачи и тя отговори тъжно:

— Вече опитах. Той я отмени в последния момент. Може би се е засегнал, защото не бях поканила Айрис.

— Тогава покани и нея. По такъв начин Дру няма да познае, че има заговор.

— Заговор ли? — възкликна Роуз. — Като че ли бих го направила срещу собствения си син.

Роуз беше права, помисли си тя. Подмолната игра не беше в нейния стил. Когато те критикува за нещо, сякаш те прегазва с камион. Всъщност Манди усещаше, че камионът вече приближава и ще я смаже. Роуз щеше да ѝ каже, че в службата говорят за нея. Хората са започнали да забелязват...

Здравата се изплаши. Какво щеше да прави без клиенти, без кабинета си, в който да идва всяка сутрин? Какво ѝ оставаше?

После усети още по-дълбок страх. Ами ако това означава, че вече няма да може да пие?

Дланите ѝ, които бе стиснала в скута си, се бяха изпотили и тя се разтрепери. Засмя се високо и както дори и на нея се стори, механично.

— Дошла си да поговориш като майка, познах ли? Всеки под трийсет години смята, че майка му е дошла да му се скара.

Трябваше да се сети. Майка ѝ бе специалистка в това отношение. Дори и преместването ѝ в Палм Бийч не охлади Бърнис. Понякога Манди си мислеше дали истинската причина да пие не е майка ѝ, дали по този начин не блокира всички болезнени спомени от детството си. Майка ѝ критикуваше всяка нейна стъпка, караше я да се чувства омърсена и засрамена.

Манди си спомняше ясно първия път, когато се напи — на сватбата на свой братовчед, малко след като родителите ѝ се разведоха. Била е дванайсетгодишна и всички смятаха, че е много весело как обикаля от маса на маса и допива остатъците от шампанско в чашите. Докато дойде време да се хвърли букетът, бе погълнала толкова количество, та ѝ се струваше, че лети. Като че цял живот се бе спъвала в тъмнината и изведнъж намери ключа към чудотворното царство от блестящо светло, а там най-ярката светлина бе самата Манди.

— Дру не е единственият, за когото се тревожа — каза Роуз, вперила черните си очи в нея. — Не знам точно как да го кажа, но мисля, че прекаляваш с алкохола.

Манди усети как всичко пред очите ѝ се залюля. Хвана се за стола, за да не падне. Все пак първата ѝ инстинктивна реакция беше да отвърне на удара с удар, да изкрещи срещу несправедливостта.

— Триста хиляди приход за миналата година, това ли искаш да кажеш, че е прекалено? — отвърна ѝ. — Ако хората говорят, Роуз, може би трябва да погледнат по-внимателно себе си.

— Манди, не те обвинявам. Само бих искала да ти помогна — в очите ѝ се четеше молба да не усложнява още повече нещата.

Няма значение, аз загубих баща си.

— Според теб приличам ли ти на човек, който се нуждае от помощ? Да не би да действам така, сякаш не мога да се владея? — Манди посочи кабинета си, където всяко листче бе поставено на мястото му, всяка папка грижливо бе надписана, томове на лавицата зад бюрото ѝ бяха подредени по азбучен ред. Добави студено: — Роуз,

сигурна съм, че ми мислиш доброто, но не бива да слушаш лъжи, които някой разпространява по мой адрес. Ако си почивам с някоя и друга чаша от време на време, то е *в резултат* на всичко, което върша тук.

— Знам на какво си способна, въпросът не е в това. Ти си добър юрист, Манди. И чудесна дъщеря. Не само баща ти се радваше, когато дойде във фирмата.

— Да не би да искаш да кажеш, че го излагам? — предизвика я тя. После добави с леден тон: — Според теб честно ли е? Да забъркваш татко в това, когато него го няма и не може да каже мнението си?

— Слава Богу, че баща ти не може да го види — лошото беше съчувствието в гласа на Роуз, действаше като сол в отворена рана. Като че ли Манди, също като Айрис, беше луда. — Да не мислиш, че не си личи? Подушвам го вече. На последното събрание във вторник за малко не падна от стола от махмурлук. Дори старият Гиб забеляза, а той е почти сляп.

Манди се облегна на стола, изпита неудобство и се уплаши като дете, заловено в лъжа. Но не можеше да признае истината — все едно да издаде комбинацията на сейф, в който бяха всичките ѝ съкровища. Тъкмо в този момент имаше нужда от глътка бърбън. Иначе как щеше да успее да се измъкне?

— Разбирам — каза хладно. — Ти можеш да се гневиш, а ако аз някога пия повече, съм грешница, така ли? И аз обичах баща си, знаеш го. Да не би да си мислиш, че си единствената, която скърби за него?

— Това, което мисля, е, че имаш нужда от помощ — отвърна ѝ Роуз. — Манди, послушай ме, не съм ти враг. Аз съм на *твоя* страна.

— Всъщност какво точно искаш да ми кажеш?

— Познавам човек, с когото би могла да поговориш. Ерик. Ще го поканя на вечеря в петък. Така двамата ще можете да се опознаете — изправи се, изразът ѝ беше строг, безкомпромисен. — Разчитам, че ще дойдеш.

Младата жена я изгледа продължително, след това извика:

— Нямахте да се отнасяш с мен така, ако татко беше жив! Той нямахте да ти позволи.

Роуз поклати глава. Изглеждаше обидена.

— Грещиш. Баща ти те обичаше, Манди. Би се засегнал дълбоко, ако те видеше.

Безшумно затвори вратата зад себе си. Останала сама, Манди се отпусна, сложи глава върху ръцете си. Ядът ѝ премина и тя остана сякаш без кости като протозоа под микроскоп. От коридора се чу, че някъде звъни телефон, но като че ли звукът идваше от главата ѝ. Някакво непрекъснато звънене, на което не можеше да отговори.

С усилие успя да се изправи на крака. Лицето ѝ беше мокро, което я изненада. Не беше осъзнала, че е плакала. Помощ! Знаеше едно-единствено нещо, което можеше да ѝ помогне сега...

Извади шишенцето от скритото място в шкафчето, забеляза с гордост, че книжният бандерол все още е цял. Това бе доказателството. Не можела да се контролира, как не. Иначе досега нямаше ли да си е пийнала от него?

Не беше ли изключително внимателна, докато баща ѝ беше жив? Никога повече от чаша-две вино на семейна вечеря. Роуз беше права в много отношения — би бил обиден и разочарован, ако видеше дъщеря си в това състояние.

Дори при майка си, която правеше долни забележки по адрес на баща ѝ и Роуз, Манди внимаваше да не изпива повече от две чаши. За баща ѝ би било по-лошо бившата му жена да му съобщи, че дъщеря им има проблем с пиенето, отколкото той сам да го открие.

Но сега баща ѝ беше мъртъв и нещата се влошиха. Отсега нататък трябваше да полага повече усилия. Можеше да го направи. *Щеше* да го направи.

От утре нататък.

Онова, от което имаше нужда точно сега — повече от одобрението на Роуз или дори от самоуважението, беше това.

Тя вдигна шишето към устните си, по-сладко от целувката, на който и да е любовник, и смътно усети, че премина границата, от която нямаше връщане назад. Повече не можеше да се самозаблуждава, че не е като онези, които пият през деня, по време на работа.

Но всичко това беше далеч в бъдещето — нереално като смътна заплаха, че може би някой ден щяха да насрочат финансова ревизия от Отдела за държавните приходи на човек, който в *момента* се задушаваше. Ако не изпиеше поне *една глътка*, нямаше да издържи и час.

С тих стон, който би могъл да бъде възприет и като молба за милост, Манди отново надигна шишето.

В петък вечер беше напълно трезва. Пристигна в апартамента на Роуз точно в осем и натисна звънеца. Чувстваше се слаба, дори нестабилна, но въпреки всичко, искаше да го изкрещи на всеки, който би я чул: *Не съм пила цели два дни!* Само по някоя глътка шери. А предния ден по пътя към метрото, не заобиколи ли по друга улица, за да не минава покрай „Луиджи“?

Колкото и да бе странно, не бе в настроение да празнува.

Чувстваше се раздразнена, дори ѝ се гадеше. Всъщност, за малко да позвъни, че няма да отиде, но в края на краищата реши, че няма да се предаде. Трябваше да направи едно шоу и на всяка цена да се преструва. Бъдещето ѝ зависеше от това — да остане във фирмата и в адвокатската общност, да не разваля приятелството си с Роуз, да не загуби разрешителното си и да продължи... всичко.

Вратата се отвори.

— Навреме, както обикновено. Аз пък закъснявам — Роуз се бе зачервила, изтри ръцете си в престилката и леко я целуна. — Качи се горе, настани се удобно, докато проверя печеното. Всички са горе, с изключение на Ерик.

Докато изкачваше стъпалата, Манди се обърка малко. Роуз се държеше, сякаш нищо не се бе случило, като че ли тази вечер не беше никакъв вид изпитание. Дали онзи ден в кабинета ѝ предупреждението на мащеха ѝ не бе просто забележка, че трябва да внимава — нещо подобно на дребно шофьорско провинение?

Трябваше да си отдъхне, но тя почувства като че ли небето се сгромолясва над главата ѝ и че тя единствена го усеща и бяга да се скрие.

Когато влезе във всекидневната с натрупаните книги, семейните снимки и репродукциите с морски сюжети, усети познатото свиване на гърлото. Всичко в този дом ѝ напомняше за баща ѝ. Каква *вяра* имаше в нея. Винаги я караше да се чувства, сякаш само тя съществуваше за него, дори и след като момчетата бяха родени. Роуз също, призна неохотно, се отнасяше много добре с нея. Тя обаче ѝ създаваше доста

проблеми. Недодялано момиченце с шина на зъбите, което се държеше предизвикателно. Истинско чудо бе, че въобще някой я обичаше.

Джей скочи и я прегърна така, че щеше да ѝ счупи ребрата. Тя извика, но се радваше на проявата му на внимание, от което в момента много се нуждаеше. Макар и никога да не би го признала, Джей беше нейният любимец. Зад защитната му броня се криеше болезнено ранимо дете. Напомняше ѝ, каква бе тя на неговата възраст, обаче той беше по-хубав.

— Ей, братче, какво става? — разроши косата му. — Имаш ли нова приятелка или момичето от миналата седмица бе последният ти избор?

Той смутено се изсмя и сведе очи. За разлика от други шестнайсетгодишни момчета, които познаваше, той не се перчеше. Но какво можеше да направи, като момичетата не можеха да му устоят? Хубавото червенокосо момиче, с което се срещаше през втората година на гимназията, продължаваше да се обажда редовно. А романтичната история предишното лято с Анализе, бавачката на семейството, което живееше над тях, премина в редовна кореспонденция след заминаването ѝ за Дания.

— Твоят любовен живот трябва да е доста скучен, щом се интересуваш от моя — отвърна ѝ веднага Джей и се ухили.

Манди си помисли за Робърт и сърцето ѝ се сви. Предишната вечер след приема на Синтия, на който пиха шампанско — по-трудно изпитание от махмурлука — тя рискува и вечеря късно в любимия си френски ресторант на Медисън. Но през цялото време беше напрегната. Нямаше никакъв апетит. Стомахът ѝ беше свит.

Тръгна си рано с извинението, че има главоболие, което не беше много далеч от истината. Но знаеше, че Робърт не е глупав. В таксито на път за дома ѝ, той не пророни нито дума. Дори не я целуна. Сигурно бе разбрал, че крие нещо.

Или пък само си въобразяваше?

Може би аз трябва да отида при психоаналитик — помисли си, когато Айрис Макланахън стана от дивана, за да я поздрави.

Тя изглеждаше напълно нормална. С червена рокля, от която се виждаха загорелите ѝ рамене, с разпуснати коси с цвят на мед, Айрис изглеждаше здрава и лъчезарна като слънчев летен ден. На Манди винаги ѝ правеше впечатление добротата ѝ. Като че ли никога не ѝ

минаваше през ума, че друга жена би я ревнувала. Или че Роуз я бе поканила само за да окаже морален натиск върху Дру.

— Не е ли страхотно? Всички сме заедно — тя изглеждаше много доволна, Манди дори очакваше, че ще плесне с ръце като дете, което черпят с нещо специално. Лицето ѝ сияеше. — Почти нямах възможност да си поприказвам с теб на годежа. Толкова много хора имаше! Между другото изглеждаш чудесно.

— Благодаря — смънка Манди, тъй като знаеше, че не беше вярно. Имаше ужасен вид. Бледа, с тъмни кръгове под очите. В службата каза на всички, че е болна от грип, като че ли някой щеше да ѝ повярва след слуховете, които се носеха за нея. Сега като погледна в кехлибарените очи на Айрис, които отблизо не излъчваха такова щастие, тя осъзна, че в известен смисъл и двете бяха в едно и също положение. Айрис също стъпваше по тънък лед по отношение на Роуз. Престраши се да попита: — Между другото, кога е сватбата? Определихте ли вече дата?

Момичето хвърли несигурен поглед към Дру, който стоеше до шкафчето с бутилките алкохол и си наливаше чаша вино, нещо, което Манди не можеше да направи. Стори ѝ се напрегнат, беше му неудобно, като че ли би предпочел да бъде някъде другаде. Планът на Роуз беше успял, но той въобще не изглеждаше щастлив, че е дошъл. Сигурно знаеше колко се тревожи майка му и вероятно се безпокоеше, че Айрис също ще го забележи.

Бедничкият Дру. Наистина изглеждаше нещастен. Дали той също не изпитваше някакъв страх?

— През лятото, надявам се — изрече Айрис с малко приповдигнат тон. — Дру не иска да определяме дата, докато не намерим апартамент. Фаталист е — прекоси стаята и го прегърна, а той се усмихна и я целуна по косата.

Ако Дру не внимава, направо жив ще бъде изяден. През годините, Манди бе свидетелка на най-различни настроения на Айрис и си даваше сметка, че на брат ѝ няма да му е лесно.

— Имаш ли представа в какво се забъркваш? — попита, прикривайки безпокойството си, като се престори, че въпросът е отправен към Айрис. — Като познавам брат си, след известно време у вас ще е пълно с лабораторни мишки, които няма да смее да умъртви.

— Ако целиш да я изплашиш, ще трябва да се постараш повече — Дру се засмя и в този момент много заприлича на баща им.

В този момент на външната врата се позвъни. След малко Роуз въведе човека, който беше отговорен за сияйния ѝ вид. Ерик Сандстрьом носеше избелели джинси и изгладен тъмносин блейзър, а измамно спокойните му очи като че ли веднага прецениха ситуацията.

— Извинявайте, че закъснах. Замествах един от другите водещи — поздрави всеки с топло ръкостискане.

Да, Манди го забеляза. Макар и да не бе хубав в общоприетия смисъл, в някои отношения той беше много по-интересен от Робърт. Изглеждаше като мъж, който просто си е *поживял*. Не поради бръчиците около очите и устата. В израза му имаше нещо едновременно умно и тъжно. Това я озадачи, защото изглеждаше щастлив.

Посрещайки открития му поглед, Манди изпита странното усещане, че го е виждала и другаде, освен на партито. Някакъв смътен спомен се носеше в съзнанието ѝ. Лежи по гръб, вдигнала очи към Ерик, а лицето му е като ярко слънце при отвора на тъмна пещера.

Но това беше лудост. На партито си размениха само няколко думи. После той ѝ помогна да се качи в таксито, но тогава не бе във форма да разговаря. Въпреки всичко, Роуз настояваше тя да го опознае. Защо ли? Споменът изплува отново, този път по-ясно. Ерик се беше навел над нея и я гледаше с тъжните си умни очи. *Дали не беше сън? Сигурно* — каза си и настръхна.

Внезапно ѝ се прииска да си тръгне. Каквото имаше да ѝ каже Ерик, тя не желаше да го чуе. Не сега. Никога.

Проследи предпазливо как той поздравява Дру, после Джей, който се отдръпна, като ѝ напомни ревнив любовник. Айрис беше единствената, която поздрави Ерик мило, сякаш беше стар приятел на семейството. Всъщност наистина беше. Манди си спомни, че е приятел на баща ѝ.

— Ти също си поканен — каза му Айрис. После забеляза озадачения му израз и се изкикоти. — На сватбата. Тъкмо за това говорехме, преди да дойдеш. Не ми казвай, че вече си забравил!

Лицето на Роуз придоби каменно изражение. Тя се опита да го прикрие, но смайването ѝ си пролича. Дру сигурно също го забеляза. Той се смръщи и пъкна ръце в джобовете си. Междувременно Джей,

който по-скоро би пристъпил върху горещи въглени, отколкото да стане свидетел как се разисква семеен проблем, постепенно заотстъпва назад, докато най-после излезе от стаята.

Дори Манди се притесни. Макар, че в същото време си отдъхна малко, тъй като не бе център на вниманието.

Все пак Роуз бързо смени темата. Сръчно като покерджия, който прикрива слаба карта, тя се усмихна и каза:

— Хайде да седнем на масата.

По време на вечерята всички се поотпуснаха — като издишване на въздух, който си задържал дълго в гърдите си. Дру говореше за работата си през лятото в „Къмпютър Уърлд“, за това каква лудост е обхванала хората, понеже всички се трупат да купуват лаптоп за децата си още на ученическа възраст. Ерик ги развесели с разкази за видните личности, които бе интервюирал, докато бил водещ на „Добро утро, Америка“ — за слепия джазов пианист, който бил седнал, а жена му направила поклон сред публиката, как един нафукан мъжествен артист изпищял, когато маймунката на друг гост в студиото, който работел в зоологическа градина, се покатерила в скута му.

Дори Джей се разсмя.

Когато Ерик се изправи, за да помогне на Роуз да прибере масата, Манди се изненада колко бързо е минало времето. Успя да вечеря без натрапчива мисъл за пиене, подвиг, който бе смятала за невъзможен. Не стана и център на вниманието.

Тук никой няма намерение да ми направи нещо лошо — осъзна тя.

Ерик бе прекалено зает, съсредоточил вниманието си върху Роуз. Явно бе влюбен в нея. Въпреки всичко, тя изглеждаше предпазлива, като че не искаше напълно да го повярва. Сякаш времето ѝ бе минало за такъв вид щастие. *Още не е забравила татко* — помисли си Манди и изведнъж ѝ стана тъжно за нея.

Тя също се изправи и започна да прибира чинии и да ги носи до кухнята. Трябваше да прави нещо, ръцете ѝ да бъдат заети, за да не мисли за самотния уикенд, който я очакваше, когато щеше да си изгризе ноктите, за да не слезе до магазина за алкохол, а в същото време ѝ се искаше да бъде с Робърт.

— Не си спомняш, нали?

Стресната, вдигна очи и видя, че Ерик е до мивката и изплаква чиния. В другата стая чу как Роуз пита кой ще пие кафе, а Дру и брат му се препираха за нещо. Тя хвърли поглед назад.

Поне за момента двамата с Ерик бяха сами.

— Какво да си спомням? — попита невинно, макар да имаше ясното усещане, че не желае да знае.

— Изпратих те до вкъщи след партито — наведе се, за да сложи чинията в съдомиялната машина, после се изправи и ѝ се усмихна.

Манди се напрегна, изгледа го изпитателно, очаквайки да забележи присъдата, която бе свикнала да вижда по лицата на другите. Ерик я погледна в очите хладнокръвно, като човек, който живееше в собствената си стъклена къща и знае, че не бива да хвърля камъни.

Тя малко се поотпусна и призна:

— Май бях изключила.

— Слабо казано — разсмя се, развеселен от начина, по който тя представи станалото.

Манди отново си спомни защо бе тук и се скова.

— Трябваше да ти благодаря. Съжалявам — добави кисело. — Хубаво е, че Роуз ми напомня да не забравям добрите обноски.

Той сви рамене.

— Не се чувствай задължена. Но ако някога изпиташ нужда да поговориш с някого, аз съм насреща — бръкна в джоба на блейзъра си и ѝ подаде визитната си картичка. — Може да ми се обадиш по всяко време.

Манди просто стоеше и държеше картичката в ръка така внимателно, сякаш бе запалена кибритена клечка. Какъв беше той? Проповедник ли? Сигурно предаването му е такова — да казва на хората как да оправят живота си.

— Затова дойде тази вечер тук, нали? За да ми изнасяш лекции — срязва го тя. Пое дълбоко дъх и се постара да се овладее. — Виж какво, не искам да ставам груба. Но аз почти не те познавам. Защо трябва да те слушам?

— Понеже знам какво изживяваш.

— Как така?

— Аз съм алкохолик — изрече го спокойно.

Манди го зяпна и главата ѝ леко се замая. Разбира се. Колко глупаво от нейна страна. Би трябвало да се сети. Ерик не беше просто

добър самарянин. Той мислеше, че тя също е алкохоличка. Инстинктивно заотстъпва.

— Да не мислиш... — тя облиза устни, които изведнъж ѝ се сториха пресъхнали. — Признавам, че понякога пия много. Но не съм... Мога да спра, когато поискам.

Той се усмихна.

— И аз така мислех.

— Но ти си го направил, искам да кажа, че си спрял да пиеш.

— Да, сега не пия. Това е разликата. Научих се при „Анонимните алкохолици“.

— Аз не съм като теб — упорстваше тя. — Нямам нужда от „Анонимни алкохолици“.

— Всички смятаме така. Особено в началото.

Тя го изгледа, изпълнена с любопитство въпреки желанието си.

— Какво се промени?

Той я изненада с глух смях и потърка очи. Когато отново ги отвори, те бяха зачервени, яркият им яносин цвят бе като светкавица на фона на облачно небе.

— Започнах да губя по нещо — каза ѝ. — Приятели, работа, къща. Най-накрая дори разума си.

— Аз нищо не съм изгубила — заяви тя отбранително.

Ерик я изгледа замислено, после пак бръкна в джоба си. Когато видя какво държи в ръка, Манди ахна. Ключовете, които не можеше да открие. Търси ги навсякъде. Къде ли ги бе намерил Ерик?

— Щях да ти ги върна по-рано — извини ѝ се той, — но без да искам съм ги прибрал, докато Роуз спомена нещо онази вечер. Потърсих в гардероба и ги намерих.

Бузите на Манди пламнаха.

Изведнъж ѝ се стори жизненоважно, че той проявяваше разбиране.

— Не съм пила два дни — похвали му се.

Ерик само сви рамене, сякаш искаше да каже: *Е, и какво от това? Какво са два дни, сравнени с всичките години, през които си пила?*

— Казах ти, че можеш да ми се обадиш по всяко време. Ще отидем заедно на сбирка — в трепването на устните му тя забеляза нещо, което не бе само нерв... нещо, което я потресе.

— Не мога — прошепна. — Това ще значи, че...
Замълча. Какво щеше да каже?

По израза му осъзна, че Ерик е разбрал повече, отколкото тя предполагаше. Гледаше я съчувствено, като че ли знаеше точно как се чувства.

— ... няма да можеш да пиеш повече — довърши той вместо нея.
— Да, знам как е. Ужасно е, приемам. Но ще ти стане по-добре, повярвай ми. Иначе нямаше да съм тук. Ще видиш.

Но Манди не искаше да види. Или да знае. Искаше само да избяга. Рязко обърна гръб на Ерик и бързо излезе от кухнята. Главата ѝ пулсираше от болка. Искаше да си е вкъщи, където можеше...

Не. Никакъв алкохол. Това ще докаже, че той е прав.

Трябваше да го направи. С цената на всичко.

[1] Маска Кабуки — тип маска, носена от изпълнителите в стилизиран японски традиционен тип театър. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

— Майка ти ме мрази — заяви Айрис тъжно.

Движеше се бавно зад Дру и той трябваше да забави крачки, за да вървят заедно. Таксито ги остави на ъгъла на „Гансевоорт“ — на една пресечка от апартамента му, намиращ се на петия етаж на сграда, в която трябваше да се качват пеша. В обявата в „Таймс“ пишеше „уютно студио в историческа сграда, с идеално местоположение във Вилидж“. С други думи, дупка. Но беше негова дупка и колкото повече мислеше да се откаже от нея заради нещо по-обширно, където биха могли да живеят с Айрис, идеята все по-малко му допаднаше. Особено в момент като този, когато тя мърмореше за нещо.

Ще се оправя — каза си. — Няма как.

Пое дълбоко дъх. Мъглата, която цяла седмица беше сграбчила града като влажен юмрук, бе започнала да се вдига. Стори му се, че във въздуха усеща първия намек на есента? Следващия ден щеше да му бъде последен в магазина за компютри, където работи през лятото, продавайки лаптопове на бъдещи колежани, пред които се чувстваше като старец. *Сгоден мъж* — помисли си. — *Сгоден съм и ще се жения.* Колкото пъти го изрече, не можеше да се види като женен мъж. Като че ли бе свърнал по непознатата улица и ако това, което виждаше сега, беше показателно за онова, което щеше да бъде в бъдеще, Дру съвсем не беше убеден, че е поел в правилна посока.

Щом започне учебната година, ще бъда толкова зает, че няма да забелязвам — каза си.

Само няколко седмици по-късно щеше да се потопи в лекции и лаборатории, където единствената му грижа щеше да бъде да издържи. Айрис щеше да учи в „Парсънс“ и всичките ѝ дребни безпокойства, които имаха тенденцията да растат като гъби във влажна гниеща почва и да се превръщат в големи безпокойства, също щяха да се загубят в бурята от рисуваелна хартия, въглени, гипс и бои. Скоро лятото щеше да му изглежда като сън, от който се събуждаш изпотен и задъхан и само след минута го забравяш.

— Не те мрази — Дру я стисна за ръката. — Тревожи се, това е всичко.

— Понеже мисли, че съм психопат, нали? — в тона ѝ долови отчаяние.

— Стига, Айрис — той въздъхна. Когато тя говореше по този начин, не знаеше какво да ѝ отговори, как да я успокои. — Никой не те мисли за психопат. Постави се в положението на майка ми — татко умря само преди година, а сега големият ѝ син се сгоди и ще се жени. Освен това трябва да признаеш, че отношенията ни никога не са били идеални.

Той се усмихна накриво и като риболовец, пуснал въдица в застиналите води на езеро, зачака тя поне слабо да се усмихне. Но Айрис го изгледа сериозно.

— Повече отколкото между „Дънджиънс“ и „Драгонс“ — отвърна съвсем сериозно. Дру не можеше да се сети кога за последен път я бе видял толкова нещастна. След...

Споменът, все още пресен, изплува в паметта му. Айрис, застанала на ръба на терасата като рамка между две дръпнати пердета. Прозорец, през който можеше само да гледа, но не и да пристъпи през него.

Страхът го стисна за гърлото.

Не, няма да мисли за това тази вечер. Нито пък за онзи път... в гимназията. Нещата никога вече няма да бъдат толкова зле, каза си. Сега Айрис се лекуваше, взимаше си хапчетата два пъти на ден, както ѝ бяха предписани. Дру я следеше, за да бъде сигурен. Не му беше приятно, че трябва да го прави, но какво друго му оставаше? Не можеше да рискува някой епизод като последния, който го изплаши до смърт.

Въпреки лечението, настроенията ѝ непрекъснато се променяха. Тя не можеше да се владее. Когато говореше така, пък и по-лоши неща, беше неузнаваема. Не беше онази Айрис, която го утешаваше и го подкрепяше, когато баща му почина. Когато беше разстроена, нещо ставаше с нея... Беше неуправляема като кола върху заледен път.

Изведнъж Дру реши, че трябва да овладее положението, да намери някакъв изход, преди да е станало твърде късно.

Спокойно — каза си. Любима дума на баща му и откри, че напоследък все по-често я повтаря.

— Беше необикновено лято — каза, като внимаваше гласът му да не прозвучи покровителствено, защото тя беше твърде умна.

— Според мен не е добре и че майките ни не си говорят — минаха покрай консервена фабрика, затворена през нощта. Това му напомни защо не харесва Мийт Дистрикт — нощем беше като град на духовете.

Айрис пресилено се засмя.

— Не се шегувам. След годежа, когато татко изпрати майка ти. Макар че вратата към стаята ми беше затворена, чух как мама му се кара. Според мен го ревнува.

— Това е глупаво — Дру се засмя не защото идеята беше толкова абсурдна — все пак майка му и Брайън някога са били влюбени, но много отдавна, а защото усети, че годеницата му трябва да бъде убедена. — Между нас казано, съмнявам се, че майка ти има за какво да се бои.

Айрис спря и се обърна, като че ли щеше да се нахвърли върху него.

— Не разбираш ли? Карат се заради нас. Майка ти смята, че годежът е голяма грешка, а моята майка вижда в него сбъдване на мечтите си.

— Знаеш ли какво? И двете грешат — той взе в ръце разтревоженото ѝ лице. — Това засяга само нас и никой друг. Защото се обичаме.

— *Обичаш ли ме?* Искам да ми го повтаряш, Дру.

— Разбира се, че те обичам, скъпа — той я прегърна и я притисна към себе си. Усети как сърцето ѝ бие и се сети за една птичка, която бе взел от земята — беше лека като перце, но трепереше от ужас. В момента Айрис трепереше като нея — така се тресеше, та в началото помисли, че плаче. Не издаваше никакъв звук, само изхълца, когато зарови глава в рамото му. Както стояха прегърнати, Дру изведнъж осъзна с болка, че по улицата няма жива душа. Ако не тръгнат, някой можеше да ги нападне...

Отхвърли тази мисъл. Но смътното усещане за опасност не премина. Огледа се — портите от гофрирана ламарина блестяха мрачно от двете страни на слабо осветената улица. Дори колите, движещи се по посока към магистралата Уест Сайд, се появяваха рядко.

Един разумен глас го посъветва: *Човече, не разбираш ли? Махнете се оттук.* Помисли си: *Напомня ми на някой филм на ужасите, когато жертвата бързо затваря врати и прозорци, а после открива, че чудовището е в къщата.*

Само едно му беше ясно — обичаше я. Никога не бе имало друга, освен Айрис. Като деца спяха един до друг в спални чували върху килима пред камината на наетата от родителите му къща край езерото Джордж. Много добре си спомняше как седемгодишната Айрис по пижама, с разпиляна по възглавницата ѝ коса го гъделичкаше по бузата. Дори знаеше нещо за нея, което не ѝ бе известно — елегантната Айрис, която обираше трохите от сандвича си и се гнусеше да влиза боса в езерото, хъркаше като докер.

Дру си спомни първия път, когато се любиха, тогава той беше петнайсетгодишен. Една вечер гледаха телевизия в спалнята на родителите ѝ, когато Брайън и Рейчъл работиха до късно. Първо започнаха да се гъделичкат и преди да се осъзнае, Дру се намери върху нея, дишаше тежко, ципът на джинсите му щеше да се пръсне. Почувства се неудобно, стана му противно, а Айрис го гледаше с усмивка като на Мона Лиза, спокойна и уверена, почти като на жена. Меката ѝ коса бе разпиляна върху събраната покривка на леглото. Подканваше го. Той я целуна, но не лекичко като друг път, а дълбоко, дръзко. Тя отвърна на целувката му и обви врата му с ръце. Предложи му се с доверие, което беше едновременно невинно и малко плашещо.

Той толкова се обърка от всичко, че както бе възбуден, свърши преди още да влезе в нея. Но Айрис не изглеждала недоволна или разочарована. Просто започна да го гали, докато отново беше готов. После се притисна толкова здраво към него, че след това с дни усещаше отпечатъка на тялото ѝ върху своето, и тогава тя също свърши.

Ако Айрис беше непредсказуема, то беше част от онова, което я отличаваше от другите момичета, които не бе възможно да свалиш. Беше като статично електричество или като твърде ярък цвят, който не може да бъде пресъздаден на картина. В нея имаше енергия, движение, всичко.

На годишната изложба на раздела по изкуства в Брин Моор, дори картините ѝ се отличаваха — създаваха настроение. Тя като че ли не

осъзнаваше колко е талантива. За нея рисуването не беше нищо повече от драскане, докато си тананикаше нещо или разказваше сън.

Дали имаше представа колко изключителна беше? И колко красива? Като героините в романите с мека подвързия, на които Айрис се подиграваше, но тайничко четеше. Само като я гледаше, сърцето го болеше.

Прегърна я здраво и се закле да я пази. Да я закриля както може. Каквото и да му струваше.

— Толкова те обичам — прошепна Айрис. — Ако някога ме изоставиш...

— Няма да те изоставя — Дру я притисна още по-силно, после отстъпи назад. — Ей, знаеш ли, имам една идея. Защо не заминем някъде през уикенда преди Деня на труда? Той е последният преди началото на учебната година и ще имаме три дни. Можем да отидем с колата до Върмонт.

Той забеляза беглата ѝ усмивка, преди да отговори:

— Би било хубаво, само че се надявах да търсим апартамент. Тогаваше ще бъде подходящо, понеже няма да има никого в града. Ако намерим нещо, което ни хареса, няма кой да го грабне преди нас.

Дру се разочарова. Дори нещо повече — почувства се победен. Глупаво беше. Не че бяха кроили планове. Той се поколеба, преди да отговори:

— Бихме могли и това да направим.

Айрис веднага се отдръпна от него, приведе рамене и скръсти ръце.

— Не изглеждаш много възторжен — продължи да върви с наведена глава. — Наистина, Дру, ако не искаш, не е голяма работа.

— Не може ли да го направим по-нататък? — попита той.

— Предполагам...

— Искам да кажа, че договорът ми не изтича утре.

Пред входа на сградата той започна да търси ключовете си и крадешком хвърли поглед към Айрис. Тя изглеждаше напрегната и сърдита.

— Мислех, че искаме да си имаме място, където ще живеем двамата — каза тя тихо. — Но не бих желала да те принуждавам да се местиш. Ако предпочиташ да живееш тук, твоя работа.

Дру въздъхна, опитвайки се да потисне нетърпението си.

— Айрис, ако не желаех да бъда с теб, защо, за Бога, щях да ти предложа да се оженим?

— Понякога и аз не знам.

— Ето че пак започнахме — възмути се Дру. Пъхна ключа и натисна вратата с такава сила, че Айрис се сепна. Този път той не се опита да я убеждава, нито дори я изчака да го настигне, а направо се втурна нагоре по стълбите.

Четириетажа му се сториха като стръмен планински склон, изпоти се и се задъха, докато стигне до ателието си. Когато отвори вратата, изпита внезапно желание да я затръшне пред Айрис. Кога за последен път е могъл да диша, без тя да му пречи?

Овладея се и се смая от неочакваната си ярост. Облегна се на рамката на вратата и я изчака да изкачи последните стъпала.

Тя бързо мина покрай него и се хвърли на японската му рогозка. Леглото беше удобно, когато спеше сам на него, но с Айрис, а тя оставаше повечето нощи при него, беше тясно. Апартаментчето беше мръсно, установи Дру, когато се огледа с отвращение. Мръсни чинии бяха натрупани върху кухненския плот, вестници и списания бяха пръснати навсякъде. Закачалки висяха на дръжките на вратите, повечето от тях с дрехи на Айрис. Защо не бе забелязал по-рано? Айрис прекарваше повече време при него, отколкото в дома си, защо тя не го бе забелязала?

— Съжалявам — каза тя. — Май прекалих. Понякога се плаша, това е причината — започна да гризе нокътя на палеца си и заприлича на дете под афиша на стената зад нея — Пърл Джам в плетачната фабрика. Само три години бяха минали от този концерт, изчисли той. Какво не би дал да се почувства свободен както онази нощ — да крещи, да танцува? Беше се превърнал във възрастен човек. Стар, заседнал на едно място. Сякаш повтаряща мислите му, Айрис добави тъжно: — Не бих искала да се чувстваш... отговорен за мен.

— Така ли? Добре, дори и да е така, кой ме избра за спасител на човечеството? — осъзна, че крещи. Не беше само Айрис. След смъртта на баща си се чувстваше отговорен и за майка си, а също и за брат си.

— Дру, знам, че не е лесно — сега приличаше повече на разумната Айрис, тази, която обичаше.

Дру усети как напрежението го напусна, и заговори по-меко:

— Това не значи, че за мен си тежест — отиде до кухненския кът, не по-голям от килер с две шкафчета и плот колкото дъска за рязане. Пусна водата, наплиска лицето си.

— Аз просто... Не знам какво бих направила, ако някога ме оставиш.

— Айрис, не съм тръгнал за никъде.

— Веднъж ме остави.

— Страхотно — той се извърна и удари с юмрук по плота. Капчици вода се разлетяха във всички посоки. — Ще продължаваш, докато наистина скъсаме ли? Това ли искаш?

Тя вирна глава, лицето ѝ се изкриви и му заприлича на някакво голямо бебе с блеснали от ярост очи. Поседя за миг, гледаше го с огромните си обидени очи, сякаш я беше зашлевил, после се изправи и тръгна към банята. Влезе и завъртя ключа.

— Айрис? Добре ли си? — почука леко на тежката дъбова врата.

Тя мълчеше.

Почука отново, този път по-силно.

— Слушай, Айрис, знам, че си разстроена. Може би не беше добра идеята да отидем на вечеря при майка ми. Права си, тя е доста напрегната — след като отново не му отговори, той наистина се разтревожи. Беше му трудно да говори спокойно. — Няма защо да излизаш, само ми кажи, че си добре. Айрис? Айрис?

Притисна ухо до вратата, но не чу нищо, дори отваряне на вратичките на шкафчето. Какво, по дяволите, правеше там? Започна да си припомня какво имаше в шкафчето — четка за зъби, пяна за бръснене, аспирин. „Селдейн“ срещу сенна хрема. Пакетче резервни ножчета „Жилет“...

Не, няма да го направи. Не и това. Не отново. Дру усети, че безпокойството му преминава в паника, и изкрещя:

— Айрис! Отвори!

Единственият шум бе от стъпките на старата жена, която живееше над него — госпожа Кейси. Неотдавна тя сподели, че предишната година, след като паднала и си счупила таза, минал цял ден — двайсет и четири часа, преди да я намерят и да я закарат в болница.

Дру си представи как Айрис лежи на пода в банята сред локва кръв. Ужаси се и едва не се свлече на колене.

Започна да удря по вратата. Толкова силно, че нарани кокалчетата си и китките го заболяха.

— Айрис! Ако не отвориш, заклевам се в Бога, ще разбия тази врата.

Почака малко, изгледа смръщено порцелановата брава, опита се да я завърти. Но тя като че ли му се присмя. Айрис или не го чуваше, или не му обръщаше внимание.

Задъхан, той прокара ръка по челото си, от което капеше пот. Сега какво да прави?

Дру се облегна на рамката на вратата и стисна очи.

— Айрис... за Бога — изрече.

Мълчанието й като че му се присмиваше. Проклета да е. Дали го прави, за да го накаже?

Погледът му падна върху желязната гира, която се подаваше изпод японската рогозка. Измъкна я и вдигна петдесеткилограмовата тежест на височината на рамото си.

— Айрис!

Никакъв отговор. Усети само как кръвта нахлува в главата му и чу далечния звук от клаксон, който идваше от улицата.

Дру хвана здраво желязото, тежестта се вряза в рамото му и той отново натисна вратата. Този път тя поддаде, после се чу силен раздиращ звук. Загледа се в разцепената средна дъска, върху която личаха многобройни пластове боя.

С дивашки вик отново удари гирата. Тогава изведнъж вратата се отвори и се блъсна във вътрешната стена толкова силно, че чашата с четката му излетя от мивката, падна върху плочките, издрънча и се счупи.

Намери Айрис на пода, свита в ъгъла между мивката и тоалетната чиния, притиснала крака плътно към гърдите си, обвила ги с ръце, отпуснала глава върху коленете си. Нямаше кръв. Слава Богу.

Изведнъж се почувства без сили, сърцето му силно биеше, пот се стичаше по тялото му. Дру пристъпи внимателно сред счупените дъски, които лъщяха върху старата розова теракота, коленичи и хвана Айрис за ръката.

— Айрис?

Ръката й беше отпусната и влажна. Той я стисна силно. В началото нямаше никаква реакция, после усети как пръстите й леко го

стискат. Най-накрая момичето с усилие изправи глава и тя се заклати на тънкия му врат.

Дру затаи дъх, за да скрие изумлението си. Тя изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха хлътнали, лицето ѝ беше бяло като тебешир. Косата ѝ беше разрошена. Блъсна го острият мирис на урина и когато се загледа внимателно, видя смаян, че се беше напикала.

Какво се бе случило? Толкова лошо ли се скараха? Или това беше знак, че щеше да последва нещо още по-ужасно?

Нежно я вдигна и я прегърна. Рамото го болеше, но той не усещаше, когато облекчението изтичаше от него като хладна вода. Беше невредима. Нищо фатално не се бе случило. Само вратата бе счупена и хазаинът щеше да се сърди.

— Мила, добре ли си? Моля те, кажи, че си добре — говореше ѝ задавено и притискаше мократа си буза до косите ѝ. Въпреки всичко тя все още миришеше на шампоан. — Боже мой, Айрис, да знаеш колко се изплаших!

Последва безкрайно, непоносимо мълчание. Най-накрая, когато Дру почувства, че не издържа повече, тя се размърда в ръцете му.

— Не казвай на никого — изрече с тъничък като на дете гласец. — Обещай, че няма да казваш.

— Какво да не казвам и на кого? От кого си се уплашила? — изведнъж изпита силно желание да отвори заключената гробница на миналото на Айрис и да разбере какво става там.

Но тя само силно поклати глава, стиснала здраво очи и изскимтя:

— Кибрит. Тя държи кибрит. Също и нещо остро, боде се с него — стисна по-здраво Дру, а той едва успяваше да поема дъх.

Тя се разрида с дълбока болка, която заплашваше да я откъсне от ръцете му като треска, пометена от силен вятър.

— Кой? — почти изкрещя той.

— Майка ми — отговори. Този път го изрече с глас на голяма и той веднага разбра, че тя нямаше предвид Рейчъл.

Каквото и да се мъчеше да си спомни тя, осъзна Дру, то се отнасяше за времето, за което той не знаеше нищо за нея, и то явно бе по-силно, отколкото Айрис бе в състояние да изрази.

ГЛАВА 10

СЕПТЕМВРИ

— Сбогом — каза лисицата. — Ето моята тайна. Тя е много проста: най-хубавото се вижда само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите.

„Малкият принц“,
Антоан дьо Сент
Екзюпери

Рейчъл изглежда учудено дребната калугерка, седнала пред нея зад масивно дъбово. Това не беше бълващото огън чудовище, което очакваше да види — повече приличаше на персонаж от комиксите. Испита желание да се наведе и да погледне под бюрото, за да види дали краката на сестра Алис стигат до земята.

Прикова очи в лицето на възрастната игуменка на „Светите ангели“. Колосана бяла лента очертаваше кръгло лице, преливащо като тесто от ноцвите, сред което се забелязваха недоволно присвити розови устни. Напълно безвредна... с изключение на очите. Бледи и светлосиви, те гледаха Рейчъл с не мигващо спокойствие, от което я побиваха тръпки. Възможно ли беше сестра Алис да не *знае*?

Трябва да знае — помисли си Рейчъл. — *Иначе нямаше да се съгласи да ме приеме.* Първият срок бе започнал и сестра Алис сигурно имаше доста работа. При обикновени обстоятелства, нищо не би позволило на старицата да допусне заклетия си враг да пристъпи свещеното място, ако една от ученичките ѝ едва не бе умряла.

— Седнете, доктор Розентал — предложи тя любезно и посочи към два твърди дъбови стола, обърнати към бюрото ѝ. — Имам няколко минути преди последния звънец, тогава трябва да отида в параклиса, за да вода следобедната молитва.

— Няма да ви задържам.

Рейчъл имаше работа в клиниката, която остави, за да дойде тук с надеждата, че... Какво? Ще се окаже, че сестра Алис е на нейното мнение. Това щеше да се случи, когато папата подкрепи контрола над раждаемостта, помисли см. Обаче не можеше да не откликне на отчаяната молба на майката на една от младите ѝ пациентки, ученичка в „Светите ангели“, да прояви поне известно чувство на отговорност след случилото се. Дали няма да се съгласи поне да се откаже от петицията си?

Рейчъл седна сковано на по-близкия стол и огледа мрачното помещение. В него нямаше никаква украса, освен кръста от дърворезба на стената и посредствена картина с маслени бои, която като че ли представяше Възкресението. В библиотеката от орехово дърво бяха подредени потъмнели от времето, подвързани с груб ленен плат книги — без съмнение известно лечебно средство за страдащите от безсъние. Върху бюрото ѝ бе поставена само кана с вода, която едва отразяваше оскъдната светлина, процеждаща се през двата високи прозореца с решетки.

Явно, че когато Бог е казал „Нека има светлина“, Той не е имал предвид тази мрачна стая, помисли си. Не, защото тук сестра Алис ръководеше нещата.

Рейчъл започна направо:

— Не съм дошла тук, за да обсъждаме различията си. Във всеки случай се съмнявам, че бихме постигнали много. Но положението... е сериозно.

— Какво би могло да бъде по-сериозно от Божиите дела? — отвърна сестра Алис с леко хрипков глас, който предполагаше астма или може би начало на емфизем. — Ние в „Светите ангели“ сме се посветили да научим нашите момичета на божествените писания за вярата.

Рейчъл застина, после рязко отвърна:

— Религиозното обучение, както аз го виждам, би трябвало да научи малките момичета как да не стават майки.

Сестрата леко поклати глава.

— Вярата в Бога е онова, което предпазва нашите момичета да не кривнат по лош път. *А не* — добави натъртено — да пълни главите им с много идеи, за които иначе нямаше да сетят.

Изведнъж стана така, колкото и невероятно да бе, че сестрата се скара на Рейчъл като на съгрешила ученичка, извикана при директорката.

— Кажете това на Елви Родригес, когато излезе от интензивното отделение — Рейчъл трепереше от възмущение и едва се сдържаше да не кресне: *Лицемерна дърта кучка!*

Съзве се и се изуми как за малко не загуби самообладание. Какво й ставаше? Вярно, че сестра Алис представляваше заплаха, но...

Не се дължи на сестра Алис, а на самата теб — подсказа й влудяващо един вътрешен глас. От няколко седмици бе много нервна, не се хранеше, почти не спеше, откакто Брайън...

Не. Няма да мисли за това. Прекалено силна болка й причиняваше и я плашеше. По-добре да съсредоточи вниманието си върху врага пред себе си.

Пое дъх, вдигна очи към възкръсналия Христос на стената — мъж с брада по сандали и развята дълга бяла роба, около който се бе събрала възторжена тълпа. Но онова, което не можеше да забрави, бе Елви, свитата осмокласничка с плитчици, която бе дошла в Здравния център за жени в Ийст Сайд преди седмици с надеждата да стане някакво чудо, но там получи лошата и едва ли неочаквана новина, че е бременна. Беше кимнала разбиращо и прилежно прибра номера за нов преглед. Тогава я видяха за последен път. До предишния ден.

Рейчъл беше в кабинета си, когато се обади по телефона — майката на Елви, която говореше несвързано на испански, казваше нещо, че дъщеря й е била откарана по спешност в болница. Дали сеньората доктор би могла да отиде?

Тя остави всичко и се завтече в болницата „Свети Вартоломей“. Нещо в гласа на госпожа Родригес — ужас, който само друга майка, която за малко не е загубила детето си, би могла да познае. Познат страх я обзе, докато се качваше с асансьора към спешното отделение, където дребничкото тъмнокосо четиринайсетгодишно момиче лежеше почти в безсъзнание сред плетеница от тръбички и примигващи монитори.

Рейчъл взе ръката на момичето, отпусната като на парцалена кукла.

— Всичко ще се оправи, Елви. Изгубила си много кръв, но ще се оправиш — механично повтори онова, което й бе казано от дежурния

лекар, надявайки се, че е вярно.

Но Елви само поклати глава, сълзи се търкулнаха по слепоочията ѝ и образуваха петна по колосаната калъфка на възглавницата.

— Не, извърших нещо лошо. Смъртен грях. Ще горя в ада, както каза учителката.

Рейчъл едва не се разплака, заради подлостта на дребните души, заради загубата на невинност. Представи си Айрис на четиринайсет години в болница, бледа от загубата на кръв, със синкави петна под очите. Обстоятелствата бяха различни, но нима и двете момичета не бяха жертви на отчаянието си? Бяха деца, но се чувстваха като в капан — едната от своите демони, а другата от самопровъзгласилите се говорители на Бога.

Айрис. След годежа Рейчъл рядко виждаше дъщеря си. Когато понякога се отбиваше, Айрис или беше с Дру, или обикаляха да търсят апартамент. Рейчъл имаше прекалено много работа и едва забелязваше какво става с нея. Единственият, за когото можеше да мисли, бе Брайън.

Когато се любиха онази нощ, всеки би забелязал, че той всъщност желаше Роуз. Беше по-лошо от унижително. Беше...

Възбуждащо. Признай си. Беше възбудена.

При този спомен по страните ѝ изби червенина и дори погребално мрачният кабинет на сестра Алис не успя да ги прикрие. Как можа да падне толкова ниско? Толкова ли се страхуваше да не загуби съпруга си? А това, че ѝ достави удоволствие, я унижаваше още повече. Не че имаше нещо лошо в случилото се, но още от самото начало тя знаеше, че той всъщност целува Роуз, а не нея. Мислеше си за Роуз, когато я взе.

За Роуз като млада.

Как можеше да се състезава тя с такъв красив спомен, в който нямаше ежедневно омръзване и износване на брака? Никакви глупави спорове чий ред е да изхвърли боклука. Никой на никого не се кара, че другият е забравил да плати някоя сметка. Никакви тревоги за болно дете.

На Рейчъл ѝ прилоша. Но в същото време се ядоса. Прииска ѝ се да запрати нещо към стената, да направи каквото и да било, само да се отърве от ужасното подозрение, че е извършила компромис със себе си, не само заради мъжа си, но и професионален. Да дойде на крака

тук, при сестра Алис, вместо да се обади по телефона, когато онази, пред която наистина би желала да се изправи, беше Роуз.

Рейчъл примигна и се опита да се съсредоточи върху сестра Алис, чието гладко бяло чело бе набръчкано от тревога.

— Елви, да... бедното дете — изрече старата калугерка, късите ѝ дебели ръце подпираха брадичката ѝ. — Майка ѝ се обади сутринта, за да ни съобщи какво се е случило. Една от най-благочестивите ни ученички, госпожа Родригес беше много разстроена.

Понеже дъщеря ѝ едва не умря, след като е направила аборт... или защото вашата църква го смята за грях?

Взря се в сестра Алис с ледени очи.

— Госпожа Родригес има пълното право да бъде разстроена. Елви е доверила на учителката си, че е бременна. Тази жена, която работи при вас, я е нарекла грешница и ѝ е казала, че трябва да се изповяда на свещеника, иначе щяла да отиде в ада.

Възрастната монахиня поклати глава тъжно, сякаш усилието да обясни Божиите дела на толкова непросветен човек просто би било загуба на време.

— Спасението е в търсенето на Божията прошка — каза и вдигна ръце нагоре с жест на смирение. — Ще помоля отца да прочете молитва за Елви и за семейството ѝ на неделната служба.

Рейчъл кипна:

— Понеже стана дума за това, помолете го да прочете и една молитва за душите на тесногръдите лицемери.

Забеляза как сестра Алис леко присви очи и си спомни израза, който Кей често използваше: „Винаги внимавай да не попаднеш на вълк в овча кожа.“ Зъбите на вълка се показаха най-послед в студения стоманен блясък в очите на старата жена.

— Не се съмнявам, че вие и вашата клиника имате полезна роля в нашето общество — отвърна тя ледено. — Но вие прекрачвате границата. Тъкмо *вие*, доктор Розентал, представлявате заплаха за младежта на нашата община. Когато момичета като Елви бъдат окуражавани да практикуват контрол над раждаемостта, вие потвърждавате, че *одобрявате* неморалните им постъпки.

— В случая на Елви вратата на плевнята беше вече отворена — съобщи ѝ Рейчъл. — Когато я прегледахме, *тя* беше бременна.

За пръв път сестра Алис изрази тревога.

— Не разбирам — каза. — Беше толкова добро момиче.

Рейчъл настръхна, когато я чу да говори в минало време. *Като че ли* Елви Родригес беше мъртва.

— Може би вашата светена вода съдържа нещо — не можа да съдържа подигравката.

Лицето на сестра Алис не издаде никакво вълнение. Чуваше се само свирещият звук, когато поемаше дъх, докато изричаше със съдържаща ярост:

— Имайте предвид, доктор Розентал, че църквата съществува от хиляди години — сложи ръка на гърдите си. — Заблудени кръстоносци като вашата клиника са само леки вълнички в океана. Могат да разклатят лодката, но не и да я преобърнат.

Чу се звънец. Сестра Алис се изправи. Дишането ѝ като че се успокои. Нямаше да стане чудо, Рейчъл го знаеше. Ако беше дошла с надеждата, че нещо щеше да трепне в сърцето на сестрата, горчиво се беше излъгала. Онова, на което стана свидетел, беше само дребнава набожност. Дори когато протягаше ръка на Рейчъл, един слаб лъч слънчева светлина освети бледото чело на сестра Алис и тя ѝ заприлича на пластмасова кукла на светица.

— Боя се, че трябва да тръгвам — съжалението в гласа ѝ беше последният удар — наистина съжеляваше, че губи възможността да образува повече Рейчъл. Дори прояви благоволения да добави: — Благодаря ви, че се погрижихте Елви да попадне в добри ръце в болницата „Свети Вартоломей“. Майка ѝ е много благодарна. Вас също ще включим в молитвите си, доктор Розентал.

Дребната монахиня изведе Рейчъл в коридора, постлан със зелен линолеум и се понесе като невидимо течение. Дори не се обърна да я погледне.

Едва сдържайки яростта си, Рейчъл мина покрай секретарката, подстригана като пудел, после през двойните врати и излезе на улицата. Когато спря на стъпалата отпред, погледът ѝ бе привлечен от отделна сграда отляво, която реши, че е параклисът. Млади момичета с тъмносини униформи прекосяваха двора, който го делеше от училищната сграда. Повечето от тях бяха тъмнокоси, с мургава кожа, дъщери на работници — латиноамериканци.

Докато ги гледаше как изчезват в страничния вход на параклиса, на Рейчъл ѝ направи впечатление, че вече са започнали да се развиват.

Нямаше да мине много време и щяха да имат сексуална връзка. И след това щяха да се появят в Центъра в Ийст Сайд. Бременни.

Какво щеше да попречи на следващата Елви Родригес да не се изплаши и да не извърши нещо също толкова опасно?

Рейчъл се почувства съвсем безпомощна. Къде беше тя, когато Елви Родригес сама и изплашена е абортирала бебето си с кука за плетене? Ако онзи ден в клиниката беше седнала до нея, беше й отделила време да я предразположи, да чуе тревогите й, може би нещата щяха да се развият другояче.

Тъкмо това никога не успяваше да обясни на Брайън. Колко критично бе положението на момичетата и жените, които влизаха в Центъра за жени в Ийст Сайд, когато нямаше къде да отидат. Колко мизерно бе съществуването им и колко недоверчиви бяха. И как една пропусната възможност би означавала избор между живота и смъртта.

Понякога бе необходимо да отдели още една минута, но за съжаление времето все не достигаше.

Рейчъл си тръгна с ниско наведена глава, с превити рамене, понещастна и напрегната, отколкото, когато отиваше при сестра Алис.

Когато стигна ъгъла на Четиринадесета улица и Второ Авеню, където в четириетажно здание се помещаваше Центърът за жени в Ийст Сайд, солиден и спасителен като фар, главата я болеше ужасно. Какво не би дала да се отпусне за пет минути в една от стаите за прегледи!

Когато премина през вратите от шлифовано стъкло, заобиколи чакалнята, където както винаги бе пълно с пациенти, нямаше никакво желание да се разправя с Кей, тръгнала към нея с ревящо детенце в ръце.

— Нали нямаш нищо против да го подържиш малко? Майка му е при Мери Ан, правят й изследване с ултразвук, а всички други са заети. Не мога да го накарам да престане да плаче — тя й подаде зачервеното дете. — Ти си майка. Знаеш как да се справиш.

— Ти имаш по-голяма практика с деца от мен — възрази Рейчъл и взе неспокойното дете. Беше на не повече от две години, с тъмни къдрици и дълги клепки, които след двайсет години щяха да разбиват женски сърца. Въздъхна. — Обаждай се вместо мен, Моник — подхвърли през рамо на момичето на рецепцията — млада хаитянка с коса, сплетена на много плитчици, украсени с мъниста, която също бе

много заета в момента, тъй като работеше на телефона и успокояваше родители, които чакаха с часове, а някои от тях и цяла сутрин.

Докато Рейчъл носеше момченцето по коридора към кабинета си, воят му премина в кашляне и подсмърчане. С облещени очи то наблюдаваше Карлин — една от акушерките, която буташе бременна жена в количка. Слава Богу, че „Свети Вартоломей“ се намираше само на една пряка, помисли си Рейчъл. Тук нямаша родилно отделение, но имаше случаи, когато бебетата решаваха друго.

Усети силен копнеж. Колко ѝ липсваше това — тръпката да види раждането на нов живот. Страхопочитанието, което съпътстваше всяко раждане, в което нейната роля изглеждаше почти без значение. Радостта на присъстващите, след като преброяха всички пръсти на ръцете и краката на новороденото.

Непрекъснато трябваше да си напомня за всичко, което двете с Кей извършиха в клиниката, всички причини, поради които беше полезна като администратор, отколкото като практикуващ лекар. Откакто Центърът в Ийст Сайд отвори врати в началото на седемдесетте години с написана на ръка бележка на един прозорец, разликата в тази община се чувстваше. Детската смъртност намалю с петнайсет процента. Много по-малко жени правеха аборт. А програмата срещу СПИН, която предлагаха заедно с безплатни презервативи, бе възприета от поне десетина училища.

Въпреки намаления федерален бюджет направиха два големи ремонта. Щяха да надживеят и сестра Алис.

В кабинета, който делеха с Кей, Рейчъл пусна подсмърчащото дете на килима при кошничката с играчки, които пазеше за такива случаи, и седна до него. То веднага се зае да удря камион с друга играчка.

— Видя ли? Казах ти. Това е магия, позната само на майките — Кей неочаквано се появи на вратата, после се отпусна върху фотьойла, подарен им преди години от една пациентка.

— Магия ли? Ако имах някаква магическа пръчица, бих я размахала пред сестра Алис поне да спре петициите си — каза Рейчъл. Наведе се, за да помогне на момченцето да нанизва цветни пластмасови кръгове на пръчка. — Трябваше да я видиш — беше направо невероятно. Напразно ходих там. Дори влоших нещата.

Кей потупа разсеяно широкото си ленено сако.

— Добре, че не съм била там. Имам стриктни правила за поваляне на монахини.

— И аз едва не я ударих — сниши глас. — Знаеш ли какво ми каза? Че *ние* сме били виновни за случилото се с Елви.

В кафявите очи на Кей, обградени с бръчки, които тя не правеше и опит да прикрие с грим, вместо гняв имаше разочарование.

— Не се изненадвам. Единственото, което бих искала да знам, е, какво посестримите на Алис по света очакват да направим с всички тези нежелани бебета.

— Предполагам тя се надява семейства като нас с Брайън да ги осиновят — замисли се за домашните си грижи, които ѝ изглеждаха толкова нищожни, докато седеше тук и се чудеше как да се справи със злото по света. — Кей, честна дума, не знам какво да правя.

Тя я изгледа замислено.

— Още ли сме на темата сестра Алис?

Рейчъл замълча. Кей беше най-старата ѝ приятелка, бяха споделяли една стая в колежа. Бяха заедно във Виетнам. На кого друго да се довери?

— Вкъщи нещата също не вървят — отвърна откровено.

— Защо не ме изненадва това? — Кей скръсти ръце върху едрите си гърди и се взря в нея. — С Айрис ли?

— Не само с Айрис — започна да нарежда кубчета с букви и написа к-о-т-к-а и н-е.

— С Брайън, така ли?

Рейчъл кимна и остана с наведена глава, за да не забележи приятелката ѝ сълзите. Не беше ѝ разказала цялата история — само онази част, за която би понесла да се говори — за скарването ѝ с Роуз и как Брайън я оставил в критичен момент, за да изпрати Роуз вкъщи.

— Почти не си говорим след годежа — каза. — Утре Брайън заминава за Мичиган на някаква писателска конференция. Всяка година го канят, но сега за пръв път прие. Няма нужда човек да е гений, за да разбере защо.

Кей я изгледа без никакво съчувствие.

— Ти какво очакваше? Ако имах избора между студени чаршафи и студено време, бих направила същото.

— Нещата не са толкова прости.

— Какво? Да не ме мислиш за вчерашна? *Нищо* не е просто. Особено при двама души, които са женени от толкова отдавна като вас с Брайън. Но все някой трябва да разчупи леда, би могла да бъдеш ти.

Рейчъл си помисли за градината на майка си: всеки ден тя плевеше, орязваше, подреждаше розите си. „Градината се нуждае от грижи — обичаше да казва майка ѝ. — Обърни ѝ гръб и или ще умре, или ще започне собствен живот.“

— Не знам откъде да започна — каза.

— Глупости — Кей подскочи и стресна момченцето, лицето му се изкриви, сякаш отново щеше да заплаче. Рейчъл го взе в скута си.

Кей закрачи между двете бюра и започна високопарна реч:

— Рейчъл, заклевам се, понякога си много глупава. Този човек е луд по теб. Винаги ти се е възхищавал. Ако не забелязваш за какво се води тази студена война или както искаш я наречи, тогава аз се предавам. Ти не заслужаваш Брайън.

Приятелката ѝ се стъписа.

— След като си такава специалистка, защо не ми кажеш как иначе трябва да постъпявам?

Кей вдигна ръце и въздъхна отчаяно. Избликът ѝ утихна толкова бързо, както внезапно избухна и тя отново седна на фотьойла.

— Виж какво, не мога да отговоря на всичките ти въпроси. Единственото, което знам, е, че нищо счупено не се залепва, докато стои на полицата. Като начало, защо не си зададеш въпроса, защо съпруг, който обича жена си, ще предпочете да изпрати стара приятелка до вкъщи, когато би могъл да я настани в такси?

Роуз трепна и си помисли: *Само ако знаеше.*

Спомни си, че когато приятелката ѝ се развеждаше, няколко пъти плака на нейното рамо? Ако мислеше, че съпругът ѝ я лъже, кой би могъл да ѝ даде по-добър съвет от старата ѝ приятелка? Затова с въздишка сподели:

— Толкова ми е трудно да го изрека, но смятам... плаша се, че може би има нещо между Брайън и Роуз. Или ако нищо не се е случило досега, той го *желае*.

Изведнъж Кей наостри уши, наведе се напред, в очите ѝ имаше тревога.

— Разговаряла ли си с Брайън за това?

Тя кимна.

— Отрича го, разбира се. Но... — не можеше да ѝ каже за случилото се, след като разговаряха. И без това се чувстваше твърде засрамена, ако кажеше на Кей, щеше да стане още по-мъчително.

— Но какво? Смяташ, че те лъже ли? — настоя Кей.

— Ако ме лъже, тогава лъже и себе си — отговори Рейчъл и се постара да бъде честна. — Не съм сигурна какво иска.

— Е, мисля, че е ясно. Иска *теб*. От това, което си ми разказвала, между вас нямаше да има никакви противоречия, ако двамата прекарвахте повече време заедно.

— Честна дума, и аз желая същото.

— Въпросът е какво смяташ да правиш?

— За човек, който винаги вярва, че има разрешение на всеки проблем, се чувствам много глупаво и ще ти призная, че нямам такова — Рейчъл направи усилие да се усмихне, но не успя. — В някои дни, Кей, заклевам ти се, имам желание да изляза и да не се върна. Да оставя всеки да се справя както може.

— Защо не го направиш?

— Не разбираш ли? Това е от една седмица.

— Защо не си вземеш почивка? — предпазливо добави: — Освен ако ми нямаш доверие, че ще се грижа за всичко тук, докато отсъстваш.

— Не съм сигурна дали това е добра идея точно сега — каза. — Да запущваш дупки в затъващия си брак е едно, но когато лодката ще се преобърне всеки момент, въобще не излизаш в морето.

— Тогава тиха вечеря — Кей не се предаваше. — В ресторант, където можете да седнете като цивилизовани хора и да поговорите.

— За човек, който разреши своите проблеми, като стигна до развод, изглежда, че имаш отговори за всичко — сухо отбеляза Рейчъл.

— Е, той може би ме е научил на нещо — тъжно отвърна тя. Колкото и твърда да изглеждаше понякога, колкото и рани да бяха зараснали в сърцето ѝ, тя наистина обичаше съпруга си. — Виж какво, Саймън и аз... не можехме да спасим брака ни. Но смятам, че си заслужава да се бориш за това, което имаш.

— Аз също мисля така — неохотна усмивка се появи на устните ѝ и изненада самата Рейчъл. Погледна Кей със смесица от възхищение и раздразнение. — Казвала ли съм ти някога, че ми напомняш на майка ми?

— От завършването на колежа практически всеки ден. Само че, аз вече започвам да приличам на нея — засмя се и зарови пръсти в прошарената си коса, която в последно време напомняше на Рейчъл на разрошен бухал. — Може би затова не съм мислила сериозно за друг след Саймън. Още в началото приключвам въпроса с всеки мъж, който срещна — поклати глава. — Като стана дума за майка ти, как е тя?

— Все така — Рейчъл въздъхна. — Настоява, че е доволна от доктор Чоудри. Щях да се чувствам по-спокойна, ако имах мнението и на друг лекар.

— Ами *ти*? — попита Кей. — Знам, че кардиологията не е твоя специалност, но кога за последен път отиде да я видиш?

Рейчъл изпита неудобство.

— Преди няколко седмици — част от проблема ѝ, установи тя, докато разговаряха, бе нежеланието ѝ да приеме факта, че майка ѝ може да не е толкова добре, както твърдеше.

— Трябва да я посетиш. Но първо се оправи със съпруга си — приключи разговора Кей и коленичи пред детето, чиито очи вече се затваряха. — Хей, младо момче, готово ли си да се върнеш при майка си? Наистина така ми мирише — набърчи нос, докато го взимаше на ръце.

Тя вече излизаше от вратата, когато Рейчъл се обади:

— Кей, благодаря ти.

Приятелката ѝ се ухили над тъмните къдрици на детето.

— Знам, че още не го вярваш напълно, но нещата наистина ще се оправят. Няма да съжаляваш, че си ме послушала.

Докато я наблюдаваше, Рейчъл се замисли дали дори милата умна Кей, би могла да знае колко съжаляваше вече. Чувстваше се ужасно, че не можеше да вдигне телефона и да се обади на Брайън. Да сподели с него всичко, което я тревожеше, както беше едно време.

Но как би могла да го направи, когато онзи, който искаше да я утеши ѝ причиняваше болка? Когато беше оставила любовта, от която се нуждаеше, да увехне?

Изведнъж се почувства зле и за пръв път през двайсетте години, откакто бе директор на Здравния център за жени в Ийст Сайд, си позволи да се отпусне върху килима и да затвори очи.

Ресторантът беше само на десетина минути пеша от апартамента им, но за Рейчъл това би могло да бъде и пътешествие в тъмната страна на Луната. По пътя двамата с Брайън почти не разговаряха. Докато вървеше бавно до нея, той беше разсеян и не изглеждаше да се чувства виновен за случилото се онази вечер. Въпреки добрите ѝ намерения, с всяка крачка Рейчъл чувстваше как гневът ѝ нараства.

Все пак кой беше обиденият? Кой се почувства унижен през нощта след годеча на Айрис? Как смееше той да се държи така, сякаш *тя* беше съгрешила.

Когато стигнаха „Готъм“, изчакаха, докато ги настанят на любимата ѝ маса — на повдигнатата част на ресторанта, където беше малко по-тихо, отколкото в обзаведения в стил Деко салон долу. Веднага след като келнерът взе поръчките им за питиетата, тя се наведе напред и тихо изрече:

— Виждам, че това няма да е романтичната вечеря, за която всеки от нас мечтае. Но се надявах, че поне ще можем да поговорим.

— Слушам те — съпругът ѝ се облегна назад. На меката светлина сивите му очи, които винаги ѝ се струваха прекрасни и замислени, сега просто я гледаха сдържано.

Искаше гневът ѝ да не минава. Той ѝ помагаше да не се изправи пред истината, че беше сърдита по-скоро на себе си, отколкото на мъжа си. Все пак отправи молба към него:

— Не го прави, Брайън. Не прави така, че аз да изляза лошата.

Блясъкът в очите му я наведе на мисълта за тънък лед върху паважа.

Тогава той протегна ръка през масата и Рейчъл почувства познатата топлина на дланта му. Тя леко я стисна, за да не си помисли той, че за нея жестът му е означавал много.

— *Наистина* ли искаш да поговорим? — попита той. — Без да се обвиняваме един друг?

— Да — отвърна тя. — Но първо искам да знам истината. За теб и Роуз.

Лицето му отново стана безизразно, той се отдръпна от нея.

— Вече ти казах.

— Не си ми казал всичко.

— Защото нямаше какво друго да ти кажа.

Кръвта ѝ кипна и тя яростно прошепна:

— Как можеш да го кажеш? След... начина, по който... онази нощ. Как се люби с мен.

Брайън отмести очи. Ако беше казал нещо жестоко, не би могъл да я засегне повече.

— Нищо не се е случило — отвърна той тихо, без да я гледа в очите. — Но няма да те лъжа и да се преструвам, че до известна степен не съм искал нещата да се върнат.

Рейчъл отпусна глава, притиснала уста с ръце, за да не се засмее истерично. Очите ѝ се насълзиха.

— Рейчъл, добре ли си? — чу Брайън загрижено да я пита.

Тя рязко вдигна глава и каза:

— Не, не съм. Как мога да съм?

— Не е това, което си мислиш — лицето му омекна и той — още веднъж се пресегна към ръката ѝ. — Рейчъл, аз...

Тя веднага се отдръпна.

— Обичаш ли я? — ето, изрече го.

Докато наблюдаваше как Брайън се обляга назад, Рейчъл се почувства объркана, като че ли опипваше да намери ключа на лампа в тъмна стая и изведнъж осъзнава, че такъв няма. Беше осъдена да се препъва, без да вижда.

— Това би улеснило нещата за теб, нали? — отвърна той. — Да намериш някой друг, върху когото да съсредоточиш вниманието си. Някой, който ще ти помага да не виждаш истинския проблем.

— Разбирам. Значи грешката е изцяло моя.

— Не съм казал подобно нещо.

— И не е необходимо.

— Слушай, грешката е и моя, доволна ли си? Нищо в един брак — добро или лошо, не се случва във вакуум. По отношение на Роуз знам само, че тя има нужда от мен. Като приятел — добави той бързо. — Беше ми приятно да почувствам, че някой има нужда от мен, просто за разнообразие.

— Аз имам нужда от теб — Рейчъл не посмя да повиши глас, иначе сълзите ѝ щяха да потекат.

— Не... нямаш. — Брайън поклати глава. — Ти нямаш нужда от никого. Точно обратното е — опитваш се да носиш света на раменете си.

— Виж, ако имаш предвид клиниката...

— Не искам и да чувам за клиниката — прекъсна я той остро. След това гласът му омекна. — Смъртта на Макс промени нещо и в мен. Гледам Роуз и си мисля: *По дяволите, животът наистина е кратък*. Не искам да го прекарам сам. Да, знам, винаги се случва нещо и трябва да тичаш да го оправяш. Искам да знам само, някога ще спре ли този влак?

— Не е честно. Като че ли ти седиш на едно място.

— Не е същото — отвърна ѝ той. — И ти го знаеш.

Знаеше го. С изключение на редките случаи, когато пътуваше или бързаше да спази някакъв срок, Брайън винаги си беше вкъщи — не само за нея, а и за дъщеря им. Думите му я настроиха отбранително.

— Прав си. Не е същото — отвърна му тя. — Разликата е в това, че когато забавиш темпото, все пак написваш романа си. Дори и да не го допишеш, в края на краищата никой няма да умре.

Той я изгледа с онази усмивка, която я накара да се влюби в него преди толкова години. Само че, сега тя приличаше повече на спомен, който беше загубила... или се бе отказала от него.

— Рейчъл, нека да гледаме реално на нещата. Ако беше по-малко упорита, аз нямаше да бъда тук. Щяха да ме върнат от Виетнам в чувал. Но войната свърши.

Тя погледна към масите на по-долното ниво, всяка маса, осветена със свещ, без съмнение носеше собствената си драма. Съпрузи, съпруги, любовници, приятели, делови партньори — всеки се бореше по свой начин да задържи онова, което смяташе, че е негово неотменно право.

Самата тя не мислеше ли едно време, че нищо не би могло да разруши брака ѝ?

— Искаш да кажеш... — замълча, тъй като не можа да произнесе думата. Развод. Да не би Брайън да искаше развод? Едва преглътна — виж какво, знам, че има неща, върху които трябва да поработим.

— Трябва да бъдеш на мястото си, за да поработиш върху тях — напомни ѝ той внимателно.

Тя хвана чашата с виното, която келнерът беше поставил пред нея и я стисна с две ръце.

— Няма винаги да бъде така — каза. — Вече говорих с Кей да си взема почивка. След около месец, когато нещата се поуредят.

Брайън се усмихна и поклати глава.

— Знаеш ли колко пъти съм го чувал, Рейчъл? Колко резервации за самолетни билети сме отказвали? Аз ти говоря за сега. Точно за сега. Не мога да чакам някаква пролука в натоварената ти програма. Нито пък Айрис.

— Какво общо има Айрис с това?

— Може би не си забелязала, но тя като че ли се крие.

— Това е невъзможно. При Дру е.

— Тогава защо е толкова трудно да се разговаря с нея? Когато вдигне слушалката, все едно, че говори непознат. Не може така бързо да се откъсне от къщи. Дру също.

— Забелязах — въздъхна с облекчение, че това е тяхна обща грижа. — Мислех си, че просто е заета. Нали знаеш, че започва да учи, търси апартамент. Брайън, бях доста ангажирана. Не съм се замислила, че може би... — изведнъж замълча, защото изпитваше суеверен страх, че ако изрече на глас онова, което мислеше, то вероятно щеше да се сбъдне — че Айрис може би изпада в криза.

Погледна към съпруга си, с когото бяха преживели толкова неща — болката, че никога няма да имат деца, справи се бързо със славата на Брайън, кризите на Айрис, които те издържаха със стиснати ръце като алпинисти, които се подкрепят един друг, за да не паднат в пропастта.

— Има нещо, което май забравяме — дълбокият глас на Брайън, в който едва се долавяше бруклинският диалект, успокояваше и в същото време жестоко я дразнеше с илюзията, че нещата бързо ще се оправят, което просто беше невъзможно. — Айрис е по-издръжлива, отколкото я мислим. Досега оцеля, нали?

— Вярно е — призна Рейчъл, макар понякога и да не беше толкова сигурна. — Всички ние също оцеляваме, всеки по свой начин.

Той кимна замислено.

— Точно така.

— Знаеш ли — каза тя тихо, — има нещо, за което винаги съм ви завиждала с Роуз — това, че не стареете заедно. Никога не е имало нужда да се карате кой харчи повече пари или кой върши повечето от домакинската работа. Никога не ви се е налагало да гледате болно дете. Когато се обърнеш назад, всичко ти изглежда толкова идеално и красиво... като цвете, изсушено между страниците на книга —

разтреперана пое дъх. — Тъкмо затова спомените са толкова прекрасни. Ако човек не се отнася внимателно с тях, те се разпадат.

— Тези, които се разпадат, сме ние — Брайън поклати глава и този път блясъкът в очите му бе отражение от свещите.

Сякаш двамата на края на дълго пътешествие по море осъзнаха, че се задава нова буря. Не знаеше какво да направи.

— Брайън, какво мога да ти кажа? — успя да прошепне.

— Нищо — отвърна ѝ той твърдо, но мило. — Говорихме достатъчно. Нещата трябва да се променят, Рейчъл. Това е. Някой трябва да направи нещо. И този някой, няма да съм аз. Вече направих достатъчно.

Тя не му възрази. Само че той не ѝ каза как да се промени. Как трябваше да раздели нишките на живота си, които се бяха сплели и образували огромен възел?

Рейчъл не знаеше друг начин, освен да тегли силно, но така нещата само се влошаваха. Сигурно имаше възможност да вплете тези нишки в гоблен, който би съчетал нейните желания и тези на Брайън — нещо, което щеше да се окаже едновременно прекрасно и практично.

Изведнъж се замисли за майка си. Защо тя не се бе омъжила за Никос? Освен шеговития отговор, че имала твърдо установени навици, тя никога не беше давала конкретно обяснение. Дали се боеше, че това щеше да я компрометира? Че като се омъжи отново, би погазила нежното клонче на независимостта, което през годините отгледа и то се превърна в голямо дърво?

На другия ден щеше да отиде да поиска съвет от майка си. Сигурно щеше да ѝ каже нещо мъдро.

Каква ирония, помисли си Рейчъл. Беше намислила просто да я посети, за да се увери, че с нея всичко е наред. Но сега тя самата имаше нужда от утеха, копнееше да усети хладната ръка на майка си до челото си и да чуе разумния ѝ глас, който ѝ казва какво да направи.

ГЛАВА 11

Задрямала на леглото, облегната на купчина възглавници, Силви чу някакво жужене. Представи си пчела, която е влязла и излъгана от синьото небе от другата страна на стъклото се мъчи да излезе. Когато бе, малка винаги ловеше нещастните същества в буркан и ги пускаше на свобода навън. Иначе те се удряха в стъклото, докато умрат. Хората не бяха много по-умни, помисли си тя, само си представяха, че са.

Б-з-з-з-з.

Не беше жужене на пчела, осъзна Силви. Като че ли идваше от домофона, който бе свързан със спалнята ѝ. Отвори очи и прошепна с надебелял език:

— Какво става?

Никакъв отговор. Лежеше сама в леглото е балдахин и се взираше в тавана му, който с медальона на роза и завъртулките около него винаги ѝ напомняше на обърната сватбена торта. Дори го нямаше спящият до нея Никос, за да я успокои. Дали е спала цяла сутрин?

Сигурно приближаваше обяд, съдейки по светлината, която като ярък шал осветяваше пухения ѝ юрган. Толкова късно! Но напоследък времето бе придобило странния навик да я обгръща. Когато бе навън, на двора, четеше или с удоволствие пиеше следобедния си чай, затваряше очи, за да починат само за минутка... и когато ги отвореше, откриваше, че е минал цял час.

Стара съм — каза си нетърпеливо. — Дремеца стара жена.

Не само стара, но и слаба. Ден след ден, силата се изцеждаше от тялото ѝ като вода от спукана кана. Можеше да спи по цял ден и когато се събудеше, не се чувстваше по-отпочинала. Стълбите до спалнята ѝ я изтощаваха така, сякаш се бе изкачила на Емпайър Стейт Билдинг. Колкото и дълбоко да дишаше, въздух все не ѝ достигаше.

При последния преглед, доктор Чоудри ѝ показа на рентгеновите снимки замъглената област, където се задържаше течност. С вежливия си английски с лек акцент, който ѝ напомняше на Никос, когато се запознаха, кардиологът я предупреди, че има опасност да развие

пневмония. Антибиотиците само биха удължили неизбежното, обясни той. Меките му кафяви очи се взираха в нея сериозно и това би я накарало да се усмихне — толкова официално се държеше, като кандидат за женитба през викторианската епоха, който събира кураж да поиска ръката на невестата си! — ако не беше готова да се разплаче. Било време да обсъдят възможността за присаждане.

— Не, благодаря — заяви твърдо, но учтиво, сякаш той се опитваше да събуди интереса ѝ към нежелан абонамент за списание. — Нямам намерение да прекарам дните си в списъка на чакащите и смятам, че сърце би трябвало да се присади на някой млад човек.

Чувайки гласове по стълбите, тя се запита дали при Никос не е дошъл някой. През последните няколко седмици той настоя да си остане вкъщи, за да я наблюдава. Това означаваше, че работата идваше при него. Главният надзирател на „Антерос“ Джо Д’Анджело, два пъти се отбива предишния ден. Кабинетът сега бе пълен с планове, хелиографски копия, спецификации за различни интериори, да не говорим за безбройните кани с кафе и препълнените пепелници, за които преуморената им икономка мърмореше.

Бедничкият Никос. Трудно му беше. От време на време го улавяше как я наблюдава, като че бе скъпа ваза, която всеки момент може да падне от тясна полица. Силви копнееше да го успокои, но не знаеше как? Нямахше начин да увери Никос, че онова, което тя само предполагаше, е вярно — още не ѝ бе дошло времето. Някой ден, и той вероятно не бе много далеч, щеше да легне в ковчега вместо на това легло. Но преди това имаше да свърши важна работа. Семейна.

Докато не я свършеше, тя *не можеше* и не би си отишла без борба.

Нещо трябваше да се направи с Айрис. Мисълта не я напускаше от предния следобед, когато момичето неочаквано ѝ дойде на гости.

Седнала до кухненската маса, Айрис не приличаше на радостната млада жена, която отпразнува годиша си преди няколко седмици. Изглеждаше тъжна. Беше отслабнала, джинсите ѝ стояха като на закачалка.

Изненадана от унилия ѝ вид, Силви настоя да ѝ направи сандвич със сирене. Но момичето само го начупи.

— Искаш ли супа? — предложи баба ѝ. — Да ти стопля ли? Ще стане много бързо — почувства се нелепо безпомощна — само глупава

стара жена можеше да помисли, че храната би изцерила болката ѝ. Но какво друго можеше да направи?

Айрис поклати глава. Приличаше на момиченце, отчаяна, седнала до здравата чамова маса, която беше в кухнята, откакто Силви дойде да живее в къщата като стеснителна млада булка. Преди половин век, край същата маса говори с Никос за мястото на общ работник и тогава не можеше и да допусне, че ще прекарат живота си заедно. Край масата, като дете Рейчъл седеше на столче със завързан лигавник около врата и хвърляше на пода трохи от коричката на пай.

Айрис обичаше да играе под масата с куклите си, представяйки си, че е тайно укрепление. Колкото и да обичаше дома и родителите си, за нея *тази* къща винаги бе като убежище. Силви си я представи като малка, как тича по стъпалата към входната врата с широко разтворени ръце. Знаеше какво има във всеки шкаф и килер, във всеки ъгъл, в който би могла да се свие и да чете.

Но любимото ѝ място беше таванът. Силви си спомни как често, когато Рейчъл или Брайън идваха да вземат Айрис, я търсеха къде ли не, проверяваха във всяка стая. Най-накрая я намираха на тавана. Там Айрис бъркаше в някой стар сандък или си играеше на къща, със старите кукленски мебели, останали от майка ѝ. Особено обичаше плетената бебешка люлка, наследена още от бабата на Силви. Прекарваше часове, като люлееше куклите си в нея, за да заспят.

Също както облак затулва слънцето, сянка плавно замъгли този щастлив спомен. Силви си спомни как завари седемгодишната си внучка да си играе с кибрит на тавана. Не, не си играеше. Айрис държеше запалена клечка до куклата си и като хипнотизирана наблюдаваше как от пламъка една част от пластмасовата ръчичка се наду и започна да се топи. Едва когато Силви извика уплашена и го стресна, детето излезе от транс...

— Съжалявам, бабо — Айрис бутна настрани чинията и въздъхна. — Явно не съм толкова гладна, колкото мислех.

— Да ти дам нещо да пиеш? — понечи да се надигне.

Тя я хвана за ръката и я спря.

— Истина ти казвам, бабо. Не искам нищо. Дойдох само да те видя.

Силви се облегна назад. Ръката на внучка ѝ, ѝ се стори странно безтегловна, като че ли костите ѝ бяха кухи като на птица. Силви се

разтревожи, но не смееше да се издаде, затова каза:

— Тогава само ще поседим. Бях неразположена, но ти си лекарството, от което имам нужда — докосна леко бузата ѝ. — Как си моето момиче?

— Добре — Айрис се загледа през прозореца, после подхвърли: — С Дру оглеждаме апартаменти. Онези, които можем да си позволим, са или твърде малки, или много тъмни.

Силви се поколеба, не искаше внучката ѝ да помисли, че ѝ се меси, но предложи:

— От пари ли имаш нужда, скъпа? Мога да ти дам на заем. Ще ми ги върнеш, когато успееш... може и въобще да не ми ги връщаш. Искам само да си щастлива.

Очите на Айрис се насълзиха, изглеждаха огромни и прозрачни.

— О, бабо — гласът ѝ потрепери толкова тъжно. — Винаги си била много щедра. Прекалено дори. Но не искам парите ти.

— Ами, тогава... сигурна съм, че ще намерите нещо. Междувременно сигурно си много заета в училището. Доволна ли си от занятията?

— От училището ли? — Айрис примигва, сякаш току-що се бе събудила от сън и се извърна бавно, за да погледне баба си. Продължи глухо: — Ами... работата е там, че отпаднах. Засега помолих декана, ако мога да започна другия семестър. Обаче не съм сигурна дали искам да започвам. Мога да рисувам и сама, нали? — сви рамене и в очите ѝ блесна пламъче. — Няма да кажеш на мама и татко, нали?

— Сигурна съм, че ако им обясниш, ще те разберат — възрастната жена се опита да скрие тревогата си. Не знаеше кое е лошо — че Айрис е отпаднала от академията или, че го крие от родителите си. Откакто я помнеше, тя искаше да стане художничка. Още в детската градина рисунките ѝ имаха повече цветове и бяха по-разнообразни от тези на другите деца.

Но истинският проблем не бе напускането на училището, а предзнаменованието, че щеше да се случи нещо лошо.

— Ще го направя. Скоро — Айрис се усмихна, но угълчетата на устните и се бяха извили надолу. — Нали знаеш каква е мама. Тревожи се дори, ако пропусна часа си за лекаря — сниши глас. — Но между нас казано, нещата вкъщи не вървят много добре. Това е още една причина да стоя настрана от тях.

— Говори ли ти се за това? — попита Силви, макар и да не бе сигурна, че иска да разбере.

Айрис се размърда на стола и започна да навива кичур коса на пръста си — явен знак, че е разстроена.

— От известно време е, според мен — довери тя на баба си. — Всичко, което се случи през лятото с Дру, само усложни нещата. Сега мама е бясна на Роуз. Смята, че татко и тя може би имат връзка.

Силви усети как сърцето я стегна.

— Боже мой!

Също както едно време, помисли си. В първите години след женитбата им Рейчъл се тормозеше, че не могат да имат деца и използваше Роуз като изкупителна жертва. Въобразяваше си, че Брайън още я обича и... иска да се върне при нея.

Сега, десетилетия по-късно, Силви се замисли дали няма зрънце истина в това. Дали Брайън не продължава да обича Роуз. Наистина, съдейки по онова, което виждаше, Рейчъл не правеше нищо, за да го обезкуражи да мисли за друга жена.

— Ти какво мислиш? — попита внучка си.

Айрис сви рамене, но Силви забеляза, че е разтревожена.

— Не мисля, че нещо се е случило. Но мама... Понякога ми се иска да престане да трепери за всички други, а да помисли и за себе си.

Добре казано — помисли възрастната жена.

— Сигурна съм, че родителите ти ще се оправят — изрече го по-уверено, отколкото го чувстваше. — Аз повече се тревожа за теб. Айрис, мила, извинявай, че ти го казвам, но не изглеждаш добре.

Тя се отдръпна от нея и започна да хапе долната си устна. Най-накрая каза:

— Дру смята, че може да се съберем по-късно. Когато нещата се поуталожат.

Това е нещо повече отколкото, че търсят апартамент — каза си Силви. Изразът на лицето на Айрис говореше за нещо много по-дълбоко и мрачно.

— Кажи ми — настоя тихо. — Какво има? Защо си толкова тъжна?

Тя поклати глава и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Бабо... Дру нищо не е направил. Аз съм виновната. Понякога ми става нещо.

— Какво ти става? — попита възрастната жена със страх, въпреки че знаеше отговора.

— Дру винаги ми казва, че ме обича — започна Айрис с наведена глава. — Но аз не му вярвам напълно. След известно време започвам да си мисля, че той го казва просто така. После започвам да се карам с него. Обвинявам го в какво ли не. И... ами... можеш да си представиш по-нататък.

Силви се почувства безкрайно уморена. Въпреки това, трябваше да намери начин да помогне.

— Говорила ли си с някого за това? — попита я предпазливо.

— Само с доктор Ейзинджър. Той ми обяснява, че когато негативна мисъл ми се втъпи в главата, би трябвало да си задам въпроса: *Наистина ли е така или само си търся извинение, за да се чувствам зле?* Понякога ми е трудно да намеря отговор. С Дру съм толкова напрегната, че го задушavam, но просто не мога да се спра — сега вече сълзите свободно течаха по бузите ѝ. Гласът ѝ прекъсваше от вълнение. — Бабо, искала ли си някога нещо толкова силно, та да ти се е струвало, че ще умреш, ако го загубиш?

Силви притисна гърдите си с ръка. Изпита някаква тъпа болка. Започна да диша бавно, внимателно, съзнателно отпускате тялото си, както я бяха научили. Но тежестта си оставаше.

— Знам какво е да загубиш човек, когото обичаш — изрече тихо.

Мисълта за Роуз проблесна като древен необработен минерал под тежките пластове на срама ѝ. През всичките тези години се заблуждаваше, че времето лекува всички рани. Роуз никога нямаше да ѝ прости. И защо ли? Самата тя не можеше да си прости.

Осъзна, че сега Айрис я гледаше разтревожено. Като изправи гърба си на стола, Силви продължи:

— Трябва да помниш, че всички те обичат. Не само Дру. Родителите ти биха направили всичко за теб. Надявам се, че е излишно да ти казвам какво изпитвам към теб.

Айрис обхвана главата си с ръце. Приглушеният глас, който се чу измежду пръстите ѝ, накара възрастната жена да изтръпне — беше глух и отчаян като на затворник зад решетките.

— Само с теб мога да разговарям, бабо — прошепна тя, — ти си единствената, която ме разбира. Роуз ме мрази. А мама и татко... те се

държат така, сякаш само са чакали да се сгодя. *Не мога* да ги разочаровам.

— Глупости — тя протегна ръце през масата и вдигна лицето на внучката си като клюмнала роза, която трябваше да изправи. — Единственото, което има значение, е дали си щастлива. Хайде, сега да започнем отначало. Разкажи ми всичко...

Айрис пое дълбоко дъх.

— Понякога получавам такива странни... затъмнения. Обикновено става, когато забравя да си взема хапчетата. Невинаги мога да предскажа кога ще се случи — цветът бе изчезнал от лицето ѝ и Силви забеляза, че тя трепери. — Една вечер се затворих в банята на Дру и тогава... усетих, че черна завеса падна пред очите ми. Само си спомням, че ми миришеше, сякаш нещо гори. Но нямаше огън. Дру ми каза, след като разби вратата, че само съм си въобразявала. Но не видях самообръсначката. Не знаех, че е там, на пода в банята, докато той не ми я показа. О, бабо — прошепна, зъбите ѝ тракаха, тя обвинялото си с ръце. — *Какво* ми има?

Тревогата на Силви прерасна в паника. Като че ли искаше да подреди пъзел, а пъзелът беше Айрис. Внезапно се оказа, че е много по-сложен и нито тя, нито който и да е друг би могъл да го разреши. Всички се осланяха на това, че я лекуват правилно и че с времето би могла да започне да води нормален живот. Дори, че любовта на Дру би могла да я спаси. Но сега Силви разбра, че нещата не стоят така.

Изповедта на момичето я разтърси до дъното на душата ѝ. Обаче онова, което я шокира още повече, бе, че през цялото време, докато Айрис постепенно се разпадаше практически пред очите на всички, семейството не бе направило каквото и да било, за да го предотврати.

Трябваше да послушам Роуз — помисли си с болка, — *трябваше да поговоря с другите.*

Като мълчеше, тя предаваше не само Айрис, но също така и двете си дъщери. Айрис беше *болна*. Явно бе дошъл моментът да се вземат решителни мерки...

Щеше да събере цялото семейство на съвет, реши Силви. Щеше да извика също Дру и Роуз. Заедно щяха да решат как най-добре да постъпят.

Когато Айрис си тръгна, тя вече бе твърде изтощена и нямаше сили дори да вдигне телефона. Единственото, което можеше да

направи, бе да легне.

Сега, след като прекара цяла нощ и половин ден в сън, продължаваше да се чувства ужасно уморена. Бог е милостив. Иначе как ще събере толкова сили, за да мобилизира цялото семейство за действия?

Чувайки приглушени стъпки по стъпалата, тя усети, че настроението ѝ се подобрява. Никос. Той щеше да помогне. Поне да я успокои и да ѝ даде кураж. Много отдавна, сякаш в друг живот, тя се подвоуми да се облекне на него, но сега мисълта за силното му рамо извика сълзи на облекчение.

В отговор на лекото почукване извика:

— Влез, скъпи. Будна съм.

Вратата се отвори, но в стаята не влезе Никос. Силви не позна веднага силуета, който се появи от тъмния коридор в силно осветената стая.

После фигурата се превърна в слаба жена на средна възраст със светлокестенява коса, вече леко прошарена, облечена с рокля-манто със златни копчета, които проблясваха на светлината.

Рейчъл.

Силви се зарадва.

— Точно когото исках да видя.

— Събудих ли те? — дъщеря ѝ се приближи до леглото и сините ѝ очи гледаха загрижено.

— Не, мила, но трябваше да се обадиш — смъмри я майка ѝ, тъй като се почувства малко неудобно. — Ако знаех, че ще дойдеш, щях да стана и да се облека. А ето, че се изтягам най-безсрамно като мързелива стара котка — потупа матрака до себе си. — Престани да ме гледаш, като че ли ще се разпадна на части, когато дишаш близо до мен.

Рейчъл не изглеждаше убедена от веселото ѝ настроение, но не ѝ възрази. Нещо друго я тревожеше, Силви го забеляза. И за нещастие, защото в много отношения вярваше, че незнанието е блажено, разбра какво би могло да бъде.

Сърцето ѝ се разтуптя. Помисли да помоли дъщеря си да ѝ донесе опаковката с хапчета „питрин“ от шкафчето с лекарствата, но реши да изчака. *Вероятно няма нищо* — каза си, — *по-добре да не я тревожа*. Поглади завивката над корема си и се загледа към буците,

които образуваха коленете ѝ под пухения юрган, напомниха ѝ корени на дърво, скрити под снежна покривка.

Силви си каза: *Не мога да ѝ помогна.* Макар да го бе осъзнала късно, това ѝ причини горчиво-сладка болка.

Рейчъл приседна върху леглото, което като дете смяташе, че е дървен кораб, а четирите му колони са мачтите, с които плава към далечни брегове. Когато се взря отблизо в майка си, отбеляза с обичайната си прямота:

— Не ми харесва цветът на лицето ти, мамо.

Кого заблуждавам аз? Та тя е лекарка. Може да познае кога човек е болен.

— Напоследък не успявам да прекарвам много време навън, колкото ми се иска — отвърна весело. — Но не си изминала целия този път, за да чуеш оплакванията ми.

— Кога за последен път те прегледа доктор Чоудри? — Рейчъл скръсти ръце на гърдите си и не позволи на майка си да отклони вниманието ѝ.

— Миналият вторник. Виждаш ли, че няма за какво да се тревожиш. Прегледа ме от главата до петите. Няма нищо ново, освен че двамата станаме добри приятели. Знаеш ли, че в Англия, където е завършил колеж, Тино Чоудри е станал шампион по поло на страната? Лично аз бях очарована. Като си помислиш само, че такъв атлет е избрал да следва медицина. Каза ми...

— Мамо... изместваш темата — дъщеря ѝ се опита да си придаде строг вид, но не се съдържа и се усмихна. — Ако ти не ми кажеш, ще се обадя на този известен доктор Чоудри.

Силви разбра, че тя вече го беше направила. Знаеше също, че Рейчъл едва ли е научила много. Доктор Чоудри беше човек на думата — прецени го много добре, така че разчиташе на обещанието му да не издава на семейството и колко е болна.

— Само се старая да не те тревожа — отвърна. — Няма ми нищо и с малко почивка ще се оправя.

— Не съм дошла да те преглеждам.

— Ти си прекрасна дъщеря, но много лъжеш.

Рейчъл и се усмихна.

— Добре, това не е единствената причина, поради която съм дошла.

— Поне си честна.

— Мамо... има нещо, за което искам да поговорим — Рейчъл изглеждаше бледа и изморена, забеляза Силви, когато хвана ръката ѝ.
— С Брайън имаме проблеми...

— Знам — прекъсна я тя, преди да продължи: — Айрис се отби вчера и ми каза.

Дъщеря ѝ я изгледа с широко отворени очи.

— Айрис?

— Смята, че е заради Роуз — добави деликатно възрастната жена.

Лицето на Рейчъл се изчерви силно.

— Не исках тя да чуе. Боже мой, толкова неудобно се чувствам.

Неудобно ли? Силви откри, че губи търпение. От малка Рейчъл си беше такава, омаловажаваше нещата, когато би трябвало да крещи.

Тя я изгледа въпросително.

— Бих казала, че когато подозираш съпруга си, че има връзка с друга жена, по-скоро би било болезнено, а не неудобно.

Като видя, че лицето на дъщеря ѝ се изкриви от болка, съжали за думите си. Рейчъл явно се опитваше да сдържи чувствата си и най-накрая каза:

— Никога не съм вярвала, че нещо подобно може да се случи. Не и сега, след толкова години. Това е най-лошото. Чувствам се ужасно глупаво...

Силви изведнъж си спомни за Джералд, разстроеното му лице в деня, когато с изненада я видя да се качва по стълбите от стаята на Никос в мазето.

— Недей — посъветва я по-строго, отколкото възнамеряваше. — Каквото и да се е случило, каквото и да си въобразяваш, не е нещо, което би могла да предотвратиш, повярвай ми.

— Според Брайън не е така — Рейчъл отчаяно се вкопчи в колоната на леглото. — Мамо, боя се, че ще поиска развод.

Силви затаи дъх.

— Какво би го накарало да постъпи така?

— Смята, че аз не го обичам.

— А ти обичаш ли го?

— Как можеш да ми задаваш такъв въпрос? — държейки се за колоната, Рейчъл се изправи на крака и се залюля като моряк на суша.

— Мамо, не знам какво ще правя, ако ме напусне.

Възрастната жена инстинктивно се отдръпна назад и се хвана за гърлото, в момента дъщеря ѝ по-скоро имаше нужда от разум, а не от мъмрене.

— Защо, по дяволите, ще чакаш дотогава? Какво ти пречи да направиш нещо *сега*?

Рейчъл я изгледа накриво, сякаш не беше сигурна как да разбира майка си, която ѝ говореше толкова остро.

— Ти като че ли се разсърди, мамо. Добре ли си?

— Бих предпочела хората да престанат да ми задават този въпрос. Не мога да ти опиша колко се изморявам непрекъснато да успокоявам всекиго — изведнъж тя наистина се ядоса. *Браво на мен* — каза си. Това доказваше, че все още е останал малко бензин в резервоара ѝ.

Рейчъл безпомощно поклати глава.

— Искам нещата да се променят. Само че не знам как. Чувствам се като хамстер на голямо колело и колкото повече се опитвам да сляза от него, толкова по-бързо то се върти.

— Значи не си била достатъчно упорита.

На Силви ѝ бе трудно да се държи толкова грубо, но главното бе дъщеря ѝ. Не само заради тях двамата с Брайън, но и заради Айрис. Рейчъл трябваше да съсредоточи вниманието си върху нещо по-неотложно от брака си. Трябваше да намери начин — както самата тя се опитваше да постъпи сега — да помогне на детето си.

Старицата с усилие пое дълбоко дъх и изрече:

— Има нещо друго, което трябва да знаеш. Айрис не се отби само да си поговорим. Беше твърде разстроена. И то не само заради вас с Брайън.

Все едно звънна будилник, Рейчъл като че се стресна и веднага застана нащрек.

— Каза ли защо?

— Седни, скъпа — настоя нежно Силви. — Ще ти кажа всичко, което знам. Но първо трябва да разбереш за какво става дума. Айрис е... посещенията при лекаря няма да я оправят. Откровено казано, не съм сигурна дали този човек знае какво върши.

Сърцето на Силви затуптя силно и изведнъж ѝ прилоша.

— Мамо... мамо... — чу, че Рейчъл я вика, но като че ли я завъртя снежна вихрушка, придружена от силен вятър.

Силви стисна очи. Гърдите я стягаха, дробовете ѝ се пълнеха с вода, като че ли се давеше. Опита се да диша, но не можеше да си поеме дъх.

Усети раздираща болка точно под трахеята, която премина надолу. Стисна предницата на нощницата си и продължи да я държи, сякаш онова, което я изгаряше, можеше да изхвъркне оттам. Отвори уста, после я затвори. Лицето на Рейчъл потъна в мъгла, после пак се проясни. Леглото с балдахин, в което спеше с Никос повече от двайсет години и преди това със съпруга си Джералд, се наклони настрани и се превърна във въображаемия кораб, на който едно време Рейчъл беше капитан и което сега заплашваше да се преобърне.

Стаята посивя, после всичко стана черно, а Силви усети, че се разпада на хиляди ярки топченца, като звезди на далечна галактика, далеч от човешкия род.

Силви се бореше с всички сили, плуваше по пътя на чернотата към леко проблясващата повърхност, която се намираще точно над главата ѝ. Чу гласове, но те звучаха монотонно като стар грамофон. Вълнистите очертания над нея най-после се материализираха в лица. Рейчъл... до нея Никос.

Лицето на дъщеря ѝ беше бяло като платно. Но тя беше и лекар, осъзна Силви. Рейчъл щеше да оправи всичко. Тя знаеше как да постъпи.

— Мамо, кажи къде те боли — хладна ръка се притисна до гърдите ѝ, където нощницата ѝ се беше разкопчала. — Ще ти помогна, но и ти трябва да се постараш. Можеш ли да говориш? — Силви обърна глава към Никос, коленичил до нея, обветреното му лице блестеше от сълзи. Бавно, почти благоговейно, той хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си. Това понамали силната болка в гърдите ѝ.

— Силви, ще се оправиш... — прошепна той. — Чуваш ли ме?

Тя издаде някакъв неясен звук. Сред раздиращата я болка смътно осъзна, че сърцето ѝ слабо тупти. Усети особено гъделичкане в ръцете и краката... и почувства, че леглото под нея беше мокро.

— Извикай линейка — чу как изкомандва Рейчъл. Сякаш кофа ледена вода обля Силви. Изведнъж намери сили, за да хване ръкава на дъщеря си.

— Моля... не.

— Не ставай глупава — тя повиши тон: — Мамо, ако веднага не те закараме в болница, можеш... — замълча, когато остро погледна Никос.

Защото, вместо да се втурне към телефона, той остана коленичил до леглото, широките му рамене бяха приведени като за молитва. Едва когато Рейчъл понечи да стане, той се изправи и нежно сложи ръце върху раменете ѝ.

— Недей — изрече с дълбокия си глас. — Остави я. Тя така иска.

— Но това е лудост — изгледа го недоумяващо. — Тя ще умре!

— Искам... да умра — задъхано изрече Силви — в собственото си легло.

Рейчъл поклати глава. Майка ѝ знаеше, че това противоречи на всичко, в което тя вярваше. Сигурна бе и че в края на краищата, Рейчъл щеше да се подчини. Защото дъщеря ѝ беше смела, но и умна — достатъчно смела, за да даде онова, което се искаше от нея, вместо да настоява за онова, което смяташе за задължително да направи.

Добре я възпитах — помисли си.

Ами другата ѝ дъщеря? Ами Роуз?

Ще си отида в гроба, оставяйки ѝ като завещание само лъжи.

Изведнъж ѝ хрумна, че Айрис не беше единствената причина да се държи досега. Направи го и заради Роуз. Не можеше да напусне този свят, без да се освободи от товара, който носеше в сърцето си през всичките тези години — тайната, която беше заровена толкова дълбоко, та смяташе, че няма да е възможно да я разкрие.

Имаше време. Само мисълта за това наподобяваше усилие да развие стар ръждясал кран, но знаеше, че ще успее да го развърти. Налагаше се. Това беше последната ѝ възможност. Последна възможност и за Роуз.

Ще причиниш ли това на Рейчъл? — попита един глас.

Силви се разколеба. Тогава си напомни, че никога не се намира подходящ момент за разкриване на дълго пазени тайни. И ако продължаваше да се колебае, можеше да стане прекалено късно.

Рейчъл беше силна. Щеше да оцелее. А и проблемите на Айрис бяха много по-сериозни и Силви не би могла да ѝ помогне.

Сега трябваше да помисли за Роуз — дъщерята, на която не дари обич...

Силви погледна към Никос. Върху милото му лице откри силата да тръгне напред, да направи каквото трябва...

Усети особена лекота и се отдръпна, което ѝ причини болка, но успя да изговори ясно:

— Роуз... Моля ви, повикайте я да дойде. Има нещо, което трябва да ѝ кажа...

ГЛАВА 12

Задушното, облицовано с ламперия преддверие бе пълно с хора. Четирима адвокати на противната страна се бяха събрали в единия му край като играчи от училищен футболен отбор. Роуз и Кристина Оувърби — адвокат на застрахователната компания, стояха до вратата с матирани стъкла, която водеше към лабиринта от коридори на четвъртия етаж на Нюйоркския областен съд.

Някой да хвърли проклетата топка — молеше се безмълвно Роуз и потропваше нетърпеливо с крак.

Делото на „Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“ се водеше точно от седмица. Съдебните заседатели изслушаха свидетелствата на медицинския персонал, обслужвал госпожа Еспозито сутринта, когато е била извършена операцията ѝ. Хирургическата операция, вследствие на която възрастната жена бе останала частично парализирана, бе обсъдена внимателно. Дори бяха изслушани свидетели — специалисти, които дадоха показания за високата степен на мозъчни аневризми сред дългогодишни пушачи.

Роуз представи рентгенови снимки от прегледите на госпожа Еспозито преди и след операцията, както и копия на бележки, доказващи склонността ѝ да харчи пари, която рязко се бе увеличила през месеците, когато се предполагаше, че е била прикована на легло. Дори бе намерила свидетел — бивш зет на госпожа Еспозито, за да опровергае твърдението на ищцата, че е била напълно здрава преди удара.

Съдебните заседатели, които в началото, изглежда, се отнасяха със съчувствие към възрастната жена, прикована към инвалидната количка, бавно променяха мнението си. Роуз усети промяната. Не беше нещо, което би могла да определи точно — неодобрително поклащане на глави, нежелание да погледнат ищцата в очите.

Например, когато госпожа Еспозито бе призована да даде показания, тя се прояви най-малко като безпомощна — удари съдебния чиновник, когато той се опита да бутне количката ѝ пред съдебната

зала, яростно се защити, когато Роуз ѝ зададе въпрос относно някои несъответствия между дадените първоначални показания и тези след клетвата.

Освен това, реални доказателства за извършено престъпление, въпреки разследването на Каницаро, липсваха. И сега, на втория ден от представянето на свидетелствата на ищцата, това стана очевидно и за съдебните заседатели.

Огромната сума за компенсация, която госпожа Еспозито вече виждаше в своята сметка, бързо се стопяваше. Марк Каницаро вече беше готов да говори за споразумение.

Обаче на Роуз бе ясно, че щеше да сбърка, ако се покажеше твърде самонадеяна. Все пак, по-рано бе направила грешка. Кой би могъл да предвиди решението на съдебните заседатели в процеса „Максуел срещу Коър Тех Индъстрис“? Ищецът бе предявил иск за големи щети вследствие на излагане на азбест, но не бе пострадал с нищо друго, освен с описаната „омаломощаваща мигрена“. Заседателите му присъдиха щети за осем милиона.

Краят не е дошъл, докато не свърши процесът — чуваше тя думите на Макс.

Видя Марк да се отделя от групата, челото под разрошената му коса блестеше от пот.

— Милион и двеста — изръмжа той до ухото ѝ.

Дали си въобразяваше, или той се бе смалил през последните пет дни? А може би просто се връщаше към човекоподобните си корени — подобно на диаграмите, на които рисуваха еволюцията на човека от майmunата.

— Четиристотин и петдесет хиляди — отвърна му тя. — Освен това трябва да оттеглите обвиненията срещу „Диагностикс“. — „Диагностикс Инкорпорейтид“ бе най-големият акционер на клиента ѝ — болницата „Свети Вартоломей“. Представляваше независима лаборатория, където бяха направени изследванията на госпожа Еспозито — погрешни според твърденията на адвокатския екип на Еспозито.

Марк направи гримаса.

— Това е пладнешки обир и ти го знаеш. Деветстотин и петдесет, това е най-много, което можем да отстъпим. Смятай го за евтино.

— Обир ли? Марк, мога ли да ти припомня, че моят клиент не е допрял дулото до ничия глава — отвърна хладно тя.

До нея другата адвокатка, Кристина, се напрегна като териер, опънат на каишка. Роуз уж случайно я бутна с лакът, за да отвлече вниманието ѝ, преди да е казала нещо, което да развали сделката. Кристина — около трийсетгодишна, бе побеляла твърде рано и често я смятаха за по-възрастна от Роуз, факт, който не ѝ беше приятен. Сега тя не бе в настроение да седи на едно място и колежката ѝ да блесне в наддаването.

— Господин Каницаро, смятам, че не разбирате напълно негативното влияние на онова... — започна тя с вдигната нагоре брадичка.

— Петстотин — прекъсна я Роуз.

Тя разбираше подобните на Марк Каницаро, бе израсла сред тях на Авеню К, беше ги наблюдавала да играят по скъсани шорти и измачкани тениски. Беше се научила да преговаря с тях още преди да започне да следва право — помагаше им да си подготвят уроците срещу домашни сладки, пазареше се за билети за бейзбол, принуждаваше ги да дават парите си за обяд, в замяна на ксерокопирани копия на „тайния“ списък, който сестра Перпетуа държеше в кабинета си, където бяха написани заглавията на забранените от църквата книги.

Какви бяха правилата на играта ли? Можеш да им вземеш последния долар, дори можеш да ги измамиш. Но никога не бива да ги изкарваш глупаци.

Каницаро се разсмя — твърд, стържещ звук.

— Не е лесно да се споразумее човек с теб, Грифин. Седемстотин и петдесет и задраскваме „Диагностикс“. Толкова. Това е. Заклевам се в гроба на майка си, че не мога да сляза по-долу от тази цена.

Роуз му хвърли поглед, с който искаше да каже: *Колеги сме, не ми играй такива номера.*

— Помисли, съдебните заседатели не поемат. Шестстотин и петдесет, взимай ги и толкова. Предложението важи само една минута — тя се ухили.

Кристина понечи отново да отвори уста, докато помощниците на Каницаро — всички възпитаници на академията „Уанаби Юрис“, само гледаха с широко отворени очи.

Марк Каницаро пристъпи от крак на крак и изсумтя:

— Направи ги седемстотин хиляди и ще имаме споразумение.

Роуз поклати глава и скръсти ръце на гърдите си.

— Ама шестстотин и петдесет не покриват дори разноските ми!
— възнегодува Марк.

— Това е твой проблем — може и да не му хареса, но ще я уважава, че се е държала твърдо.

— Абе, Грифин, хайде...

— Толкова или нищо — каза му тя. — Няма да можеш да си купиш боя за обувки с онова, което съдебните заседатели ще присъдят на клиентката ти, повярвай ми.

— Ще обжалваме.

— Твоя работа. Известен ли ти е процентът на върнатите за разглеждане дела, водени от съдията Дилейхънтри? По-малко от два са, и то за последните десет години.

Марк отпусна рамене победен и смънка:

— Ще поговоря с клиентката си.

Което означаваше, че въпросът е решен.

Роуз си позволи лека усмивка. Още не бе дошъл краят, Марк би могъл да промени решението си или клиентката му да откаже да съдейства. Но тя се съмняваше, че нещо подобно щеше да се случи. В съда използваш възможностите си и намаляваш загубите. Всеки го знаеше.

Четирийсет минути по-късно излезе от входа, украсен с коринтски колони и тръгна по широките мраморни стъпала с документ в ръка. Съдебните заседатели получиха благодарност за участието си и бяха освободени. Макар, че все още оставаха безброй подробности за уговаряне, на случая „Еспозито срещу болницата Свети Вартоломей“ бе сложен край.

Точно това искаше Роуз.

Минаваше единайсет часът и тя вече се чувстваше като в края на дванайсетчасов работен ден. Беше напрегната, вратът и раменете ѝ се бяха вдървили.

Взе такси от Уърт Стрийт и се отпусна на задната седалка. Имаше среща с Ерик в един, но дотогава можеше да свърши някои неща.

Затвори очи и потърка носа си. Знаеше, че трябва да се чувства като победителка, но бе само неспокойна и това нямаше нищо общо с процеса.

Ерик. Непрекъснато мислеше за него, за нещата, за които си говореха, за дрезгавия му глас късно вечер по телефона, как леко я притискаше по тила, докато излизаха през някоя врата или когато се навеждаше да я целуне.

Представяше си го и в леглото, как върхът на езика му шари около пъпа ѝ, а опитната му ръка — между краката ѝ. Когато се любеха, той показваше невероятна способност да се въздържа, докато тя свърши.

Имаше и друго — знаеше, че нещо, за което мечтаеше и от което се страхуваше, се бе изпълнило.

Беше влюбена.

Когато го осъзна, колкото и да бе странно, не бе в леглото на Ерик, нито дори в прегръдките му. Откритието дойде две седмици по-рано, когато не знаеше какво да прави с Джей. По-малкият ѝ син се мусеше, че отново излиза — за трети път през седмицата, и когато Ерик дойде, за да я вземе за концерта, я достраша, че нещата щяха само да се влошат.

Но след като се върна от кухнята с разхладителни напитки, откри Ерик и Джей оживено да разговарят за певците на блус. Излезе, че и двамата са големи почитатели на Би Би Кинг и Бъди Уотърс. Обсъждаха добрите качества на различни записи, навели глави над няколко компактдиска на Джей. На Роуз ѝ направи впечатление, че човек лесно би ги взел за баща и син.

Усети как буцата лед в душата ѝ започва да се топи. Зарадва се, когато Ерик предложи на Джей да отиде с тях. Щял да купи още един билет на вратата, така каза, освен това, добави и намигна, може би било време момчето да разшири репертоара си, като включи в него и нещо от Бетховен и Брамс.

Никакви фойерверки, никакви камбани. Но в този неволен, умен и щедър жест, Роуз забеляза изхода към път, който, усети го със сърцето си, водеше към нещо прекрасно.

Въпреки всичко, тя продължаваше да се въздържа, предпазливо съблюдаваше известни граници. Например още не беше прекарала цяла нощ с Ерик.

Официалното извинение беше Джей, но синът ѝ не беше единствената причина. Дълбоко в себе си се боеше, че е твърде рисковано — също като престъпленията, които се превръщат във федерални, щом се пресече една линия. Не беше готова за такава интимност. Щеше да заприлича като че... като че ли са женени.

Това би било малко подвеждащо. Защото вече бе омъжена. За Макс.

Да върви по дяволите лекарят, с когото се съветва, както и книгите, посветени на загуба на близък човек. Роуз не се интересуваше дали скърбеше прекалено дълго след смъртта му. Единственото, което знаеше, беше, че в тези първи мигове, когато се събуждаше сутрин, протягаше ръка към Макс.

Съпругът ѝ. Сега и завинаги.

Нямаше да го изостави, за нищо на света. Дори заради Ерик.

Един вътрешен глас обаче ѝ прошепна: *Признай си, Роуз Сантини Грифин, изплашена си. Не само за това, че Макс ще остане на заден план. Страх те е да не би връзката с Ерик да се окаже нетрайна. Също и да не го загубиш. Следващия път може да не го преживееш...*

Все пак тези чувства можеше да отслабнат, нали? Нямаше винаги да бъдат едни и същи. Нямаше непрекъснато да усеща влагата между краката си и да копнее за Ерик още от минутата, когато я целуваше за довиждане.

Беше разумна жена на средна възраст. Майка на големи момчета. Управляваше собствената си фирма. Разбира се, че щеше да се справи с една любовна връзка.

Все пак, когато таксито стигна, Роуз до такава степен бе вгълбена в мислите си, че се наложи да преброи два пъти парите, преди да ги даде на шофьора.

Малко по-късно секретарката я пресрещна, докато вървеше към кабинета си и на Роуз ѝ се стори, като че ли е нападната от засада. Примигна, за да съсредоточи вниманието си върху нея. Малъри бе облечена с пуловер и черен панталон, косата ѝ можеше да се опише само като платинена Мадона.

— Локуд иска да си поговорите. В кабинета е — съобщи ѝ тихо.
— Предупредих го, че може да закъснееш, но той каза, че нямал нищо

против да почака. Той... — прехапа долната си устна. — Изглежда доста ядосан.

Хейдън Локуд? В нейния кабинет? Ядосан? Роуз усети как се връща към времето, когато трябваше да се справя с проблемите както на работа, така и вкъщи. Хейдън беше един от най-новите младши адвокати и най-амбициозният. Ако е възникнал някакъв проблем, по-добре тя да се справи с него.

Завари го седнал на фотьойла до прозореца — слаб чернокож, с късо подстригана коса, който с дългите си възлести крайници винаги й напомняше на млад баща, седнал на чина на детето си.

— Извинявай, че те посрещам така — каза той и се изправи. — Имаш ли свободна минута? — говореше, закръгляйки гласните, на което явно бе научен в Харвард и Роуз предполагаше, че той набляга на това, за да разберат хората, че не е завършил със стипендия. Родителите му бяха преподаватели в колежи, а най-голямата му сестра бе главен съветник на избирателния комитет на Демократическата партия.

Точно сега Хейдън изглеждаше разтревожен, тъмните му очи се взираха замислено зад стъклата на очилата с рамки от крокодилска черупка. *За Манди е* — помисли си и сърцето й замря.

Хейдън бе разпределен в отдела на Манди. Той пръв би разбрал, че пие.

Роуз му посочи да седне и се настани на стола срещу него, вместо да седне зад бюрото си.

— Чувам добри неща за теб — започна тя, за да го предразположи. — Манди ми каза, че не е виждала човек, който да работи толкова много. Освен тя самата — добави с лека усмивка. — И тази детективска работа, която извършихте покрай развода на госпожа Андерсън, беше блестяща. Наистина.

Той се усмихна стеснително и сведе глава.

— Благодаря. Оценявам думите ти, но бе проява по-скоро на здрав разум, както и че направихме някои проучвания. Трябваше да разровя почти шестнайсет кашона, за да открия тези финансови отчети, които представихме в съда като доказателства, но открих определена схема. Колко пъти можеш да получиш фактура от ресторант или хотел на Каймановите острови, освен ако по някакъв начин не е свързано със скрити авоари?

— Изглежда си спестил на клиентката ни доста пари, да не говорим за още повече неприятности — добави с усмивка: — Заплахата, че ще изпрати държавни данъчни ревизори на съпруга си, ще осигури на госпожа Андерсън малко повече свобода при споразумяването.

— Без съмнение — Хейдън кимна, но личеше, че изпитва неудобство. Понечи да каже и още нещо, но замълча.

— Хейдън, какво има? — предпазливо попита Роуз.

Той се загледа в огромните си ръце.

— Всъщност... има. Отнася се до Манди — неуверено изрече.

Стомахът на Роуз се сви.

— Какво за нея?

— Съжалявам, че няма друг начин да ти го кажа — започна той.
— Не исках да идвам при теб. Но подобно нещо не мога да оставя така — вдигна изразителните си кафяви очи и тя забеляза каква вътрешна борба се водеше в душата му. — Онзи ден Манди закъсня за среща, и то с госпожа Андерсън, а когато пристигна, тя... — прочисти гърлото си. — Бих казах, че беше пийнала. Или пък предната вечер бе прекалила. Както и да е, миришеше на алкохол. Дори леко залиташе — въпреки явното неудобство, което изпитваше, Хейдън я гледаше в очите. — Много уважавам Манди, тя е добър адвокат, но разбирам нещо от това, което става с нея. Имам един чичо, който... да кажем, че чичо Уили последен си тръгва, когато е на гости. Обикновено се налага да го изведат.

Как нещата излязоха извън контрол толкова бързо? Напоследък Манди наистина бе добра, дори не пиеше и чаша вино на вечеря. А ето сега пък това. А то не беше леко провинение. Всички във фирмата щяха да научат.

— Не се случва за пръв път. Това ли искаш да кажеш? — попита колкото можа по-спокойно.

— Точно така — отвърна той едва чуто и отмести очи към прозореца. Напрегнатият израз на искреното му младо лице й напомни на Дру.

Тя трепна. Предишната вечер големият ѝ син се отби, за да вземе брат си — имал два билета за мач. Роуз попита за Айрис — с добронамерен тон според нея, но стана така, че двамата с Дру

започнаха да се карат. Той ѝ заяви, че рови в живота му като с багер. Думите му я накараха да извика:

— Прекрасно. *Ти* сам си копай дупката тогава. Само не очаквай, че ще дойда да те измъкна!

И ето я тук загледана в дупката, която Манди бе изкопала за себе си, и се чудеше какво, по дяволите, да прави с нея. Как се стигна дотук? Откога тя — Роуз Сантини Грифин е определена да наследява трона на цар Соломон?

Роуз пое дълбоко дъх.

— Правилно постъпи, че дойде при мен. Съжалявам, че си попаднал в подобно положение. Надявам се, че това няма да се отрази на мнението ти за цялата фирма. Идването ти тук е много полезно за нас, Хейдън.

— Благодаря — каза той.

Младият мъж се усмихна, но с вид на човек, който е наясно, че друга фирма би го грабнала веднага. Колко млади хора — бели или чернокожи можеха да се похвалят с диплома от Харвард и биография, която включваше две лета стаж в „Милбанк Туийд“?

— Ще се погрижа за това — обеща му тя.

Хейдън кимна мрачно и се изправи. Стисна ѝ ръката и я погледна в очите с израз, в който се четеше облекчение и решителност. Показа ѝ ясно, че колкото и да харесва и да уважава Манди, няма намерение да проваля кариерата си заради една алкохоличка.

А Манди е точно такава — помисли си мрачно Роуз. — Алкохоличка. Слава Богу, че Макс не е жив да го види.

Но нещата можеха да се променят. Например Ерик бе успял да се отърве от тази слабост и отново да се върне към живота.

Настроението ѝ се подобри. Да, точно това е. Щеше да пита Ерик какво да прави. Може би ако той поговореше с Манди...

Кой знае? Тя можеше да го послуша. Вечерта, когато ги бе поканила на вечеря, се държаха приятелски, макар Манди явно да не се сещаше, че той я бе завел вкъщи след годеща на Айрис и Дру.

Роуз погледна часовника си. Минаваше дванайсет и половина! Трябваше да побърза, за да стигне в ресторанта в един. Мина ѝ през ума, че не е погледнала пощата върху бюрото си, както и купчинката розови бележници с телефоните на хората, които я бяха търсили, но изведнъж всичко ѝ се стори маловажно.

Ерик. Точно след двацет и осем минути щеше да се срещне с него. Щом я зърнеше, очите му светваха, сякаш никога не бе виждал по-прекрасна жена. Деликатните му устни, за които изненадите като че ли никога не свършваха. Ръцете му, които винаги я караха да се изчервява, защото си мислеше как я докосват в леглото.

Тревогата се изпари. Тя се втурна към вратата със зачервено лице, сърцето ѝ туптеше като на шестнайсетгодишно момиче, влюбено за пръв път.

Няма да мисля сега — каза си — колко бързо угасва подобна любов. Това, което съградиха с Макс, беше здраво, способно да издържи на всякакви трудности. Онова, което изпитваше към Брайън и което го правеше толкова приятно, макар и тогава да не го осъзнаваше, бе, че беше твърде кратко.

Скоро това също щеше да си отиде — гузната наслада от новата ѝ любовна връзка с Ерик, която като всичко силно и страстно в края на краищата щеше да изчезне като луната при първата поява на зората.

Срещнаха се в един индийски ресторант, който според Ерик бе една от най-добре пазените тайни в града. *Ако си представиш палат от азбест или нямаш нищо против, до теб да има пожарогасител — добави той и лукаво ѝ намигна.*

Онова, което на Роуз се стори още по-привлекателно, бе невъзможността да се сблъска с някого, когото познаваше. Не желаше някой от колегите ѝ да види как се държи, когато е с Ерик, как се изчервява като влюбена ученичка, как нито един от двамата не може да издържи и пет минути и да не се пресегне към ръката на другия или да си открадне целувка.

Докато слизаше от таксито пред жълтеникавата сграда, Роуз трябваше да се взре, за да забележи дискретната табелка: „Понгал“.

Да, имаше и син слон на прозореца, както Ерик ѝ бе описал.

Когато влезе вътре, я лъхнаха различни екзотични миризми. Тя изведнъж се почувства ужасно изгладняла. Това беше заради Ерик. Мисълта, че щеше да го види, стимулира разни видове апетит, накара кръвта ѝ да закипи.

Веднага го забеляза, седнал на задна маса, но се спря за миг, за да се наслади на възможността да го наблюдава известно време. Носеше

любимите си джинси — прани толкова пъти, че бяха станали белезникавосини, и тъмносин пуловер върху светла риза. Косата му бе разрошена от вятъра, беше се облегнал назад и четеше „Таймс“.

Сякаш усетил присъствието ѝ, той вдигна очи. Очите му биха били просто сини, ако ги бе насочил в друга посока, но горяха почти ослепително, когато ги отправи към нея. Гледаше я с усмивка, предназначена само за нея, сякаш си спомняше последния път, когато бяха заедно.

Тя се изчерви, сякаш на челото ѝ бе написано и всеки в ресторанта можеше да го прочете, че беше влюбена.

Изведнъж си спомни как беше коленичила пред статуята на Дева Мария в „Светите ангели“ и се молеше за опрощение на греховете си, извършени с Брайън. Грехове на плътта, които независимо колко молитви отправяше към Дева Мария и Светия Отец, повтаряше отново.

Трябваше да признае, че никога не се бе чувствала така с Макс. Обичаше съпруга си, желаше го много, но не можеше да си спомни миг, когато да е пламтяла по Макс, когато само мирисът на чаршафите, след като са се любили, да я възбуждаше отново. Той знаеше точно как да ѝ достави удоволствие, беше търпелив, обичаше я. Но никога, дори в самото начало на връзката им, мисълта за онова, което бяха правили предишната нощ в леглото, не я караше да се размърда неспокойно на стола.

Когато Ерик се изправи, за да я посрещне, Роуз се почувства като прелюбодейка на тайна среща с любимия си. За неин ужас това я накара да го пожелае още повече. Когато той се наведе да я целуне по устните, тя извърна глава и му подаде страната си. Това обаче не ѝ попречи да усети дъха му — не можеше точно да го определи, но ѝ напомняше на всички миризми, които обичаше — на нови книги, на чаршафи, сушени на слънце, на листа, току-що измити от дъжда.

Тъй като беше развълнувана и нервна, направи цяло шоу, докато разкопчае палтото си и го сгъне на облегалката на стола. Ерик просто си стоеше с ръце в джобовете, гледаше я развеселено, сякаш знаеше много добре за какво си мисли.

— Какво мислиш? — попита тя малко гузно.

— За абитуриентски бал през 1964 година — ухили се и се отпусна на стола. — Сега не изглеждаш на повече от седемнайсет.

Тя го изгледа въпросително.

— С побелели коси?

— Обзалагам се, че сега си по-хубава от тогава.

— Не съм ходила на абитуриентски бал. Единственото, което се приближава до идеята ти, е конфирмацията ми. Би могъл да я наречеш среща с Исус — засмя се иронично. — Баба ми беше много набожна и в събота вечер си лягахме рано, за да сме готови за неделната служба.

— Бих желал да те познавам от онова време.

— Едва ли. Тогава бях много объркана. Ако не беше Брайън... — замълча и поклати глава. — Но това е минало. Искаш ли да чуеш нещо ново? Делото ми се уреди. Другата страна прояви достатъчно разум, за да разбере, че само ще си мечтаят за два милиона.

— Поздравявам те — той се ухили и вдигна чашата си с вода. — Как склониха?

— Поради липса на достатъчно доказателства. Дори не беше случай, който трябваше да се представя в съда — засмя се. — С други думи, не бяха подготвили домашното си.

— Или е това, или ти си била по-подготвена. Между другото, как мина с професор Хайсмит?

— Ерик, не знам как да ти благодаря. Накарахме го да дойде със самолет, за да свидетелства. Не мога да ти опиша колко убедително бе двегодишното му изследване върху ефекта на пушенето върху сърдечно-съдовата система.

Хайсмит беше професор в Йейлския университет. Ерик откри името му в бележника си. Беше го интервюирал предишната година.

— В такъв случай, можеш да ме почерпиш един обяд — сякаш си спомни нещо и добави: — А що се отнася до Брайън, има нещо, което ме интересува.

Роуз си спомни вечерта, когато се целунаха с Брайън и почувства, че се изчервява.

— За какво?

— Онзи ден обядвахме заедно. Просто си говорихме, но разговорът все се въртеше около теб. Той се интересуваше дали още се виждаме, доколко е сериозно, такива неща.

— Ти какво му каза?

— Отговорих му, че се виждаме. Това е. Брайън е възрастен човек, освен това ми е приятел, но останах с неясното усещане, че за

него това бе повече от разговор — тонът на Ерик беше почти безразличен. Сякаш и той като Брайън, прикриваше интереса си към темата.

— Брайън винаги ми е бил като голям брат. Винаги ме е защитавал — обяснението ѝ бе неубедително, но беше твърде смутена, за да измисли по-добро.

Ерик също не се хвана.

— Наистина си го обичала, нали?

— Да. Едно време го обичах много — изненада се колко ѝ бе лесно да говори за това. — За мен той беше... всичко. Сигурно съм била влюбена в него по времето, когато започнах да се замислям дали е грешно да се целуваш с момчета — отпи от чашата си с вода. — След като преминах от нечестиви мисли към смъртния грях, вече бе късно.

Ерик се усмихна.

— Какво се случи след това?

— Виетнам — сви рамене. — Останалото ти е известно. Бил е ранен. Рейчъл спасила живота му. Ожениха се.

Роуз си отдъхна, когато келнерът дойде, за да вземе поръчката им. Разбира се, че всичко това беше стара история, но даже спомени, избледнели от времето, пак може да ти причинят болка. Дори сега, толкова години по-късно, не можеше да си спомни случай, когато не я бе жегвало по малко — писмата, които ѝ беше писал, а не бяха стигнали до нея, тъй като Нона ги беше скрила. А Брайън, след като не беше получил отговор, се убедил, че го е забравила. Нищо не би могло да бъде по-далеч от истината, единственото, заради което живееше, беше надеждата да получи писмо от него. Когато накрая наистина го получи и в него той ѝ съобщаваше, че щял да се жени, тя бе сломена. По-лошо би било само ако го бяха убили.

С времето и с любовта на Макс разбра, че дори да бе продължила да му пише, онзи Брайън, към когото тези писма биха били адресирани, нямаше да бъде същият Брайън, който щеше да ги прочете. Нямаше да бъде момчето, с което бе израсла, нито дори младият мъж, който вярваше, че е благородно да се сражава за родината си и който с насълзени очи ѝ обеща да се върне при нея.

Но по онова време на Роуз ѝ се искаше само да умре. Да затвори очи и никога повече да не ги отвори.

— Странно — отбеляза замислено Ерик. — Когато попитах Брайън за вас двамата, той стана много словоохотлив.

— Какъв смисъл има да се ровиш толкова? В края на краищата всичко се разви другояче — стомахът ѝ се сви. — Ако не беше Рейчъл, нямаше да се омъжа за Макс. Наистина ме болеше, мислех, че няма да го преживея, но с времето разбрах, че така е трябвало да стане.

— Вярваш ли в съдбата? — попита Ерик и иронично повдигна вежда.

— Зависи.

— От какво?

Тя се усмихна. Опитваше се да запази шеговития тон, защото се боеше, че в противен случай би се стигнало до въпроси, на които не бе готова да отговори.

— Дали има награда на дъното на кашона.

Ерик се засмя. Косата му с пясъчен цвят падаше върху челото му като при мъже, които гледат да не прекарват много време пред огледалото. По измазаната с хоросан стена до него бяха накачени редица лампи като малки шапчици с конусообразна форма, закачени на дълга жица подобно на лампички за коледна елха.

— Нямах предвид забележителния човек — каза.

— Ерик, какво искаш да ме попиташ?

Той я изгледа замислено за миг, после изрече:

— Чувал съм колко си обичала съпруга си. Брайън също. Не съм сигурен само какво мислиш за нашата връзка.

Роуз се размърда на стола.

— За нас ли?

— Не се паникьосвай толкова — той се усмихна, но този път усмивката му не беше радостна. — Няма защо да бъде записана с кръв.

— Ерик — сложи ръката си върху неговата, — слушай, може би не трябва да бързаме. Поне засега. Чувствам се напрегната.

Той я изгледа продължително.

— Да не би това да е любезен начин да ми кажеш засега да прекратим връзката си? — бе пряк както винаги. Едно негово качество, на което много се възхищаваше.

— Само си мислех...

— Не бих искал връзката ни да усложни живота ни — прекъсна я остро Ерик. Взираше се напрегнато в лицето ѝ и на нея ѝ стана

неудобно. — Искам да те помоля само за една услуга. Ако решиш да сложиш край, обещавам, че ще си тръгна моментално.

Роуз се облегна назад изумена от реакцията му.

— Не съм казала да престанем да се виждаме.

— Тогава какво искаш?

— Не знам. Там е работата — тя се смръщи и нервно започна да си играе с висулката, представляваща рубинено сърчице, окачено на златна верижка. Подарък от Макс за петнайсетата годишнина от брака им. — Освен съпруга ми, ти си единственият мъж, с който съм спала през последните двайсет години. Да ти кажа честно, просто не знам как да се държа. Чувствам се почти като гимназистка.

Той се пресегна, докосна бузата ѝ, после устните и прибра ръката си. Слабата му усмивка ѝ напомни за изкривена рамка на картина, която трябваше да се оправи.

— Това добро ли е или лошо?

— И двете.

— Никога няма да те нараня.

— О, Ерик — въздъхна тя. — Не се боя от теб, а от себе си. Семейството ми се разпада и би трябвало аз да съм опората му, само че не съм. Или съм на работа, или тичам напред-назад между твоя апартамент и моя.

— Не би трябвало да бъде така — изгледа я хладно, но под тази хладина тя усети пламенност, която би могла да я изгори, ако се приближеше до него.

Роуз отпи глътка вода и тя ѝ се стори с метален вкус. Индийска цитра зазвуча някъде зад тях. Тя усети, че нещо ще се случи, нямаше представа какво точно — или начало на нещо, което не бе готова да приеме, или край на нещо, от което още не желаше да се откаже.

Кого заблуждаваше? Е, поне би могла да му даде честен отговор.

— Смятам, че не съм съвсем готова за нещо повече от това, което е между нас сега.

— Нямам нищо против да не бързаме.

Тя му се усмихна разкаяно.

— Не е честно. Непрекъснато те занимавам с моите грижи.

— Не гледам на нещата по този начин — каза той. — Но ако ще ти олекне, нямам нищо против да те изслушам.

— Ти не само слушаш. Особено в случая с Манди.

— Какво става с нея? — попита той.

Роуз му предаде разговора си с Хейдън Локуд.

— Работата е там, че това не е *типично* за нея. Досега никога не бе позволявала пиенето да пречи на работата ѝ. Манди има изключителна воля. В това отношение прилича на баща си.

— С „Анонимните алкохолици“ повтаряхме една фраза „да сграбчиш падението от челюстите на победата“ — каза ѝ Ерик. — Понякога губиш второто по важност нещо в живота си, за да се откажеш от най-важното.

— Какво би било по-важно от работата ѝ? Освен нас, нейното семейство?

Ерик ѝ се усмихна.

— Пиенето — отговори простичко. — За един алкохолик *нищо* не е по-важно.

Келнерът им се появи отново с няколко вдигащи пара блюда и ѝ напомни колко бе гладна. По-късно щяха да решат какво да правят с Манди, каза си тя. Точно в този момент просто щеше да опита сложеното пред нея.

Ароматните ястия пристигаха едно след друго и тя поглъщаше всичко, включително и голяма част от топлия хляб, който Ерик беше поръчал. От лютивото ястие очите ѝ се насълзиха. Всички ястия бяха като сложно прелъстяване на сетивата, на което бе безпомощна да устои.

Когато Ерик предложи да отидат в апартамента му, хиляди извинения, нахлуха в главата на Роуз като подплашено ято гъски. Но не можа да измисли нито едно по-спешно от перспективата той да я люби.

Половин час по-късно тя стоеше гола пред него в спалнята на апартамента му на Мъри Хил и го гледаше как се съблича.

Желаше го много силно и гореше от нетърпение. Бе чувала мъжете да говорят за невъзможността да се въздържат и в такива моменти винаги се чувстваше над тях. „Жените не са чак толкова примитивни“ — мислеше си самодоволно. Те знаеха как да се държат по-цивилизовано, с взаимно уважение един към друг, знаеха какво е подходящо да се прави и какво не е.

Майната му — каза си. — *Имам нужда от това.*

Прозвуча джаз по стереоуредбата — тенор-саксофон, чиито трели се виеха като копринени панделки около голите ѝ крайници, когато се изтегна на леглото, загледана в лавиците на стената. Бяха натъпкани с книги, компактдискове, снимки на селскостопански самолети в рамки, чаши за кафе от промоции, изпратени му в WQNA заедно с любопитна колекция от момчешки бейзболни ръкавици, толкова втвърдени от времето, сякаш бяха направени от дърво, а след това лакирани и лъснати.

— Стан Гетц — осведоми я Ерик. — Ако искаш да сложа нещо друго?

— Не... харесва ми. Само ела.

Той отиде при нея. Когато вплете голото си тяло в нейното, все едно, че двамата потънаха в топъл басейн. Тя чувстваше дъха му до врата си. Той разбираше какво изпитва. Инстинктивно ѝ даде минута-две, докато вплетените им тела се пренастроят на усещането за летене. Докато тя се почувства готова да тръгне по пътя си към дълбокия край.

Ерик я погали по ръцете и тя настръхна. В полутъмната стая очите му блестяха изпод натезжалите клепачи.

— Толкова си красива — прошепна. — Най-красивата жена, която някога съм имал удоволствието да видя гола.

— С ласкателство няма да стигнеш далеч — прошепна му тя и се засмя гърлено, после прокара ръка по гърба му.

Върху килимчето до леглото бледосиният ѝ къс комбинезон и сутиенът лежах на купчинка като стопен лед. Няколко седмици по-рано тя разгледа каталога на „Виктория Сикрет“, който се появяваше в пощенската ѝ кутия толкова редовно, както мензисът ѝ. Вместо да го хвърли в кофата при другите неща за рециклиране, както обикновено правеше, тя вдигна телефона, набра номер 800 и си поръча бельо за двеста долара. След смъртта на Макс носеше само обикновени бели памучни пликчета. Католически контрол над раждаемостта, така го наричаше Мари. Какво значение имаше? Никой нямаше да я види разсъблечена. Сега обаче изведнъж се оказа, че имаше значение. Дори докато беше на работа, докосването на коприна до кожата ѝ я караше да се чувства желана, жена, с която един мъж би поискал да заседне в асансьор.

Сега именно се почувства като в асансьор, спускащ се стремително надолу. Усети, че лепне от пот и не можеше да преглътне.

Тя го погали там, където знаеше, че обича и бе възнаградена, когато той потрепери, хвана бедрата ѝ и я привлече към себе си.

— М-м-м, много си добра в това — изрече тихо. Вятърът, който духаше през отворения прозорец, полюшваше щората и образуваше ивички светлини и сенки по лицето и тялото му.

Тя се притисна леко до него и чу как той шумно пое дъх, а коремните му мускули се стегнаха, после и те потрепериха.

— Много лесно го постигаш — пошегува се тя.

Ръката му започна да чертае бавни кръгове надолу по корема ѝ, после по-надолу, още по-надолу и тя затаи дъх. Пръстите му изследваха меката ѝ окосмена част, после раздалечи краката ѝ. Като че ли му беше начертала карта и той бе изучил всички притоци и второстепенни пътища, сякаш беше пътувал по тях стотици пъти.

— Харесва ли ти така? — попита той тихо и пъхна пръстите си по-навътре.

Роуз изохка, замаяна от удоволствие, преживяваше всяко нежно усещане — докосването му, миризмата му или изражението му.

Ерик имаше издължени мускули като на плувец, с тесен таз, преминаващ в слаби, жилести крака. Онова, което не му позволяваше да бъде досадно свършен, бе два сантиметра излишна плът около кръста. И слава Богу, помисли си Роуз, иначе щеше да ѝ бъде ужасно неудобно да я види гола.

Усещаше как шевовете на стария му юрган, върху който бе легнала, се притискат към гърба ѝ като малки диаманчета. Роуз изохка, когато Ерик отново потъна в нея, а след това внезапно се изтегли.

— Подготовка за идващите атракции — прошепна ѝ.

— Не съм сигурна дали ще мога да ги изчакам — най-прекрасното на човек над четирийсетте е, че няма защо да се прави на срамежлив.

Вместо да ѝ отговори, Ерик се плъзна надолу. Усети дъха му, който гъделичкаше корема ѝ. Замаяно усети как се надигна, за да я целуне по устните...

Тя се притисна към него и нададе тих вик, промълви някакви думи, които нямаха особен смисъл дори за самата нея, сякаш слушаше някой друг да говори в съня си. Това беше сън, реши тя. Еротичен сън,

от който се събуждаш изпотена и разтреперана и почти ти прилошава от копнеж.

Отдръпна се от него.

— Твой ред е — прошепна.

Роуз го пое в устата си.

След минута той бе отново върху нея и тя го привлече към себе си. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова погълната, толкова загубила всякакъв срам, като разгонено животно.

Когато свърши, то стана като лятна гръмотевица. Безкрайни вълни и благословено облекчение от възбудата. После Ерик също свърши, надигна се със затворени очи и разтворени устни в безмълвен вик. Дълбоко в себе си тя го усети как пулсира бързо като тревожно сърце.

Той се отпусна върху нея и задъхано изрече:

— Боже мой!

Тя въздъхна като последен акорд в края на симфония. Ерик се извъртя настрани.

— Ти наистина ли мислиш, че ей така можем да се събираме и разделяме? Жена като теб? Роуз, ако не друго, повярвай ми, ти си създадена да бъдеш активна.

— Кой е казал, че няма да бъда активна? — отдръпна се леко, от него. — Само защото...

— Роуз, искам да се омъжиш за мен — прекъсна я той толкова спокойно, сякаш пътуваха с кола по улицата и обсъждаха движението пред тях. — Известни са ми всичките ти аргументи — че е много рано, че точно сега животът ти е объркан. Затова не те моля. Няма да го направя, докато не си готова. Единственото, което искам, е да знаеш какви са намеренията ми. Нали е честно?

Роуз бе твърде изумена, за да отговори. Разбира се. Трябваше сама да се досети, докъде ще стигне всичко това. В същото време беше лудост.

— Ерик, аз...

Той сложи пръст на устните й.

— Почакай. Искам да ти разкажа нещо. За жената, в която се влюбих, преди да те срещна — притисна я към себе си, като че ли се боеше, че може да му се изплъзне. — Тя си ти. Знам, че ще ти се стори налудничаво, на самия мен ми е трудно да го повярвам, но е така.

Виждах те в мечтите си много преди да се срещнем. Дори горе-долу знаех как изглеждаш, а в действителност си още по-красива — целуна я по главата. — Единственото, което не знам, е какъв ще е краят.

— Не е възможно да си... — замълча и се замисли как най-добре да предаде с думи чувствата, които изпитваше. — Може да си имал някоя предвид или просто съм се случила край теб, когато си се уморил да я търсиш.

Той рязко отвърна:

— Не принизявай нашата връзка.

— Ерик, аз... Не мога да се омъжа за теб. Никога.

— Тоест случаят е приключен, така ли?

— Ами децата? — попита го тя. — Каза, че искаш да имаш семейство.

— Ние ще бъдем семейство. Двамата с теб. Роуз, искам да станеш моя съпруга.

— Ерик... не мога. Няма да бъде честно — тя се опита да се обърне на другата страна, но той не я пускаше. Леко стисна рамото ѝ и тя настръхна.

— За кого няма да бъде честно?

— И за двамата. Бях омъжена двацет и една година. Имам големи деца. А онази жена, която си си представял? Не съм била аз. Ти просто си ме сбъркал с някоя, която още не си срещнал — изпита тъга, когато осъзна, че най-добрите години от живота ѝ са минали.

— Просто си помисли, съгласна ли си? Само за това те моля.

Роуз понечи да отговори, но я прекъсна резкият звън на телефона върху нощното шкафче.

Ерик грабна нетърпеливо слушалката, като че ли беше в студиото, на работа.

— Тук е Ерик — заслуша се за миг, раздразнението по лицето му премина в загриженост. Подаде ѝ слушалката и изрече:

— За теб.

Стресната, Роуз я пое.

— Мамо? Джей е — гласът му трепереше. — Опитвах да те намеря в кантората, но Малъри ми каза, че си излязла с Ерик. Радвам се, че те открих — рязко пое дъх. — Мамо... Силви. Наистина е много зле. Рейчъл иска да я закара в болница, но тя не давала. Мамо, тя искала да те види.

Силви? Искала да я види? Не желаела да отиде в болница. Дотолкова ли е сериозно? Да не би да е уловка да я накарат да отиде там?

После се размисли. Роуз знаеше, че майка ѝ никога не би си послужила с измама. Щом не искаше да отиде в болница, значи не виждаше смисъл в това. Тя...

Иска да умре в собственото си легло. Боже мой, майка ми умира! — затисна устата си с ръка.

Изведнъж всяка една от хилядите причини да се сърди на Силви, престана да има каквото и да е значение. Може би и не са били важни. Може би най-важното бе, че тя е нейна майка.

Силви наистина бе постъпила егоистично. Но в желанието си да иска повече, отколкото майка ѝ бе готова да ѝ даде, Роуз бе отхвърлила нещо извънредно ценно. Дали не беше твърде късно? Дали тя щеше да си отиде, докато стигне при нея, докато даде на майка си онова, което не направи?

Прошка.

Скочи отчаяно от леглото и се разбърза.

— Кажи на Рейчъл, че тръгвам.

ГЛАВА 13

Значи такава било усещането — помисли си Рейчъл.

Докато следваше, по време на лекциите по психиатрия често се опитваше да си представи какво ли е да изпиташ психически срив. Дали разбираш какво става около теб или просто си мислиш, че хората се държат като луди.

Сега разбра.

Защото не бе възможно онова, което чуваше, да е истина. Като че ли вместо майката, която бе познавала през целия си живот, се появи някаква непозната — една от онези приказливи безобидни смахнати жени по автобуси и самолети, които винаги се опитваха да се прилепят към нея. Жена с хлътнали бузи и побелели устни, говореща съвсем несвързани неща...

— Страхувах се. Умирах от радост, в същото време изпитвах и ужас. Бях бременна след толкова години опити, но... — зелените очи на майка ѝ се насълзиха. — Само се молах бебето да е от Джералд...

Подпряна на купчина възглавници, Силви приличаше на стара кукла от музей, лицето ѝ бе като от порцелан, с мрежа от тънки бръчици. Все пак ръката, която стискаше китката на Рейчъл, ѝ бе болезнено позната — същата, която я успокояваше, преди да заспи като дете и я превеждаше през оживени улици.

— Мамо, моля те, не се опитвай да говориш — помоли я и гърлото ѝ се стегна.

Силви продължи като че ли не я чу:

— Бях млада, много млада... — тя почти шепнеше. — Съпругът ми беше достатъчно стар, за да ми бъде и баща. Но аз го обичах! Не се съмнявай в това. В много отношения Джералд се отнасяше към мен като баща. Закриляше ме... даваше ми всичко, което исках, че дори и повече. Но той не можеше да ми даде... — насълзените ѝ очи блестяха странно, явно се напрягаше не само да диша, но и да намери подходящите думи. — ... страст.

— Влюбих се, нали разбираш? — продължи, усилието пролича на лицето ѝ. — В Никос — тя примигна, като че ли се мъчеше да фокусира погледа си върху него, седнал на леглото до нея. В замъглените ѝ очи личеше толкова искрена и дълбока любов, че Рейчъл се извърна като от силна светлина. — Какво по-грешно можех да направя? Той работеше при нас, нали разбираш... Впрочем ти знаеш. Онова, което не знаеш, е, че още тогава станахме любовници — синкавите ѝ устни се разтегнаха в опит да се усмихне. — Бях влюбена, да... но всяка вечер плачех, ненавиждах се, че постъпвам така със съпруга си — за миг затвори очи и си позволи лука да поеме по-дълбоко дъх.

— Мамо, няма нужда да...

— Не, има — настоя Силви. — Моля те, послушай, преди да е станало твърде късно — замълча, погледна към вратата, която зееше отворена в далечния край на обширната спалня, като че ли очакваше Роуз да се появи всеки миг, макар че бяха минали само петнайсет минути, откакто Рейчъл се обади на сина ѝ.

Роуз. Защо майка ѝ очакваше Роуз с такова нетърпение?

Слънцето струеше през прозорците като вода в бледосиня ваза и оживяваше стаята. Обюсоновият килим до леглото беше изтънял, но си беше все така прекрасен. Леглото с гравирани гирлянди и розетки, където като дете играеше с часове. Същото легло, в което...

Наистина? Тук? В тази стая... с Никос?

— Слушам те, мамо — макар и да не бе в състояние да приеме всичко, Рейчъл бе болезнено запленена от разказа на майка си. Но тя само стисна ръката ѝ още по-силно и с палец я погали.

— Роуз идва ли? *Каза ли, че ще дойде?*

— Да, мамо. Сигурна съм, че вече е тръгнала за насам — Рейчъл говореше тихо и успокоително, но ѝ идеше да се разкрещи: *Каква връзка има Роуз с всичко това?*

Силви като че се отпусна и потъна още по-дълбоко на трона си от възглавници. Изглеждаше толкова крехка, свита като изсъхнал лист. На Рейчъл ѝ идеше да я грабне на ръце и да я отнесе в най-близката болница. Усещаше как сърцето ѝ тревожно пулсира. *Мамо, моля те, не умирай!* — викаше тя наум.

— И тогава... да... бях бременна. След толкова години забременях — възрастната жена затвори очи, думите ѝ започнаха да се

сливат, като че ли потъваше в дрямка. Но обърканият ѝ разказ продължаваше да се прокрадва през устните ѝ като вятър, който свири през незатворен прозорец. — С Джералд ходихме при какви ли не специалисти, правихме най-различни изследвания. Така и не откриха нищо... но въпреки всичко, колкото и да се молах да греша, дълбоко в сърцето си знаех, че бебето не беше от него. Все пак имаше някаква възможност и това ме държеше — отвори очи и хвърли извинителен поглед към Никос, който я потупа утешително по рамото. — Извинявай, скъпи. Но това е истината. Бях такава свита мишка, боях се от собствената си сянка. Представи си какво би направил Джералд, ако разбереше истината!

Рейчъл се изуми, когато забеляза, че Никос плаче. Сълзи се стичаха по здравето му, обрूलено от ветровете лице като стопен сняг от планински склон. Той дори не ги бършеше. Виждаше ли го бе някога да плаче? Никога, осъзна и изпита дълбока привързаност към човека, бил не само верен приятел на майка ѝ, но и втори баща и дядо на Айрис. Твърд като стълб, около когото се въртеше колелото на семейството.

Тя забеляза усилията му да овладее чувствата си, адамовата му ябълка се движеше нагоре-надолу. За миг Рейчъл забрави собственото си страдание, сърцето ѝ се сви, когато Никос се наведе над Силви, взе лицето ѝ в големите си, загрубели от работа ръце тъй внимателно, сякаш беше яйчена черупка, която можеше да се счупи. Целуна я нежно първо по едната, после по другата страна.

— Не те обвинявам — каза ѝ успокоително. — Постъпила си така, както е трябвало.

Силви го погледна с благодарност и в този момент лицето ѝ изглеждаше прозрачно, сякаш слънчевите лъчи, които я осветяваха, извираха някъде дълбоко вътре от нея.

— Скъпи Никос — прошепна, после бавно извърна глава към Рейчъл. — Заради теб мълчах, дъще. Спомняш ли си историята с пожара? Нощта, когато беше родена и болницата се запали? Стана точно така, както съм ти го разказвала. Онова, което не знаеш и не би могла да знаеш — преглътна трудно, — беше, че бебето, което спасих, грабнах на ръце и побягнах с него по стълбите, наистина беше ти, както съм ти казала, само че ти не беше моето бебе.

Сега Рейчъл гледаше майка си сякаш от голямо разстояние, сякаш стаята бе изчезнала и се виждаше само лицето на майка ѝ, плуващо като бледо листенце в дъното на дълъг тунел. Леглото, на което бе седнала, като че се наклони и тя се хвана за едната му резбована колона, за да не загуби равновесие.

— Аз... не разбирам — усещаше как устните ѝ се движат, но думите като че ли изрече някой друг.

Очите на майка ѝ се спряха върху нея — огромни и блестящи.

— Моето бебе беше с по-тъмна кожа, с черна коса... като баща си — прошепна Силви. — След пожара... — трепна и притисна сърцето си с ръка. — Майка ти, истинската ти майка не успя да излезе навреме. Всички приеха, че просто ти си моето дете... В началото не исках да бъде така. Но после се замислих, дали при пожара след смъртта на майка ти... дали не бе предопределено. Струваше ми се, че Бог ме води нанякъде — една-единствена сълза се отрони от ъгълчето на окоето ѝ и се спусна към слепоочието ѝ. — Само че сега знам, че не е бил Бог.

Рейчъл се чу как пита:

— Какво стана с другото бебе? С твоето бебе? — дали сънуваше това или майка ѝ... Не е възможно да е вярно. Или би могло?

Зад себе си чу лек шум. Извърна се бавно... и както беше замаяна, почувства как стаята се завърта като на въртележка. Олюляваща се като пияна, Рейчъл примигна. На прага стоеше висока жена, която ѝ беше ужасно позната.

Жената пристъпи в стаята и Рейчъл видя, че това е Роуз. Буйната ѝ черна коса бе разрошена, бузите ѝ бяха порозовели. Вероятно бе бързала много и не е забелязала, че е закопчала шлифера си накриво.

— Роуз — прошепна Рейчъл. Тогава разбра. Обърна се към майка си и изумена я попита тихо: — Беше Роуз, нали? Бебето, което си изоставила. Истинската ти дъщеря. На двама ви с Никос.

Силви притихна и Рейчъл бе готова да се наведе, за да провери дали диша. Но очите на майка ѝ гледаха толкова измъчено, че не можеше да не е жива. Огромни, живи, смразени от този свят, които гледаха право в очите на Рейчъл, като че ли отчаяно се опитваха да ѝ кажат някаква истина, която не можеше просто да бъде изречена с думи. После с въздишка, като че ли това беше последната нишка, която я държеше, тя прошепна:

— Да.

Рейчъл застина. Някакви неясни спомени изникнаха в главата ѝ като хвърлени зарове. Спомени, които въобще не бяха свързани един с друг, но сега образуваха едно мъчително свършено цяло. Видя се като съвсем малка как плаче пред майка си, че просто не може да се нагоди. Мразеше рокличките с къдрички, които тя ѝ купуваше, винаги се чувстваше не на място в тази огромна стара къща с нежни тъкани и стари мебели с клатещи се крака. Там беше и баща ѝ, който понякога странно се взираше в нея, като че ли търсеше нещо — може би прилика — и не го намираще.

Също и начинът, по който майка ѝ я гледаше. Почти тъжно, сякаш...

Тогавя тя не е виждала мен — мисълта ѝ подежда като толкова силен удар, че трябваше да се стегне, за да не рухне. — През цялото време мама се е чудела какво ли става с Роуз и е съжалявала за това, което е извършила.

Само че Роуз не е била дадена на някого. Била е изоставена. На непознати. А тя, Рейчъл, просто е била... открадната.

Чудовищността на това деяние я връхлетя като ято излитащи врани. В ушите си чу пърхане на крила, предметите наоколо придобиха черни очертания. Посред всичко това, тя усещаше туптенето на сърцето си, което отказваше да повярва онова, което умът ѝ крещеше.

Лъжи! Всичко, което са ми казали и в което съм вярвала, е лъжа. Дори това не е моето семейство. Майка ми не е истинската ми майка.

Рейчъл изстена и зарови лице в ръцете си. Не можеше да го понесе. Всички, които обичаше и на които вярваше, като че се изплъзнаха от нея неумолимо като отдръпващ се отлив. Айрис, Брайън, майка ѝ.

Семейството ѝ, целият ѝ живот не бяха нищо друго, освен изкусно изплетена заблуда...

Нисък, приглушен вик я накара да вдигне очи.

Светлината, която струеше през прозорците, осветяваше Роуз като портрет. Беше застанала на няколко крачки от леглото с четирите лъскави колони, издигащи се до тавана като вдигнати ликуващи ръце. Лицето ѝ бе вдигнато нагоре, ръцете сплетени отпред като за молитва.

— Нямах представа колко дълго те чаках да кажеш, че съм твоя дъщеря — думите бяха заглушени от силен стон, който като че ли подтикна Роуз да се хвърли напред и олюлявайки се да измине оставащите няколко крачки, които я разделяха от Силви.

Възрастната жена вдигна глава от възглавниците, на които беше подпряна. Лицето ѝ, бяло като пергамент, бе изкривено от болка. Не, не беше болка. Беше облекчение. Никос, изглежда, също го бе изпитал. Разтреперан, той разтвори ръце, прегърна дъщеря си, която най-последно можеше да признае напълно и без никакви извинения. Рейчъл, както беше седнала от другата страна на леглото, видя как нещо ставаше с гърлото му и как с грамадната си мазолеста ръка поглади наведения гръб на детето си.

Като насън видя как Роуз се откъсна от прегръдките на баща си и се отпусна на леглото до майка си. Усети парфюма на Роуз, която се наведе ниско, за да целуне майка си, която лежеше между тях като тъничък сборник с поезия между две големи книги. Рейчъл остана, сякаш бе невидима. Като че ли съществуваха само Силви и Роуз — майка и дъщеря с долепени една до друга бузи, подобно на ренесансова скулптура.

Роуз пое леко дъх и се разплака.

Като че ли нож прониза сърцето на Рейчъл и тя чу жената, която цял живот бе вярвала, че е нейна майка, как шепне:

— Роуз, скъпото ми момиче. Можеш ли да ми простиш?

Роуз Сантини Грифин много отдавна ѝ беше дала прошка... На шестгодишна възраст тя беше дошла до заключението, че Бог, на когото баба ѝ се молеше в църквата в неделя, както и всеки първи петък на месеца, слушаше само италианки със стиснати устни, облечени в черно. Също и че думата „хубава“, обикновено се отнасяше за малките момичета със сини очи и руси коси. Роуз вярваше, че причината Бог да я създаде толкова тъмна, бе, за да я накаже. Защо ли? Вероятно е била *родена* лоша, помисли си, нещо подобно на първородния грях, но много по-лоша.

Единствената ѝ надежда за изкупление бе, да се учи добре в училище, да държи устата си затворена, вместо да се оплаква или дори да плаче върху възглавницата си, когато Нона я наказва. Но си

представяше как Дева Мария ѝ се появява също както и на Бернадет — като чудо, което щеше да изчисти духа ѝ.

Само че видението, когато то се появеше, въобще не бе онова, на което Роуз се надяваше. Красивата руса жена, която дойде един ден пред училището, не беше боса и облечена с обикновена синя рокля. Носеше кожено палто, стилна шапка с воалетка, която закриваше очите ѝ, и рубинени обици с форма на сълзи — една, от които тя най-изненадващо свали и я подаде на Роуз. Макар очите ѝ да бяха тъжни като на Благословената Дева, тя се обърна и си тръгна, без да ѝ каже защо бе дошла.

Тогава Роуз не си даде сметка за това, но странната дама беше нейната майка.

Сега, след повече от четирийсет години, Роуз вдигна ръка и напипа рубинената обица, която носеше като пират, докато една случайност — дали не е било просто съдба? — отново я привлече към Силви... и я остави да открие не само другата липсваща обица, но и истината за майка си.

Гледайки крехката възрастна жена, изпита едно чувство, което не можеше точно да определи. Това беше майка ѝ, жената, която я бе родила... нейната плът и кръв. В края на краищата, нямаше значение какво бе извършила Силви или от какво е била лишена Роуз като малка. Важно беше това, че двете бяха свързани — връзка, която никаква вина или обида не бяха в състояние да прекъснат. Защо ли? Защото *имаше* Бог, сега Роуз го разбра дълбоко в себе си, което като дете не можеше да проумее напълно, и Той я бе послушал. Той ѝ даде любовта, за която копнееше. А не само така, както очакваше.

Вдигна разтрепераната си ръка към страната на майка си и се изуми колко хладна беше. Но сърцето на Силви сигурно още биеше, сигурна бе, защото все още бе в състояние да чувства. Сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, бяха доказателство за това.

— Мамо — за пръв път Роуз се обърна към Силви, както бе копняла през целия си съзнателен живот, думата като благ мехлем премина през тялото ѝ.

Колко лесно било — помисли си.

Силви се усмихна слабо. Лицето ѝ беше бледо и гладко като морски бряг, измит от вълните.

— Искам... — прошепна тя, като с усилие си поемаше дъх, — всичко да се беше развило по-различно. Да можех по-рано да кажа истината — обърна блесналите си очи към Рейчъл, която седеше като статуя, гледаше право пред себе си с израза на човек, който не може да повярва как в собствения си дом е стреснат от натрапник. — Боях се. За теб, Рейчъл, мила. Как щеше да го приемеш. Но сега разбирам, че съм се бояла главно за себе си. Вече бях загубила една дъщеря. Не можех да понеса мисълта да изгубя още една.

— Не си ме загубила — Роуз избърса сълзите си. — Бях тук през всичките тези години.

Силви й направи знак да се приближи още повече и прошепна с надебелял език:

— В нощното шкафче... ключ — изчака, докато тя издърпа чекмеджето на изящното нощно шкафче. — Виждаш ли го? На сребърна верижка е до лекарството ми за сърцето. Той е от заключеното чекмедже на бюрото долу. Там има нещо, което е за теб.

— Какво...

Майка й се усмихна.

— Ще разбереш, когато го намериш.

Роуз се взря в малкото ключе в ръката си. Не можеше да си представи какво имаше в заключеното чекмедже. Някоя семейна ценна вещ? Някое бижу като рубинените обици, които Силви й беше подарила?

— Твоите синове... моите *внуци*... — дъхът й не й достигна и гърдите й започнаха да свирят. — Кажим им, моля те, че ги обичам. Обичам ги колкото Айрис. Напомни им, че им остава Никос. Той не може да им бъде баща, не като Макс, но им е дядо. Трябва да знаят.

— Ще им кажа.

— Има и още нещо... — гласът на Силви беше толкова тих, че тя трябваше да коленичи до нея, за да я чуе. Не знаеше още колко ще издържи, чувстваше като че ли в гърдите й нещо се пръска, раздира се на малки парченца както след смъртта на Макс. — Обичах те — прошепна Силви. — От мига, в който те поех в ръцете си. Макар и да се страхувах от онова, което щеше да се случи... какво би направил Джералд. Ти беше моя. Ако не беше онзи пожар... — затвори очи за малко, гърдите й се повдигаха и спускаха едва-едва. — Щях да те

запазя. Нямах да ми бъде лесно, но щях да намеря начин. Аз... сгреших, като постъпих така.

Зад гърба си Роуз чу някакъв звук между стон и ридание. Рейчъл. Тя се обърна и я погледна. За пръв път, откакто я познаваше — като съпруга на Брайън, после, колкото и да е невероятно, като дъщеря, която Силви е отгледала вместо нея, Роуз искрено я съжали.

Докосна ръкава на Рейчъл, но тя не помръдна. Просто си седеше с наведена глава, гърдите ѝ бяха стегнати от неописуема мъка. Силви се взираше в Рейчъл с безпомощни, страдалчески очи на майка, на която отчаяно ѝ се искаше да не е поставена пред такъв избор, но за пръв път не се пресегна, за да я утеши.

Какво можеше да ѝ каже Роуз? *Имала си я през всичките тези години, защо ти се свидят тези последни няколко минути.* Как можеше да очаква, че Рейчъл щеше да разбере колко ценен дар е получила тя?

Обикновено състрадание накара Роуз да хване ледената ръка на Рейчъл. Предишните им противоречия, дори неотдавнашното спречкване бледнееше в сравнение с това. Рейчъл страдеше — само това имаше значение. Тя не беше виновна за избора, който Силви беше направила.

Няма да умреш — Роуз безмълвно увери Рейчъл. — *Понякога на човек му се струва така... и ако някой ти каже: „Карай ден за ден“, ти ще го удариш, наистина ще го направиш, защото не си в състояние да мислиш чак толкова напред, след като не знаеш как ще преживееш и следващата минута. Но ще се справиш.*

— Елате... — Силви протегна разтрепераните си ръце. — Искам да остана за малко насаме с Никос... но първо нека да ви прегърна. И двете. Моите момичета...

Никой не ги беше наричал „момичета“ от много години. Но когато Силви с пламнали очи и бледо като платно лице ги прегърна, двете се почувстваха така, сякаш наистина бяха малки момиченца... тъй като единственото, което желяеха най-много, бе утехата на майчината прегръдка. За Роуз това бе още по-сладка утеха, след като ѝ бе отказвана, а за Рейчъл — усещане за връщане у дома, и то толкова силно, че трябваше да прегърне Силви, за да не падне. Докато лежаха с

глави, притиснати към гърдите ѝ, едната руса, другата тъмнокоса, пред слънцето мина облак и стаята потъна в сенки, но затова пък светлината, която после ги обля, беше още по-ярка.

В това сияние трите жени се прегърнаха и заплакаха.

Един стих, научен в детството ѝ, изплува в ума на Силви както лежеше, облегната на Никос със затворени очи.

Помня, помня... къщата, в която съм роден.

Беше израсла в Бронкс, в апартамент край пътя с кухня толкова тясна, че ваната до печката служеше и за маса, когато я покриеха със съгваема плоскост. Живееха там двете с майка си. Всяка вечер преди лягане майка ѝ я възнаграждаваше с разкази за музея, в който работеше. Силният ѝ акцент, като че ли драматизираше и най-обикновения анекдот. Говореше ѝ за произведения на изкуството, оцелели през войни, кланета, наводнения, глад; за египетски вази, извадени от гробници до мумии, обвити с изгнило платно; за ценни гравюри от Ориента, докарани заедно с чай и коприна от търговците, пътуващи с дървени кораби; за портрети, рисувани сто години по-рано, които изглеждали толкова живи, та човек би помислил, че дишат.

Но дори тези разкази не можеха да стоплят Силви в зимните вечери, когато хазяинът намаляваше отоплението им до минимум, затова трябваше да се свият под завивките, за да не замръзнат. Тогава тя получаваше пристъпи от астма, а майка ѝ седеше до нея на леглото и я разтвиваше с „викс“.

Това, което помнеше най-ясно от онези ноци, беше колко се бореше не само да диша, а и да не се плаши. Лежеше заобиколена от тенджери с гореща вода, от които се издигаше призрачна пара. Острият мирис на евкалипт едва проникваше през плътната мъгла, която задръстваше дробовете ѝ. А майка ѝ, милата ѝ майка, тихо ѝ пееше. Виенски приспивни песни, които караха Силви да плаче, макар и да я успокояваха.

Сега се чувстваше по същия начин — сякаш единственото, което я пазеше да не умре, бе познатото тяло, до което лежеше, ръцете, които

я прегръщаха толкова сигурно като златен обръч. Майка ѝ вече я нямаше, но тя имаше Никос. Отвори очи и му отпрати усмивка. Беше ѝ студено, много студено. Дори Никос, който лежеше до нея, не можеше да я стопли.

В същото време се чувстваше странно безтегловна. Трънът, който бе изтеглен от сърцето ѝ, в известен смисъл я освободи. Съжаляваше за годините, през които с мълчанието си бе причинявала болка на Роуз, и за страданието и объркването, които Рейчъл щеше да изпита през идните месеци и години. Съжаляваше и заради Айрис. Но никой не бе в състояние да ѝ отнеме тази чудесна лекота.

Децата ми ще оцелеят — помисли си.

Роуз? Ако имаше време, Силви би я посъветвала да не смята за добродетел самотата си като вдовица — твърдостта може да се превърне в слабост.

Рейчъл? Трябва да проумее, че спасяването на света започва с подсигуряване на собствените укрепления.

Айрис я тревожеше най-много. Мисълта за внучката ѝ мъчеше Силви. Искаше да се сбогува с нея и да помоли Айрис да не обръща гръб на семейството, което я обичаше.

Толкова малко време... толкова неизказани неща!

Отново я обзе паника. Давеца се, Силви се опитваше да се задържи на повърхността. Трябваше да се пребори с това, каза си. Да съхрани всеки миг, който ѝ оставаше.

Тогава един глас ѝ прошепна: *Ще им липсваш, но те ще продължат живота си.* Беше гласът на майка ѝ.

Да, помисли си Силви и леко се отпусна. Сигурна бе, че дори градината ѝ щеше да продължи да съществува без нея. Щеше да попадне в други ръце, Бог също щеше да я наглежда. Когато дойдеше зимата, клоните щяха да се оголят, но корените щяха да останат и през пролетта всичко отново щеше да разцъфне.

Помня, помня розите червени и бели...

С огромни усилия се опитваше да си поеме дъх. Не чувстваше ръцете и краката си и това вече бе блаженство. Почти не усещаше и студа, от който всичко я болеше. Скоро щеше да мине, сигурна бе. Разбра, че и това също бе блаженство.

Но преди да си отиде, имаше един последен любим, с когото искаше да се сбогува...

Силви вдигна лице към мъжа, когото познаваше почти през половината си живот, с когото прекара трийсет години на тъга и радости.

— Ще... ми... липсваш — успя да произнесе. — Никога... не съм те... питала. Вярваш ли...

Никос кимна. Сякаш някакви невидими скоби, които придържаха лицето му, се отпуснаха и грубите му черти се омекотиха.

— Вярвам в Бог — отговори той. — Ако аз съм направен по негово подобие, тогава Той е строител като мен. Раят сигурно изглежда като Ню Йорк, така си мисля, сигурно има много небостъргачи.

— Ще ти запазя място.

— До теб, надявам се — отвърна той задавено. — Само че, да има изглед.

— Както и градина.

— Разбира се.

Никос сложи ръка до лицето ѝ, обърна го така, че брадичката ѝ се опря до гърдите му. Не искаше да го види как плаче. През всичките години, прекарани заедно, Силви не успя само в едно отношение — не можа да го убеди, че да плачеш значи да чувстваш, а да чувстваш означава, че си силен.

Душата ми, която тогава летеше, сега така е натезжала...

— Никос? — успя да изрече. — Съжаляваш ли, че така и не се оженихме?

Той замълча. Широките му гърди ритмично се повдигаха и спускаха. После заговори със своята безкомпромисна прямота:

— Ти си моята съпруга. Във всяко отношение. Едно време смятах, че има значение какво мислят хората. Вярвах, както и баща ми, че само когато жена носи пръстен на ръката си, само тогава мъжът смята, че тя е негова — въздъхна. — Но сега знам, че за да обичаш някого... не е нужен къс хартия. Както и пръстен... та той е празен в средата. Празнотата може да се изпълни само от човека, който го носи.

Силви сложи ръка върху неговата.

— Обичам те — прошепна. Тежестта върху гърдите ѝ като че я бе облекчила само за миг и ѝ позволи да изговори ясно думите, които той трябваше да чуе. — Ти си мой съпруг.

— Ще се грижа за нея... за нашата Роуз — обеща ѝ.

— Грижи се и за Рейчъл — помоли го тя. — И за Айрис. Трябва да бъдеш сигурен, че тя има онова, от което се нуждае. Помагай ѝ.

— Непременно.

Помня, помня... боровете тъмни и високи, смятах, че върховете им са близо до небето...

Стаята като че се затъмни. Но тя не се боеше. Дори докато усещанията намаляваха едно по едно, почувства, че се издига, носи се в невидимо ярко течение.

Колко е красиво! — отвори уста, за да извика. Но не можа да изрече нищо. Чу се някакъв съскащ звук като вятъра, който люлее върховете на високите дървета, като приглушения шепот на боровете. С кожата си усещаше вятъра, топлото му дихание се плъзгаше по ръцете и краката ѝ, докато се издигаше към небето. Също както когато беше малко момиче и се люлееше на люлка, дупенцето ѝ залепваше за тапицираната кожена седалка, веригите като че се увиваха около дланите ѝ, оскъдните слънчеви лъчи, които проникваха през листата на дърветата, падаха върху лицето ѝ като топли целувки.

Помня, помня, когато се люлеех и мислех, че въздухът трепти като крила на лястовица...

Слънчевата светлина сега я огряваше с цялата си сила... беше толкова ярка, като че ли я теглеше към източника си. Струваше ѝ се, че лети, сякаш детската ѝ мечта да полети в небето най-после се сбъдваше. Стори ѝ се съвсем естествено.

В края на краищата, на Силви ѝ бе съвсем лесно да тръгне. *Не е трудно да умреш* — би казала, ако можеше да изрече думите. — *Умирането е като роза без тръни* — красива, няма какво да те боде. *Всъщност животът* — помисли тя в последния си съзнателен миг — *ни кара да страдаме...*

ГЛАВА 14

Опелото се състоя в храма „Емануел“. Но онези, които дойдоха да изразят съболезнованията си — синагогата се изпълни с роднини, приятели, няколко нейни бивши колеги от времето, когато се занимаваше с вътрешен дизайн, изразиха съгласие, че истинската почит към Силви щеше да дойде по-късно, когато щеше да бъде положена да почива на зеления склон, засенчен от норвежки клен.

В съгласие с вярата ѝ, ковчегът беше от обикновено чамово дърво, без каквито и да е украшения. Нямаше никакви цветя — не бе прието. Точно след година щеше да се проведе служба при поставяне на паметника и в знак на уважение всеки, който дойдеше, щеше, да остави по едно камъче. Дотогава Силви щеше да бъде покрита само със зеленина, с растения, които тя обичаше, с мека трева, тук-там изпъстрена с глухарчета и опадали листа.

Рейчъл наблюдаваше как Никос коленичи пред открития гроб. Сълзите си бе пролял насаме и сега се взираше със сухи очи в изкопаната земя. Напомняше ѝ на статуя от Ийстър Айлънд — едър, груб, имаше нещо езическо в него. Забеляза, че устните му се движат, сякаш изричаше молитва, но не ѝ беше известно дали той принадлежеше към някаква църква и дори дали вярваше в Бог.

Докато стоеше с вдигната глава, а косата ѝ се развяваше от лекия ветрец, ѝ хрумна, че има много неща, които не знаеше, и то не само за хората, свързани с майка ѝ. Щом Силви толкова години беше успяла да запази тайната за Роуз, какво ли друго беше скрила? Какви ли тайни беше отнесла със себе си?

Още по-обезпокояващото беше, че Рейчъл, която би трябвало с интерес да изследва всяко тъмно ъгълче от живота на майка си, не изпитваше нищо друго, освен любопитство.

Огледа скръбните лица, които образуваха нещо като венец около гроба. Лели, чичовци, братовчеди — всички хора, с които се предполагаше, че носи една и съща кръв.

Отмести поглед към Роуз: не беше в черно, а в пастелно червен костюм. Дали бе разбирала майка си по-добре от другите, или бе наследила изключителния ѝ вкус и предпочитанието ѝ към ярките цветове. Лицето на Роуз беше бледо, напрегнато, но и тя като Никос не плачеше.

От двете страни на Роуз бяха синовете ѝ — Дру и Джей, сериозни, с костюми. Изглеждаха по-скоро замаяни, отколкото печални, но беше трогателно да види човек колко внимателни бяха към майка си. Дру, с мускулесто тяло и тъмнокос като баща си, я бе прегърнал през раменете, а Джей стоеше от другата страна сериозен като млад полицаи. Тримата образуваха едно цяло, помисли си Рейчъл. Дори Ерик, застанал няколко крачки встрани, оставаше извън техния кръг.

Рейчъл огледа присъстващите, за да открие Айрис. По време на службата дъщеря ѝ, която бе потресена от смъртта на любимата си баба, стоя чинно между Рейчъл и Брайън, но щом дойдоха на гробището, тя се смеси с тълпата. Когато най-последно я откри зад огромното туловище на Морис Бедър, приятел от детинство на майка ѝ от Бронкс, нещо я жегна и очите ѝ се насълзиха. Толкова бе отслабнала! С дългата черна рокля Айрис имаше призрачен вид.

Рейчъл си помисли: *Трябва да поговоря с нея и да разбера какво става.* Каквото и да бе, то бе разтревожило майка ѝ. Ако не беше тя...

Чувството, че бързо трябва да свърши нещо, се разсея внезапно при силния порив на вятъра, който пръсна шепа дъждовни капки от кленовото дърво. Да гледаш само себе си бе много ангажираща работа, помисли си тъпо Рейчъл. Също като вентрилоквист непрекъснато трябваше да следи дали ръцете и краката ѝ се движат в съзвучие и думите, които изговаря, не са глупости.

Дори Брайън, който беше до нея ѝ се стори много отчужден. Изглеждаха като двама души, застанали от двете страни на стъклена стена. Тя го виждаше, чуваше го, но ако се опиташе да го докосне, бе сигурна, че пръстите ще напипат само хладно, гладко стъкло. Брайън явно го бе усетил, защото дори не я погледна. Беше вперил поглед в Роуз.

Тя също го погледна и като че двамата тайно разговаряха без думи. С тъмночервения си костюм, Роуз беше единственото цвете,

украсяващо гроба на майка ѝ. Роуз години наред бе мълчала от уважение към майка си.

Дали Брайън е знаел за Силви? Дали тя му се е доверила преди много години? Мисълта до известна степен я извади от странната летаргия.

Наблюдавайки как съпругът ѝ неохотно свали очи от жената, за която би се оженил, ако Бог не се бе намесил, Рейчъл си каза: *Направи нещо! Почувствай нещо, по дяволите!*

Но беше безсилна. Като човек в инвалидна количка, който желае парализираните му крайници да се раздвижат. Как би могла да направи така, че съпругът ѝ, детето ѝ, животът ѝ да не ѝ се изплъзнат, когато тя самата не бе в състояние да направи каквото и да е?

Рейчъл почувства, че някой я докосна, и погледна загрижените кафяви очи на приятелката си Кей.

— Изпусна това — прошепна тя и ѝ подаде смачкана кърпичка. Милата Кей, тя се бе облякла в тъмнолилаво, почти черно, макар този цвят да я правеше да изглежда като издут патладжан.

— Благодаря — Рейчъл я пъкна в джоба на черното си манто. В приказките, помисли си тя, любимият вдига кърпичката. Отново погледна към Брайън, за когото може би беше невидима, и изпита първото истинско чувство от дни насам — тъга, която прониза пластове памук, с които се чувстваше обвита, и стигна чак до сърцето ѝ.

Докосни ръката ми, кажи ми, че всичко ще се оправи... каквото и да е — молеше се тя безмълвно.

Искаше само да ѝ даде възможност да усети, че още е жива. И че това имаше значение за него.

Но когато Брайън наистина я заговори, той само каза:

— Питър иска да се срещнем в къщата след службата. Да се прочете завещанието. Съгласна ли си? — ставаше дума за Питър Харбинсън, адвокат на майка ѝ и неин добър приятел.

Рейчъл кимна, тъй като не бе в състояние да говори.

Завещанието. Разбира се. Бе забравила, че имаше да се чете завещание, да се разпредели значително имущество. Като че ли нещата на майка ѝ бяха торта, която трябваше да се разреже на равни парчета! Като че ли къщата на Силви, градината ѝ с отгледаните с любов рози биха могли да принадлежат на друг човек.

Вярваше, че и ти си част от нея, нали помниш? Но това бе само една илюзия.

Не по-реална от ръката, с която хвана под ръка съпруга си. Защото ако беше от плът и кръв, нямаше ли да почувства нещо — някаква топлина, известно притискане от негова страна? Вместо това усети само хладен габардин, върху който пръстите ѝ не направиха и гънка.

Когато си тръгнаха, Рейчъл се зарадва на меката влажна кал, която се залепи, за обувките ѝ, тъй като ѝ напомни, че все още е жива и продължава да стои здраво на земята.

Когато се събраха в къщата на Силви, сред тях бе и икономката ѝ — филипинката Миларгос, която за пръв път беше гостенка в дома, за който толкова предано се грижеше.

Питър Харбинсън, слаб като плашило, с дълги ръце и крака, беше седнал на тапицирания с кожа въртящ се стол, който някога бе издържал значителната тежест на бащата на Рейчъл или човека, когото смяташе за свой баща. С тъмнокафяв костюм, Харбинсън ѝ напомняше на дълга пура „Дънхил“, същата като релефната украса върху кожената кутия, която все още стоеше в един ъгъл на масивното бюро в стил крал Едуард.

Той прочисти гърлото си и се огледа. Рейчъл едва забелязваше останалите в стаята — Брайън и Айрис, Роуз и синовете ѝ и Никос, разбира се. Но тъжните очи на Харбинсън като че ли възприемаха всички наведнъж.

— Първо бих искал да знаете колко съжалявам за загубата, която претърпяхте — започна той с тънък глас. — Преди две години, когато определиха диагнозата на съпругата ми — левкемия, Силви ни намери най-добрия онколог в града, който посещаваше Маргарет в болницата почти всеки ден. Искам да изразя съчувствието на жена ми, която каза, че Силви е рядък и прекрасен приятел, който при нужда винаги ще ви се притече на помощ. Щедростта ѝ дълго ще се помни. Това ни събра днес тук — той отново прочисти гърлото си и сведе очи към документа пред себе си. — Както знаете, тя... х-м... беше богата жена. Според мен е честно да се каже, че всеки присъстващ тук ще бъде щедро осигурен...

Като сложи очилата си на дългия си кокалест нос, той започна да чете завещанието на Силви и последното ѝ желание. Рейчъл седеше

сковано на стола си и с всички сили се опитваше да не се поддава на познатата притегателна сила на любимата стая на баща ѝ. Тъмните полирани лавици с книги и подвързани либрета на опери, които бе обичал. Поставените в рамки репродукции на ловни сцени. Колекцията от ножове за отваряне на писма върху малката масичка до кожения диван. Дори миризмата му се носеше във въздуха като мирис от лула и стари пуловери.

Но мъжът, когото наричаше „баща“, който я носеше по стълбите всяка вечер към леглото, докато стана твърде тежка да я вдига, не бе ничий баща...

Лъжи. Всичко това бяха лъжи...

Когато Рейчъл чу списъка, който Харбинсън прочете на всичко, притежавано от майка ѝ, което включваше значителна банкова сметка, инвестиционни полици за близо шест милиона, няколко административни сгради, тя не се изненада. Дори когато научи, че са завещани на нея, с изключение на сумите под попечителство, предназначени за внуците ѝ, това като че ли въобще не ѝ направи впечатление. Само когато Харбинсън стигна до разпореждането относно къщата, Рейчъл изведнъж наостри уши.

— ... Давам и завещавам имота на Ривърсайд Драйв на Роуз Сантини Грифин с настояването дългогодишният ми спътник Никос Александрос да я използва пълноправно и да живее в нея до края на дните си...

На Роуз? Къщата? Рейчъл се почувства като сомнамбул, събуден внезапно. Извърна се към Роуз, която изглеждаше също толкова изненадана. Матовата ѝ кожа сега бе бледа като стара избеляла глина. Седеше, хванала се за стола, и клатеше глава, сякаш за да отрече това, което току-що бе чула.

Мама ѝ оставя тази къща, а тя дори не я желае.

Рейчъл осъзна чудовищността на предателството. Стори ѝ се, че се търкала по нанадолнице и няма за какво да се задържи. *Брайън, моля те... помогни ми.* Но той, макар и седнал до нея, изглеждаше като самотна фигура на далечен бряг. Не протегна ръка към нея, само наблюдаваше с озадачен израз как тя се бореше да си поеме дъх, как устата ѝ се отваряше и затваряше.

Айрис наруши гробното мълчание. Като пламък, разгорял се изведнъж от на вид загаснала жар, тя скочи от отоманката, където се бе

свила до краката на Дру.

— Не! Не е възможно! — извика тя. — Не ме интересува каква си била на баба. Тази къща не може да бъде твоя!

Когато дъщеря ѝ излетя от стаята, Рейчъл събра сили, за да се изправи, да се пребори с вцепенеността, която я бе стегнала като обръч. Тръгна след Айрис сковано, защото крайниците ѝ бяха изтръпнали, но бе твърде късно да я настигне. Айрис изхвъркна през вратата, бързото потропване на високите ѝ токчета по плочите в коридора беше като спешно съобщение, предадено по телеграфа. Съобщение, което майката отчаяно се опитваше да разгадае.

— Как са момчетата? — попита Рейчъл.

— Не са зле... имайки предвид събитията — сви рамене Роуз.

Стояха една до друга на дворчето близо до стъпалата, водещи към градината, две жени — едната висока и тъмнокоса, другата — ниска и руса. Издължените им сенки като стрелки на огромен часовник висяха като откачени от оста надолу. Следобедното слънце бе слязло ниско на небето, приказната му светлина осветяваше отсрещната тухлена стена и образуваше прекрасна зелена ивица през тъмната купчина бръшлян, сред която един немирнен пурпурен цвят от късно цъфтящо увивно растение висеше предизвикателно.

Бяха минали повече от две седмици от погребението. Но за Роуз всеки ден приличаше на предходния: светът съвсем не беше такъв, какъвто ѝ изглеждаше. Непознати, които вече официално ѝ бяха роднини, се обаждаха или идваха, за да изразят съболезнованията си, което бе просто извинение да я видят. На работа Манди я гледаше особено, сякаш искаше да каже какво право има Роуз да я съди как живее, след като е крила такава тайна. Никос се опитваше да обясни на Дру и Джей, и двамата смутени и доста обидени, защо чак сега е трябвало да научат истината за дядо си и баба си.

Роуз не можеше да свикне, че тази къща е нейна. Просто нямаше смисъл! Завещанието на Силви нямаше да свърши нищо друго, освен да я отчужди още повече от Рейчъл. Само какви неприятности ѝ бе докарала досега — като ужасната сцена на Айрис, докато четяха завещанието. Роуз, която беше стъписана, се чувстваше лично отговорна, че е отнела на Рейчъл и дъщеря ѝ онова, което им се

полагаше. Тъкмо затова, когато предишната седмица Рейчъл предложи да се срещнат и да прегледат документите в кабинета на Силви, тя се зарадва на възможността да се види насаме с нея.

И ето ги двете тук. Въпреки, че часове наред бяха почиствали и подреждали, продължаваха да се чувстват неловко както в началото.

Роуз огледа градината, която доскоро бе гордостта и радостта на Силви, забеляза как храстите и растенията бяха клюмнали, жълти листа бяха пръснати върху тревата. Помисли си: *Другия месец трябва да извикаме градинар, преди всичко да е замръзнало.*

В същото време се подразни от идеята си. Градинар ли? Та Силви сама гледаше градината. Всеки друг сред розовите й храсти и лехите с цветя щеше да изглежда като натрапник.

Майка ти е мъртва — напомни й един глас.

Майка. Кратката еуфория, която Роуз изпита в началото — да може най-после да изрича тази дума! — отмина. Мъката й беше понамаляла. Но като неизтръгнат от корена бурен, възмущението й от лъжата отново растеше. Как е могла Силви да постъпи така с нея? Да остави най-важното нещо за последния момент, когато вече бе твърде късно?

Обърна се към старата си приятелка, изгледа я предпазливо, но с обич. Беше престанала да изпитва към Рейчъл неприязън още преди смъртта на Силви. Онова, с което й бе трудно да се справи, бе студенината на Рейчъл — като че ли тайната, която Силви разкри на смъртния си одър, бе грешка на Роуз, като че ли самата тя не страдаше от това.

В този момент Рейчъл се взираше някъде надалеч, потънала в мисли, очите й бяха сини и празни като небето над главите им. Лек ветрец бе излязъл, рошеше косата й, от него бузите й бяха поруменели и така тя изглеждаше по-млада.

Роуз изпита нежност към нея. Докосна рамото й и усети как тя леко трепна.

— Искаш ли да свършваме? Няма смисъл да го правим наведнъж. Има толкова много неща, тя като че ли никога не е хвърляла нищо — иронията в думите й предизвика глух смях. Същата жена, която бе пазила тайната си толкова грижливо, бе пазила и най-незначителни бележки от таксита и магазини.

— Да свършваме? — повтори Рейчъл. — Разбира се. Защо не? Какво значение има още един ден? Или още една година? — обърна се към Роуз: — Просто исках да се свърши... и всичко да си бъде така, както беше. Ясно ми е, че не е възможно. Смешно, но това е горе-долу единственото, в което съм сигурна напоследък — че животът ми вече няма да бъде същият. Дори аз не съм същата.

— Тук грешиш — каза ѝ Роуз е увереността на човек, който го преживял. — Ти си точно такава, каквато винаги си била. Само мястото, което ти бе отредено във всичко това, не беше смислено.

Рейчъл продължи да се взира в далечината. После бавно изрече:

— Винаги съм мислела, че причината да се чувствам не на място тук е, защото има нещо в мен.

Роуз се усмихна със същата горчивина.

— Знам. Аз се чувствах по същия начин. Но поне си имала майка, която те е обичала.

Сведе очи, като че ли това можеше да спре сълзите ѝ. С върха на кафявата си обувка побутна един паднал лист. Рейчъл приглушено изстена:

— Каква любов е било това? Да не ми каже през всичките тези години? Да ме отстрани от моето семейство? Харесвам сестрите ти, не ме разбирай погрешно. Особено Мари. Но те са твои. Как да залича всичко и да започна отначало?

— Не искам да кажа, че това, което е направила Силви, е било правилно. Само че тя те обичаше.

— Откъде знаеш? — сърдито се обърна към нея.

— Защото — започна бавно Роуз, вдигна лице към светлината, която като че ли изведнъж започна да струи от всичко — от розовите цветове, сребристите лентички на растенията под храстите. — Защото ако ме обичаше наполовина колкото теб, щеше да каже истината много по-рано.

Опита се в гласа ѝ да не проличи раздразнение, но не успя. Рейчъл се чувствала излъгана? *Тя не може ли да проумее колко по-богата е поради факта, че е била излъгана?* На сватбата на Роуз не присъстваше майка ѝ, за да я гледа със светнало лице от първия ред. При кръщенетата на двамата ѝ сина я нямаше баба им, която да ги вземе на ръце, след като ги благословяха със светена вода. Дори когато Макс умря, Роуз внимаваше да не се осланя много на Силви.

Така че какво толкова ѝ беше дала майка ѝ?

Къщата. В която е била зачената, но не и отгледана. Да не би Силви да си е представяла, че това ще компенсира всички изгубени години? Да не би да е вярвала, че би могла да получи прошка от Роуз?

И за да се объркат нещата съвсем, Никос настоя да се изнесе. Не можел да понася мисълта, че щял да живее там без Силви, така каза. Чувал гласа ѝ зад всяка врата, всеки път, когато влизал в стаята, си представял, че ще я намери да го чака. Както и да е, според него къщата принадлежала на Роуз. Парите не бяха проблем, самият Никос беше богат. Седмица след погребението той си нае апартамент в една от построените от неговата фирма сгради.

Сега къщата и градината бяха пусти и празни, както се чувстваше и Роуз.

Донякъде разбираше, че намерението на Силви беше добро. По свой начин е искала да постигне равновесие, да направи онова, което е смятала за правилно. Къщата струваше поне няколко милиона. Но какво щеше да прави Роуз с тази къща? Наистина, не се виждаше да живее тук. Все пак, как би могла да я продаде? Независимо дали ѝ харесваше или не, тя бе част от наследството ѝ и бе колкото нейна, толкова и на Рейчъл.

— Виж! Ей там... божурите — посочи ѝ Рейчъл. — Помня кога мама ги насади, веднага след като се оженихме с Брайън. Всъщност в наша чест — леко се изчерви. — Не знаех, че божури цъфтят по това време на годината.

— Не цъфтят — отговори Роуз.

Зърна нещо снежнобяло, което прозираше през спускащите се надолу клони на японския клен — едно-единствено цветче, което призрачно напомняше за Силви. Погледна към Рейчъл, която се усмихваше. Роуз също се усмихна. „Божур, моля ти се. Бог се проявява в подробностите“ — реши тя.

— Ще ти липсва ли... тази къща искам да кажа? — попита предпазливо.

— Липсва ми майка ми — отвърна Рейчъл.

Роуз поклати глава.

— Ако знаех, че има намерение да ми остави къщата, щях да ѝ откажа — потрепери. — Какво, по дяволите, да правя с нея?

— Продай я.

Роуз хвърли поглед към другата жена, за да се увери, че не се шегува. Но Рейчъл бе напълно сериозна. Присвила сините си очи от ярката светлина, тя прямо изгледа Роуз.

— Не говориш сериозно, нали?

— Всъщност напълно сериозно — Роуз смяташе, че Рейчъл много държи на къщата. — Искаш ли да ти кажа нещо? — продължи Рейчъл. — Тук никога не съм се чувствала като у дома си. Никога. Винаги съм пристъпвала на пръсти, бояла съм се да не счупя нещо. Дори понякога мислех дали мама се е чувствала също така. Може би това е причината толкова време да е прекарвала в градината си.

— Не знам — Роуз поклати глава. — Струва ми се някак погрешно да я продавам.

— Вече е твоя — напомни ѝ тя. — Можеш да правиш с нея каквото пожелаеш — пое дъх, който сякаш я изведе на верния път като кораб, който за малко не се е заблудил. Добави с тихо огорчение: — Вече имаш онова, което винаги си искала — Брайън. Би могла да задържиш и къщата.

Роуз сведе очи. Почувства се като на опасно кръстовище. *Пристъпвай внимателно!* — продиктуваха ѝ инстинктите.

— *Имаше* време, когато бих избягала с Брайън, дори ако това означаваше да те изостави — замълча, тъй като знаеше, че трябваше да мери думите си. — Някога наистина го обичах много, но ние вече дори не сме същите.

— Може би Брайън вижда нещата по друг начин.

Роуз я погледна озадачена.

— Рейчъл, какво искаш да кажеш?

— Ти ми отговори.

— Сгрещила си адреса — пламна Роуз.

Бузите на Рейчъл се зачервиха, очите ѝ заблестяха. С равен тон изрече:

— Знам. Нищо не се е случило вечерта, когато те изпрати. Брайън вече ми го каза. Но двете с теб знаем, че истината има много лица.

Имаше предвид Силви, осъзна Роуз.

— Щом го знаеш — каза, — тогава трябва да знаеш и че онова, което е било вярно вчера, не е задължително и днес да е вярно —

внимателно добави: — Един съвет — не търси неща, които не съществуват.

— Какво искаш да кажеш? Че си въобразявам ли... или че не знам какво става?

— Казвам само, че няма да откриеш дали ме обича Брайън, като питаш мен.

Много си добра, когато говориш за любовта — помисли си Роуз. Какво направи с чувствата си към Ерик? Почти не го беше виждала след погребението, извини му се, че е заета. Истината бе, че го избягваше. Наистина, заяви му, че не може да се омъжи за него. Но докато не събереше сили да го погледне в очите и да му обясни съвсем честно, че не го обича достатъчно, как би могла да се среща с него? Това никога нямаше да стане — *не можеше* да престане да го обича, освен това само би рискувала да събуди чувства, които би било по-добре да не закача.

Рейчъл отпусна рамене и сложи длани на бузите си.

— Боже мой, толкова ми липсва мама! Тя би знаела какво трябва да направя. Тя би оправила нещата.

— Както направи с нас ли? — предизвика я Роуз.

Рейчъл ѝ хвърли отчаян поглед.

— Бих искала, ти да беше израснала в други условия, но тогава тя нямаше да ми бъде майка.

— Това не е зависело от нас — напомни ѝ Роуз. — Не ни е бил даден избор.

— Все още не мога да свикна с тази мисъл. Не само с това, че мама я няма, но че сме... — Рейчъл отстъпи назад, облегна се на ниската каменна стена и избърса очите си. Роуз си я представи като малка. — Всъщност какви сме ние? Не сме сестри, но като че ли така излиза, ти как смяташ?

— Ние сме... — щеше да каже „приятелки“. Но и това не бе съвсем вярно. Поне в момента — ... оцелели от една и съща буря, би могло да се каже.

— Ами сега? Накъде отгук нататък?

— Ще правим онова, което винаги сме правили. Просто ще вървим напред.

Рейчъл замълча и като че ли се замисли — минута, която се проточи твърде дълго. Най-накрая погледна часовника си и каза:

— Късно е. Трябва да тръгвам.

— Ти върви — отвърна Роуз. — Аз ще заключа.

Не бързаше. Истината бе, че искаше да остане за известно време сама в къщата на Силви, за да помисли за това какво да прави. И какво би могла да спаси, ако въобще нещо можеше да се спаси от тази бъркотия, която Силви бе оставила след себе си. Чувстваше се като загубена. Също и объркана. Не беше ли това, което желаше — светът да узнае, че е дъщеря на Силви? Тогава защо не се радваше?

Нещо я накара да бръкне в джоба на палтото си, същото, с което бе облечена в деня, когато Силви почина.

Пръстите ѝ стиснаха ключа, който майка ѝ, ѝ бе дала. В суматохата го бе забравила. Спомни си, че Силви ѝ беше казала нещо за чекмедже на бюро.

Ще разбереш, когато го видиш — прозвучаха думите на Силви.

В малкия кабинет, който някога е бил килер на иконома, Роуз откри онова, което търсеше. Заключено чекмедже в красивото старо бюро в стил Чипъндейл, върху което Силви бе писала писма на многобройните си приятели, беше подписвала чекове, където педантично беше събирала стари сметки. Пъхна ключа в месинговата ключалка.

Чекмеджето се плъзна леко, сякаш е било отваряно често.

Но вместо да намери счетоводни книги със спретнати колони, прикачени сметки, отказани чекове, привързани с ластичета, Роуз откри купчина писма.

Десетки писма, които Силви никога не бе изпратила. Те бяха привързани с избеляла червена панделка. Всички бяха написани на ръка на различни видове хартия — някои листове бяха пожълтели от времето, но всички започваха с едно и също обръщение „Мила моя дъще“.

Сълзи изпълниха очите на Роуз и се спуснаха по страните ѝ. Тя прегледа писмата едно по едно — някои от тях бяха отпреди десетилетия. Писма, изпълнени с чувства и наблюдения, които по една или друга причина Силви не е била в състояние да сподели с нея.

12 август, 1977 година

Днес ти стана майка. Когато научих, че си родила — момче при това! — изпитах голяма радост. Но имаше и

известна тъга. Само ако можех да бъда баба на малкия Дру...

Десет години по-късно

22 ноември, 1986 година

... Когато те видях по телевизията и следях поведението ти пред репортерите и камерите, изпитах голяма гордост! Така се владееше... беше толкова царствена... застанала на стъпалата на съда. Дъщеря ми адвокатка...

Роуз седеше неподвижно и сякаш треперещата ѝ ръка бе единствената част от тялото ѝ, която функционираше. Страница след страница се плъзваха от скута ѝ върху килима и падаха като есенни листа. Твърде много бяха нещата, върху които можеше да разсъждава заради силата на онова, което Силви бе таила в себе си. Дори след като се намериха, тя е продължавала да пише писма, в които е споделяла най-съкровени мисли с дъщеря си, която можеше никога да не ги прочете.

Последното писмо, написано само преди няколко месеца, направи най-силно впечатление на Роуз. В него бе изповедта на Силви — че умира, и молбата ѝ към нея — нещо като последно желание — да я разбере, ако не и да ѝ прости заради невъзможността ѝ да признае открито, че е нейна дъщеря.

Все пак, най-накрая я призна. Куражът да извърши това, както и искрената любов, бликаща от всеки ред на тези писма, спечелиха сърцето на Роуз. Досега тя вярваше, че е затворено завинаги за майка ѝ.

В дълбокия студен кладенец на тъгата ѝ се зараждаше ново светло чувство. Седнала на стола на Силви, Роуз наведе глава и се помоли.

За Силви. За Дру и за Айрис. За Манди. И за Джей — най-малкия от всички, на когото донякъде му беше по-трудно да се справи със смъртта на баща си, отколкото на брат му и на сестра му.

Помоли се и за Ерик, помоли Бог да бъде добър с него и да не позволи да го засегне много, когато дойдеше времето да го освободи да търси онази жена, за която бе мечтал и която тя никога не можеше да бъде.

Но най-вече се помоли за себе си.

Ерик натисна мигащото копче и гласът на жената, която се обаждаше, отекна в слушалките му.

— Искаш да знаеш какво е ли? Все едно, че са те ритнали в корема — явно по-възрастна жена, която като че ли плачеше. — Днес хората не изпитват никакво уважение. Отнасят се с човека като с парцал.

— На линията е Глория от Хобокен. — Ерик се наведе към микрофона и намери място върху бюрото си — отрупано с ленти, текстове на реклами, листове с новини, за да подпре лактите си. — Глория, какво си помисли, когато те уволниха след трийсет години работа? Трябва да си била много разстроена. Каква причина изтъкна шефът ти?

— Каза ми, че не мога да заемам мястото повече... че другите жени в смяната ми се оплаквали. Но това беше лъжа, той никога не ми е правил дори забележка.

— А ти каква мислиш, че е била причината?

— Не мисля, а знам. Всичко е заради здравната осигуровка, за която всички говорим. Той трябва да плаща повече пари. Сигурно си е казал защо трябва да плаща за възрастна жена, която така и така ще се пенсионира след няколко години?

— Глория, ти какво работиш?

— Искаш да кажеш какво работех ли? Работех в една пералня. Перяхме за разни хотели. Наистина бях много добра. Бях ръководител на смяна.

— За трийсет години трябва да си получила професионални заболявания. Работата ти изискваше ли да вдигаш тежко?

— Е, как, разбира се... нали имаме големи преси. Някои, с които направо трябва да се бориш.

— Глория, болките в гърба ти имат ли нещо общо с вдигането на тежести на работа?

— Как да нямат. От тази проклета работа всеки го боли някъде.

— Струва ми се, че имаш основания да заведеш дело за нещо повече от дискриминация. Говорила ли си с адвокат?

— Х-м — изсумтя презрително тя. — С какво ще платя на адвокат? С марки за намаление от супермаркета ли?

— Не затваряй, Глория. Продуцентът ми ще вземе адреса ти и ще ти изпрати имена на адвокати, които се занимават със случаи като твоя.

— С какво да платя?

— Няма да платиш нито цент, Глория. Само ще почерпиш с парче пай, ако спечелиш. Пожелавам ти всичко добро... — натисна друго копче. Продуцентът му Грег, който сега го поздравя с вдигнати палци от другата страна на плексигласовото стъкло, където стояха техниците, щеше да се заеме с обаждането. — За всички вас, които току-що сте включили, аз съм Ерик Сандстрьом и някои хора, които се обаждат днес, недоумяват дали здравната им застраховка всъщност е за добро или не...

Останалата част от предаването протече като в мъгла. Ерик сякаш беше минал на автопилот, натискаше копчета, отговаряше на слушатели, повечето от които желяеха гласът им да се чуе по радиото. Той изпитваше съчувствие към онези, които наистина бяха изиграни. Само че работата беше там, че уредът, който измерваше съчувствието му, като че ли в момента бе изключил. Иначе Ерик работеше добре, но в душата му цареше хаос, също като в студиото, в което работеше.

Когато сигналът дойде — Грег вдигна ръка с изпънати два пръста, за да му покаже, че остават само две минути, Ерик завърши предаването с реклама на група за медицинска практика в Ню Рошел. В този момент обаче той си мислеше дали за всички ще е добре да повярват на новия здравен осигурителен фонд. По негово мнение хората се нуждаеха не само от лекари, но и от известна доза магия, мъничко звезден прах и малко вяра. По-добре бе според него, някои неща да останат необяснени.

Дали тъкмо в това отношение не е сгрешил с Роуз? Не само, че почти в самото начало поиска твърде много от нея, но се опитваше да извлече смисъл от нерационални неща, да я накара да види нещо, което съществуваше само в неговото въображение. Какво, по дяволите, бе очаквал? За Роуз предложението му сигурно е прозвучало налудничаво. И все пак...

Кога пък влюбването е логично? Има ли определено време, в което човек да се влюби? Той разбираше, че тя е изплашена. Освен това, два пъти любовта, каквато той ѝ предлагаше, ѝ е била отнета. Тя не можеше да е сигурна, че отново нямаше да ѝ се случи. Един от двамата можеше да се разболе и да умре. Единственото, което би могъл да ѝ обещае, бе, че никога по своя воля не би я напуснал. Но за Роуз и това не беше достатъчно.

През последните няколко седмици те като че ли се намираха в различни часови пояси. Почти не я бе виждал след погребението. Разговорите им по телефона обикновено бяха толкова кратки и напрегнати, че той като че се заслушваше в статичното съскане от голямото разстояние помежду им.

Трябваше да изчакам. Не беше готова — заключи той.

Беше твърде нетърпелив. А сега можеше само да седи и да чака... както и да се надява.

Това постепенно го убиваше.

За бивш алкохолик, мислеше си той мрачно, търпението не беше добродетел, а дисциплина. Нещо, с което се пристягаш всяка сутрин, след като станеш от леглото. Аларма, градуирана така, че да реагира на най-малкото трепване. Всеки ден, всяко ново предизвикателство бяха като тесен мост високо над земята и изискваха равновесието и нервите ти да са като на акробат.

Напук на всичко си помисли: *Значи не желаеш това, което ти предлагам? Понеже си нямала гаранция? Е, върви по дяволите...*

Веднага след това гневът му изчезваше. Тясното студио го задушаваше. Тук бе затворен от часове. Имаше нужда да излезе, да се раздвижи. Иначе щеше да полудее.

Двайсет минути по-късно, след като прегледаха с Грег програмата за следващия ден — интервюта със сенатор републиканец от десницата и бивш холивудски дубльор в опасни каскади, Ерик вървеше бързо по Западен Бродуей. След няколко пресечки главата му започна да се избистря. Отново виждаше смисъл във всичко, светлина в края на тунела, така да се каже. Роуз. Виждаше Роуз...

Спря до уличен телефонен автомат. Бързо набра номера ѝ в службата, но секретарката ѝ го осведоми, че си е взела почивен ден. Вече бе определил Малъри като заклета романтичка, от онези, които гледат сериала „Мелроуз“ и поглъщат любовни романи с меки корици.

Не му отне много време да я накара да му съобщи, че Роуз е в къщата на Силви и двете с Рейчъл преглеждат документите на майка си.

Ерик позвъни в къщата на Силви, но записан глас съобщи, че телефонът вече е изключен. По дяволите.

Погледна часовника си. Пет без петнайсет. Малъри му каза, че Роуз ще бъде там до пет часа. Нямахме голяма надежда, но ако вземеше метрото, все още би могъл да я заvari там. Освен това, още не бе разгледал този мавзолей, който Роуз наследи.

И той като останалите бе смаян от разкритието, че тя е дъщеря на Силви. Едва сега си даде сметка, че в известен смисъл имаше логика. Не че би могъл да си представи как, при някакви обстоятелства би могъл да изостави собствената си дъщеря, а после да я принуди да живее сред лъжи и полуистини. Но той разбираше как се пази голяма тайна — нима не пиеше тайно в продължение на години? — и знаеше как подобни тайни могат да разкрият много за човека, който ги е пазил. Въпреки първоначалната си инстинктивна реакция, дължаща се на наранена гордост, че Роуз не му се довери, вече започна да вижда по-дълбоко значение в мълчанието ѝ: държеше на думата си.

Може би и затова отказа да се омъжи за него. Същата любов и преданост в отношенията ѝ с майка ѝ, бяха ръководната сила и в брака ѝ... както и в твърдостта, с която държеше на паметта на съпруга си.

Само ако имаше някакъв начин да обуздае тази своя голяма любов, мислеше си Ерик, изпълнен с болезнен копнеж.

Трябваше да я види, да говори с нея. Незабавно.

Но ако бе в къщата на Силви, какво щеше да ѝ каже?

Вече ѝ бе казал всичко, каквото имаше. Единственото, което оставаше за нея, бе да има вяра — Роуз трябваше да *повярва* в онова, което нейното сърце ѝ диктуваше.

А ако в края на краищата му откажеше?

Щеше да го преживее.

Но той знаеше, че преживяването бе далеч от това да живееш истински.

На станцията на метрото на Бродуей и Лафайет Ерик се спусна по мръсните стъпала с надеждата да хване влака, който чуваше, че приближава.

Роуз се готвеше да си тръгне, когато чу, че се звъни на вратата.

Дали не бе Рейчъл? Сигурно се връщаше за нещо, което е забравила. Но тя си имаше ключ.

Помисли си уморено: *Който и да си, моля те, върви си.* Вероятно бе някой от приятелите на Силви или съсед, който идваше с добри намерения, за да предложи помощта си, но сега не искаше да си губи времето, а да се прибере вкъщи.

Спусна се по извитата стълба. В преддверието имаше масичка в стил Бидермайер, над която висеше елипсовидно огледало с позлатена рамка. Огледа се набързо и в този миг ѝ направи впечатление приликата със Силви, която преди не бе забелязвала. Нещо в походката ѝ, в решителния ѝ вид на жена, която никога не пада духом.

Отвори вратата, без да поглежда през шпионката. Оказа се, че посетителят не е съсед, нито семеен приятел, когото би могла бързо и учтиво да отпрати. Висок, русокос мъж стоеше на стъпалата, раменете му бяха приведени от напрежение, беше примижал със сините си очи, като че отмиращата светлина му беше твърде ярка.

Сърцето ѝ подскочи.

— Ерик! Какво правиш тук?

От двете страни на каменния портал, под който бе застанал, растеше клематис. Забеляза, че палецът му е превързан. Но онова, което ѝ направи най-силно впечатление, беше нескритият копнеж в очите му.

По дяволите — каза си. — По дяволите.

— Бях наблизил — отвърна той, гласът му звучеше весело и шеговито в контраст с чувствата, които издаваше лицето му. — Искаш ли да ти правя компания?

— Разбира се. Обаче не мога да ти предложа кафе. Шкафчетата в кухнята са празни. Миларгос идва само веднъж седмично, за да чисти.

Отстъпи, за да го пропусне, и изведнъж си даде сметка как изглежда с най-старите си джинси и риза на Макс, вързана на кръста. След като часове наред бе вдигала кашони и се бе ровила из папки, бе смазана.

— Изглеждаш чудесно — отбеляза той.

Въпреки всичко на Роуз ѝ стана приятно.

— Лъжеш като циганин — отвърна му тя със смях, — но все пак ти благодаря.

Той я целуна по бузата. При допира на устните му, тя почувства как всички скрити места, които Ерик изследваше с такава любов, се възбуждат. Долавяйки познатия мирис на косата му, тя се опита да не диша от страх да не си спомни много неща.

— Вместо кафе набързо ще разгледам къщата, ако имаш време — той се огледа и подсвирна леко в знак на одобрение. — Ето, това е къща. Вероятно би трябвало да оставя визитната си картичка върху сребърен поднос. Не се обиждай, но е трудно да си представя някой наистина да живее тук.

— Силви веднъж ми каза, че тя реагира по същия начин, когато за пръв път дошла тук. Но къщата принадлежала на семейството много отдавна, така че било изключено да се преместят. Смятам, че тя просто е свикнала. Изумително е с какво може да свикне човек, нали? Хайде, ела да те разведе.

Показа му долния етаж. Влязоха в розовата всекидневна с пъстрите диванчета в нишите на прозорците, издължената предпазна решетка на камината, пред която Силви е сервира чай в най-красивия си сервиз от лиможки порцелан. Библиотеката с орехова ламперия, където е бил кабинетът на Джералд Розентал. Официалната трапезария с мебели стил Чипъндейл и старовремската кухня, от която се влизаше в килер. Най-накрая влязоха в малката слънчева стая в задната част на къщата, която гледаше към градината. Роуз си представи Силви, седнала на любимия си плетен люлеещ се стол, загърната с бледорозово одеяло от мохер, а около нея английски романи и списания за градинарство.

Докато обясняваше произхода на различни стари предмети и картини, Роуз се изуми не само как е запомнила онова, което Силви ѝ е разказвала, но и колко спокойно звучеше гласът ѝ. Никой не би могъл дори да предположи, че сърцето ѝ бие до пръсване, а устата ѝ е пресъхнала от вълнение.

Ерик не казваше почти нищо, докато не спряха пред френските прозорци, обърнати към градината. За разлика от повечето посетители, които идваха за пръв път, той не изглеждаше твърде впечатлен от разкошния декор. Може би защото през цялото време, докато го развеждаше, той почти не сваляше очи от нея. *Ерик, много утешняваш задачата ми* — помисли си тя със свито гърло.

— Не е лошо... ако обичаш да живееш в миналото — отбеляза той сухо. — Не те виждам тук.

— Кой казва, че ще живея тук?

— Не си. Напоследък не сме говорили много, ако си спомняш — отвърна Ерик и тя смутено отмести очи.

Той се приближи до прозореца, за да разгледа градината.

Роуз се овладя и изрече:

— Отговорът на въпроса ти е не. Не възнамерявам да се пренеса тук. Тук не ми е мястото. Къщата само би ми напомняла за неща, които предпочитам да забравя — изведнъж коленете ѝ се разтрепериха и тя се отпусна върху кушетката, върху която бе сгънато розовото одеяло на Силви.

Ерик вдигна глава и на устните му се появи лека усмивка.

— Къде виждаш себе си отсега нататък?

Знаеше, че той не пита за адреса ѝ.

Изведнъж усети силен и примитивен копнеж, който я задави. Ерик стоеше, изглеждаше толкова на мястото си в тази къща, където почти всичко бе погрешно. Какво ли би станало, ако го хванеше за ръка както във филмите, където героят и героинята винаги успяват да избягат от преследвачите си и просто изчезват в нощта? Дали ще трябва да забрави всичките си свършено обмислени доводи и разбираемата си предпазливост? Фантастично! Роуз почти я усети — истинска, физическа тръпка, все едно че пътува в открита кола и вятърът развява косата ѝ.

Но това не беше филм. В истинския живот добрите хора просто не бягат. А нейната отговорност — преди професията и дори преди семейството ѝ, бе да следи бялата линия, за да не излезе от пътя. Защото следващия път, Роуз бе сигурна, нямаше да оцелее от катастрофата.

Каква гаранция би могъл да ѝ даде Ерик, че някое Божие действие нямаше да ги раздели? Никаква. Вярваше му, когато ѝ обеща, че никога няма да я напусне. Но кой знаеше по-добре от нея завоите в живота, които не бяха отбелязани на картата? Най-неочаквано би могло да се разрази буря...

Смъртта на майка ѝ върна спомените от загубата на Макс. Всяка нощ се събуждаше внезапно, потънала в пот, с разтуптяно сърце от някой кошмар, в който ясно се виждаше как тича след линейка или се

опитва да си проправи път в болничните коридори, за да стигне до Макс, преди да е станало твърде късно. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се предпази от заплахата отново да ѝ се случи същото...

Все пак сърце не ѝ даваше да скъса с Ерик. Подтикът да вземе в момента онова, което беше добро и я задоволяваше, което стоеше точно пред очите ѝ, беше инстинктивен, както бебето посяга към нещо блестящо, и бе толкова силен, че Роуз почти му се поддаде.

— Ерик... Знам, сигурно ти се струва, че те избягвам, не че бях толкова заета. Истината е, че малко се боя от теб.

— От мен? — изненада се той.

— Да, от *теб* — тя смръщи чело. — Когато ти казах, че не мога да се омъжа за теб, не ти казах най-важното — че те обичам. Знам, че може би не ми вярваш. Но наистина те обичам и тъкмо това ме плаши — сведе очи.

— Роуз, погледни ме. *Погледни ме* — Ерик говореше строго и изчака, докато тя неохотно вдигна очи към неговите. — За мен нищо не се е променило. Желая те. В леглото. В живота ми. За всички дни занаяпред. Но не съм глупав. Знаех какво ме очаква. Готов съм да чакам, докато ти си готова. Единственото, което няма да направя, е да се преструвам, че сме тръгнали за някъде. Кажй, че ме обичаш достатъчно, за да опитаме. Дай ми поне толкова.

Роуз усети как нещо свива гърлото ѝ.

— Искаш ли да ти кажа истината? — попита тя тихо със задавен глас. — Нощем не мога да спя, защото мисля за теб. Денем вървя и те желая. Припомням си отново и отново нещата, които сме си казали, нещата, които сме правили — изправи се. — Но не съм готова да се свържа с някого, дори и с теб. Не мога да ти обещаая, че това някога ще стане.

Той се приближи и я хвана здраво за раменете. Заболя я, но бе доволна от болката, която изпита.

— Роуз, разбирам, че се срещаме в момент, когато си мислиш, че не би могла да преживееш още една загуба. Но някога спирало ли те е това, че се боиш от нещо?

Тя горчиво се изсмя:

— Никога. Но, изглежда, че все пак можеш да научиш старо куче на нови трикове.

— Не би трябвало да бъде така.

— Знам. В това е цялата работа. Цял живот съм разчитала други хора да ме направят щастлива. И повечето пъти, с изключение на Макс, съм оставала разочарована. Сега за пръв път това зависи изцяло от мен. Не разбираш ли? Трябва да установя дали мога да разчитам на себе си.

Той я изгледа твърдо, сякаш се опитваше да я разбере.

— Не мога да си представя, защо това би могло да представлява някакъв въпрос. Не те виждам по този начин.

Роуз поклати глава и погледът ѝ попадна на снимката в сребърна рамка върху малката масичка до дивана. На нея беше младата Силви с малко момиченце, което сигурно беше Рейчъл. Една мисъл ѝ мина през главата: *Аз трябваше да бъда на тази снимка.* Но не бе в състояние да напише отново биографията си, както не можеше да промени факта, че Ерик се появи твърде скоро след смъртта на Макс.

— Нуждая се от време — изрече тя внимателно. — Трябва ми, за да осмисля нещата. Искам да бъда сама — взе лицето му в ръце и за последен път се наслади на гладката му кожа.

Ерик я грабна в обятията си. Притисна я към себе си, обви с една ръка кръста ѝ, а с другата притисна тила ѝ нежно, но твърдо, както Роуз бе прегръщала своите деца. Тя усети как той трепери от усилието да не иска повече от нея, отколкото онова, което вече му бе дала, да не ѝ покаже с тялото си какво ще ѝ липсва, ако сега се отдалечи от него. Роуз вече не се срамуваше, че плаче или че това би могло да се сметне за слабост и вдигна лице към него.

Една сълза се търкулна като топла милувка по бузата ѝ, когато тя затвори очи и вдигна устни към Ерик. В този миг не съществуваха нито минало, нито настояще, никаква болка, която да си спомня или да си измисля. Чувстваше само устните му до своите, чуваше го как поема дъх, мирисът му я изпълни като океан в летен ден край морето. Целувката му я извиси и я отнесе в продължение на няколко секунди до място, където спомените нямаха значение и дори ангелите не смееха да прекрачат.

После Ерик се отдръпна, изгледа я със смесица от копнеж и тъга и изрече:

— Ти си точно такава, каквато те виждах във въображението си — силна, красива, страстна, освен в едно — жената, която си

представях, беше готова на компромиси. Роуз, обичам те повече, отколкото можеш да си представиш.

Роуз го наблюдаваше как върви към вратата. Прииска ѝ се да изтича след него, но се боеше да не направи грешка. Дори когато чу външната врата да се затваря, ѝ се наложи да се пребори с желанието си да се втурне навън и да го настигне. Вместо това, остана като закована на мястото си. Не бе в състояние да мръдне. Почти не можеше и да диша. Единствената част от нея, която не се чувстваше мъртва, беше сърцето ѝ — бедното ѝ сърце, което въпреки всички предохранителни мерки отново бе сломено.

ГЛАВА 15

ОКТОМВРИ

Моят дом пазеше тайна в дълбините на сърцето си...

„Малкият принц“,
Антоан дьо Сент
Екзюпери

Манди се чувстваше така, сякаш висеше над пропаст и при най-малкото движение ще падне в нея.

Беше първият понеделник на октомври — месец след разправията с Роуз относно онова, което Манди наричаше „Инцидентът Андерсън“ — погрешна преценка, вярно, но случаят беше раздухан прекалено много от проклетия Хейдън Локуд, който явно се стремеше към повишение. Въпреки всичко, тя остро усещаше извънредно тънката линия между възможността да си остане в луксозния ъглов кабинет във фирмата на баща си и да бъде изхвърлена на улицата. Докато седеше с лице към зала 452 на съда и се мъчеше да се съсредоточи върху днешните процедури — трети и последен ден (моля те, Господи) в както ѝ се струваше, безкрайното бракоразводно дело „Епстейн срещу Епстейн“, нервната ѝ система беше претоварена мрежа, която всеки миг щеше да изключи.

Бяха минали седмици от последния ѝ гаф. Сто шейсет и осем часа, за да бъдем по-точни. Освен това, изпитваше нужда да пие. Огромна. Беше добро момиче, много добре водеше този случай, предната вечер до късно преглежда банкови извлечения и статистически таблици, за да се подготви за днешната сесия. Не заслужаваше ли награда? Само едно малко питие? Чаша вино, за да се успокои? Какво лошо имаше в това?

Ами ако не спреш с първата чаша? — подсказа ѝ един тънък гласец. — *Ами тогава?* Пред себе си виждаше решителното лице на Роуз и я чуваше как я предупреждава, че след още един инцидент като случая „Андерсън“ ще напусне фирмата.

Сега, също като образи, които се появяват на дъното на чашата, грозният епизод, който запали искрата, изплува на повърхността. Най-ясният ѝ спомен бе как преодолява разстоянието в коридора до кабинета си, като се хваща за всяка дръжка, за да не падне. Главата ѝ се цепеше от болка, устата ѝ беше пресъхнала, потта ѝ миришеше на бърбъна, който бе изпила предната вечер. Невероятно, но явно бе забравила за срещата в единайсет часа с Роб и Джилиън Андерсън. Когато си спомни, сигурно вече приближаваше единайсет. Дори след бързия душ и след като тича до службата, пристигна с един час закъснение.

Най-накрая стигна до вратата с лъскава месингова табелка с нейното име. Но нещо не беше наред. Хейдън изскочи от малката стаичка до нейната, изглеждаше разтревожен, нямаше го обичайния му спокоен вид. Опита се да я спре, но Манди мина бързо покрай него. Сърдито се развика: *Какво, по дяволите, става?* После се появи Джилиън Андерсън, която зяпна ужасена, като я видя. Съпругът на Джилиън, с когото тя се развеждаше, бе застанал до прозореца със скръстени ръце, със зачервено от гняв лице. Придружаваше го адвокатът му Ал Готлиб, чиито очи като на пор светнаха от радост от този неочакван развой на събитията.

Манди се мъчеше да запази равновесие, извиняваше се непрекъснато, дори подхвърли дребна шега за това, че закъсняла на парти предишната вечер, но нямаше смисъл. От отвратените физиономии на присъстващите, събрали се в кабинета ѝ, разбра, че тайната ѝ е разкрита. Никой не ѝ повярва нито за миг, че предишната вечер е имало парти. Освен ако сама не го бе организирила за себе си.

Какво унижение само! Веднага щом Андерсен си тръгнаха, Манди се втурна към асансьора. Трябваше да се прибере вкъщи, където щеше да бъде в безопасност. Там щеше да се оправи.

Този път се наложи да изпие четвърт бърбън, за да се успокои.

Смъртта на Силви отложи срещата ѝ с Роуз. Но няколко дни след погребението, тя я извика в кабинета си и сериозно ѝ се накара. Още

една подобна простъпка и щяла да изхвъркне през вратата. Този път нямало да има прошка.

След ултиматума на Роуз, беше напълно трезва. Никакви гуляи повече. Беше го решила. Този път трябваше да издържи. Какво не би дала за една глътка. Желаете ли да поемеш риска?

Не... по-добре засега да се въздържа. По-късно, когато мине известно време, когато всички във фирмата престанат да се държат с нея като с побъркано опитно зайче, когато докажеше, че е в състояние да се владее като тях, би могла да се почерпи с някоя чаша вино и тогава никой не би забелязал.

Споменът за провала ѝ с Андерсън избледня и Манди се насили да разбере какво говори Джанет Брейтуейт — адвокатката на господин Епстейн — около трийсетгодишна брюнетка, доста привлекателна, с поне двайсетина килограма наднормено тегло, чийто глас напомняше нокти, дращеци по дъска, и както винаги въобще не осъзнаваше за какво говори. След минута Манди се изправи.

— Ваша чест, мога ли да напомня на съда, че моята клиентка, госпожа Епстейн, е участвала активно в бизнеса на съпруга си, *преди* да се оженят. Следователно смятаме, че има право на част от печалбите преди брака.

Забеляза как клиентката ѝ вади носната си кърпичка. Тя използваше алергията си, за да напомни на присъстващите в залата коя е жертвата в случая. *Добър ход* — каза си Манди. Госпожа Епстейн с тънки устни и приближени очи, които изглеждаха кривогледи, имаше нужда от голяма подкрепа.

Джанет скочи.

— Тя е била негова *секретарка*, ваша чест.

Джанет беше облечена с втален виненочервен костюм, но независимо колко бе платила за шев, винаги изглеждаше така, сякаш ще пръсне дрехите си.

— Какво искате да кажете, госпожице Брейтуейт? — попита съдията Корнфийлд, спретнат и белокоп, чийто профил с изгърбен нос напомняше на Манди за орела на сребърния долар.

Адвокатката се намръщи и се отпусна на стола си, започна да почуква с молива по бележника пред себе си по начин, който напомняше на Манди за птица, която кълве насекоми. След като прочисти гърлото си, тя започна:

— Какво искам да кажа ли? Искам да кажа, че като служителка тя е получавала заплата... Госпожа Епстейн е получила подходяща компенсация навремето. Във всеки случай, каквото и да е допринесла, то явно не е имало трайно значение. Ваша чест, от цифрите, които са пред вас, можете да видите, че веригата железарски магазини на господин Епстейн са понесли сериозни загуби през последните осем години.

— Така ли? — Корнфийлд сви устни, докато четеше документа, който държеше близо до носа си. — Е, не знам защо, но не виждам тези цифри, госпожице Брейтуейт. Изглежда, липсват от това ваше предложение.

Джанет прокара пръсти през косата си.

— Би трябвало да има втори доклад... от счетоводителя. Абсолютно сигурна съм, че го прикачих към първия. Може да е изпаднал... — огледа залата, сякаш очакваше, че съдебният пристав или някой от свидетелите ще поднесе липсващото допълнение. Щом се изясни, че никой няма да я спаси, тя отправи молба:

— Ваша чест, мога ли да се приближа до пейката?

Докато наблюдаваше как Джанет върви към съдията, Манди се почувства победителка. Този път, не тя бе на горещия стол и не се шушукаше по неин адрес. Никой не я гледаше с неприязън за това, че е провалила клиента си.

Заслужаваше го — въздържанието ѝ се струваше безкрайно и тежко, сякаш прекосяваше пеш Сахара. Дни, през които почти не можеше да говори по телефона, без да крещи, искаше ѝ се да накаже клиентите заради глупостите им, когато се оплакваха или се държаха дребнаво. Вечерите прекарваше вкъщи и нервите ѝ така се бяха изопнали, че не можеше да седи на едно място, дори не смееше да излезе на разходка от страх да не би краката ѝ да я отведат в някой бар. Нощем лежеше будна с пресъхнала от ужас уста и се чудеше дали това мъчение някога ще свърши. Дали някога отново ще се почувства нормално? Дали щеше да дойде време, когато ѝ предложат да пийне, тя честно да отвърне: *Не, благодаря, не ми се пие.*

Но устоя на думата си. Това *доказваше*, че не е алкохоличка. Иначе нямаше да може да се откаже така лесно. Това бе най-дългият ѝ период на трезвеност.

Седмицата, която последва последния ѝ запой, мина като насън. Спомняше си пиянския здрач, който като че ли я обвиваше непрекъснато, сякаш извършваше трансконтинентален полет, при който всяка часова зона се сливаше със следващата. Макар че ако съдеше по погледите, които ѝ отправяха в службата, бе загазила повече, отколкото си представяше. Защо иначе Хейдън би отишъл да говори с Роуз?

Ето и Робърт. Той също бе охладнял. Не заради нещо, което бе извършила, слава Богу. Но колко пъти можеш да отхвърляш мъж като него? След непрекъснатите ѝ извинения, той престана да я пита кога биха могли да се видят и сега дори случаите, когато ѝ се обаждаше по телефона и казваше, че „просто искал да провери как е“, станаха съвсем редки.

Манди извади смачкана кърпичка от джоба на самото си и нервно попи потта от челото си. Чувстваше се като ръждива кофа, протекла от десетки места, освен това никога не можеше да каже кога щеше да избухне в сълзи. Струваше ѝ се като че всичко започна да се разпада след смъртта на Силви и това бе странно, защото не беше близка с нея. Отчасти шокът от откритието, че е била истинска майка на Роуз. Кое то Роуз е знаела и е държала в тайна в продължение на години. Но най-вече заради самата Роуз. Втората ѝ майка, която Манди винаги бе смятала за близка, а като дете буквално я *обожаваше*, като че ли се превърна в друга личност. Беше станала по-твърда. Като че ли случилото се засили решителността ѝ. Манди не се съмняваше, че Роуз щеше да изпълни закана си да я уволни, ако я хване, че отново е пила.

Така че бе принудена да се въздържа. Просто нямаше друг избор. И ето я тук не само трезва, но и реабилитирана поне в собствените си очи. Колкото и гадно да се чувстваше, хубаво беше да знае, че е в състояние да се владее така. Може би след време щеше да ѝ стане по-леко. Вероятно някой ден дори ще успее да прекара цял ден, без да *мисли* за пиене.

Междувременно все още бе на работа и бизнесът вървеше добре. Разводите никога нямаше да свършат.

Съдията Корнфийлд я изтръгна от размислите ѝ, като заяви строго:

— Госпожице Брейтуейт, не разполагаме с цял ден. Ще представите ли този липсващ списък или не?

Смеховете в залата накараха Дџанет да се изчерви.

— Аз... не знам как се е случило — заекна, докато като обезумяла започна да рови листата, които взе от пейката. — Може някъде да се е изплъзнал — вдигна отчаяното си лице към съдията. — Ще го донеса в кабинета ви следобед.

Манди си отдъхна, когато чукчето на Корнфийлд сложи край на сутрешното заседание и той обяви, че делото ще продължи на другата сутрин. Тя учтиво отказа на госпожа Епстейн да отиде с нея на обяд. Реши да си вземе сандвич от близкия деликатесен магазин на път към кантората. Напоследък бе открила, че ресторантите не бяха сигурно място, изкушението беше прекалено голямо. Освен това, в шест часа бе обещала да отиде при Дру, а дотогава трябваше да изчисти всичко от бюрото си. Той ѝ се обади предишната вечер, гласът му звучеше твърде напрегнато. Каза ѝ, че трябвало да поговорят, било важно. Не искаше да го кара да я чака.

Манди ядеше сандвича си и в същото време преглеждаше бележките си по черновата на документа за развод по взаимно съгласие, когато вътрешният ѝ телефон иззвъня. Секретарката ѝ съобщи, че госпожа Грифин е на втора линия, госпожа Бърнис Грифин. Съдейки по тона на Лори, ѝ стана ясно, че за по-малко от минута дори от Бока Рейтън майката на Манди бе успяла да я засегне по някакъв начин. *Боже мой, само това ми липсваше сега!* Вдигна внимателно слушалката, сякаш беше змия, която можеше да я ухапе.

— Манди, ти ли си? Това ваше момиче ме накара да чакам много дълго и помислих, че ме е забравило — Бърнис се изсмя, в смеха ѝ се усети нотка на упрек, като че ли дъщеря ѝ бе виновна за немарливостта на Лори.

Манди усети познатото схващане на гърлото.

— Съжалявам, мамо, цяла сутрин бях в съда. Току-що влизам — защо ѝ се извиняваше? Изглежда, цял живот изкупуваше някакви грехове, каквито не си спомняше да е извършила. Грехове, които бяха записани в тефтера на Бърнис Грифин. — Какво има? Обикновено не ми звъниш в службата. Всичко наред ли е?

Майка ѝ изпусна дълга въздишка като въздух от спукана гума. После каза:

— Щях да те попитам същото. Понеже в неделя не ми се обади, помислих, че може да си болна или нещо да ти се е случило. Много се разтревожих.

— Защо ще мислиш такива работи? — Манди се замисли напрегнато. Какво е имало тази неделя? Рожденият ден на майка ѝ? Не. Беше през април... и тя си спомни, че ѝ изпрати цветя — рози, за които майка ѝ, ѝ благодари и веднага отбеляза високомерно, че задният ѝ двор в Бока бил пълен с толкова цветя, че градинарят ѝ трябвало да окастри храстите.

— Щом като не го смяташ за достатъчно важно, за да го помниш, няма смисъл да ти го казвам — отвърна майка ѝ с тон на многострадална жена, свикнала никой да не ѝ обръща внимание.

— Мамо, недей така. *Разбира се*, че искам да знам. Работата е там, че напоследък имах много натоварена програма. Каквото и да е, сигурно ми се е изплъзнало.

— Ясно ми е колко си заета. Да не мислиш, че се обаждам, за да се оплаквам? Бях разтревожена, това е всичко — Манди чу щракването на запалката ѝ, последвано от издишване. — Как вървят бракоразводните дела напоследък? Както винаги бизнесът процъфтява, нали?

— Успяваме да платим наема си — Манди стисна очи. — Слушай, мамо, ако имаш да ми кажеш нещо, казвай. Или само се обаждаш, за да ме накараш да се почувствам виновна?

— Е, щом като така приемаш нещата, съжалявам, че те обезпокоих — рязко изрече майка ѝ. — Извинявай, че отнемам толкова от скъпоценното ти време.

Манди си представи майка си, някога с естествена червена коса, а сега боядисана, къса и с толкова много лак, че приличаше на обърната саксия. Сигурно е край басейна в задния двор, в едната си ръка държи телефона, а в другата — цигара. В Хасиенда Харбър, обществото от пенсионери, към които се присъедини шест години по-рано (описан в брошурата, която майка ѝ, ѝ изпрати като „идеално място за зрели хора в активна възраст“), тя бе сред най-младите там — факт, който я подтикваше често да споменава интереса, който проявяват към нея мъжете.

— Съжалявам, мамо, не исках да го възприемаш така — въздъхна. — Напоследък съм много напрегната.

Бърнис издиша силно, което прозвуча подигравателно. Манди си я представи как примигава с очи заради дима, който се носеше нагоре на бавни талози. Стори ѝ се, че чува съскане на поливачка някъде наблизо и почти усети мириса на мокра трева.

— Не се изненадвам — каза Бърнис.

Манди веднага настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва ли да го кажа? Всеки глупак би го разбрал. Тази жена, мащехата ти, те кара да работиш като вол. Откакто баща ти почина, Бог да го прости, ти не си на себе си.

— Мамо, това няма нищо общо с Роуз — в известен смисъл *имаше*. Но тя по-скоро би тръгнала гола по улицата, отколкото да ѝ обясни за пиенето.

— А онзи млад мъж, с когото се срещаш? Напоследък не го споменаващ — изведнъж се чу статичен шум и гласът на майка ѝ заглъхна. Манди си я представи как върви към другия край на басейна. Нищо чудно да къса увехнал цвят от храстите хибискус, които направо влудяваха Бърнис за това, че цъфтят непрекъснато.

— Робърт ли имаш предвид? Виждаме се, когато можем. И двамата сме много заети — излъга тя. — Не се безпокой. Ако някога реша да се омъжа, ще те предупредя навреме, за да можеш да си намериш рокля.

— Няма нужда да се държиш нахално. Само попитах — чу се някакво шумолене, като че ли клон бе отстранен. — Но понеже стана дума, мога ли да ти напомня, че не ставаш по-млада. На твоите години имах съпруг и дъщеря.

— Да, мамо, знам. *Съпруг и дъщеря, които направо подлуди с натякванията си.*

— Да не мислиш, че не знам какъв е проблемът.

— Кой е казал, че имам проблем? — пот изби по челото на Манди. Почувства се като в парна баня.

Майка ѝ продължи, сякаш не беше чула:

— Чета книги, гледам телевизия, не съм глупава.

— Мамо, за какво, по дяволите, ми говориш?

— За развода, ето за какво. Беше дванайсетгодишна, когато баща ти ни остави, не ми казвай, че си го изживяла безболезнено.

— Не разбирам...

— Естествено, че не разбираш. Беше толкова малка. И то заради онази жена. Тя му беше хвърлила око. Трябваше да го забележа. Бях толкова сляпа. Ходеше на работа всеки ден и никой не предполагаше, докато тя не нанесе удара.

— Преди двайсет и четири години — Манди се мъчеше да сподави вика си. Чуваше същото за стотен път и знаеше наизуст всяко жалко обвинение и измислена част от историята. — Какъв е смисълът непрекъснато да го повтаряш? Татко е мъртъв, а Роуз не е тук, за да се защити.

— Ти винаги си на нейна страна. Още от самото начало — още шумолене на листа, после думите на майка ѝ се изляха като порой: — Може би това е причината да забравиш чия годишнина беше миналата неделя. С баща ти щяхме да сме женени четирийсет и две години. Но кой ги брой?

Манди трепна: *По дяволите... Трябваше да се сетя.*

Но какъв бе смисълът? Всяка година, когато се обаждаше или изпращаше картичка, се мразеше, че се поддава и подхранва илюзиите на майка си. Може би затова бе забравила.

— Щастлива годишнина — поздрави я безизразно Манди. — Ще ти изпратя картичка.

— Не си прави труда. И без това е твърде късно... О, вратата — дъщерята дочу звънеца, последван от шляпане на джапанки по плочите около басейна. — Майсторът на басейна — трябва да поправи филтъра. Обеща да се отбие. Минаха две седмици, можеш ли да повярваш? Когато отново му позвъних, за да му напомня, той се държа така, сякаш ми прави услуга. Като че ли не му плащам достатъчно всеки месец.

— Ще ти се обадя в събота или неделя — обеща Манди и благослови майстора на басейна.

Когато затвори, се размисли за баща си. Колко ѝ липсваха смехът му и навикът му да се отбива в кабинета ѝ по всяко време през деня, само да я попита как е или да я прегърне. Липсваше ѝ чувството му за хумор, тъпите вицове, които ѝ разказваше с такова удоволствие, че не можеше да не се засмее. Когато бяха сами, той се обръщаше към нея с прякора от детството ѝ.

— Мънки — шегуваше се и рошеше косата ѝ. — Беше като същинска маймунка, катереше се на дървото, преди да успее да ти

кажа нещо.

Точно в този момент Манди беше готова да се разплаче. Защото онова, което наистина желаше, не можеше да има.

Майка ѝ беше права в едно — остаряваше. А Робърт? Опита се да си спомни кога за последен път ѝ се бе обаждал. Вчера или онзи ден? Не... предишната седмица. Тя гледаше телевизия и той я прекъсна, докато даваха реклама на „Будвайзър“.

Каза, че имал билети за събота за Карнеги Хол, и я попита дали иска да отиде с него? Манди прехапа устна, за да не изрече истината — че с удоволствие би го направила, но се ужасяваше да я види в това състояние. Вместо това се извини на Робърт, че ще вечеря с брат си.

Робърт повече не позвъни. *Ти какво очакваше? Той е умен и може да разбере от намек. Ако все още го желаеш, защо ти не му се обадиш?*

Преди да се разколебае, Манди грабна слушалката и набра номера на Робърт.

— Манди Грифин търси господин Грийн — обяви тя бързо на секретарката с надеждата, че тя няма да усети колко трепери гласът ѝ.

Жената се поколеба, преди да отговори любезно:

— Ще проверя дали господин Грийн е в кабинета.

Манди чака както ѝ се стори цяла вечност, преди секретарката да се обади отново:

— Съжалявам, господин Грийн е на среща. Да му предам ли нещо?

Нещо в гласа ѝ подсказа, че тя лъже. Между другото как се казваше секретарката? Не можа да си спомни. Напоследък толкова много неща бе забравила. Само едно бе ясно — нещата се бяха обърнали. Сега Робърт се криеше от нея.

— Не, благодаря. Ще го потърся по-късно — смънка тя.

Затвори и няколко минути се взира в документите върху бюрото си, опитвайки се да събуди у себе си някакъв интерес към чужди семейни кризи. Не можеше да престане да мисли за последния път, когато се любиха с Робърт и колко обиден изглеждаше, когато нежно го подкани да си тръгне. Може да му се бе сторило, че го изгони, когато смънка някакво извинение, че трябвало да става рано на другата сутрин. Но той не знаеше, че тя всъщност искаше той да остане и че се мразеше заради нуждата си да бъде сама. Сама, за да пие...

Сега вече това нямаше значение. Както и за Робърт.
Този път Манди не можа да спре отчаянието си.

Колкото и смазана да изглеждаше Манди, Дру имаше още по-лош вид. Блед, небръснат, с торбички под очите от тревоги. В малкото студио, за което тя се шегуваше, че било идеално, ако си много нисък и не колекционираш неща по-големи от пощенски марки, брат ѝ се беше свил на дивана.

За последен път Манди го беше виждала на погребението на Силви. Тогава изглеждаше тъжен, но не и сломен. Сега бе ясно, че нещо съвсем не е наред. Тя огледа обикновено подредената стая, забеляза мръсните чинии върху мивката и прането, натрупано в ъгъла.

Апартаментът не само бе разхвърлян, помисли си, изглеждаше направо занемарен. А това бе толкова нетипично за Дру. Като дете живееше щастливо сред клетки с хамстери, терариуми, аквариуми, но винаги бе имало ред.

— Дру, какво има? Да не си болен? — Манди се обезпокои и за миг забрави собственото си нещастие.

Той поклати глава и вдигна хубавото си измъчено лице, което винаги малко я изненадваше, понеже толкова приличаше на баща им.

— Не аз. Айрис не е добре. Не знам къде е. Снощи се обади от уличен телефон, за да ми каже, че идва. Въобще не се появи. Приятелките ѝ, на които позвъних, не са я виждали. Не е и при родителите си.

— Да не би да сте се скарали?

Усмивката му беше толкова нещастна, че Манди извърна очи. Сякаш минаваше покрай място на катастрофа.

— Ние не се караме като нормални хора — гласът му беше дрезгав от умора. — Ако ти кажа някои от нещата, които са се случвали, няма да повярваш.

— Опитай.

Той се замисли за миг, разпери безпомощно ръце, сякаш нямаше смисъл дори да се опитва да обяснява.

— Иначе добре се разбираме — започна несмело — и най-неочаквано тя просто... започва да се заяжда за нещо, ама напълно

безсмислено. Като че ли има малки стаички в главата и въобще не знаеш какво се крие зад вратите им.

Тъмнокестенявата коса на Дру беше щръкнала и той разсеяно я приглади.

— Тези стаички как изглеждат? — Манди се почувства като в някоя от мистериите, които поглъщаше като дете — сякаш се изкачваше по тъмни стълби и в ръка носеше само фенер. Не беше сигурна дали искаше да знае какво я очаква.

Брат ѝ я изгледа продължително и изпитателно.

— Обещавах ли, че няма да кажеш? На никого. Тя ме накара да се закълна.

Младата жена потрепери и ѝ се прииска да се обърне с гръб. Тя бе последният човек, към когото Дру трябваше да се обърне за помощ. Но той ѝ беше брат. В известен смисъл, заради разликата помежду им му беше повече като майка, отколкото сестра. Беше тринайсетгодишна, когато той се появи на бял свят. Много добре си го спомняше как изглеждаше като бебе, повито в одеяло като пашкулче. Как миниатюрното му личице се набръчкваше, когато се прозинеше. Когато го държеше на ръце, си представяше, че той е *нейно* бебе и това ѝ бе по-приятно, отколкото да прегръща кукла.

Как би могла сега да му откаже помощ?

— Обещавам — каза.

Дру пое дълбоко дъх.

— Преди няколко месеца Айрис наистина откачи. Напълно. Вероятно трябваше да споделя с някого тогава, но тя ме накара да обеща, че ще мълча. Закле се, че ще говори с психоаналитика си и ще направи онова, което е най-добро за нея.

— Колко зле беше?

Брат ѝ посочи с ръка към банята... и тогава Манди забеляза, че вратата виси малко настрани, а дупката беше грубо замазана с маджун. Глухият глас на Дру прозвуча като ехо, идващо от някаква дълбока бездна, зейнала в краката ѝ.

— Молах я да поговорим открито... или поне да ми каже нещо. Ако не бях разбил вратата... — изразът му стана напрегнат и тя като че ли отново видя лицето на баща си — същият решителен израз в критичен момент. Само че Дру беше млад, твърде млад, за да се справи с такъв ужасен случай. Тихо, с дрезгав от изтощение глас той изрече:

— Имаше самообръсначка. Беше я сложила на пода до себе си. Щеше да разреже вените си, ако не бях влязъл — силно зарида, а Манди не знаеше дали да го прегърне, или да излезе на пръсти от стаята, за да не става свидетел на страданието му.

Самоубийство! Боже мой! Тя не можеше да си представи да се чувства толкова безпомощна. Колкото и ниско да беше паднала, нито веднъж не ѝ бе минало през ум да се самоубие. Винаги щеше да се намери изход, дори в мигове, когато пътят за бягство ѝ се струваше невъзможен.

Разтревожена, Манди поклати глава.

— Нищо чудно, че изглеждаше толкова ужасно на погребението — като че ли беше болна — хвана ръцете на брат си, които бяха лепкави от пот и отпуснати. — Дру, тя е болна. Ти нямаш никаква вина. Трябва да го осъзнаеш.

Дру се стегна, устните му трепереха.

— Няма значение как аз се чувствам. Не разбираш ли? Та тя можеше да умре. Слушай, аз не съм лекар, но знам достатъчно, за да се плаша.

— Тогава защо не каза на родителите ѝ?

— Не знам — сви рамене и силно потърка носа си. — Сигурно защото исках да повярвам като тях, че благодарение на мен нещата ще се променят. Сър Галахад, спасителят — изсмя се мрачно. — Работата е там, че аз наистина я обичам — изразът на лицето на брат ѝ я накара да се просълзи. — Манди, имам нужда от помощта ти. Моля те. Помогни ми да я намерим.

Тя пое дълбоко дъх. Почувства се като че потъва, не ѝ бе останала капчица енергия от огромното усилие само да държи главата си над водата, а сега брат ѝ я молеше да спаси някого.

Все пак, когато забеляза отчаянието в очите на Дру, не можа да му откаже. Ами ако нещо ужасно се случи, когато откаже да помогне? Никога нямаше да си го прости.

Макар че тялото ѝ крещеше първо да помогне на себе си, преди да протегне ръка на брат си, Манди отговори:

— Ще се опитам.

Господи, дано всички излезем от тази работа живи и здрави!

Минути по-късно тя тичаше надолу по стълбите към деликатесния магазин на ъгъла. Дру ѝ призна, че не се е хранил от

предния ден.

Но в малкото деликатесно магазинче не картонените кутии с мляко и портокалов сок грабнаха веднага вниманието ѝ. Погледът ѝ беше привлечен от редицата бутилки. Помисли си какво би станало да вземе една, да изпита чудесното познато чувство, да си припомни приятната хладина, която овлажняваше дланта ѝ. Какво ще ѝ стане само от една бутилка? Виното не беше много по-силно от сода, едва ли в него имаше достатъчно алкохол, та да ѝ се замае главата.

Манди се разтрепери. Не си спомняше някога да е желала нещо толкова силно.

Почувства как понечва да бръкне в касетката. Ръката ѝ бе привлечена като към магнит.

Само една. Обещавам...

Всъщност кого заблуждаваше? Нямахте да приключи с една. Никога не ѝ се бе случвало.

С последни остатъци от волята Манди отмести ръката си. Наведе се напред към хладното стъкло на хладилника и избърса потта от челото си с ръкав, не се чувстваше ни най-малко праведна, а направо ограбена.

Взе кошница и започна да хвърля в нея каквото ѝ попадне: хляб, сирене, пуйка, по едно бурканче горчица и майонеза. Едва когато стигна до касата, се сети, че е забравила млякото. Дали да се върне? Да рискува изкушението?

Като в транс Манди се върна до хладилниците. Блестящата редица бутилки с ярки етикети като детски рисунки като че ли ѝ намигаха. За малко да се изсмее на глас на страховете си. Как може да я тревожи нещо толкова веселичко, толкова невинно всъщност?

Преди разумът ѝ да надделее, тя се пресегна и взе две бутилки. Една за здраве, а другата за всеки случай.

На касата, докато явно скучаещият собственик правеше сметката ѝ, тя извади портфейла си и нещо падна на пода. Наведе се да го вдигне — визитна картичка. Намръщено я разгледа: „Ерик Сандстрьом, WQNA Радио“.

На гърба бе написал домашния си телефон.

Изведнъж си спомни вечерята у Роуз и как Ерик я заговори в кухнята. Този човек, когото едва познаваше, я разбираше така, както дори семейството ѝ не я разбираше. *Можеш да ми звъниш по всяко*

време — каза ѝ. Щели да отидат заедно на сбирката на „Анонимни алкохолици“.

Какво си въобразяваше този човек? Само защото я изпрати една вечер, това даваше ли му право да ѝ изнася лекции?

Собственикът на магазина я гледаше особено. Манди замръзна, вирайки се в торбата с покупки върху плота, а в това време си мислеше: *Какво чакаш? Плащай и изчезвай оттук*. Но когато хвърли поглед към вратата с надеждата бързо да се измъкне, видя нещо, което не бе забелязала на влизане — телефонен апарат върху опушената стена над рафт е вестници.

Обади се на Ерик сега. Веднага — нашепна ѝ го глас, който тя не можа да разпознае — толкова отдавна не беше го чувала. Гласът на баща ѝ.

Очите ѝ се насълзиха.

В същото време се дръпна. Колко глупаво, каза си. Какво чак толкова беше станало? Както и да е, не можеше просто да си излезе и да остави покупките. Продавачът вече я гледаше като смахната. А Дру щеше да се зачуди защо се бави.

И да не забравяме охладените бутилки вино, с твоето име върху тях.

Манди играеше със закопчалката на портфейла си. Ако нямаше монета от четвърт долар, щеше да бъде знак, нали? Знак, че не е трябвало да се обажда на Ерик. Но ако, от друга страна...

Дръпна ципа на отделението за монети, където една-единствена монета от четвърт долар я гледаше смело сред купчината монети от по пет и десет цента. С треперещи пръсти я извади.

По дяволите!

Сви ръката си в юмрук толкова силно, че усети как монетата се впива в дланта ѝ като тъпо острие. Смътно дочуваше носовото пеене от радио, нагласено на някоя индийска станция. Продавачът я чакаше нетърпеливо с отворена каса.

Без да му обръща внимание, тя въздъхна победена, но колкото и да бе странно, това повдигна настроението ѝ, почти изпита облекчение, когато тръгна към телефонния автомат.

ГЛАВА 16

— Сети ли се да сложиш в багажа и закачалката за шлифера си? В Синсинати ще бъде хладно — Рейчъл наблюдаваше как съпругът ѝ пренася багажа си и го реди до вратата — старата брезентова торба, която бе изминала може би стотици хиляди километри и изтърканото кожено куфарче.

— Ще се справя. Сложих си още един пуловер — Брайън погледна часовника си — минаваше пет, най-голямото движение.

Кой знае защо, заминаването му я безпокоеше. Нали отиваше само по работа, каза си. Две нощи и един ден, за да разговаря с голям търговец. Също както и заради други издателски начинания. С изключение на едно — хладното му делово отношение към нея, като че ли беше точка от дневната му програма.

И защо говореха за времето в Синсинати, за Бога, когато температурата в тази стая бе паднала до нулата? Разбира се, семейни двойки се сърдят, карат се, но това бе по-лошо. *Ние сме си чужди* — помисли си тя. Като спътници в самолет, кимат си учтиво, но вътрешно се ужасяват, че биха били принудени да разговарят. Внимателни, наистина дотолкова, че дори докато дремят, обръщат глави на различни страни и се стараят да не докосват лактите си.

Ако Брайън я напусне, така ли щеше да стане? Без никакъв шум. Колко ужасно! Рейчъл почувства как тревогата ѝ се усилва и си спомни как се изрази Манди, за да представи един твърде лесен случай „развод с ниска степен на въздействие“. Тогава Рейчъл се бе засмяла. Сега се размисли дали наистина има такова нещо.

— Остави ли копие от програмата си? — попита тя.

— На бюрото ти е в кабинета — разсеяно махна с ръка, докато разлистваше самолетните си билети и ваучерите за хотела. С панталона цвят каки и тъмносиньото яке, с очилата, той ѝ напомни за археолог, тръгнал за някоя отдалечена част на света.

— Няма да се обаждам, освен ако не е спешно — каза му Рейчъл.
— Знаем колко ще си зает.

Брайън внезапно вдигна очи. Това бе необичайно за нея и двамата го знаеха. Едно време тя го очакваше да позвъни още щом се настанеше в хотела. По-късно му позвъняваше, за да му пожелае лека нощ. Няколко пъти без особена причина разговаряха в продължение на часове.

Сега чакаше, надяваше се на чудо Брайън да счупи леда. Да се засмее, като че ли тя само се е пошегувала, и да каже нещо като *Готова ли си за телефонен секс по-късно?* След смъртта на майка ѝ бе много внимателен. Беше нежен и грижлив в дните след погребението, изпълняваше по-голямата част от домакинските задължения, докато Рейчъл вървеше като замаяна. Никос, според желанието на майка ѝ, уведоми семейството на Силви за Роуз, така че освен всичко друго, лели, чичовци, братовчеди задаваха въпроси, на които Рейчъл не бе готова да отговори. Брайън ги отпращаше, обясняваше им толкова, колкото да задоволи любопитството им и в същото време ги държеше настрана.

Що се отнасяше до истинска близост като между мъж и жена, имаше само кратки прегръдки и най-обикновени целувки. От това я болеше най-много — усещаше, че съпругът ѝ се изплъзва и че е безсилна, за да го задържи. Всеки ден дебелият ледена стена, която ги разделяше, ставаше все по-дебела.

Не беше заради Роуз. Всъщност не. Каквото и да се бе случило между Брайън и нея, каквото и той да искаше да се случи, Роуз беше просто мястото на дебаркиране след дълго и бурно пътешествие, продължило няколко години. Но каквито и бури Рейчъл и Брайън да бяха изживели, нито една от тях не беше по-лоша от това... това...

Безветрие — помисли си тя. — *Точно така, попаднали сме в безветрие.* Онова, от което едно време моряците са се страхували повече и от големите вълни. Храна и вода в ограничено количество, земя не се вижда.

— Ти самата ще бъдеш много заета, сигурен съм. — Брайън се опитваше да се шегува, но думите му прозвучаха обвинително. После добави по-нежно: — Ще ти се обадя, когато пристигна, за да знам, че си добре.

Кога нещата се обърнаха? Едно време Рейчъл се тревожеше. Сега той очакваше възможна опасност, която я дебне зад всеки ъгъл. Само

не спомена за катастрофа с кола или със самолет. Явно той също бе видял бездната, която се бе разтворила в краката им.

— Отивам в клиниката, за да свърша някои неща. Може би ще се прибера по-късно — каза му и внезапно изпита нужда да се отдръпне и да се защити. — Много съм изостанала. Нали знаеш, след всичко, което се случи...

— Сигурен съм — изрече го нетърпеливо.

Беше стиснал зъби и гледаше отчуждено. Тази вечер, докато го наблюдаваше как приготвя багажа си — чорапи, ризи, вратовръзки, любимата си писалка за автографи, ѝ направи впечатление колко съсредоточено действа. Беше резервиран. Като че ли щеше да му бъде също толкова удобно да живее, където и да е, като че нямаше значение колко време щеше да отсъства. Ден, седмица или месец — може би на човек му беше безразлично, когато нямаше желание да се прибира вкъщи.

Но вината *изцяло* нейна ли беше? Ако си разменяха ролите — Брайън да имаше собствена фирма, тя нямаше ли да го разбира по-добре? Защо всички жени с професии чувстваха, че непрекъснато се разкъсват, а съпрузите им почти никога?

Рейчъл усети неприязън, която също така бързо изчезна.

Бракът, беше нещо повече от феминистка кауза. Също като Бог се проявяваше тъкмо в дребните неща — в незначителни жестове, в докосването с обич при разминаване, в сърдечните прегръдки. Спомни си времето, когато на един от двамата му се налагаше да стане по-рано, оставяше мила бележка за другия до кафе машината. Как носеше вечерята на Брайън върху поднос, когато той бързаше, защото имаше срок, или обратното — когато се налагаше тя да работи до късно, той идваше в клиниката с кошничка като за пикник. В зимните вечери, когато си лягаше с ледени крака, Брайън ги затопляше.

Вечерта на годеща за последен път се любиха, ако това би могло да се нарече така. Оттогава спяха с гръб един към друг. Въпреки всичко мисълта да изгуби Брайън я ужаси. Какво щеше да прави без него? Как щеше да живее? *Кой щеше да я обича?*

Освен Айрис, тя нямаше друго истинско семейство. Само кокалестата упорита Мари и непоносимата лицемерна Клеър — кръвните ѝ сестри. Бе общувала с тях, разбира се, у Роуз, на семейни празници, но мисълта, че те са кръвно свързани с нея, все още ѝ беше

неприятна. Предишната седмица, когато Мари, груба като затворничка, която посреща нова съкилийничка, я покани на кафе, Рейчъл побърза да си намери извинение и да откаже.

Когато лимузината на Брайън пристигна, за да го откара до летището, Рейчъл го целуна леко по бузата и сдържа сълзите си. Това поне му спести.

— Пази се — прошепна и си помисли каква ирония само: през годините досега тя си беше представяла катастрофи, а е пропуснала заплахата за щастието им.

Докато наблюдаваше от прозореца как той излезе на тротоара, Рейчъл се зачуди дали си е въобразила, че я изгледа изпитателно. Направи ѝ впечатление и начинът, по който замислените му сиви очи се спряха върху нея, като че ли чакаха отговор на въпрос, който нито един от двамата не смееше да зададе.

Когато лимузината тръгна, тя притисна чело до студеното стъкло, стана ѝ приятно как хладината стигна и до пламналите ѝ бузи.

Часове по-късно довършваше последните папки върху бюрото си, когато външният ѝ телефон в клиниката иззвъня. Брайън, помисли си. Пресегна се към слушалката, погледна часовника върху бюрото си и видя, че още няма девет часът. Значи не можеше да е той. Самолетът му може и да бе кацнал, но не би могъл да стигне до хотела.

— Дру е — изрече напрегнат глас от другата страна. Стори и се разтревожен. — Не мога да открия Айрис. Виждала ли си я?

— Айрис ли? — повтори Рейчъл и изведнъж се уплаши. — Мислех, че тя е с теб. Вчера, когато се обадох, ми каза, че двамата сте имали планове.

— Имахме.

— Опитвах се да си определя среща с нея — за обяд, на кафе, когато и да е, но тя все ми казва, че е много заета — докато го изричаше, Рейчъл почувства вина, че не е настояла, за това, че толкова бе затънала в собствените си тревоги, та не отиде право там и не поиска да узнае какво точно става. — Дру, безпокоя се за нея. Тя не изглежда добре. Знаем колко се разстрои за баба си, но... — пое дъх. — Дру, нещо случило ли се е?

Той се забави с отговора може би малко по-дълго и тогава тя разбра. Разчиташе на него да се държи като куче-пазач, но къде бе тя, майката на Айрис?

Малко гузно той отвърна:

— Чаках я снощи да се прибере... но тя не дойде.

— Снощи ли? — Рейчъл едва се сдържа да не извика. — Защо не ни позвъни?

— Беше при една приятелка. Просто си помислих, че е променила решението си. Напоследък нещо не се разбираме. Освен това... — замълча. — Виж какво, знам, че сгреших, но тя ме накара да обещавам. Не искаше да ви тревожи. Затова ви избягва напоследък.

— Коя майка няма да се разтревожи? — тя повиши тон: — *Опита се да се самоубие. Два пъти. Това не е ли достатъчна причина?*

— Знам, че трябваше да се обадя по-рано — говореше тихо и засрамено той. — Мислех, че вие можете да се справите. Тя дори разговаря с психоаналитика си за това. После, малко по-късно, наистина изглеждаше по-добре... но случилото се със Силви и с къщата, наистина я довърши.

— *Дру, какво се случи?*

— Заклучи се в банята — отговори той. — Беше извадила бръснача и... — гласът му прекъсна и завърши с приглушено ридание.

Тя изтръпна. *Роуз ме предупреди. Мама също...* Когато почувства, че можеше да говори нормално, изрече напрегнато:

— Разкажи ми какво точно се случи.

Дру прочисти гърлото си и гласът му прозвуча по-силно:

— Добре, но не сега. Трябва да я потърсим. Това е първото, което трябва да направим.

Рейчъл стисна очи.

— Обади ли се в полицията?

— Не съм казвал на никого, освен на сестра ми — отвърна той. — Тя тръгна да я търси с приятеля на мама Ерик. Той ще заведе Манди в някакъв приют за избягали от къщи, който знае.

— Айрис е... — Рейчъл замълча. Щеше да възрази, че Айрис е голяма, за да се смята, че е избягала от къщи, освен това тя си имаше дом. После си спомни, че тя не е като другите момичета на нейната възраст. Стисна слушалката и каза на Дру: — Тръгвам.

Рейчъл затвори, грабна палтото и чантата си. Не беше само изплашена — беше бясна. На себе си. За това, че изостави дъщеря си, повярва, че Айрис е извън опасност, а не е било така.

Аз съм нейна майка. Трябваше да направя нещо.

Дори майка ѝ, колкото и погрешно да бе постъпила и колкото и ужасни да бяха последствията, се беше опитала да защити дъщеря си Рейчъл, макар че в края на краищата именно тя, а не майка ѝ плащаше цената за дълго пазената тайна.

Искаше ѝ се да се разкрещи, да захвърли нещо по стената. Единственото, което можеше да направи, бе да застане на прага, докато несръчно обличаше палтото си. Всичко в главата ѝ се обърка. Заминаването на Брайън, бягството на Айрис... смъртта на майка ѝ.

Да, мамо, сърдя ти се. За това, че ми отне единствената майка, която познавах не само тялом, но и духом. Защото жената, към която Рейчъл се бе обръщала с думата „мамо“, никога не би могла да изостави собственото си бебе, а десетилетия по-късно да отрече на това дете правото на раждане. Беше чудовищно, жестоко, непостиимо.

Изведнъж разбра на кого трябваше да се обади.

На Роуз.

Роуз, с която ги свързваше тайна, по-силна от кръвта, тайна, объркала човешки живот, но която е трябвало да има някаква цел. И колкото и да бе тънка връзката, колкото и здраво да бе вплетена в тъканта на лъжите и измамите, в края на краищата би могла да я отведе при дъщеря ѝ.

В кабинета беше тихо. Минаваше девет часът, а Малъри си бе заминала преди часове. Роуз се готвеше да си тръгне, беше обещала на Джей, че ще се отбие в „Блокбъстър“, за да вземе филм, който той желаше да гледа. Дори неприятната перспектива да гледа лукавия Сталоун, потънал в пот и кръв, който се движи бавно срещу лошите, не бе в състояние да я спре от вероятно последната възможност да се свие на дивана с по-малкия си син, който в един кратък момент като че ли бе забравил, че *тя* бе лошата.

Добре. Защото в момента се чувстваше по-скоро като невинен свидетел, прострелян в сърцето.

Още нямаше четирийсет и осем часа, откакто Ерик излезе от живота ѝ и мисълта, че няма да го види никога вече, я караше да се чувства като умряла. Не предполагаше, че толкова ще ѝ липсва. Роуз не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова нещастна. Най-

кошмарното бе, когато загуби Макс, тогава едва не умря от мъка, но нямаше кого да обвинява, най-малко себе си. И както винаги, когато беше най-нещастна, знаеше, че ако има начин, би пожертвала всичко, за да върне съпруга си.

С Ерик не бе необходимо да се отказва от каквото и да било. Само трябва да му се обади по телефона.

Спомни си едно пътуване до Монтана за три дни сред дивата природа. Щяло да бъде интересно за момчетата, убеждаваше я Макс. Като градски хора не знаеха почти нищо за живота при трудни условия, още по-малко за коне. Тя се съгласи и после съжали. На втория ден по средата на тесен стръмен път конят ѝ спря. Най-неочаквано започна да се връща назад и направи див танц. Тогава разбра със сигурност, че ще умре от сърдечен удар, ако конят не счупи врата ѝ, но все пак успя да го овладее, преди да полетят в пропастта. После водачът им каза:

— Няма безопасен кон. Никой не знае кога и най-тихите ще се разбеснеят.

Роуз знаеше защо. Бедното животно бе изплашено.

През всичките години по-късно се чувстваше близка с този кон. Нямаше никаква причина, за да прекъсне отношенията си с Ерик. Просто беше изплашена.

Седнала зад бюрото в кабинета си, взирайки се в колите, движещи се по Парк Авеню, Роуз се замисли дали някои хора не са родени, за да бъдат нещастни в любовта. Дали истинското завещание, по-реално, от която и да е къща, бяха загубите, които бе претърпяла, подредени като парченца домино една след друга, започвайки с майка, която я бе изоставила още при раждането ѝ.

Само ако можеше да престане да го *желае* толкова силно. Само ако можеше да приеме съдбата си и да продължи напред.

Върви си вкъщи — каза си, отвратена от самосъжалението, което изпитваше. — *Върни се вкъщи при сина си. Там ти е мястото. Той има нужда от теб.*

Роуз се изправи и започна да прибира книжа в чантата си. Минути по-късно, докато вървеше по коридора към асансьорите, мина покрай отворената врата на кабинета на Манди и махна на Хейдън Локуд, свит като голяма въпросителна над купчина папки, които оставяше върху бюрото на Манди. Както беше по жилетка и с очилата

си с рамки от костенурка, той изглеждаше странно не в съзвучие със своето поколение, като млад актьор, облечен с неподходящи дрехи, за да изглежда по-възрастен. Но къде беше Манди? Доведената ѝ дъщеря обикновено работеше до късно, може да е имала планове. Или пък...

Не си го и помисляй — предупреди я вътрешен глас.

Въпреки всичко се помоли Манди да не се гипсира в някой бар. След неприятния случай тя, доколкото Роуз знаеше, бе трезва, но човек никога не знае. Манди имаше ли някаква представа колко се тревожеше за нея? И колко много я обичаше, като че ли беше нейна дъщеря? Почувства се малко виновна. Като че ли Макс я бе оставил да наблюдава не само фирмата, но и дъщеря му и тя не го изпълняваше.

Роуз слезе с асансьора и пристъпи във фойето. Изведнъж забеляза Рейчъл, която решително крачеше към нея. Шлиферът ѝ бе разкопчан, единият край на колана ѝ се влачеше по мраморните плочи. Очите им се срещнаха и Рейчъл ѝ се усмихна нерадостно.

— Опитвах се да те намеря вкъщи — обясни. — Джей ми каза, че ще работиш до късно. Дойдох направо тук.

— Какво има? Да не се е случило нещо? — Роуз веднага застана нащрек.

— Имам нужда от помощта ти — изрече Рейчъл тихо и я дръпна настрана. — Айрис — няма я от вчера и никой не знае къде е. Дори Дру. Той се безпокои, че може би... е в беда.

— Сигурна ли си, че не избързва? — почувства се задължена да попита. — Може да са се скарали.

— Едва ли — Рейчъл явно предпочиташе да беше така. Очите ѝ гледаха напрегнато, устните ѝ бяха свити и бяха станали тънки като хирургически разрез. — Ти така ли мислиш?

Изведнъж устата на Роуз пресъхна.

— Не.

Рейчъл се наведе напред и я хвана за китката.

— Ще ми помогнеш ли да я потърсим?

Нещо спря Роуз. *Достатъчно*. Какви благодарности получи за това, че се опита да я накара да разбере, че Айрис имаше нужда от нещо повече от онова, което Дру би могъл да направи за нея? А сега трябваше да остави всичко и да тръгне на спасителна акция?

Но не можа да събере сили да ѝ откаже.

— Откъде предлагаш да започнем?

За пръв път Рейчъл не прояви желание да ръководи операцията. Тя изглеждаше почти сразена.

— Не знам — призна. — Според Дру, нито една нейна приятелка не знае къде е или къде е отишла. Имаш ли някаква идея?

— Може да е решила да замине някъде, без да каже на никого. Говорила ли е, че иска да замине?

Рейчъл поклати глава.

— Погледнах в чекмеджето, където държи паспорта си. Все още е там, слава Богу.

— Това изключва само чужди държави.

— Намерих чековата книжка в стаята ѝ, а вътре е банковата ѝ карта. Миналата седмица не е теглила нищо. Все пак... не е обичайно за Айрис. Никога не заминава, без да се обади.

— А психоаналитикът ѝ? Може той да знае нещо.

— Обадих му се. Имала е уговорен час с доктор Ейзинджър тази сутрин, но не е отишла — сълзи блестяха в очите на Рейчъл. — Роуз, трябваше да те послушам. Всичко, което ми каза, излезе вярно. Тя наистина има нужда от помощ, много по-голяма отколкото ние можем да ѝ дадем. Сега разбирам.

— Не е толкова късно — увери я тя. — Ще я открием.

— *Къде?* — изрече майката шепнешком.

Другата жена помисли за миг, не като майка, а като адвокат. Както често ѝ се случваше при дела, изискващи свидетели, които като че ли се изпаряваха във въздуха, когато се опиташе да ги открие, тя мислено се постави на мястото на Айрис — къде би отишла? Къде би било най-безопасно?

При любима леля или чичо? При баба и дядо?

Изведнъж се сети. Силви.

Айрис все още имаше ключ от къщата.

Това е лудост — помисли си. — *Вчера почти цял ден прекарах там. Ако е била в къщата, щях да я видя.*

Освен, разбира се, ако Айрис не е дошла, след като си бе тръгнала. Или се беше скрила в някоя от горните стаи. Къщата беше огромна. Как иначе Силви би успяла да върти любов практически под носа на съпруга си? Роуз едва не се изсмия горчиво — ако не бяха всички тези потайни кътчета, можеше и да не бъде зачената.

— Да вървим — хвана Рейчъл за ръката, по пътя щеше да се обади по клетъчния телефон на Джей и да му каже, че ще закъснее. — Имам представа къде може да бъде.

Докато таксито набираше скорост по Парк Авеню, Роуз се помоли наум. Не беше ходила на църква от години, ако не се смяташе погребението на Макс. Винаги когато някой я попиташе каква религия изповядва, тя отговаряше шеговито: *Възстановяваща се католичка съм*. Двамата ѝ сина бяха кръстени, разбира се. Семейно ходеха на църква на Коледа и Великден. Но щом коленичеше да се помоли, това ѝ се струваше глупаво. Ако Бог наистина съществуваше, щеше да разбере, че само симулира. Защо ли пък да се вслуша в молитвите ѝ? Те бяха просто подредени думи. Кога Бог бе сторил нещо за нея? Какво ѝ бе дал, освен лъжи и фалшиви обещания?

Може би, когато се помоли в къщата на Силви, след като откри писмата, някаква задръстена тръба се бе отпушила, която смяташе, че никога няма да се отприщи. Сега познатите думи ѝ дойдоха лесно, успокояващи като хладни пролетни води: *Дева Мария, майко Божия, Бог е с теб...*

Може би няма нужда непременно да вярваш в думите — помисли си. — Може би трябва само да ги изречеш и познатата им мелодия да те обгърне като старо одеяло, изтъняло от многократно пране. В този груб свят може би молитвите не са предназначени да разрешат нещо, а само да загладят острият ръбове.

Боже — продължи да се моли, — знам, че не съм се обръщала често към теб. Моята сестра върши това вместо мен. Ако човек гледа Клеър, би помислил, че горещата ти линия винаги е заета. Бях останала с впечатлението, че си се отказал от мен, така че какъв бе смисълът да ти досаждам? Този път отправям истинска молба към теб — помогни на Рейчъл да намери дъщеря си. Помогни ми и аз да направя каквото трябва за моите деца...

Роуз гледаше с широко отворени очи, отпуснала ръце в скута си. Въпреки всичко молбата ѝ бе много по-искрена от хилядите, които бе изрекла с притиснати една до друга длани в църквата. По-сърдечна от онези, които отправяше след смъртта на Макс.

Макс. Скърбеше за него с цялото си сърце, всеки ден без него беше като отброено зрънце от броеница, всяка лампа, която палеше в тъмна стая, бе като свещичка, запалена в негова памет. И какво ѝ донесе това? Нищо повече от молбите, които беше отправяла по задължение или от самосъжаление.

С Ерик имаше възможност за нещо истинско и продължително. Но го отхвърли. Може би не ѝ бе писано да бъде щастлива. Може също като Айрис да е кривнала по някакъв път, което не се забелязваше с просто око, а удовлетворението от брака ѝ с Макс да беше по-скоро изключение, отколкото правило...

Айрис, ако ме чуваш в момента, моля те, обади се на семейството си, за да знаят, че си добре. Разбра ли?

Върна се към действителността, като леко тръсна глава. Гласът, който чу неочаквано, беше на Ерик. Дали не си въобразяваше?

Тогава осъзна — идваше от радиото в таксито.

Обърна се към Рейчъл, отворила широко очи от изумление. Размениха си продължителни погледи и после Рейчъл каза с благодарност:

— Сигурно Дру е помолил Ерик да го направи.

— Ерик сигурно замества някого — неговото предаване бе порано през деня, явно той се бе постарал специално и е помолил някой от колегите си да се сменят.

Ерик, ти си добър човек. Имаше лошия късмет да се влюбиш в мен.

Загледа се през прозореца към жилищните блокове, построени преди войната, които в октомврийския здрач приличаха на стари генерали, подредени за парад. Ерик беше прав в едно. Заслужаваше жена, готова да прави компромиси, която не бе толкова обсебена от миналото си.

Таксито се носеше по Западна седемдесет и девета и приближаваше Ривърсайд Драйв, когато Роуз първа чу воя на приближаващи сирени. Таксито зави към улицата точно когато пожарната се появи от сгъстяващия се мрак и профуча покрай тях. Роуз се залюля на седалката. Сърцето ѝ подскочи. По-надолу на улицата забеляза сив облак. Подуши дим... и някаква по-остра миризма — на горяща гума.

Не може да бъде...

Но докато таксито забави ход и спре близо до синята полицейска барикада, затваряйки достъпа до Западна седемдесет и девета, тя видя със замряло от ужас сърце, че къщата на ъгъла, гледаща към Ривърсайд, заобиколена от пожарни коли и маркучи, беше тази на Силви. Инстинктивно се прекръсти. Не може да бъде. Беше някакъв кошмар. Не, по-лошо, като че ли отново видя как майка ѝ умира.

Чу как до нея Рейчъл извика:

— Не! Не може да бъде! — стисна здраво ръката на Роуз. — Нали не мислиш... Роуз, кажи ми, че само си предположила. *Каж ми, че Айрис не е вътре.*

Тя я изгледа. Стар спомен изплува в съзнанието ѝ. Преди доста години една гореща лятна вечер я извикаха в Седемнадесето полицейско управление. Приятелят ѝ, лейтенант О'Нийл ѝ се обади да знае, че са заловили жената, заподозряна в изоставяне на тригодишното си дете — момиченцето, заради което успя да размести бюрократични планини и да бъде дадено на Брайън и Рейчъл.

Когато пристигна в управлението, се боеше от най-лошото, че жената, независимо как е постъпила, ще иска отново да си вземе детето. Силви не бе ли изпитвала подобно съжаление? Но видя наркоманка, някога хубава жена, която нямаше повече от трийсет години, а изглеждаше като на шейсет — похабена, неподдържана, мръсна. Повечето от бръцолевенията ѝ бяха неразбираеми, освен онова, от което Роуз настръхна.

Чу от нея, че апартаментът ѝ бил подпален. Роуз никога нямаше да забрави налудничавата светлина в хлътналите ѝ очи, как грабна ръката ѝ и я дръпна така, сякаш щеше да я откъсне. *Детето, то го направи. Не беше случайно.*

Тя, разбира се, не повярва. Как тригодишно дете можеше нарочно да запали такъв пожар? Затова не го сподели с никого. Какъв беше смисълът да създава паника? Брайън и Рейчъл и без това имаха много грижи.

Две седмици по-късно майката на Айрис умря от свръхдоза наркотик. За Рейчъл и Брайън бе достатъчно да знаят само този факт, реши Роуз, нищо повече. Не стигаше ли, че момиченцето, което бяха взели в дома си и което бяха обикнали, щеше да носи белезите на изоставено дете, трябваше ли и да мислят, че Айрис може да е луда?

Докато годините минаваха, тя често си мислеше дали не трябваше да им каже за пожара. Особено когато започна да се изяснява, че проблемите на Айрис са много по-сериозни, отколкото някой от тях бе предполагал. Но се оказа, че най-голяма вреда беше причинила на себе си.

Роуз никога не се бе замисляла относно преценката си... до този момент.

Ако онази смахната жена наистина е казвала истината?

Тя пое дълбоко дъх и сложи ръка върху рамото на Рейчъл.

— Не съм съвсем сигурна, но съществува възможност Айрис да е причинила пожара. Не ме питай откъде знам, сега няма време. Обещавам, че по-късно ще ти кажа. Повярвай ми.

Рейчъл я изгледа изпитателно, после кимна. Хвана дръжката на вратата, докато Роуз подаде шепа смачкани банкноти на шофьора.

Докато си пробиваха път през тълпата, която се бе събрала зад барикадата, Роуз с голям ужас осъзна, че Айрис е запалила къщата от злоба. Спомни си колко се разстрои момичето, когато научи, че Силви й е завещала къщата. Щом като не беше нито на Айрис, нито на семейството й, сигурно е искала да направи така, че никой да не я притежава...

Ами ако е вътре?

Едър пожарникар с жълта мушама викаше на някого да стои настрана. От другата страна на бариерата бе паркирана пожарникарска кола с червени мигащи светлини, около нея се суетяха десетина полицаи и санитарии. Един маркуч бе включен към пожарен кран и се извиваше в ръцете на двама огнеборци. Съскането на литри вода, която веднага се превръщаше в пара, изпълваше въздуха като течение на мощна река. Докато Роуз наблюдаваше вцепенена зрелището, силна експлозия я накара да вдигне глава нагоре. С ужас видя облак гъст черен дим да излиза от счупения прозорец на третия етаж на някогашната красива къща.

Нещата на Силви... прекрасните й стари предмети... книгите и дреболиите й... непрактичните покривки от ирландски лен, които Миларгос прилежно гладеше всяка седмица. Градината й също. Всичко беше унищожено.

Роуз чу как някой изписка.

Смътно осъзнаваше, че Рейчъл крещи.

Трябваше да мисли за Айрис. Останалото бяха просто *предмети*. Докато се оглеждаше не видя никакви следи от екипировка за спасяване, никакви стълби не бяха издигнати към почернялата фасада на къщата. Но вместо да се успокои, тревогата ѝ прерасна в ужас. Ако Айрис беше вътре и не беше извикала за помощ, откъде пожарникарите щяха да знаят, че трябва да я спасят?

Обърна се към Рейчъл... тъкмо навреме, за да види как тя минава под лентата на полицейския кордон. Роуз извика:

— Рейчъл, недей!

Забеляза как тя изчезна по пътеката към къщата и си помисли: *Боже мой, какво прави тя. Никои не я спря.*

Изчака, докато полицаите се загледаха на друга страна, после се втурна покрай тях.

Очите ѝ се насълзиха, тъмнината я ослепяваше, мина известно време, докато успее да забележи Рейчъл — дребна фигурка, която изчезна в чернотата под високия покрив на портала, откъдето водата шуртеше непрекъснато.

Не... Рейчъл... Недей...

Мина през вратите от ковано желязо, водещи към главния вход, обикновено затворени, но сега широко отворени, когато една ръка се стовари върху рамото ѝ като падаща тухла и Роуз се закова на място. Един глас изрева:

— Хей, госпожо, какво си мислите, че правите?

Още ценни загубени секунди. Твърде отчаяна дори да се обърне и да погледне мъжа в лицето, тя се освободи от ръката му и препъвайки се, тръгна по късата алея... нагоре по стъпалата с локви мръсна вода... през отворената входна врата...

... и попадна в ада.

ГЛАВА 17

Рейчъл не чуваше никого и нищо, бе обвита в плътен дим. Закашля се и започна да размахва ръце. Усещаше горещата сива мъгла като нещо материално, като гумена упояваща маска, залепнала за носа и устата ѝ, която я замайваше.

Тръгна покрай едната стена на преддверието и стигна до малката всекидневна отдясно на стълбата. Забеляза очертанията на маса, извивката на облегалката на дивана, проблясък на порцелан като млечно сляпо око. Но нямаше пламъци. Пожарът трябва да бе започнал на някой от горните етажи. Все още имаше време — няколко минути, а може би и повече.

Айрис. Трябваше да я намери. Тя бе тук... някъде.

Нещо огромно и тъмно изникна пред Рейчъл и тя отскочи назад с приглушен вик. Оказа се бюфетът в стил кралица Ана, който взе за вратата към трапезарията. Зад стъклените вратички видя спретнатата купчина бележници със спирала — счетоводните книги на майка ѝ за къщата, написани с нейния точен, елегантен почерк, после се разкашля и се преви.

Чуваше как се изливат потоците вода под налягане, която се удряше в стените на къщата с тъп барабаниящ звук, следван от слабо дрънчене на счупено стъкло някъде горе. Сирените виеха, хора крещяха. Стори ѝ се, че чува някой да я вика, но гласът като че ли идваше от вътрешността на къщата. Сигурно си въобразяваше. Нямаше друг луд, който да я последва.

— *Айрис!* — викът се понесе от раздраженото гърло на Рейчъл.
— *Айрис... Къде си?*

Имаше чувството, че дъщеря ѝ е някъде вътре в къщата. Ранена, а може би изпаднала в безсъзнание. *Моля те, Господи, помогни ми да я намеря. Не е искала да го извърши. Тя не е виновна, а аз.*

Рейчъл се втурна напред. Удари се силно в нещо, спъна се и едва не падна.

В цялата тази лудница как щеше да намери дъщеря си? Представяше си я свита в някой ъгъл в стая на горния етаж, безпомощна срещу настъпващия огън. Обзе я толкова голям и замайващ ужас, че се вцепени за миг. Стоеше като закована върху килима, докато димът протягаше към нея лакомите си лапи. После ѝ хрумна страшна мисъл:

Ами ако Айрис не желае да бъде спасена?

Не, не биваше да мисли така. Това само щеше да я забави, а вече се чувстваше слаба, като че ли участваше в някой от онези кошмари, в които тичаш като луд, но въобще не напредваш. Трябваше да се стегне. Веднага.

— *Айрис!* — викът ѝ, който като че идваше някъде извън нея, беше като тежък ковашки чук, който разруши стената и ѝ освободи място, за да се втурне към следващата стая.

Дълга маса, столове. Бюфет с дърворезба. Намираше се в трапезарията, където като дете беше присъствала на много официални семейни вечери. Нещо просветна в далечния край сред виещия се пушек — лъснатите месингови дръжки на френските прозорци, които се отваряха към градината. Усети как паниката ѝ намалява. Ако по някаква причина не би могла да стигне до външната врата навреме, винаги можеше да избяга към задния двор.

Но не без Айрис.

Трополещ шум над главата ѝ от влачеци се мебели. Или пък стъпки на обезумял човек. Дали не бе Айрис?

Изрида тихо и се втурна с ръце, протегнати напред, опипвайки пътя покрай стената. Мислите ѝ се въртяха като парченца разноцветни стъкълца в калейдоскоп.

Къде бяха другите? Къде беше майка ѝ?

В съзнанието ѝ се оформи ясна картина — майка ѝ в детската стая на горния етаж, където люлееше четиригодишната Айрис на ръце. Устните ѝ се движеха, но думите ѝ бяха заглушени от ревящите пламъци. Тя се опитваше да предупреди Рейчъл. Щеше да се случи нещо ужасно. Също както бе опитвала по-рано, когато...

Тогава си спомни, че майка ѝ беше мъртва.

Сърцето ѝ заудря силно.

Не мисли. Не си спомняй нищо. Просто продължавай да се движиш.

Рейчъл се олюля покрай зиналата дупка на мраморната камина, в която две дървета стояха, поставени едно до друго заедно със смачкан вестник, готови да бъдат запалени. Като видя това, тя за малко не се изкикоти истерично.

После си представи друго — стар спомен, по-ужасен от кошмар. Кръв. Навсякъде. Размазана по плочките над ваната. Локвичка на пода като жестока шега. В средата на всичко това Айрис...

Какво ли съм си мислила през всичките тези месеци? Как стана така, че не обърнах внимание на предупредителните знаци? Бе изоставила семейството си.

Още едно тупване горе, сякаш нещо се счупи. Горещина. Беше толкова горещо. Не можеше да се диша. Пот се стичаше по лицето ѝ.

Егоистичният ѝ инстинкт я караше настоятелно да се върне, да бяга и да се спаси... но не можеше да остави дъщеря си да загине.

Стъпала. Качвай се, преди да е станало твърде късно...

— Рейчъл? Рейчъл!

Гласът на Роуз.

— *Рейчъл!*

Тя спря на стъпалата и се извърна тронаво. На десетина крачки зад нея познатата фигура на Роуз се клатеше като дух зад тънка димна завеса. Стоеше близо до вратата на хола, притиснала устата си с ръце, главата ѝ се въртеше почти комично назад-напред на широки кръгове; напомняше на корабокрушенец в морето. Лицето ѝ беше изцапано, тъмната ѝ коса беше разрошена. Токът на едната ѝ обувка се беше счупил и когато Роуз я зърна и закуцука към нея, на Рейчъл ѝ хрумна да избяга от нея.

— Не се качвай горе! — извика Роуз и посочи с пръст стълбата. — Няма да успееш да стигнеш. Ще умреш.

— Трябва — задавено изрече Рейчъл. — Тя е горе. Чувствам го.

— Не можеш да си сигурна.

— Ти... самата... го каза.

— Може да греша.

Роуз се закашля.

— Ако наистина е запалила къщата, нямаше да остане тук. Би било... — замълча. Лицето ѝ изглеждаше съкрушено в сивия дим.

— Самоубийство ли? — изкрещя Рейчъл замаяна. Гласът ѝ стана писклив, почти истеричен. — Може би... но този път трябва да

направя нещо! — тя се изви към стълбата и се хвана за перилото.

— Недей! — Роуз се втурна след нея.

Над главите им се разнесе гръм. Горے, на стъпалата, нещо ярко и опасно разцъфна. Рейчъл вдигна очи, когато голяма вълна черен дим се изтърколи от площадката надолу, а зад него се видяха бушуващи пламъци. Тя подскочи, сърцето ѝ щеше да изскочи. После като в транс отново заизкачва стъпалата. Държеше очите си сведени надолу. Виждаше само лъснатите стъпала едно след друго и персийската пътека, захваната с месингови пръчки и остри винтове, които блестяха с мека светлина сред пушека.

Беше на половината път до площадката, когато почувства как една ръка я дърпа за лакътя.

Рейчъл примигна и погледна надолу... към побелелите кокалчета на пръстите на Роуз и черните петна, които ѝ бяха оставили. Да върви по дяволите. Опита се да се освободи, но кашляше твърде силно. Едва успя да изхрипти:

— Пусни ме веднага.

— Ти си луда! — извика Роуз и я притисна към перилото. Рейчъл усети как гладката му извивка се впила в талията ѝ.

— Какво, по дяволите, те е *грижа*? Тя не е твоя дъщеря! *Искаше* да се отървеш от нея! — изрида силно.

После бутна Роуз — усилие, от което падна на колене, но успя да се отскубне. Сграбчи резбованата пръчка на парапета и се изправи, успя да изкачи още две стъпала. На няколко метра над нея солидното перило блестеше.

Една ръка обви глезена ѝ. Пръсти като орлови нокти се впилаха все по-силно. Загуби равновесие и се строполи едно стъпало по-надолу и силна болка прониза хълбока ѝ. С яростен вик се изви и се взря в Роуз, свила се в краката ѝ. Тя гледаше диво и се държеше за нея, като че спасяваше живота си. Рейчъл започна да ритя като озверяла и я блъсна.

— Върви по дяволите! Пусни ме!

— Не. Няма да те оставя да умреш!

— Какво... те е *грижа*? — изрече задъхано.

— Може да не ме е грижа — озъби ѝ се Роуз. — Нашата майка не те е отгледала, само за да захвърлиш живота си ей така. По дяволите, Рейчъл, това трябва да означава нещо за теб!

Само две думи проникнаха в бясно въртящия се калейдоскоп в главата на Рейчъл: *Нашата майка!*

Без да вижда, тя започна да пълзи към Роуз. Почувства глезена си по-свободен. Ритна Роуз в корема и я чу как изстена от болка.

Рейчъл усети, че нещо избухна на бузата ѝ. Главата ѝ се удари в стената и болката я прониза от зъбите до тила. Червен дъжд заваля пред затворените ѝ очи. Тъпо отбеляза: *Тя ме удари.*

Това бе последната ѝ мисъл, преди да изпадне в безсъзнание.

Роуз си помисли: *Боже мой, какво да правя сега?*

Не искаше да нарани Рейчъл, а само да ѝ попречи да не извърши глупост. Рейчъл лежеше в безсъзнание. Ако беше кукла, лесно би я пренесла.

Роуз се взря надолу по стъпалата, тясното ѝ бледо лице бе изцапано със сажди. Рейчъл изглеждаше млада, почти като дете, паднало някъде, където не е трябвало да бъде. Светлокестенявата ѝ коса бе разделена на тъмни кичури и едната ѝ златна обица се беше откопчала. Лежеше изкривена настрани и кой знае защо, накара Роуз да си спомни за незатворена телефонна слушалка.

Като насън Роуз си помисли, че Силви е била в същото положение, в което тя се намираще сега. Представи си ясно сцената, за която толкова пъти бе мислила — износен болничен линолеум, горещина, Силви я усеща с босите си крака, докато тича към отделението, където държат бебетата, после се спуска по стълбите с притиснато към гърдите ѝ откраднато новородено, обърнатите нагоре лица на хората, които чакат долу, блестяха като фенери.

Роуз изпита нови сили, мислите ѝ се проясниха.

Можеше да *влачи* Рейчъл. Тялото на другата жена щеше да се натърти, но беше по-добре, отколкото да стои тук, докато и тя припадне. А както се чувстваше — със замаяна глава, с пламнали дробове и гърло, това щеше да стане много скоро. Опита се да поеме дъх колкото се може по-дълбоко, хвана глезените на Рейчъл и започна да я тегли.

След малко усети, че отпуснатото тяло се отмества и се свлече няколко стъпала по-надолу. Рейчъл се размърда леко, но не дойде в съзнание.

Роуз се опита да не мисли за Айрис... която може и да умираше на горния етаж. Но не можеше да стори нищо повече. Твърде късно бе да се направи каквото и да било, освен да спаси Рейчъл и себе си.

— *Помощ!* — извика.

Защо ли никой не идваше? Къде, по *дяволите*, бяха всички пожарникари, които видя отпред? Нали затова плащат данъци. Закле се, че когато всичко свърши, ще отиде в кметството. Щеше да поиска пълно разследване на полицията и на пожар...

Престани — един глас прекъсна мислите ѝ. — *Престани веднага.*

Дръпна силно. Стори ѝ се, че чу как Рейчъл изохка, докато ту се плъзгаше, ту подскачаше на всяко стъпало, сред пукота на обграждащите ги пламъци.

В подножието на стълбата отново спря, задъхано пое въздух през дима. Чувстваше се замаяна, повдигаше ѝ се.

Припомняйки си часовете по първа помощ с момичетата от „Свещеното сърце“, тя се отпусна по корем и притисна бузата си до пода. Близко до земята димът не бе толкова задушлив. Трябваше да побърза.

Стори ѝ се, че чува гласове наблизко, но може би идваха отвън.

— *Помощ!* — извика отново.

Никакъв отговор. Външната врата сигурно бе на десетина крачки разстояние, но на нея ѝ се струваха като стотици километри.

Оглушителен удар разтърси пода. Роуз вдигна глава и видя с ужас как огромен стълб дим избухна в хола точно отляво, пръскайки искри и запалени парчета на всички страни.

Това бе подтикът, от който се нуждаеше. Хвана здраво глезените на Рейчъл и започна да пълзи към външната врата. Сърцето ѝ биеше силно. Тъмни петна започнаха да танцуват пред очите ѝ. Закашля се и изплю черна слюнка.

Само ако можеше да види накъде се движи.

Не натам, вървиш към хола — това бе гласът на Силви, който като че ли шепнеше в ухото ѝ. Роуз усети как кожата на главата ѝ се свива, сякаш беше с шапка. После чу отново гласа: — *Тръгни напред и малко настрани. Ето така. Сега си точно пред вратата. Трябва да побързаш...*

Усети как я обзе странно спокойствие. Беше лудост, разбира се, но като че ли чувстваше Силви до себе си, сякаш майка ѝ я насочваше и леко я буташе, докато пълзеше към вратата, дърпайки Рейчъл. Не като ангел, както ги рисуват с крила в учебниците по катехизис, а истинско, почти осезаемо присъствие, което като че ли повдигаше нея и Рейчъл.

Времето започна да тече по-бавно. Остро усещаше всеки сантиметър от плочите по пода, всяко поемане на дъх. Чу дрънкането на полилей, последвано от сгромолясане.

Почти стигна. Още само няколко крачки. Ето го отново почти осезаемият допир на ръце, които сякаш я повдигаха. Дали не сънуваше?

Не. Усещането беше твърде реално. Въпреки зашеметяващия ужас тя се бе съсредоточила. И ето я напред... вратата.

Изохка и се разплака.

Не се бой, спасени сте. Аз ще се погрижа за вас...

Сълзи, които не знаеше, че таи, потекоха по страните на Роуз.

С последни сили издърпа Рейчъл и... излязоха на благословения чист въздух навън.

Когато се строполи в локвата под навеса, за миг си помисли с кристална яснота, че начинът, по който се обърна животът ѝ, съвсем не беше случайност. Всичко съвпаднаше, точно както и трябваше да бъде. Защото ако Силви беше постъпила другояче през онази отдавнашна нощ, тя, жената, която всички познаваха като Роуз Сантини Грифин, нямаше да съществува.

Колкото и тежко да беше детството ѝ, колкото и големи предизвикателствата, които се налагаше да преодолява, те я оформиха, направиха я такава, каквато беше — жена, която можеше да се справя почти с всичко.

Как би могла да съжالياва?

Роуз усети тежестта на това, което проумя. После тежестта изчезна, огромният товар, който носеше в продължение на години, падна от плещите ѝ. Като че ли светът се сгромоляса. Шум. Викове.

Вдигна очи към лицата, почернели от дима под каските, и дрезгаво извика:

— Къде бяхте досега, момчета?

ГЛАВА 18

Гълъбът беше бял с червеникави като ръжда петна. Когато Айрис протегна ръка, той не отлетя като другите. Просто остана на каменната пътека пред пейката с вдигната глава, червеникавото му око я гледаше като неземан оракул. Той сякаш знаеше много добре, какво правеше тя в този съвсем небезопасен парк в студена привечер, след като нормалните хора са се прибрали вкъщи.

Добре — помисли си. — Защото искам ти да ми кажеш.

Знаеше две неща: че беше гладна и че се бе загубила. Паркът, в който прекара по-голямата част от деня, беше малък — оттам виждаше улици в четири посоки, но преди, когато погледна табелите, нито една от тях не ѝ се стори позната. Медисън Авеню, Двайсет и пета улица. Имена, просто имена. Като парченца от пъзел, които тракат в празна кутия.

Спомените ѝ също бяха случайни, разхвърляни. Някои бяха по-ясни от другите, но не образуваха едно смислено цяло, нито пък можеха да ѝ посочат пътя към къщи. Дру, например. Той беше някъде там. Някъде. Чувстваше го, сякаш беше до нея, усещаше кожата, мириса му, меките косъмчета на тила. Но много странно и това бе страшното, не можеше да се сети как да стигне до него.

Особено ясен спомен изплува в съзнанието ѝ — едно лято край езерото Джордж. Двамата с Дру се връщаха от града, когато срещнаха момиче на тяхната възраст — дъщерята на хора, които наемаха съседната къща за лятото. Айрис помнеше само, че беше хубава и руса, с къса синя фланелка, от която се виждаше почернялата ѝ талия... тя покани Дру, но не и нея да се разходят с лодка на другия ден. В момента Айрис се почувства смазана. Той, разбира се, щеше да приеме. Защо не?

Когато Дру учтиво отговори на момичето, че имал други планове, Айрис за малко не изтърси: *Да не си луд?* Но после той я прегърна през раменете и отбеляза сякаш между другото:

— Нали знаеш, че горе растат малини, зад къщата на стария Патерсън? Искаш ли утре сутрин да станем рано и да отидем да наберем за закуска? — замълча, после добави меко: — Тя можеше да покани и теб. Какво щеше да ѝ стане?

Дори след толкова години усещаше ръката му върху изгорелите си рамене, виждаше обедното слънце високо в безоблачното небе и скъсените им сенки, които се блъскаха една в друга на тесния асфалтов път, покрит с пясък като захар върху сладкиш.

Въпреки всичко, в този момент не бе в състояние да намери пътя си към къщи, дори и ако животът ѝ зависеше от това. Представяше си сградата, в която живееше Дру, рисунките по стената край входа... но беше забравила на коя улица се намираше. Дори и да си спомнеше, съвсем не беше сигурна, че той би искал да я види.

Родителите ѝ също. Представяше си ги като куклите, с които играеше — баща с плетен пуловер и панталон, със смешно боядисана коса, майка със светлоруса коса, облечена с рокля на цветчета, малко момиченце с блуза с буфан ръкави и поличка. Само че Айрис никога не можеше да ги събере на едно място. Куклата-баща изчезваше с месеци, после го намираха под леглото или в гардероба ѝ. Веднъж откриха майката-кукла в кошата за пране.

А сега момичето-кукла се бе загубило.

Айрис потрепери от студения вятър. Колко ли време седеше тук? Откога не беше слагала хапка в уста? Усещаше замаяност, от която имаше чувството, че главата ѝ виси високо над раменете като балон на връвчица.

Придърпа якето си и ѝ се прииска да си беше облякла нещо по-топло. Но не си спомняше кога бе сложила якето, нито пък къде е отивала.

Бездомен мъж с оръфано палто с количка, отрупана с кутии и сгънати пликчета за пазар, се бе изпънал на пейката срещу нея и си мърмореше. Напълно безобиден. Изведнъж я обхвана див, необясним страх. Тя като него ли беше? Ако не, *какво ѝ имаше?*

Вероятно доктор Ейзинджър би могъл да ѝ каже. Но не знаеше как да се свърже и с него. Макар, че ясно си го представяше. Светлосинята жилетка, която падаше на вълни около пълния му корем,

малкото кичурче между рошавите му вежди, които винаги привличаха вниманието ѝ? Представяше си го как сваля очилата си с рогови рамки и избърсва стъклата им с голяма бяла носна кърпичка, която винаги носеше в джоба си. Лъскаше ги с бавни, тромави движения, изтърквайки невидими петна, които само той забелязваше.

Също както се опитваше да изтрие петната от нейното съзнание.

Но винаги когато приближеше до някое чувствително място, тя се отдръпваше.

Би могла да си спомниш, ако поискаш — смъмри се. — Знаеш, че можеш да го направиш. Само трябва да опиташ.

Гласът в главата ѝ се промени с друг: *Престани да плачеш. Ще престанеш ли? Кой може да мисли при този рев...*

Свита на пейката, Айрис запуши уши. Но не можа да спре сърдития глас. Сега, освен виковете, започна да чува и някакво силно съскане.

Съсредоточи се. Трябваше да събере мислите си.

Беше тръгнала към Дру, но спря в дрогерията, за да си купи тампони. На касата установи, че портмонето ѝ го няма. Някой ѝ го беше откраднал. Спомни си, че една жена се отърка в нея... същата жена, която сега излизаше от магазина. Тя се втурна след нея, затича се, за да я хване. Но минувачите на улицата като че я погълнаха. Тя зави по странична уличка... и после влезе в една сграда. Айрис се втурна след нея, но сградата бе порутена, тайнствена, мрачна, с изрисувани стени. Нещо обаче ѝ се стори познато. Миризмата. Един мъж слизаше, препъвайки се по разнебитените стъпала с блестящи очи на хлътналото си лице. Лице, което беше виждала и по-рано...

Споменът изведнъж прекъсна. Тя вдигна очи. Уличните лампи светеха по тъмната пътека, която се виеше из парка. Под една лампа забеляза бронзова статуя — фигура, приличаща на държавник пред катедра, сякаш готов да произнесе реч. Точно от другата страна, над върховете на дърветата се издигаше острие, нашарено с есенни цветове — зелено, жълто и портокалово. Добре, но къде се намираше? И какво точно я бе довело тук?

Знаеш, но не искаш да си спомниш. Защото извърши нещо лошо. Страх те е. Образите се появиха в съзнанието ѝ изведнъж, също като в кошмарите ѝ — клечка кибрит светва в тъмна стая, една свита ръка я

поднася към свещ. После лъжицата блясва на светлината на свещта. После иглата... Боже мой, иглата...

Кошмарната сцена в съзнанието ѝ се разклати като в старите неми филми. Бледа ръка, до която проблесна игла. Дребни ръце — дали не са били нейните? — дърпаха силно ръката, опитвайки се да я отделят от иглата... но вместо това събори свещника. Огнена струя...

... Пак тича. Този път знае къде отива — у баба си. Все още има ключ... Там ще е в безопасност.

Обаче в къщата има някого. От улицата вижда жена, която излиза от външната врата. Роуз. Тя я мрази. Тя ѝ отне къщата на баба ѝ...

Разплаква се. Не знае на кого да се довери, на кого да се обади. Изчаква, докато Роуз изчезне от погледа ѝ, после влиза през външната врата. Не смее да запали лампите, Роуз може да се върне и да забележи.

Свещ. Кибрит. Къде ли ги държеше баба ѝ?

Ето там. Свещникът е върху полицата на камината. Кибрит в красива кутийка с преградки до него. Тръгва със свещника нагоре по стълбата, към тавана. Нали там обичаше да играе, там се чувстваше в безопасност. Много е изморена. Само иска да заспи. В ъгъла на тавана е люлката, която е била на майка ѝ. Качва се в нея и се свива вътре. Вече си е у дома.

Събужда се, защото се закашля. Дим. Носи се отвсякъде, пламъци лумват от купчина стари пердета... точно до свещника...

Трябва да се измъкне. Също както по-рано. Огън. Но къде — не може да си спомни. Единственото, което знае, е, че този път е голям. От пламъците нищо не може да се види...

Сега знае и още нещо — не иска да умре. По-рано може да е искала, но сега мисли само как да се измъкне, преди да е станало твърде късно...

По-рано...

Айрис стисна очи и дръпна дебела завеса в главата си — трик, който използваше от години, за да пропъди грозните картини. Чувстваше се много изплашена. Искаше да бъде при майка си и баща си. И при баба си. Сълзи се стичаха по страните ѝ и ги затопляха. Най-много ѝ се искаше някой да прекъсне тази болка.

Болка, която бе много по-дълбока от глада ѝ и се бе свила в гънките на корема ѝ като голям пашкул. Чака... чака. Какво? *Да се роди.*

Шумът от радио изведнъж я извади от мислите ѝ. Погледна и видя едно момче по джинси, седнало на пейка с радиокасетофон, опрян на коляното му. Беше го пуснал силно — чуваше се натрапчив, смразяващ мозъка рап. След това момчето започна да търси друга станция. Изведнъж се чу глас, който тя разпозна.

— *Айрис, ако чуваш...*

Тя внезапно изправи гръб и сърцето ѝ се разтуптя. Не, не беше възможно. Сега, да не би да чува гласове по радиото, които говореха точно на нея? Тя наистина се смахваше като стареца срещу нея.

— *... само се обади по телефона. Семейството ти много се тревожи за теб. Само им се обади и им кажи, че си добре...*

Наистина говореха на нея, не си го въобразяваше. Освен това, познаваше този глас. Кой беше? Тогава се сети... Приятелят на баща ѝ Ерик Сандстрьом, мъжът, когото Роуз толкова харесваше. Умоляваше я да се обади. Но как? Нямахте пари. Телефон също нямаше наоколо.

Как би могла да им каже къде е? Дори и да можеше да го направи, каква бе ползата? Родителите ѝ си бяха по-добре без нея. А Дру... той сигурно е...

Полудял. До такава степен, че този път наистина ще те остави.

Не. Тя нямаше да позволи.

Бездомният мъж срещу нея се изправи, стори ѝ се огромен като сянка върху стена. На светлината на уличната лампа мръсното му брадясало лице беше като излязло от филм с чудовища. Айрис се сви и се разскимтя тихичко. Никога не се бе чувствала толкова изплашена, толкова мъничка.

... Сега виж какво направи. Ти ме накара да го кажа. Заклевам се, че само да те докопам...

— Хей, момиче, гладна ли си? Искаш ли да ти отчупя от сандвича? — одърпанният брадясал мъж подхвърли нещо към нея — кора от хляб, увита в хартия. Айрис за малко не се разсмя от облекчение. Той не се опитваше да ѝ причини нищо лошо, просто проявяваше доброта.

Заплака, сълзите ѝ потекоха по бузите като дъждовна вода от преляла цистерна, капеха от брадичката ѝ върху сплетените ѝ ръце. Тя поклати глава, все пак намери куража да попита:

— Имам по-голяма нужда от четвърт долар. Случайно да имате монета?

Мъжът се ухили и тя видя, че му липсват няколко зъба. Той се разсмя гъргорещо като приближаващ влак на метро. Смя се, като че ли това бе най-смешното нещо, което бе чувал през живота си. Дори Айрис, колкото и да бе окаяна, не можа да се сдържи и се усмихна.

— По дяволите. Такова нещо не бях чувал. Искане ми се да можех да ти помогна — мъжът посочи към момчето с радиото и заговорнически сниши глас: — Ако му се помолиш както трябва, на хубаво момиче като теб ще даде всичко, което му поискаш.

Айрис се изправи на треперещите си крака. Когато заговори, нещо огромно, което досега я държеше като закована, се вдигна. Почувства, че се владее повече. Като човек, който има глас и който може да си поиска онова, от което се нуждае. Въпреки всичко сърцето ѝ биеше силно, когато се приближи до момчето. Преглътна и го помоли за четвърт долар.

— Трябва да се обадя по телефона — каза му. — Много е важно.

Момчето я изгледа, усмихна се широко, за да ѝ покаже, че не вярва на обяснението ѝ, но тя бе достатъчно хубава и това стигаше. После сви рамене и бръкна в джоба си.

Сложи в ръката ѝ всички монети, които имаше. Айрис му благодари и побърза да се отдалечи, преди той да промени решението си и да си ги поиска обратно. *Сега* какво да прави?

Тръгна из непознатия парк с есенни листа, които се носеха около нея, някои падаха върху косата ѝ и тя се развълнува. Намирането на телефонна будка, после да се опита да си спомни кои цифри да натисне я притесняваше. Сякаш ѝ предстоеше да изкачи планина. Ами ако Дру не иска да ѝ говори? Ами ако толкова е омръзнала на майка си и баща си, че са решили да се отърват от нея?

После го чу отново. Гласът на Ерик, който се носеше през шумящите листа и мърморенето на гълъбите.

— ... когато бягаш, няма на какво да разчиташ, освен на семейството си, повярвай ми...

Айрис все пак намери сили да продължи да върви. Към опасност или спасение, тя не знаеше. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че най-после е дошла на себе си дотолкова, че да поиска да узнае.

Ерик приключи вечерната смяна — беше се разменил с Марк Джоузеф, който нормално водеше предаването от осем до десет, и въздъхна дълбоко, докато сваляше слушалките. Кой знае какво щеше да се получи от апела му, който прозвуча в ефира? Нямаше голяма вероятност, но поне направи каквото можа. Когато изпаднал в депресия изчезне като Айрис, често е за добро.

Знаеше го. На всяка сбирка на „Анонимните алкохолици“, винаги съществуваше възможност човекът до теб да свърши в моргата. Нормалните хора не го разбираха. За повечето от тях, самоубийството не беше само избор. Те не можеха да си представят живот в такава мъка, че да е нужна желязна воля само да станеш от леглото всяка сутрин. Но за човек, който беше болен или изпаднал в дълбока депресия, дори обуването на обувките би му се сторило огромно усилие.

Затова вместо да отпрати Манди вкъщи, той ѝ даде списък на места, където подслоняваха изгубени. Вероятно тя нямаше да открие Айрис в нито един от тях, но засега това щеше да занимава съзнанието ѝ. Кой знае. Може пък да има късмет. По-късно, Ерик ще ѝ предложи да се видят на кафе или да хапнат някъде. Ако още не беше готова за „Анонимните алкохолици“, поне можеха да поговорят.

Едно от нещата, които умееше, бе да говори. Устните му се изкривиха в усмивка. Нали така поговори с Роуз, че излезе през вратата? Може би ако си беше мълчал и ако сърцето му не се беше разтуптяло, тя щеше да го чака след изморителен ден, а не още една среща с „Анонимните алкохолици“ — или да подкрепя някой пиан, изпаднал в нужда.

— Ерик? Това току-що дойде в нюзрума. — Дани Уилкинсън подаде глава през вратата. Държеше факс с новина. — *Пожар на Западна седемдесет и девета и Ривърсайд, няколко пострадали, няма сериозно ранени* — докладва с равен глас, типичен за говорител. —

Едно от имената ми се стори познато. Роуз Грифин. Не е ли жената, с която се срещаш?

Сърцето на Ерик подскочи. Остана седнал за миг, тъй като беше твърде смаян, за да каже каквото и да било, после скочи и грабна листчето от ръката на Уилкинсън. Роуз? Боже мили. Докато през цялото време седеше и водеше предаването, надявайки се да чуе, че Айрис е добре, Роуз е била в опасност. Роуз, която, независимо какво пишеше в проклетата новина, би могла да е пострадала сериозно.

Трябваше да я види и сам да се увери. Роуз. *Неговата* Роуз. Отново прочете трите реда. В болницата „Бет Израел“. Закарали са я в „Бет Израел“ заедно с другата пострадала Рейчъл Розентал. *И Рейчъл?*

Когато се спусна към вратата, Ерик осъзна иронията на положението — желанието му да утеши жена, която прекъсна връзката им, за да не преживее още едно нещастие. Роуз му каза ясно, че в живота ѝ нямало място за него, нито за каквато и да е трайна връзка. Защо това щеше да промени нещата?

Може би няма да ги промени. Но аз трябва да се уверя, че тя е наред. Трябва да направя нещо.

Двайсет минути по-късно Ерик отвори двойните врати на спешното отделение. Благодарение на „Анонимните алкохолици“ той познаваше всяка болница в града като дланта на ръката си. Колко пострадали беше посещавал в това, а и в други спешни отделения? Пияници, които бяха намушкали коремите си или имаха фрактура на черепа. Хора, слушали лекции на така наречени професионалисти, които въобще не знаеха за какво говорят.

Не обърна внимание на двете жени на рецепцията, които бяха твърде заети, след като близки на пострадали ги бяха наобиколили и всички говореха на испански в един глас. Нито на сестрата — диспечер, която седеше в плексигласовата си будка и вдигаше напоена с кръв риза, за да изследва раната на гърба на кокалесто, психически разстроено момче. Тръгна направо покрай редиците пациенти с изцъклени очи, седнали на пластмасови столове, всеки от тях обвил китката или лакътя си или притискаше квадратно парче марля към окото си. От дългогодишен опит бе научил, че ако се направиш, че знаеш точно къде отиваш, ставаш практически незабележим.

След като мина през първата врата, зави зад ъгъла наляво и откри онова, което му трябваше — забързан стажант, който не му зададе

никакъв въпрос, когато Ерик попита къде може да намери госпожа Грифин. Младият мъж с коса, вързана на опашка, който би бил хубав, ако цялото му лице не бе в акне, му посочи една стая нататък по коридора. Ерик тръгна бавно покрай количка, оставена до стената заедно със стойка, на която все още висяха шишета с рингеров разтвор. Мина му през ума, че синовете на Роуз всяка минута щяха да пристигнат, вероятно и сестра ѝ Мари. Не че щеше да излезе като натрапник, сигурен бе в това. Но той знаеше точно мястото си. Видя се от тяхна гледна точка — като малко повече от известен свидетел.

Може би в края на краищата беше такъв. Мъж, който просто се е случил в живота на Роуз в лош момент. Добър непознат, който ѝ бе подал ръка да се изправи и ѝ беше помогнал да продължава да живее.

Ерик отвори вратата. Роуз спеше на леглото. Освен дебела превръзка на китката, не изглеждаше да е сериозно пострадала. Дишаше с кислородна маска и той си каза, че колкото и дим да е погълнала, дробовете ѝ щяха да се изчистят.

Много му се искаше да се отпусне на колене до нея, като в някой сантиментален телевизионен филм. Да вземе ръката ѝ, по която вените бяха изпъкнали и приличаше на географска карта на всички бразди, които бе изкопала през живота си, да я притисне към сърцето си, което туптеше като бясно. Затова беше доволен, че е на място, където знаеха какво трябва да направят с него, ако то му изневереше.

Стоеше в стаята и се взираше в нея. Дори се усмихна леко, представяйки си колко би се притеснила, ако знаеше, че я наблюдава. Когато клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи, той се стегна. Но тя не го видя. Промърмори нещо, бълнуваше. Щеше да се раздразни, ако го видеше, сигурен бе, защото се бе заслушал в онова, което мълвеше.

Сякаш и в съня си Роуз го държеше далеч от себе си, безмълвно го предупреждаваше да стои настрана. *Трудно е да обичаш някого — почти я чу да казва. — Дори когато чувстваш, че си обичан, любимият може да ти бъде отнет всеки момент.*

Не бива да бъде така — мислено ѝ възрази той. Кой би могъл да знае по-добре от него — оздравяващ алкохолик, осъзнал по най-трудния възможен начин, че в края на краищата, да живееш ден за ден не е само метод, за да се справиш, а в това се състои цялата работа? В края на пътя не те чака гърне със злато, щастието би могъл да намериш до себе си.

Роуз се размърда и отново отвори очи. Този път го видя, готов бе да се закълне, позна го за миг и това го преряза като скалпел. Обичаше я. Щеше да продължава да я обича. Завинаги. Все пак онзи надпис на гробищата в Париж, който бе носил в съзнанието си години наред, се оказа пророчески: „С цялата ми любов, завинаги“.

Може би тогава е трябвало да се замисли, че е бил издълбан върху надгробен камък от мъж, разкъсан от мъка по загубената си любов.

Ерик се обърна и излезе от стаята толкова тихо, както и влезе. Група лекари и сестри бяха отвън в коридора. Един от тях — началник на отделението с бяла коса, като че ли даваше разпореждания на останалите. Дори не го и погледнаха, когато мина покрай тях.

На следващата сутрин Роуз се събуди смаяна, озадачи се, че не се намира в собственото си удобно легло вкъщи, а в болнична стая. Слаба слънчева светлина проникваше през гледащия на изток прозорец върху леглото, което беше толкова бяло, че изглеждаше пастьоризирано. Главата я болеше, а ръцете ѝ сякаш бяха излезли от ставите, а после наместени отново. В един объркан момент се зачуди какво прави тук... и тогава си спомни всичко. Пожарът. Как извлече Рейчъл надолу по стъпалата. После я прибраха с линейка.

— Мислех, че аз трябваше да се успя.

Роуз хвърли поглед към съседното легло и не се изненада, когато видя Рейчъл там. Имаше ужасен вид, като жертва на пиянска свада, лявата страна на лицето ѝ беше насинена, окото ѝ беше подуто и почти затворено. Но не бе загубила чувството си за хумор. Роуз направи гримаса и вдигна ръка към бузата си в знак на съчувствие.

— Съжалявам. Не биваше да те удриям толкова силно.

— Не се притеснявай, заслужавах си го — тя се опита да се усмихне, но вероятно това ѝ причини болка. — Всъщност не си спомням много. Но ми казаха, че си ми спасила живота. Затова май аз трябва да ти се извиня.

— Да приемем, че сме наравно, искаш ли? — Роуз откри, че ѝ е трудно да говори. Гърлото ѝ беше като разранено, а гърдите я боляха. Имаше и още нещо — нещо проблесна в съзнанието ѝ...

Сякаш я зашлеви с всичка сила: *Айрис. Какво ли стана с Айрис?*

Ужасът, изглежда, се отпечата върху лицето ѝ, защото Рейчъл разбра веднага. Поклати глава.

— Нямах я в къщата — изрече дрезгаво.

— Откъде...

— От нещастния пожарникар... Както бях в безсъзнание, изведнъж се съвзех, хванах го за яката и не го пуснах, докато не ми каза, че са проверили на горния етаж и там не е имало никого. Сигурно съм му изкарала акъла — успя да се усмихне накриво. — Би трябвало да съм по-спокойна. Но още не знам къде е — една сълза се търкулна от окото ѝ.

— Твоята къща... — очите на Роуз се напълниха със сълзи.

— Не, *твоята* къща — поправи я Рейчъл. — Все пак е къща. Би било ужасно... ако бяхме загубили човек.

— Но...

— Не — прекъсна я решително. — Трябва да спрем, Роуз. Престани да мислиш какво загубихме, мисли за това, което все още имаме. Нямам представа къде е дъщеря ми. Но когато я намерим... — млъкна и преглътна с усилие.

Тогава Роуз си помисли за Ерик. Не можеше да се освободи от чувството, че го е видяла предишната вечер в болницата...

Изпита ужасното усещане, че е загубила някого. Къщата на Силви нямаше да ѝ липсва, но Ерик — да. Щеше да ѝ липсва интересното му несиметрично лице. Щеше да ѝ липсва гласът му късно вечер, който шепнеше в ухото ѝ, остроумието му. Също и сексът. Но най-вече чувството, че е обичана такава каквато е — Роуз Сантини Грифин...

Не посмя повече да мисли за Ерик, поне не в този момент. Какво ли ставаше с Дру? А с Джей? Къде бяха синовете ѝ? Дали някой ги бе извикал? Кой знае колко се е уплашил Джей, когато тя не се прибра през нощта?

Вратата на стаята се отвори и една слаба фигура се промъкна безшумно като котка. Мари. Роуз си отдъхна. Щом сестра ѝ беше тук, синовете ѝ сигурно щяха да дойдат.

Мари спря между двете легла, като че ли не беше сигурна към коя от двете да се обърне. Предпазливо погледна Рейчъл, която я изгледа с явно любопитство. После Мари направи още няколко крачки

и стисна ръката на Роуз. Тя забеляза, че ноктите ѝ бяха изгризани до дъно.

— Здравсти, дечко — Мари, която както обикновено не обръщаше внимание на времето, беше по джинси. Широк розов пуловер висеше на кокалестите ѝ рамене. — Е, успя. Най-после ме изплаши, а знаеш, че не се плаша лесно. Когато чух какво се е случило, първо помислих, че си умряла — потърка едното си око. — Дру и Джей са отвън. Помолих ги да вляза за минутка. Снощи дойдохме да те видим, но ти спеше.

На Роуз изведнъж ѝ се доспа и затвори очи.

— Те добре ли са?

— Добре са... само се тревожат за теб.

Когато отново отвори очи, видя, че Мари се е загледала в Рейчъл.

— Да, сега виждам. Около очите. Имаш очите на татко — отново се обърна към Роуз. — Не си като това помиярче. Винаги съм смятала, че Роуз е индивид, притежаващ атавистични признаци. Много грозно, за да го задържи човек, много голямо, за да го изхвърли — ухили се широко.

— Ти гледай себе си — отвърна ѝ Роуз. — Между другото, каза ли на Клеър какво се случи?

— Снощи ѝ се обадох — отвърна Мари и направи гримаса като че ли бе захапала лимон. Гарвановочерната ѝ коса, вързана на опашка, я правеше да изглежда по-възрастна. — Клеър каза да ти предам, че ще помоли Отецът да отслужи литургия за... е, както и да е. Ако ме питаш мен, имаш късмет, че живее много далеч от теб и не може да те посещава. Ако аз бях на легло, едно посещение от страна на нашата смирена дама би ме довършило.

— Сега вече съм сигурна, че имаме нещо общо — каза Рейчъл и се засмя. Огледа критично Мари като играч на шах, който преценява следващия си ход и после добави:

— Хубава си, знаеш ли. По-рано не го бях забелязвала.

Мари се изчерви.

— Я се разкарай оттук — отвърна, но Роуз разбра, че ѝ стана приятно. — Продължавам да чакам — изрече глухо.

— Трябваше да ми се обадиш кога ще ти е удобно да се видим.

— Ще ти се обадя, щом изляза оттук. Щом... — внезапно отмести поглед и ахна.

Беше Дру — влезе в стаята малко по-напред от някого, когото Роуз първо не можа да познае, раздърпано създание, което ѝ се стори странно познато. Момиче, което ѝ напомни малко на...

— Айрис! — Рейчъл затисна уста с ръка и изрида. Роуз я видя как се опитва да седне, но все още беше твърде слаба и падна назад с приглушен вик. Беше Айрис, бедната Айрис, която имаше вид, сякаш бе извадена от водата на Ийст Ривър и просната да изсъхне на оградата на метрото. Тя изтича през стаята и се хвърли в протегнатите ръце на майка си.

ГЛАВА 19

През дните и седмиците след завръщането на Айрис, Рейчъл проля повече сълзи, отколкото през целия си живот. В болницата стискаше ръката на дъщеря си и я държеше близо до себе си, плачеше от облекчение и с възродена надежда. Също и с тъга — за майка си и за къщата, в която никога не се бе чувствала свободно, превърната вече в купчина прах и пепел. Изпитваше болка, когато плачеше — имаше счупено ребро, но ѝ ставаше добре. Все пак оздравяваше. Знаеше обаче, че я чака още много дълъг път.

Айрис не беше пострадала, но съвсем не беше добре. Все пак онова, за което Рейчъл бе най-малко готова, бе, че вече отговорността за дъщеря си не носеше тя. Излезе, че Дру беше взел нещата в свои ръце със съгласието на Айрис, докато Рейчъл — майка, изцерителка, Спасителка на Западния свят, се бе превърнала в малко повече от действащо лице. По предложение на Ерик, Дру се свърза с „Медоус“ — известна болница в Аризона, така ѝ казаха, където лекували депресии, водещи началото си от травми в детството. Двамата с Айрис бяха обсъдили въпроса. Тя бе дала съгласието си, че това е най-добрата възможност за нея.

Когато Брайън, който хвана първия самолет от Синсинати, пристигна в болницата, Рейчъл дори си позволи да се отпусне, макар и за малко. Той я прегръщаше, галеше, шепнеше ѝ все мили думи. Когато тя се прибра вкъщи, двамата действаха заедно, за да направят каквото бе необходимо. Да попълнят формуляри за здравна осигуровка, да осигурят билети. Дълги разговори по телефона с доктор Ейзинджър, както и с психиатъра от „Медоус“, който щеше да лекува Айрис.

Отвеждането на дъщеря им до Аризона не се оказа толкова трудно. Дру и Айрис бяха решили той да я придружи. Макар Рейчъл да възрази, че би трябвало да отидат само с Брайън, като *родители* на Айрис и плака на летището, след като ги изпрати, въпреки всичко се

чувстваше горда от дъщеря си за това, че зае твърда позиция по отношение на бъдещето си.

Може би съм направила прекалено много за нея — помисли си, — вероятно това е част от проблема.

След като разговаря с Дру, разбра, че той бе стигнал до същото заключение — че непрекъснатото му треперене над Айрис в края на краищата ѝ бе навредило повече. Той я обичаше и наистина желаше тя да получи най-доброто, но все пак, имаше и собствен живот. Може би някой ден щяха да се оженят. Трябваше да се изчака...

Разумно е — помисли си Рейчъл уморено. Беше разбрала, че в живота няма такава неща като „и след това заживели щастливо“. Да вземем тях двамата с Брайън. Беше обявено примирие както след смъртта на майка ѝ, но още нищо не бе решено. Не напълно.

Сега, две седмици след заминаването на Айрис, двамата се държаха внимателно един към друг. Бяха учтиви. Ограничаваха разговорите си около Айрис. Атмосферата въпреки беше толкова напрегната, че връщането ѝ на работа би трябвало да ѝ подейства успокоително.

Беше изплакала всичките си сълзи. Обаче това не ѝ помагаше срещу болката.

Брайън щеше да я напусне. Не след дълго. Вече бе почти сигурна. Забелязваше го дори по начина, по който прерови чекмеджетата си, като че ли правеше каталог на онова, което бе останало от живота им, както и по нежността, с която ѝ говореше, като че ли вече нямаше никакъв смисъл да повишава глас, нито да се сърди.

Рейчъл си мислеше, че способността ѝ да изпитва болка и вълнение бяха заминали с онзи самолет, с който отлетя дъщеря им, но въпреки всичко ѝ беше мъчно. Дори ѝ се искаше малко да полудее, както по време на ужасния пожар и да хване здраво онова, което явно ѝ се изплъзваше. Но то нямаше да ѝ донесе нищо, все едно бе да улови дима. Вече нямаше за какво да се хване.

Най-добре беше да търси утеха там, където би я намерила. В работата си.

Но излезе, че бе загубила способността да забравя всичко останало.

Когато Рейчъл, наведена над купчина папки върху бюрото си, чу, че вътрешният телефон звъни, помисли, че ще е за бюджета за новата

компютърна система, която инсталираха, или за новия директор на Общинския здравен фонд, с когото трябваше да се срещне до края на седмицата. Или пък беше Роуз, с която по-късно щяха да обядват.

Не можеше да признае дори пред себе си колко отчаяно се надяваше, че ще е съпругът ѝ. Би оправдала и най-дребния повод — дрехи от химическо чистене, които трябваше да се приберат, книга или списание вкъщи, което той не можел да намери, телефонен номер, който му бил необходим. Ако Брайън поискаше, Рейчъл би захвърлила всичко и би се завтекла към къщи да му покаже къде държеше резервната кутия с лепенки за рани.

Вместо това, когато натисна мигащото копче, излезе, че е последният човек на света, когото очакваше да чуе.

— Сестра Алис — съобщи секретарката ѝ тихо. — Май е нещо спешно.

Директорката на „Светите ангели“ всъщност бе изпаднала в паника. Когато секретарката на Роуз я свърза, измина малко време, преди възрастната сестра да овладее дишането си, за да може да говори.

— Едно от моите момичета... — задъхваше се тя. — Пита за вас... не пуска никого до себе си...

— Какво има? — попита Рейчъл, опитвайки се да прикрие изненадата си.

— Ами тя... май... ражда...

Изведнъж усети прилив от едновременната си енергия, грабна медицинската си чанта и се втурна към вратата. Когато пристигна в „Светите ангели“, в старата тухлена сграда цареше оживление — групички униформени момичета разговаряха тихо по коридорите, загрижени сестри вяло се опитваха да ги привикат в параклиса, секретарката с прическа като на пудел кършеше ръце като лоша актриса в аматьорско представление.

Сестра Алис, излязла да я посрещне, която сякаш се носеше по коридора по невидими смазани релси, бе най-шокирана от всички. Старата жена, като че ли се бе смалила от последния път, когато я бе видяла, размерите ѝ вече не ѝ напомняха на гипсова светица или на привидение. Лицето ѝ се бе съсухрило, открояваха се само две студени сини очи, които гледаха изпитателно както винаги. По здраво стиснатите устни на сестра Алис, Рейчъл забеляза, че съвсем не ѝ е

приятно да я вика и че не би го направила, ако обстоятелствата не го налагаха.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо, доктор Розентал. Елате с мен, моля — направи ѝ жест да я последва.

Старият зелен линолеум поскърцваше леко под обувките на Рейчъл, докато вървеше бързо след сестра Алис под силното флуоресцентно осветление на тавана. В дъното на коридора, вратата към една от класните стаи беше отворена. Рейчъл пристъпи вътре и се огледа. Нямаше нищо необикновено — редици чинове, черна дъска с математически изчисления, изписани на криви колони, в единия ъгъл имаше терариум.

Тогава чу нещо. Откъм умивалнята в дъното някой стенеше от болка. Щом влезе в полутъмното помещение, което миришеше на мокра вълна, Рейчъл примигна няколко пъти. Докато зад нея сестра Алис се пресегна да запали лампата, тя коленичи до изплашеното момиче, което лежеше свито в един ъгъл.

Не можеше да бъде по-голямо от тринайсет-четиринайсет годишно. Но за разлика от Елви Родригес, момичето беше пълно и това му бе позволило да прикрие бременността си до последния месец. Сега вече нямаше надежда да я крие. Лежеше на една страна, хванало корема си, бледото му лице се бе свило. Рейчъл го хвана за рамото и попита:

— Кога започнаха болките?

Момичето поклати глава, тъй като не бе в състояние да говори. Беше необикновено хубаво — рубенсов тип, с кожа като порцелан и огромни кафяви очи. Рейчъл беше сигурна, че никога по-рано не го бе виждала, иначе щеше да си го спомни. Защо това напълно непознато момиче е поискало точно тя да отиде?

Вероятно забелязвайки объркването ѝ, сестра Алис съобщи:

— Казва се Долорес Лойола. В осми клас е.

— Долорес, не се страхувай. Тук съм, за да ти помогна — притисна ръка върху закръгления корем на Долорес. Момичето като че ли се отпусна малко, но стенанията му бяха същите, каквито издава почти всяка жена в последния стадий на раждането — това означаваше, че нямаше време да го откарат в болница. Бебето му щеше да се роди в умивалнята.

Рейчъл усети как знанията и опитът ѝ, като че се включиха изведнъж като мотор на стара вярна кола, която не е палена от години. Пресегна се за медицинската си чанта и нареди през рамо:

— Донесете ми чисти кърпи. Хартиени също може, ако имате. Побързайте.

Не можеше да се отрече, че сестра Алис дори не трепна. Докато се върне с ролка хартия и купчина кърпи, Рейчъл бе успяла да обърне Долорес по гръб, да свали бельото ѝ, да подпре главата ѝ върху нагънатото палто. Излезе, че водата ѝ беше изтекла. Бедното момиче било твърде уплашено, за да каже на някого.

Минути по-късно, малко преди Рейчъл да успее да нахлузи хирургически ръкавици, започнаха напъните. Главата на бебето се показва между треперещите крака на Долорес — кичур черна коса, изцапана с кръв. Докато Рейчъл караше Долорес да продължава напъните, а в същото време завъртя внимателно главата на бебето, усети прилив на адреналин. Колко ѝ липсваше това! Макар и условията да бяха лоши и да не бе редно това младо момиче да бъде изтръгнато от невинността по такъв драстичен начин, не можеше да се отмине чудото от появата на новия живот. Сега ръцете на Рейчъл водеха раменната на бебето през тясното разкритие и тя изпита замайващо усещане.

— Добре се справяш, Долорес. Точно така, сладка. Още няколко напъна — придумваше я, изумена от лекото раждане. Обикновено тазът на толкова млади момичета бе недоразвит. Но широкият ханш на Долорес я улесни. — Можеш да го направиш. След малко ще свърши.

Лицето на Долорес, свито като ален юмрук, се напъна силно и хлъзгавото телце и краката на бебето най-после излязоха. Момиче. Рейчъл прехапа долната си устна, за да не изкрещи от радост.

Когато се изправи, прегърнала бебето, увито в чиста кърпа, възрастната сестра я изненада, като протегна ръце, за да го вземе. Сянка от нежност се появи на лицето ѝ, явно непривикнало на подобни изживявания. Гледайки малкото розово личице, увито с бяла кърпа, тя отбеляза със странен, грачещ глас:

— Исус е роден в плевня.

Рейчъл, посещавала еврейско училище, когато бе на възрастта на Долорес, кимна тържествено. Двете със сестра Алис се изгледаха

продължително и преди да коленичи отново, за да оправи пациентката си, в студените сини очи на сестрата съзря искрица възхищение.

По-късно, когато пак се замисли за този следобед, отново изпита усещане за чудо, което продължаваше като вечерно сияние след ярък залез. Заедно с бебето, което се появи, толкова неочаквано и естествено в мрачната умивалня, Рейчъл почувства още нещо — че дълбоко бе свързана с това, което обичаше най-много и за което се бе подготвяла — да практикува медицина.

Със сърце, изпълнено с благодарност за дара, който получи, а също и който даде, тя се взря в измъченото лице на момичето, което лежеше изтощено върху купчина кърпи и палта. Като отмести тъмните кичури, залепнали за потното ѝ чело, Рейчъл я успокои:

— Беше смела. Бебето ти е добре. Но защо извика мен, мила? Защо си настояла аз да дойда?

Долорес ѝ се усмихна, изразителните ѝ кафяви очи се вдигнаха към нея. С тих, треперещ глас отвърна:

— Майка ми ми каза за вас. За добрата лекарка. Мама ми каза, че вие сте ме изродили.

Същата вечер Рейчъл сервира вечеря, която беше сготвила. Мариновано бяло месо от пиле в бяло вино и розмарин, тъмен ориз и зелена салата. Знаеше, че не би заслужила награда за изобретателност, но все пак бе нещо домашно, освен това ръцете ѝ бяха заети, докато мислеше усилено.

Бе стигнала до решение — до жизненоважна промяна за нея самата. И би била свършена, ако реакцията на Брайън не беше такава, на каквата се надяваше. Не му каза по-рано, защото от това зависеше много. Ако не успееше да го обясни както трябва, ако той не бе в настроение да слуша или пък просто му бе омръзнала и не го интересуваше...

Ще му съобщя след вечеря — помисли си, беше твърде нервна и затова почти не докосна храната.

Наблюдаваше Брайън. Не би могла да каже дали е доволен от кулинарните ѝ усилия, макар че се храни в уважително мълчание и тя забеляза, че вече не бе по джинси и бархетна риза. Но ѝ направи и

впечатление колко необикновено учтив беше, сякаш беше гост на масата на ценена, но малко смахната леля.

— Не можах да измисля нищо за десерт — извини се тя весело, докато вдигаше чиниите. — Мисля, че в хладилника има сладолед — каза с надеждата да го накара да поседи с нея малко по-дълго.

Брайън заминаваше на другия ден. Този път в Медисън, за да се срещне с важен, независим издател. Защо имаше чувството, че този път, ако не кажеше нещо или не направеше нещо, после, когато се върнеше, би било твърде късно?

— Не, няма нужда. Всъщност бих искал... — той се изправи, внимателно пое подредените чинии от ръцете ѝ и ги остави на масата — ... е, да знам какво става. Цялата вечер се държиш като тигър в клетка. Да не би да има нещо, свързано с Айрис?

Рейчъл нямаше представа откъде да започне. Когато му кажеше, дали щеше да реагира както се надяваше?

— Не, не е с Айрис. Днес разговарях с нейния наставник. Дъг твърди, че тя има напредък. Ще разберем повече, когато я посетим — изведнъж я досрамя, но събра сили и погледна хладните сиви очи на Брайън — той я чакаше да продължи.

Бавно и спокойно. Поемай дълбоко дъх. Точно така.

— Следобед имах дълъг разговор с Кей — започна тя със спокоен тон, а сърцето ѝ биеше до пръсване. — Помолих я да стане директор на клиниката и... тя се съгласи. Смятам да назнача някого на предишното ѝ място, но с парите, които мама ми остави, можем да го направим.

Освен моментната изненада, която премина по лицето му като фарове, осветяващи тъмен път през късна нощ, равнодушният израз на Брайън не се промени.

— А ти с какво ще се занимаваш?

— Ще практикувам медицина — отвърна му тя. — В клиниката, разбира се. Но няма да имам повече административни задължения.

— Не мога да си го представя. Просто така отстъпваш мястото си.

— Опитай се.

Той скръсти, ръце на гърдите си.

— Как стигна до тази внезапна промяна? — не беше радостният отговор, който тя очакваше. Нищо подобно.

Рейчъл се постара разочарованието ѝ да не проличи, сведе очи към покривката — широк мексикански шал, който бе купила от уличен пазар в Мазарлан още в началото на брака им. Цветовете му бяха избелели с годините, но така го харесваше още повече — предишната му яркост бе заменена от нещо по-добро — остроумие и характер.

Тя вдигна очи. Тихо, с напрегнат глас изрече:

— Искаш ли да ти кажа истината? Беше всичко. Ти, аз, Айрис, мама. Но всяко важно решение има нужда от стимул и днес го получих — разказа му за неочакваната поява на бебето в „Светите ангели“. С пресилена усмивка добави: — Ако беше на мое място, сестра Алис би го нарекла чудо.

Брайън я слушаше замислено, но лицето му остана безизразно. Сърцето ѝ направо щеше да се пръсне.

— Сигурна ли си, че го желаш? — попита я той.

Рейчъл се взря в него и изпита огромен копнеж да попита: *А ти искаш ли го още? Искаш ли истинска съпруга вместо онази, която вечно е много изморена и върши всичко механично?* Но тя го бе отлагала прекалено дълго, а Брайн се бе уморил да я чака.

Сега тя седеше и чакаше сърцето ѝ да престане лудо да бие. След като това не стана, осъзна, че единственият лек бе да извърши последното гмуркане.

— Не съм сигурна в нищо, освен в онова, което не желая — отвърна тихо. — Първо не бих искала да те загубя. Не само, защото вече загубих толкова много, но защото те обичам. Брайн, искам да започнем наново. Не отначало — това никога не можем да направим. Искам да отидем на някое топло място, където да спим до късно, да лежим на плажа и да се любим, когато ни се прииска.

Брайн мълча толкова дълго, и тя реши, че само го е подразнила и той събира сили да ѝ каже: *Много е късно. Време е да вървим нататък...*

Но не каза подобно нещо. Продължи да я гледа със замислените си очи, които отразяваха всяка буря, всеки облак, който бе преминал през живота им. После необичайно и малко официално пристъпи напред и подаде ръка — като джентълмен от деветнайсетия век на бал, който я кани да танцуват. Когато Рейчъл пое ръката му и се изправи, забеляза, че очите му са влажни. С въздишка, с която като че ли

издиша нещо здраво прилепнало в душата му, той я прегърна и прошепна в косата ѝ:

— Имаш ли нещо предвид?

Рейчъл си отдъхна малко, но продължи да трепери.

— Мислех за Мауи — успя да изрече със слаб глас. — Бихме могли да отлетим там направо от Аризона.

Брайън се засмя от сърце.

— Рейчъл, ти си невероятна.

— Защо?

— Заради начина, по който отлагаш нещо безкрайно, а после си счупваш краката да свършиш всичко наведнъж. Сигурно вече си запазила и билети.

— Само се обадох да проверя какви полети има — отвърна му тя шеговито. — Но ти не си длъжен да го направиш.

— Така ли?

— Може да ти хрумне по-добра идея.

— Рейчъл, глупаче — все още смеейки се, той я вдигна на ръце, завъртя я толкова бързо, че тя удари крака си в един стол. — Ще бъда щастлив и ако останем вкъщи цяла седмица, стига да сме заедно. Но ако си решила да заминем за Мауи, да бъде Мауи.

Тогава той я целуна и за нея това бе като завръщане у дома, след много дълго отсъствие. Вкопчи се в него, опита се да не плаче, но сълзите напиреха в очите ѝ. Помисли си, че понякога, тъкмо когато смяташ като че ли нищо няма да стане както трябва, тогава късметът ти проработва.

Изпита усещане, което отдавна не бе преживявала. То нямаше нищо общо с палмови дървета и тропически вятър, а по-скоро с ръцете на съпруга ѝ около тялото ѝ и топлия му дъх. Целуна го по ухото и прошепна:

— Засега би ли се задоволил само с мен?

ГЛАВА 20

— Това е среща на „Анонимни алкохолици“ от Ийст Мидтаун. Добре дошли...

Манди разглеждаше човека на подиума — хубав млад мъж с костюм и вратовръзка. Не изглеждаше да е пияница. Но никой от присъстващите около нея не приличаше на такъв. В това мазе на църква, където ставаше течение, с подредени в редици метални сгъващи се столове, голяма кафе машина и дъска, на която бе закачено съобщение за специална служба в чест на Света Троица, тя съвсем не се чувстваше неудобно. С изключение на няколко души, които изглеждаха като че са прекарвали нощта на не много удобни места, повечето от петдесетината присъстващи бяха професионалисти като нея, всички добре облечени, много от тях с куфарчета. Стори й се, че средната възраст беше около трийсет и пет години.

Изненада се, но и определено се почувства неудобно. Ако тези хора бяха алкохолици, тогава къде беше разделителната линия между нея и тях? Явно, че не са влезли случайно от улицата. Какво ги бе довело тук? Ултиматум от страна на шефовете им ли? Или понеже им бе омръзнало да стоят при семействата си и това бе едно извинение за тях? Или пък не можеха повече да понасят тежестта да водят двоен живот, както в случая с нея и Робърт?

Робърт. Все още се чувстваше виновна пред него, но той не беше главната причина тя да дойде на това място. Дори не беше ултиматумът на Роуз, нито пък опъващото нервите напрежение сякаш всеки ден вървеше по въже. Сламката, която натежа, мислеше си Манди, бе брат й, Дру разчиташе на нея да му помогне в спешен случай и тя го направи — обади се на много места по телефона, посети няколко приюта за бездомни и за малко да започне да пие отново. Но тогава какво щеше да прави Дру? Не би могла да допусне да изостави милия си любим брат, когато той имаше най-голяма нужда от нея.

Манди погледна крадешком Ерик, седнал до нея. Тази вечер бе на спикерите, обясни й той и го бяха поканили да говори. Стори й се,

че той изглежда забележително спокоен. Бе облечен с избелели джинси и джинсово яке. Манди разбра, защо Роуз го намираше за толкова привлекателен — беше сексапилен и умен разбира се, но просто беше свестен. Когато му се обади от деликатесния магазин, той не я постави в неудобно положение да се почувства, като че ли кой знае какво бе станало. Но не се и смути. Просто я изслуша...

Докато го наблюдаваше как върви към предната част на стаята и се обляга на катедрата, тя си помисли: *Добър е за Роуз. Татко би го одобрил.*

Спокойно, сякаш разговаряше със спътник в самолет, Ерик започна:

— Преди пет години дойдох на първата среща. Тогава имаше един мъж, едър и як шофьор на камиони от Талахаси с двайсетгодишен стаж в пиенето. Бяхме много различни с него, но странното е, че неговата история много приличаше на моята...

Манди слушаше и все повече се изумяваше от онова, което Ерик разказваше, в сравнение, с което, нейната история изглеждала направо скучна. Научи за времето, което прекарал в колежа, където пиели бира, как се изнизали седемдесетте години, които се смятали за апатични, а те преминали неусетно в бурните осемдесет, когато били много модерни забавления по къщите в края на седмицата, в Кан или Лорел Каньон, на които било нормално бутилките да бъдат нареждани като бисквити. Пиенето му коствало не само професионалната кариера, продължи той, но косвено и смъртта на негова колежка.

Манди се замисли за собствената си работа и че бе на път да я загуби. Както и Робърт, когото очевидно бе отблъснала не един път. Но какво щеше да се случи, ако нещо още по-лошо би станало? Например ако умреше от пиене или причинеше смъртта на друг човек? Тя потреперя и откри, че ѝ е *трудно* да се преструва на различна от всички.

Да присъства тук не ѝ беше леко. Желанието ѝ да пие дори се бе засилило. Добре, значи на събирането на „Анонимните алкохолици“ в този квартал не бяха дошли само хора, които нямаше къде другаде да отидат. Но това означаваше ли непременно, че бяха на един и същи стадий? Или че би могла да им довери най-съкровени си мисли и чувства?

Въпреки всичко, тя се усмихваше на шегите на Ерик и ръкопляска заедно с останалите, когато той завърши. После дори се представи на седналата до нея по-възрастна жена, която изглеждаше заслужаваща уважение и изпълнена с достойнство. Човек не би могъл да си представи, че пие повече от чашка шери от време на време. Когато срещата свърши и онези, които явно се познаваха, се събраха, за да поприказват, Манди тайно си отдъхна.

Тръгвайки към вратата, тя изчака Ерик да довърши разговора си с един добре облечен млад мъж, както ѝ се стори с костюм „Армани“. Държеше палтото си сгънато на ръка и се опитваше да не изглежда нетърпелива. Той сигурно щеше да я попита какво мисли за срещата, затова използва времето, за да съчини мислено учтив, неангажиращ отговор.

Но Ерик не ѝ зададе никакъв въпрос. Докато вървяха към Медисън Авеню, я разпита за работата ѝ и за семейството ѝ. С него беше лесно да се разговаря. Докато се усети, тя вече му разказваше за баща си, какъв чудесен човек е бил — странен, привързан, понякога прекалено настойчив, но я обичал достатъчно, за да бъде твърд, когато бе необходимо. Мина ѝ през ума, че може би донякъде Ерик се чувстваше застрашен, като се имаше предвид, че бе приятел на Роуз. Но ако го дразнеше това, че по-рано Роуз е била омъжена за такъв прекрасен човек като баща ѝ, той не се издаде. Това бе още една негова черта, която Манди харесваше. С него се чувстваше толкова свободно, че нямаше нужда да обяснява или да се оправдава. Нямаше нужда да крие каквото и да било или да се срамува от нещо.

Все пак беше малко странно, че той не ѝ говореше за „Анонимните алкохолици“. Нали всъщност това бе смисълът да присъства на събирането? Всъщност, самият Ерик имаше нужда от утеха. Под спокойното му държане тя усети напрегнатостта на мъж, застанал на кръстопът. Да не би с Роуз да са се скарали? Не го видя, когато я посети в болницата.

Преди да осъзнае какво прави, Манди предложи между другото:
— Искаш ли да те почерпя кафе?

Той кимна.

— С удоволствие.

Спряха в кафене на ъгъла — едно от хилядите, пръснати в града.

Поръчаха си кафе, което им донесоха в дебели бели високи чаши, то миришеше сякаш бе налято от крана на бензиностанция. Ерик отпи мълчаливо. Почти не поглеждаше към нея, макар че седеше срещу него. За каквото и да си мислеше, той явно не разсъждаваше дали тя смята да посети следващото събиране на „Анонимните алкохолици“.

Хвана го за лакътя.

— Искаш ли да го обсъдим?

— Няма кой знае какво да се каже — погледна Манди и направи гримаса. — Ужасно е, нали? Мирише на мърша.

— Беше блестящ на срещата — каза му тя.

Той сви рамене и продължи да се взира във витрината.

— Не отидох там, за да впечатля някого. Целта не е такава.

Замълча, потънал в мислите си. Почти отчаяна, тя изрече:

— Не беше онова, което очаквах. Кой знае какви хора съм предполагала, че ще видя. Това не означава непременно, че ще отида пак. Аз... По дяволите, не знам какво искам да кажа — с рязко движение бутна чашата си настрана, част от течността се изля върху масата.

— Още не разбираш, нали? — Ерик я изгледа изпитателно като че ли го бе подразнила. — Това не е само за теб, Манди. То е и за мен. За човека пред теб и зад теб. И за жената, която в края сподели какво мисли. Забеляза ли, че никой не закъснѝя? Направи ли ти впечатление, че срещата започна точно навреме? Помисли си за това. Помисли си за всички случаи, когато сме се напивали и сме закъснѝявали или въобще не сме се появявали. Каквото и да ти напомня за онова време, колкото и малко да е, то ти причинява неудобство, дори те хваща малко страх. Това ни събира на срещите. Опитът, който споделяме. Общите ни страхове. Когато знаеш, че това не е избор, а начин за оцеляване.

— Как? Как мога да споделя спомените си с хора, които дори не познавам? — запита тя тихо.

— Тогава защо дойде? — попита я не грубо, но обезоръжаващо прямо.

Тя сведе очи към масата, към кафето, което салфетката ѝ попиваше — мръсно кафяво петно, от което леко ѝ прилоша.

— Не знам точно. Заради брат ми, предполагам. Уплаших се, как за малко не го изоставих.

— Но не го направи.

— Благодарение на теб.

— Повярвай ми, каквото и да съм направил, било е колкото за теб, толкова и за мен — отвърна той. — Ако мога да помогна на някого, това помага и на мен. Много е просто. Не мога да ти обясня как действа. Просто действа.

— Точно сега не изглеждаш много щастлив — отбеляза тя с равен глас.

— Кой казва, че резултатът е постигане на щастие? — засмя се Ерик. Изглеждаше уморен — клепачите му бяха подути и малко потъмнели, раменете му бяха приведени, сякаш носеше огромна тежест.

— Скарали сте се, нали? А сега тя ти липсва — Роуз — Манди го изгледа с вдигната глава и малко му завидя. Зачуди се какво ли е да обичаш някого до такава степен, че да ти липсва повече от алкохола.

Ерик кимна. Наблюдаваше двама едри полицаи, които се бяха облегли на бара и си бърбяха с барманката — жена на средна възраст, с лоша кожа и с прическа като каска. Но в погледа му нямаше никаква жизненост, все едно че се взираше в тухлена стена.

Най-после сви рамене и отвърна:

— Да, липсва ми.

— Защо тогава не ѝ се обадиш?

Той се усмихна искрено и тъжно.

— Няма никакъв смисъл, затова.

Манди поклати глава съчувствено.

— Понякога е много упорита, знам.

— Не е заради това. Скърби за баща ти... повече отколкото ѝ липсвам.

— На мен също ми е мъчно за него. Но това няма да го върне, нали?

— Виж какво, това е нейно решение. Повече нищо не мога да направя.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Искаш ли да поговорим за това. Ако не друго, ще ти стане по-леко.

Ерик се поколеба, после кимна. Разказа ѝ как още щом видял Роуз, разбрал, че тя е жената, която бил търсил през всичките години.

Може и да бе сантиментално, но бе вярно. Въпреки всичко, не очаквал тя да го чувства по същия начин, поне не веднага. Надявал се, че с времето ще разбере, че втора възможност като тази няма да ѝ се предостави и че резултатът си заслужавал всички усилия. Но излязло, че Роуз имала други идеи. Не искала друг съпруг, така му казала. Освен това нямала намерение да рискува с още една любовна връзка. Никога.

Манди го слушаше мълчаливо. Замисли се за Робърт. Възможно ли бе да се е чувствал по същия начин с нея? Или поне донякъде? Ако тя не го беше отблъснала, дали той в края на краищата не би поискал да се оженият? Не знаеше и това я безпокоеше, и то много.

— Сърдиш ли се? — попита Манди.

Той се замисли малко, после отвърна:

— Да, но не на нея.

— Мисля, че разбирам какво чувстваш — тя наблюдаваше как стар човек, седнал в ъгъла, бавно ядеше супата си, сякаш искаше да му стигне за по-дълго. *Дали няма близък, при когото да отиде? Съпруга, син или дъщеря? Защо е предпочел това място, вместо да си затопли готова супа вкъщи?* — Също както аз се чувствам с пиенето — каза тя и неочаквано очите ѝ се насълзиха. — Омръзна ми. Няма кого да обвиня, освен себе си.

— Не бих поставил Роуз точно в същата категория, но... да — лицето му се отпусна малко. — Ами ти? Струва ми се, че имаш приятел.

— Бивш — отвърна тя, надявайки се, че шегата ще ѝ помогне.

Понякога действаше. Ако не се чувстваше *по-добре*... поне ѝ беше по-леко. Може би, след като цял живот се беше преструвала, най-после щеше да се чувства удобно в собствената си кожа. Не би могла да каже защо. Животът ѝ не бе по-малко проигран, отколкото час по-рано. Но за пръв път Манди почувства, че би било възможно да си прости, че не е свършена.

— Искаш ли да поговорим за това? — Ерик се усмихна дяволито и прехвърли топката в нейното поле.

— Не мога — отвърна тя и погледна часовника си. — Трябва да вървя — не беше лъжа. Искаше ѝ се да говори, но не с Ерик. *Искаше да чуе самия Робърт.*

Час по-късно, Манди му позвъни от апартамента си и изчака, докато се увери напълно, че не е вкъщи. Никой не отговори, телефонният му секретар също не беше включен. При всеки звън сърцето ѝ подскачаше като топка. Вероятно беше излязъл с друга. Извиненията на Манди сигурно му бяха омръзнали. Кой би могъл да го обвини?

Понечи да затвори, когато чу гласа на Робърт и той така я стресна, че за малко да изпусне слушалката. Беше задъхан, като че ли бе тичал, за да отговори.

— Аз съм, Манди. Сега ли се прибиращ?

— Бях под душа — отвърна той с въздишка. — Имах напрегнат ден. Ще ти разкажа някой ден.

— Какво ще кажеш да вечеряме утре? — тя затвори очи.

Последва мълчание, чуваше го само как диша. *Знаех си* — помисли си отчаяна. — *Среща се с друга. Ама, че съм глупачка.* Но дали не е искала точно това? Да се почувства унижена и така да си намери извинение, за да посегне отново към бутилката?

Не — каза си твърдо, — *не се обадох за това.* Не беше и заради Робърт, а заради самата нея. Трябваше да бъде честна с него, да му каже защо го е отбягвала. Дори той да си състави лошо мнение за нея, все пак щеше да се чувства по-добре.

Манди се отпусна на дивана сред пръснати страници от вестника.

— Робърт? — каза.

— Тук съм — отговори той. — Малко съм изненадан, това е всичко. Смятах, че си охладняла към мен.

— О, Робърт — вдигна крака върху масичката, като си спомни, че това бе едно от нещата, които човек трябваше да направи, когато главата му се замае. — Съжалявам. Трябваше да ти кажа по-рано. Не е свързано с теб.

— Тогава какво е?

— Дълга история — въздъхна тя. — Готов ли си да я чуеш?

— Разбира се.

Манди отпусна глава назад със затворени очи и се усмихна. По-скоро беше вцепенена, отколкото спокойна. Но беше сигурна, че постъпва правилно. Не знаеше дали историята ѝ щеше да има щастлив

или нещастен край, но дори и Робърт да я напуснеше завинаги, той заслужаваше да я чуе.

Уреди си среща с него в седем и половина в италиански ресторант близо до кантората ѝ. Робърт си записа адреса и каза весело:

— Ако стигна преди теб, какво вино да поръчам — червено или бяло?

— Няма да пия — отвърна тя, надявайки се, че треперещият ѝ глас нямаше да издаде решителността ѝ, която все още се изразяваше с шепот, но той заплашваше да се превърне във вик.

ГЛАВА 21

Това бе първото, което Роуз забеляза, когато от овъглените останки от къщата излезе на студената слънчева светлина на задния двор. Градината показваше признаци на живот. Тук-там беше покарала трева. На останалите клони от тополата, яркожълти листа трептяха като славното разкъсано знаме на победена армия.

Точно тук, в градината, реши Роуз, щеше да ги накара да сложат паметна плоча за Силви. След като съборят останките от къщата и на нейно място построят новата сграда, щеше да има церемония. На Силви това би й харесало. Сигурно не би й хрумнало онова, което извърши дъщеря й — дари земята за благотворителна дейност, но беше сигурна, че би разбрала. Каква по-добра справедливост от „Дом на вярата“ — агенция за осиновяване, която щеше да дава и временен подслон на нежелани деца.

Все пак изпита тъга, когато видя какво е останало от къщата. Като знаеше, че онова, което предстоеше в бъдеще, щеше да бъде не само нова глава, а цяла нова книга. Повече нямаше да идва тук, поне известно време. Но искаше да види мястото за последен път.

До нея Джей, необикновено мълчалив, най-после се обади:

— Мамо, хайде да си тръгваме. Тук е страшничко. Освен това има счупени стъкла. Ако стъпиш и се порежеш, няма да има кого да съдиш.

Тя го изгледа накриво с присвити очи.

— Много смешно, няма що.

— Сериозно ти говоря — той пъкна ръце в джобовете си и изгледа с присвити очи онова, което бе останало от оградата на градината, по-скоро купчина тухли, почернели от дима. Като че ли през последния месец бе пораснал с още два сантиметра или пък тя си въобразяваше. Както и да е, беше по-висок. Струваше й се, че в известен смисъл е станал по-зрял. Например вече не проявяваше враждебност. Не че нямаше от какво да се оплаква или за какво да я

критикува, но пък намираха много неща, за които да се смеят. Роуз имаше чувството, че Джей бе на нейна страна.

— Чудя се, какво ли би казал татко — отбеляза спокойно той. С тесни джинси и яке, докато вятърът рошеше тъмната му коса, изглеждаше на възрастта на Дру.

— Пожарът ли имаш предвид?

— Не само него. Всичко, което се случи.

Роуз помисли малко и твърдо отговори:

— Би казал, че е време да се променят нещата.

— Понякога е трудно. Все още ми липсва — той отново присви очи.

— На мен също.

Въздържа се и не каза, че Макс не беше единственият, който ѝ липсваше. Може би синът ѝ би останал с погрешно впечатление, не би разбрал как е възможно да тъжиш за един човек и в същото време да копнееш за друг. Беше минал месец, откакто говори за последен път с Ерик. Той удържа на думата си — не ѝ се обади. Но не беше същото като с Макс. Знаеше съвсем точно как да влезе във връзка с Ерик, само че просто не го правеше.

Имаше малка тайна: всеки ден между единайсет и два часа заключваше вратата на кабинета си за около половин час и слушаше на уокмена си предаването на Ерик Сандстриъм.

Беше добър. Знаеше как да привлича вниманието на слушателите, как да ги предразположи да бъдат открити. Беше искрен и Роуз знаеше, че не бе само поза. Той обезоръжаваше дори известни личности и политици, които интервюираше.

Не беше същото като да говори с него, разбира се. Но подобно нещо би било твърде рисковано — все едно да го покани на парти, което нямаше да прави. Двамата щяха да бъдат нещастни.

Роуз побутна парче метал така изкривено, че не можеше да се познае какво е било.

— Прав си, тук е страшно. Хайде да си тръгваме. Не бива да закъсняваме.

Щяха да се срещнат с Дру и Манди на гробището „Сейнт Джоузеф“ на Лонг Айленд. Беше минала повече от година, откакто стоя до пресния гроб на Макс и наблюдаваше как спускат ковчегу му, облаците над главата ѝ се плъзгаха върху излъсканата повърхност на

небето. Оттогава не бе ходила там. Не вярваше в поклонение на гробища. Какво беше студеният гранитен надгробен паметник, в сравнение с възглавница, която все още носеше мириса на съпруга, когото обичаш?

На днешния ден, последната неделя на октомври, Макс би навършил седемдесет години. Реши, че е важно семейството да отбележи случая с някакъв ритуал. В тържественото достойнство на гробището имаше нещо, което допадаше на католическото ѝ възпитание. Нямахше да запали свещ за Макс в църква, нито пък щеше да коленичи за молитва, но щеше да постои край гроба му и да си спомни всичките им хубави моменти.

— Може ли да карам? — попита Джей.

Той бе получил книжка предишния месец, но да се довери на по-малкия си син зад кормилото на волвото им, бе все едно да тръгне със завързани очи по средата на улица с голямо движение.

— Разбира се — каза, но не се съдържа да добави, — ако обещавах да караш внимателно.

— Погледни на нещата от тази страна — ако умрем при катастрофа, поне ще сме близо до гробище — той ѝ се ухили ехидно и тя се засмя въпреки всичко. Може по очите и интереса към математиката да приличаше на баща си, но по мрачното чувство за хумор — на нея.

Движението по магистралата беше по-интензивно, отколкото очакваха. Независимо от студеното време, явно имаше доста хора, за които началото на есента с почти пусати плажове и празни паркинги бе по-въълнуваща от пикник на Четвърти юли. Роуз имаше своя философия за сезоните. Каквото и да се случва в живота ти, винаги можеш да разчиташ на тях, като на нещо сигурно. Всеки от тях носеше своите удоволствия, които се раздават като бонбончета, така че всеки да получи колкото останалите. Сезоните дори ти осигуряват извинение да правиш неща, които иначе отлагаш, помисли си тя, например като пролетно чистене, подготовка за есента, приспособяване към зимата, да не говорим за диетите през сезона за банските костюми.

Докато волвото им спре пред гробището с колони от двете страни на входа, с порти от ковано желязо и мраморни статуи в естествена големина, които приличаха повече на добродушен церемониалмайстор, отколкото на Сейнт Джоузеф, Роуз не се изненада,

когато откри, че Манди и Дру са пристигнали преди тях. Доведената ѝ дъщеря беше облечена със зелено палто и носеше цветя. Изглеждаше по-свежа, като че ли както в градината на Силви и нейните цветове се възвръщаха. Роуз беше разбрала от Дру, че редовно посещавала сбирките на „Анонимните алкохолици“, макар че Манди не бе обсъждала въпроса с нея, пък и Роуз не я бе питала. Точно сега, докато Манди я целуваше по бузата и тя почувства миризмата само на парфюм, разбра всичко, което ѝ бе нужно.

Дру изглеждаше уморен и отслабнал. Все пак, страхът в погледа му беше изчезнал. Изглеждаше по-сигурен в себе си и в целите си. Дали Айрис, която все още беше в Аризона, щеше да бъде част от бъдещето му, оставаше да се разбере. Сега той се беше заел сериозно с медицинското си образование.

Четиримата тръгнаха по пътеките, посипани с чакъл, въоръжени с карта, на която гробът на Макс бе очертан с жълто кръгче. Дори имаше номер „С-125“. Кой знае защо, това потисна Роуз, повече от стерилните на вид гробове с техните надписи.

— Ето го — Манди, която излезе от пътеката и тръгна по тревата, посочи камък, на който си личеше, че е бил поставен неотдавна.

Да, Роуз забеляза, че точно такъв бе поръчала. Излъскан черен гранит, върху който бе изписано името на Макс, датата на раждането и на смъртта му. Мислеше да напише и какъв предан съпруг е бил и колко го обичаха децата му, но се отказа. Всички знаеха какво означаваше Макс за тях, така че, какъв бе смисълът?

Дру отбеляза:

— Не е това, което си представях.

— Семпъл е, знам — каза майка му. — Баща ти не би харесал нещо друго.

Той я изгледа, отхвърли кичур тъмна коса от очите си.

— Не исках да кажа това. Нямах предвид, че е трябвало да бъде по-красив. Просто... няма нищо общо с татко.

На Роуз ѝ хрумнаха всички изтъркани клишета като: *Той остана в нашите сърца* или *Не сме много религиозно семейство, знам*. Но не ги изрече. Само отговори:

— Знам.

Дру беше прав. Където и да бе Макс сега, той не беше на това място. Ако беше, тук би имало повече цветове, мястото нямаше да бъде толкова мрачно, а напротив — празнично. Би се усмихнал, когато видеше семейството си, събрано около гроба му. Той би им се скарал и би ги отпратил вкъщи. Или на плажа. Ако не друго, помисли Роуз, студената вода ти напомня, че си жив.

Мислите ѝ се върнаха към Ерик. Изненадващо не усети чувство за вина. Макс би я разбрал. Той не би желал тя да погребее чувствата си все едно, че е умряла.

Това не беше избор, напомни си. Не избираше между двама мъже, които обичаше. Ако Макс беше жив, никога не би се стигнало дотам. Първо никога не би се влюбила в Ерик.

Тогава какво чакаш? Позволение да бъдеш извинена ли? — гласът на Макс, леко шеговит, прозвуча в главата ѝ. — Роузи, никога в живота си не си искала позволение да вземеш онова, което желаш. Какво те задържа сега?

Роуз примигна. Гърлото ѝ се бе свило, очите я щипеха, все едно че се взираше в силна светлина. Но на небето имаше много облаци, а тревата не беше толкова зелена, както ѝ се стори преди малко. Тук-там бе потъмняла и образуваше петна по поляната, а някои дървета бяха голи. Зимата приближаваше. Дори катеричките на няколко крачки от тях изглеждаха по-смели от друг път.

Като че някъде отдалеч чу гласа на Манди:

— Няма да е лошо да кажем молитва.

Роуз преглътна и кимна. Преди да се осъзнае, думите започнаха да излизат от устата ѝ толкова естествено, сякаш си бе намислила да ги каже: *Отче наш, който си на небето, да се свети името ти...*

Едва когато седна в колата, тя се разплака. Толкова силно, че трябваше да отбие от пътя и да остави Джей да кара, макар да бе настоявала, че е неин ред. Този път обаче не се нервира от шофирането му. *Джей наистина е пораснал* — помисли си.

Вкъщи веднага свали обувките си и се зае да свари чай, без да обръща внимание на недоволния господин Чипс. Джей имаше намерение да отиде на футболен мач с приятеля си Къртис, но предпазливо я попита дали не иска да остане при нея. Трогната, тя направи гримаса и го побутна леко към вратата. После изключи газта от котлона, съблече се и седна на леглото. Не беше уморена. Дори не се

чувстваше потисната. Само ѝ се струваше, че ще мисли по-ясно легнала.

Може би това беше нейният проблем — мислеше прекалено много, разсъждаваше, когато просто трябваше да *чувства*. Цял живот се бе проявявала като импулсивна. Къде беше тази дързост, когато най-много се нуждаеше от нея?

Посегна към телефона до леглото си. Този път нямаше да анализира, нито пък да го подлага на кръстосан разпит. Дори нямаше да се спре, за да погледне към опасната пропаст, която се бе отворила пред нея. Просто щеше да набере номера.

Той се обади на второто позвъняване. В хубав неделен следобед, докато хиляди хора се забавляваха навън, Ерик стоеше вкъщи. Сякаш я бе очаквал.

— Здравей — каза той.

— Здравсти.

— Настинала ли си?

— Плаках.

Последва мълчание, после, вместо да попита защо, както биха направили повечето хора, той просто изрече:

— Радвам се, че ми каза.

— Току-що се връщам от гробищата, но не плаках по тази причина — обясни му тя. — Е, може би, донякъде. Не беше толкова ужасно. Сякаш наблюдавах някого отстрани.

— Същото се случи и с мен на погребението на баща ми. Сякаш гледах филм. Като дете съм плакал повече, докато гледах „Ласи“. Не че не обичах баща си. Това само означава, че човек издържа на скръб само до известна граница.

Както винаги, Ерик разбра как се чувства, дори без да му обяснява. Имаше само едно нещо, което той изпускате.

— Само че аз не мислех за „Ласи“ — отвърна тя и се позасмя, — а за теб.

Настана гробно мълчание и този път Роуз си представи какво *той* чувства и дори, как изглежда точно в този момент: с разрошена тъмноруса коса, докато прокарва пръсти през нея, и с леко присвити сини очи в очакване на онова, за което не бе престанал да се надява.

— Избра подходящ момент да се обадиш — изрече той предпазливо с ниския си дрезгав глас. — Тъкмо излизах.

— Не бих искала да те задържам.

— Може да почака.

— Добре, защото това не може — пое дълбоко дъх. — Ерик, липсваш ми. Не мога да си намеря място без теб. След пожара... поне десетина пъти вдигах слушалката, за да ти се обадя. Но сигурно не съм била готова.

— А сега? — гласът му продължаваше да звучи предпазливо. — Не бих искал да се връщаме там, където бяхме, Роуз. Искам да се ожения за теб.

— Знам.

— Желаяш ли да рискуваш?

— Да — отвърна тя, изумена колко лесно го изрече.

— Ами добре. Чудесно — Ерик също беше смаян. После изведнъж се засмя. — Роуз, за пръв път не знам какво да кажа... но май нищо, което е свързано с теб, не би трябвало да ме изненадва.

Тя също се засмя, чувстваше се така, сякаш е глътнала мълния. Гъделичкащата ѝ топлина пулсираше в тялото ѝ, като по електрическа жица.

— Добре — каза тя. — Преживях достатъчно изненади, които ще стигнат до края на живота ми. Ще се задоволя с онова, което е пред мен.

— Искаш ли да дойда? Ще успея да стигна за половин час.

— Още не — Роуз стисна слушалката по-здраво. — Не съм готова да затворя. Толкова много неща имам да ти казвам.

— Тогава да поговорим.

Тя се усмихна към тавана, който се люлееше над главата ѝ като дъно на лодка, която най-после е поела в правилна посока.

— Толкова неща се случиха през последните няколко седмици. Дори не знам откъде да... — замълча и си пое дъх. — Защо не започна отначало? — каза и изведнъж се почувства по-спокойна. — Оттам е най-добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.